LINDA
BUCKLEY-ARCHER

Gideon
hoț de buzunare

sau
PIERDUȚI ÎN TIMP

CORINT JUNIOR

Linda Buckley-Archer

GIDEON, HOȚ DE BUZUNARE
sau
PIERDUȚI ÎN TIMP

Redactor: Sorin Petrescu
Tehnoredactare: Cristina Gvinda, Mihaela Dumitru

Copyright © 2006 by Linda Buckley-Archer
Cover illustration by www.blacksheep-uk.com

Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română
sunt rezervate Editurii CORINT JUNIOR,
parte componentă a GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

ISBN 978-973-128-054-7

Editura CORINT JUNIOR
Difuzare şi Clubul Cărţii
Splaiul Independenţei nr. 202 A, Sector 6, Bucureşti
Tel./fax: 319.88.22, 319.88.33, 319.88.66, 319.88.77
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazinul virtual: www.edituracorint.ro
www.corintjunior.ro

Timbrul literar se plăteşte Uniunii Scriitorilor din România
Cont: RO 65 RNCB 0082000508720001 / BCR Sucursala Unirea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:

BUCKLEY-ARCHER, LINDA
Gideon, hoţ de buzunare / Linda Buckley-Archer;
trad.: Gabriela Stoica. - Bucureşti: Corint Junior, 2007
ISBN 978-973-128-054-7

I. Stoica, Gabriela (trad.)

821.111-31=135.1

Gideon
hoț de buzunare

sau

PIERDUȚI ÎN TIMP

fiind Cartea I din

Revelația lui Peter Schock

de

LINDA
BUCKLEY-ARCHER

Traducere și note de Gabriela Stoica

CORINT JUNIOR

Pentru R., L. și I.

CUPRINS

CITITORULUI ix

CAPITOLUL 1
TRATAȚIA DE ANIVERSARE 3
În care Peter așteaptă cu nerăbdare tratația de aniversare și, mai târziu, se ceartă cu tatăl său

CAPITOLUL 2
UN APEL TELEFONIC RATAT 9
În care Peter face cunoștință cu familia Dyer, iar contactul cu un generator Van der Graaf, care-i face părul măciucă, duce la o serie de evenimente extraordinare

CAPITOLUL 3
TRICORNUL 31
În care Peter se trezește într-o situație pe cât de uluitoare, pe atât de primejdioasă

CAPITOLUL 4
UN URLET DE LUP 41
În care poliția și Kate trag niște concluzii în privința situației primejdioase în care se află, iar copiii își petrec noaptea în pădurea de mesteceni

CAPITOLUL 5
PĂSTRĂVI LA GRĂTAR 59
În care Peter merge la pescuit, iar Kate îl sperie de moarte pe tovarășul ei de drum

CAPITOLUL 6
PIERDUȚI ÎN TIMP 68
În care Peter și Kate descoperă că
necazurile lor de-abia au început

CAPITOLUL 7
OSPITALITATEA ONORABILEI DOAMNE BYNG ... 89
În care Peter și Kate fac cunoștință cu familia
Byng, iar Peter își etalează talentele de fotbalist

CAPITOLUL 8
POVESTEA OMULUI DE SMOALĂ 108
În care Peter și Kate plantează un cedru de Liban,
iar Gideon le spune povestea *Omului de Smoală*

CAPITOLUL 9
ÎNCEPUTUL CĂLĂTORIEI 128
În care redutabilul Pastor Ledbury îl insultă
pe Gideon și începe călătoria spre Londra

CAPITOLUL 10
ATACAȚI! 153
În care doctorul Dyer se întâlnește cu oamenii de știință de la
NASA, iar călătorii noștri au parte de o întâlnire neplăcută

CAPITOLUL 11
TRAGEDIA LORDULUI LUXON 185
În care inspectorul Wheeler intră la bănuieli, iar
Gideon povestește cum l-a cunoscut pe lordul Luxon

CAPITOLUL 12
PARLAMENTUL CIORILOR DE CÂMP 225
În care inspectorul Wheeler este tulburat din pricina unei fotografii, Kate stă de vorbă cu un faimos om de știință, iar Peter este teribil de șocat la vederea cuiva

CAPITOLUL 13
CUTIA PANDOREI 261
În care doctorul Pirretti își dă arama pe față, iar Gideon spune povestea tizului său

CAPITOLUL 14
STRATAGEMA LUI GIDEON 279
În care pastorul ține o predică ciudată, iar călătorii își arată „popoul"

CAPITOLUL 15
UN PACT FĂCUT CU SÂNGE 317
În care inspectorul Wheeler dezgroapă securea războiului, Peter și Kate fac o promisiune solemnă, iar Londra își dezvăluie unele dintre atracțiile și primejdiile sale

CAPITOLUL 16
DOUĂ PIEȚE COVENT GARDEN 348
În care copiii fac cunoștință, în sfârșit, cu Omul de Smoală, la taverna „Leul Negru", și apoi stricã spectacolul de stradă al unui jongler

CAPITOLUL 17
PROMISIUNEA REGINEI CHARLOTTE 373
În care schimbul de cuvinte dintre inspectorul Wheeler și doctorul Pirretti ia o întorsătură neașteptată, regele George al III-lea pune mâna lui vindecătoare pe Jack, iar Kate recurge la măsuri disperate

CAPITOLUL 18
ÎN PLASĂ 403
În care copiii răspund unor întrebări dificile,
iar Gideon cade în plasa lordului Luxon

CAPITOLUL 19
O CURSĂ CONTRA CRONOMETRU 421
În care pastorul insultă niște filfizoni și își
etalează cunoștințele despre cai, iar Gideon
se întrece cu Omul de Smoală într-o cursă călare

CAPITOLUL 20
NEWGATE 447
În care Gideon lâncezește în închisoarea Newgate,
copiii fac cunoștință cu un scriitor faimos, iar o
întâlnire întâmplătoare o face fericită pe Kate

CAPITOLUL 21
OAMENII DE PAIE 473
În care doctorul Dyer explică dispariția mașinii antigravitaționale,
iar situația lui Gideon se înrăutățește și mai mult

CAPITOLUL 22
TYBURN 499
În care prietenii lui Gideon ajung la Tyburn, Omul de Smoală
apare pe neașteptate, iar povestirea ia sfârșit

Cititorului

Când am vorbit cu Peter Schock* despre rolul pe care l-a jucat în derularea acestor evenimente, m-a rugat să includ câteva pasaje din cartea pe care chiar el a găsit-o la Hawthorn Cottage, din Derbyshire. Titlul ei este *Viața și vremurile lui Gideon Seymour.* A fost scrisă între anii 1790 și 1792, dar, după știința mea, nu a fost niciodată publicată.

Lui Peter au ajuns să-i placă povestirile lui Gideon, să stea pe iarbă, la umbra unui stejar de pe domeniul Hawthorn Cottage, și să se lase purtat de vocea blândă a lui Gideon, în locuri pe care n-o să ajungă niciodată să le vadă, în vremuri în care n-o să trăiască niciodată, de altfel, în unele cazuri, nici măcar dorindu-și așa ceva. Peter mi-a spus că n-ar fi existat nicio poveste dacă n-ar fi fost Gideon, așa că se cuvine să-i dăm din când în când cuvântul. În consecință, am adăugat câteva pasaje din cartea lui Gideon, ca să vă împărtășesc, astfel, punctul lui de vedere.

---

* Cuvântul *schock* (germană) este omofon cu cuvântul *shock* (limba engleză), ambele însemnând *șoc, lovitură* în limba română. Prin acest nume de familie, autoarea sugerează starea de spirit a lui Peter si a părinților săi.

În ceea ce mă privește pe mine, scriitoarea acestor volume (căreia i-a fost încredințată relatarea evenimentelor de față, de o importanță covârșitoare pentru atât de mulți oameni), pot afirma că până când nu veți fi citit întreaga poveste, vă va fi imposibil să înțelegeți rolul meu în ea și de ce această sarcină istovitoare a căzut asupra mea. Am pus cap la cap atâtea fire narative încâlcite în speranța că relatarea lor va constitui nu numai o serioasă avertizare, ci și o slăvire a curiozității infinite a spiritului uman în ceea ce privește universul înconjurător, precum și a noblețeî sale sufletești.

Peter m-a întrebat dacă aceste cărți pot fi dedicate memoriei lui Gideon, iar eu sunt nespus de fericită s-o fac, deoarece rolul său în scrierea acestei povestiri nu trebuie deloc subestimat.

În memoria unui om bun și curajos,
a cărui amintire va dăinui peste veacuri,
Gideon Seymour, hoț de buzunare și gentleman.

În acele prime zile petrecute la Hawthorn Cottage, Peter se simțea abandonat de tatăl său. Mă durea inima să-l văd într-așa o stare de spirit, căci îi înțelegeam suferința. În el mocnea uneori o furie ascunsă, care-l rodea pe dinăuntru, dar refuza să se descarce vorbind despre asta.

Odată mi-a spus că ar fi vrut ca eu să fiu tatăl lui. Atunci mi-a venit mie rândul să mă înfurii.

– Ce-i cu nebunia asta în capul tău? l-am luat eu la rost. Ce crimă a comis tatăl tău ca să-l schimbi cu un hoț de buzunare?

– N-a comis nicio crimă, în afară de faptul că este un tată care nu-și iubește fiul, mi-a răspuns Peter cu aplomb.

Viața și epoca lui Gideon Seymour,
hoț de buzunare și gentleman, 1792

1

Capitolul 1

Tratația de aniversare

În care Peter așteaptă cu nerăbdare tratația de aniversare și, mai târziu, se ceartă cu tatăl său

Era dimineaţa devreme, într-o zi de sâmbătă, 16 decembrie, prima zi a vacanţei de Crăciun. Într-o casă mare, de la periferia Londrei, începea să se lumineze de ziuă. Peter sări din pat şi-şi strecură capul pe sub draperii, ca să privească afară. Soarele strălucea dincolo de casele aflate de cealaltă parte a cartierului Richmond Green, iar pe cerul azuriu nu era niciun firicel de nor.

— Da! exclamă Peter, aruncându-se cu toată puterea pe saltea, ca să sară cât mai sus.

Nici măcar o ploaie torenţială n-ar fi putut să-i strice o asemenea zi, dar dacă era o zi însorită, cu un cer ca oglinda, cu atât mai bine. De fapt, a douăsprezecea aniversare a lui Peter a fost în septembrie, dar atunci tatăl său fusese reţinut la Veneţia cu afaceri şi nu putuse să ajungă la timp acasă. Amânase din nou sărbătorirea lui Peter, programată

la jumătatea semestrului, datorită unei călătorii de afaceri la New York, dar o reprogramase în prima zi a vacanţei de Crăciun, notându-şi data, negru pe alb, în agenda lui.

Cam aşa era cu toate promisiunile tatălui său în acele vremuri. Ele pluteau în aer ca mirajele, pâlpâiau undeva, la orizont, şi cu cât te apropiai mai mult de ele, cu atât te aşteptai mai tare să dispară.

După ce mama lui plecase pentru prima dată să lucreze în Statele Unite, iar tatăl său ar fi trebuit, prin urmare, să facă un efort deosebit, reuşise abia să ajungă la Ziua Sporturilor, *după* marea cursă a lui Peter. Întotdeauna se ivea fie o nouă întâlnire de afaceri, fie un nou client, sau o altă problemă urgentă care necesita prezenţa lui.

Dar astăzi era ziua cea mare: aveau să se dea cu sania pe pârtia artificială de schi, după care să ia masa în oraş, iar, în final, urmau să meargă la un meci de fotbal din Premiership. O zi întreagă petrecută cu tatăl său, în care avea să facă toate lucrurile lui preferate! Şi nimic nu mai putea sta în calea lor de data aceasta. Mirosul îmbietor de şunculiţă prăjită şi cârnăciori care urca pe scări, venind dinspre bucătărie, i-o confirma. Nu aveai parte de mic dejun gătit în casa familiei Schock în zilele obişnuite. Peter se cuibări sub pilota lui în dungi, savurând momentul, şi se prefăcu că doarme în clipa în care se deschise uşa.

— Trezeşte-te, Peter! E vremea să te scoli.

Margrit era, în mod cert, cea mai bună din lungul şir de „au pairs”*, pe care tatăl său le angajase de când mama lui plecase să muncească în Los Angeles. Era nemţoaică, mai stâlcea ea unele cuvinte, dar făcea nişte chiftele grozave.

— Peter, îi şopti Margrit la ureche. Ştiu că eşti treaz. Plecăm într-o călătorie astăzi. Trebuie să te dai jos din pat imediat. Tatăl tău vrea să-ţi vorbească.

Îl gâdilă pe Peter până când acesta se făcu ghem şi faţa i se schimonosi de râs. Dar, când deschise ochii, văzu că ea nu zâmbea deloc. Părea chiar stânjenită.

— Ce călătorie? o descusu el. Ce vrei să spui cu asta?

Cum Margrit nu-i răspunse pe loc, el sări ca ars din pat şi o luă la fugă în jos pe scări, ca să dea ochii cu tatăl său, care prăjea ouă în bucătărie. Acesta era deja îmbrăcat în haine elegante, alese special să impresioneze. Privindu-i scurt expresia feţei, Peter ştiu.

— N-o să se întâmple nici azi, nu-i aşa?

— Îmi pare rău, Peter, pe cuvântul meu. Îţi promit că mă voi revanşa. Tocmai am primit un telefon. Trebuie neapărat să mă întâlnesc cu directorul studiourilor, care se întoarce în această după-amiază din Statele Unite.

---

* Persoană străină, în general o femeie tânără, care locuieşte cu o familie pentru a învăţa limba ţării respective şi care are grijă de copii sau face menajul, primind în schimb locuinţă, mâncare şi o sumă mică de bani drept salariu.

Peter era stupefiat. Așa ceva nu era posibil. Nici chiar tatăl lui nu putea să i-o facă pentru a treia oară.

— Dar partea bună a lucrurilor este că Margrit te poate lua cu ea să-ți petreci weekend-ul la ferma prietenilor ei din Derbyshire. Le vom face pe toate când te vei întoarce. Îmi dau seama cât de dezamăgit trebuie să fii, dar încearcă să înțelegi... Slujbele multor oameni depind de această întâlnire.

Tatăl şi fiul se priveau ochi în ochi peste masa din bucătărie. Toată fericirea lui Peter din acea dimineață începu să se topească, asemenea unui bulgăre de zăpadă, formând o băltoacă pe podeaua bucătăriei. Dar, în momentul în care tatăl său ocoli masa şi veni lângă el să-i pună o mână pe umăr, Peter se dădu repede un pas înapoi din calea lui. Valul de adrenalină provocat de furie îl făcu să-şi încleşteze pumnii, iar inima începu să-i bubuie în piept. Nu voia să fie înțelegător. Nu voia să se ducă în vizită, împreună cu Margrit, la niște străini. Voia doar ca tatăl său să-şi anuleze întâlnirea. Voia să-l lovească pe tatăl său cu pumnii în piept şi să-i spună să nu-şi mai încalce cuvântul dat niciodată, dar absolut niciodată.

— Nu ştiu de ce te-ai mai obosit să aduci pe lume un copil! îi strigă el în gura mare. Niciodată nu vrei să avem un program comun. Eu nu fac altceva decât să-ți stau în cale.

— Dacă ai de gând s-o ţii tot aşa, n-avem nimic de discutat, i-o reteză tatăl său. Ştii că încerc să fiu alături de tine cât pot de mult, dar cineva trebuie să mai câştige şi bani pentru toate acestea... zise el, făcând un gest larg spre bucătăria cromată, ce strălucea de curăţenie, şi spre Margrit care lustruia pantofii lui Peter. Margrit se făcuse mică într-un colţ, de parcă şi-ar fi dorit să fie în altă parte... Aşteaptă numa' să vezi cum o să fie când vei creşte mare şi vei avea responsabilităţi, la rândul tău. Ai face exact acelaşi lucru dacă ai fi în locul meu.

— Nu, n-aş proceda aşa, în niciun caz! Dacă mama ar fi aici, nu te-ar lăsa să-mi faci una ca asta!

Peter ştia prea bine că depăşise măsura. Dar vorbele îi scăpaseră din gură fără să vrea.

— Să nu *îndrăzneşti* să vorbeşti cu mine pe un asemenea ton! Vocea tatălui său avea inflexiuni de oţel şi abia dacă-şi mai stăpânea furia. Cum îţi permiţi să-mi arunci în faţă asemenea vorbe, când mama ta a fost aceea care a optat să lucreze de cealaltă parte a planetei! Înşfăcă tigaia şi azvârli, furios, ouăle arse la gunoi. Te duci cu Margrit şi cu asta am încheiat discuţia. Mă voi gândi să-ţi reprogramez trataţia de ziua ta doar atunci *când* şi *dacă* vei înceta să te comporţi ca un puşti răsfăţat.

Peter o zbughi în sus pe scări, lovindu-se cu putere de pereţi în graba lui. Se simţea atât de neajutorat şi de

nedreptăţit, încât nu ştia ce să facă. Ajuns la primul etaj, se întoarse şi se aplecă peste balustradă.

— Te urăsc!

Şi acesta a fost ultimul lor schimb de cuvinte.

Peter nu observă când tatăl său se răsuci pe călcâie, cu umerii vizibil gârboviţi de durere. Dădu buzna în dormitorul său şi trânti uşa după el cu atâta putere, că bucăţi de tencuială căzură pe covor. Peter începu să izbească cu piciorul scheletul de lemn al patului până când nu mai putu de durere, ţinându-şi lacrimile-n frâu şi ascultând scrâşnetul făcut de roţile maşinii tatălui său pe pietrişul de pe alee. Nu se lăsă totuşi pradă pornirii de a se repezi la fereastră să strige după el: „Tată, întoarce-te”!

Capitolul 2

Un apel telefonic ratat

În care Peter face cunoștință cu familia Dyer*, iar contactul cu un generator Van der Graaf, care-i face părul măciucă, duce la o serie de evenimente extraordinare

Margrit fusese martora multor certuri între tată şi fiu, dar nu-l mai văzuse niciodată pe Peter atât de supărat. Ajunsese să țină tare mult la el şi încercă să facă tot posibilul să-l înveselească. Peter abia dacă scoase o vorbă pe parcursul lungii călătorii până la Derbyshire. Se zgâia pe fereastră, în timp ce Margrit îi cânta cântece populare nemțești. Era prea absorbit de gânduri ca să observe gardurile vii acoperite cu promoroacă, vacile ce se-nghesuiau una-ntr-alta să se încălzească sau ciorile de câmp care croncăneau din cuiburile lor aflate în coroanele copacilor

---

* Şi acest nume, *Dyer*, a cărui traducere în limba română este *vopsitor, boiangiu,* are un tâlc, evocând cititorului comportamentul impus capului familiei.

uriaşi, profilându-se pe cerul palid de iarnă. Peter jucase toate jocurile de pe telefonul mobil al lui Margrit, lovind tastatura cu atâta putere şi repeziciune, încât femeia se văzuse nevoită să-l roage să se oprească înainte de a strica aparatul. Londra rămăsese departe în urma lor, iar, pe la unsprezece şi jumătate, peisajul din ce în ce mai sălbatic şi accidentat care defila prin faţa lor le dădu de ştire că se apropiau de ferma familiei Dyer.

— Sunt convinsă c-o să-ţi placă de copiii familiei Dyer, îi spuse Margrit lui Peter. Sunt şase în total: patru fete şi doi băieţi. N-o să ai timp să te plictiseşti weekend-ul ăsta. Sunt sigură de asta.

— Bineînţeles, rosti Peter fără tragere de inimă.

— Iar, la întoarcere, te voi duce în Lichfield, la nişte prieteni de-ai mei. Doctorul Samuel Johnson s-a născut acolo.

— Cine?

— Nu se poate să nu fi auzit de doctorul Johnson! Doar eşti englez. A trăit pe la vreo mie şapte sute şi ceva, cred. Este cel care a scris primul... nu, n-o să-ţi spun ce. Dacă o să descoperi singur, o să-ţi fac un cadou.

— Ce fel de cadou? întrebă Peter, cu ceva mai mult entuziasm.

— Ceva cu care doctorul Johnson ar fi de acord...

— Carevasăzică, nu sunt dulciuri.

— Nu!

Ferma clădită din pietre de râu ce aparţinea familiei Dyer, flancată, pe o latură, de un hambar, iar, de cealaltă parte, de un fag bătrân ca vremea, era înghesuită pe fundul unei văi lungi şi adânci, întretăiate de ziduri de piatră. Un pârâiaş cu ape repezi bolborosea de-a lungul drumului ce ducea spre casă.

— Aici e niciunde, suntem în mijlocul lui, remarcă Peter. Ce loc singuratic! A trecut o groază de timp de când am văzut ultima casă, ca să nu mai pomenesc de vreun magazin! Ce te faci dacă rămâi pe-aici fără lapte sau orice altceva?

— Nu cred că familia Dyer trebuie să-şi facă griji în privinţa faptului că ar putea să rămână fără lapte! zise Margrit, arătându-i în depărtare nişte vaci bălţate. Pe deasupra, poţi să te simţi la fel de singur şi la oraş.

Margrit parcă maşina lângă un Land Rover împroşcat cu noroi. Peter se dădu jos, întinzându-şi picioarele amorţite din pricina drumului lung. Un vânt muşcător şuiera printre cele câteva frunze uscate, rămase agăţate de fagul ce se înălţa maiestuos deasupra casei. În rest, era linişte în jur. Peter se înfioră, dar nu numai din cauza frigului. Era prima lui vizită în Derbyshire şi, cu toate acestea, peisajul i se părea inexplicabil de familiar. Pielea de pe ceafă i se făcu ca de găină, de parcă ar fi mângâiat-o o mână invizibilă.

— Te simţi bine Peter?

— Mda... sunt bine.

Margrit întinse mâna să-i netezească părul şaten strălucitor, care, în fiecare dimineaţă, i se zburlea cu încăpăţânare, arătând ca o perie.

— Trebuie să te tunzi.

— Nu, vreau să-l las să crească, ripostă el, ciufulindu-l la loc.

Margrit zâmbi.

— Te simţi deja mai bine.

La auzul maşinii lui Margrit, familia Dyer ieşi cu mic, cu mare, în curtea fermei, în întâmpinarea lor. Margrit era încântată s-o revadă pe prietena ei, doamna Dyer. Se strânseră în braţe şi se porniră să turuie, aproape fără să respire, într-un amalgam de engleză şi de germană, de parcă ar fi vrut să recupereze deodată tot timpul pierdut.

Domnul Dyer îi strânse mâna lui Peter, făcându-l să se simtă bine-venit. Era un bărbat înalt şi slab, cu păr aspru, roşcat, şi cu atâţia pistrui, că aproape se uneau unul cu celălalt. Lângă el erau cinci copii de înălţimi diferite: pornind de la cel mai mic, care-i ajungea lui Peter până deasupra genunchilor, până la cel mai înalt, care-i ajungea aproape de umeri. Cel mai mare era Sam, apoi urmau gemenele, Issy şi Alice, apoi venea micuţul Sean. Mezina, Milly, o fetiţă cu obrajii îmbujoraţi de frig, care abia stătea pe picioare, se ţinea de şiretul de la genunchi al

pantalonilor lui Peter. În curând, îşi făcu apariţia şi cel mai mare dintre copiii clanului.

Kate era ceva mai înaltă decât Peter. Veni alergând înspre ei, prin curtea plină de noroi, cu răsuflarea tăiată şi cu părul său lung, roşcat, fâlfâind în vânt. Imediat în urma ei, venea un labrador auriu.

— Katie!

Micuţa Milly şi Sean se repeziră spre sora lor mai mare, radiind de bucurie. Ea îi ridică pe amândoi în braţe, iar aceştia nu mai apucară să se agaţe de picioarele ei şi s-o răstoarne la pământ. Şi, înainte de a observa sosirea oaspeţilor, îi trase lui Sam căciuliţa de lână peste ochi.

— Oh, *meine liebchen**, nu-mi vine să cred cât de mult ai crescut! Eşti aproape o domnişoară în toată firea! exclamă Margrit când dădu cu ochii de Kate.

O sărută şi o îmbrăţişă cu multă căldură. Kate roşi, ceea ce îl făcu pe Peter să mustăcească. Ştia cum era atunci când adulţi de care abia dacă-ţi mai aminteai insistau să facă tot felul de remarci la adresa ta şi, pe deasupra, să te şi sărute. Şi nici măcar nu puteai să te ştergi imediat după aceea cu mâneca pe faţă.

De ce s-o uita băiatul ăsta la mine cu un aer aşa de tâmp? se întrebă Kate în sinea ei. Se încruntă, ridicând o sprânceană. Margrit le făcu prezentările.

---

* Draga mea (lb. germană).

— Bună, Kate, o salută Peter.

— Bună, îi răspunse ea cu precauţie, devenind dintr-odată conştientă de diferenţa izbitoare dintre blugii lui scumpi, de firmă, şi cei plini de noroi ai ei. Cât timp vei rămâne la noi?

Toţi copiii erau foarte mândri şi emoţionaţi de venirea pe lume a unei viţeluşe şi insistară ca Peter să meargă s-o vadă. Gemenele îl târâră aproape cu forţa prin curtea fermei. Grajdul era întunecos şi mirosea a iesle călduţă, a lapte şi a animale. Viţica, bălţată cu alb şi negru, avea mai puţin de trei ore şi, preţ de câteva minute, păstrară cu toţii o tăcere solemnă, copleşiţi dintr-odată de miracolul vieţii. Stătea lângă mama ei epuizată de efort, scăldată în lumina firavă a unui simplu bec electric. Îi studia cu atenţie printre genele sale lungi şi negre.

— Nu-i aşa că-i cea mai frumoasă viţică pe care ai văzut-o vreodată? îl întrebă Alice.

— Este prima oară când văd vreuna, admise Peter. Adică, am văzut în poze... dar nu-i acelaşi lucru...

— Mami o să-i pună numele Einstein, preciză Issy, sora geamănă a lui Alice.

— Cum o cheamă pe mama ei? se interesă Peter.

— Erasmus Darwin, răspunseră câteva voci în cor.

— Înţeleg, zise Peter. Dar, de fapt, nu înţelegea nimic.

— Este o tradiţie a familiei noastre, îi explică Kate. Mă refer la faptul că numim vacile după oameni de ştiinţă şi astronomi faimoşi. Îi arătă spre o viţelușă din staulul alăturat. Aceea este Galileo. Are trei săptămâni... Erasmus Darwin a fost un renumit om de ştiinţă, în caz că nu ştiai.

— Ba da, ştiam, se grăbi Peter să confirme, nu prea convingător totuşi.

Îi venise rândul lui Kate să mustăcească.

Micuţul Sean îi întinse mâna viţelușei ca aceasta s-o sugă. Galileo, practic, îi înghiţi braţul său durduliu până la umăr, începând să-l sugă zgomotos. Băiatul chicotea de încântare.

Peter stătea pe margine şi-i privea. Ar fi vrut să li se alăture, dar nu era sigur dacă-şi dorea, într-adevăr, un contact atât de apropiat cu animalul. Deodată simţi cum cineva îi trage braţul înspre viţelușă. Era Kate.

— Eşti un adevărat băiat de oraş, nu-i aşa? N-ai de ce să te sperii. Să nu crezi că ar avea dinţi ascuţiţi sau cine ştie ce altceva. Limba ei este aspră ca şmirghelul.

Peter îşi trase braţul înapoi.

— Nu, mulţumesc.

Kate i-l înşfăcă din nou şi-i apropie degetele încleştate de botul umed al viţelușei. Peter o căută din priviri pe Margrit, sperând să capete un sprijin moral din partea ei. Dar ea râdea! Peter îi aruncă o căutătură furioasă. Viţelușa

începuse să-i lingă încheieturile degetelor. Limba ei era, într-adevăr, aspră ca şmirghelul.

— Lui Kate îi place să fie la comandă, îi explică Margrit. Nu-i aşa, Sam?

În chicotelile celor mici, Sam începu să psalmodieze:

— Şefa-n pantaloni! Şefa-n pantaloni! Kate e şefa-n pantaloni!

Kate îi dădu un brânci cu cotul.

— Mai taci odată, Sam!

— Mie nu-mi spune nimeni ce să fac, se burzului Peter, părându-i rău imediat însă că nu fusese destul de stăpân pe sine, încât să ridice doar din umeri.

— Păi, de-asta ne dăm şi noi seama, grăi Kate, lăsându-i încheietura mâinii.

Când ieşiră din nou afară, în curtea rece a fermei, clipind să se obişnuiască cu lumina soarelui de iarnă, îl văzură pe domnul Dyer urcându-se în Land Rover.

— Încotro, tati? Credeam că ne duci la Dovedale în după-amiaza asta.

— Nu lipsesc decât vreo douăzeci de minute, băgăreaţo! Mă întorc până la prânz. Tim a plecat de acasă weekend-ul acesta. I-am promis că-i ajustez noul generator la blestemata lui de maşină antigravitaţională. N-o să-i mai tacă gura în veci dacă uit cumva s-o fac.

Kate se întoarse deodată către Peter, cu ochii strălucind de încântare.

— Ai mai văzut vreodată un generator Van der Graaf?

— Un ce?

— Ai să vezi. Kate se răsuci pe călcâie, întorcându-se cu faţa spre tatăl ei. Poţi să mă iei şi pe mine, împreună cu Peter? I-am putea arăta şi lui piesa noastră de rezistenţă...

— Nu văd de ce nu... dar n-o să zăbovim prea mult pe-acolo.

— Pot s-o iau şi pe Molly?

— Atâta vreme cât o legi undeva, pe-afară. Oricum, nu vom sta decât vreo câteva minute. Dă fuga, te rog, şi spune-i mamei tale că ne întoarcem la vremea mesei.

Peter urcă în Land Rover şi se înghesui între un scaun de maşină pentru copii şi Molly, care se întinsese pe un pled scoţian, acoperit cu fire din blana ei aurie. În jur, erau împrăştiate cutii goale de diverse băuturi şi reviste cu benzi desenate, iar sub scaunul din faţă era îndesată o pungă de mâncare pentru câini. Peter se gândi la maşina tatălui său, de o curăţenie impecabilă, cu tapiţerie de piele, în care n-aveai voie nici măcar să ronţăi o bomboană. Molly se sprijini cu botul pe labele din faţă, fixându-l pe Peter cu ochi iscoditori. Băiatul sesiză privirea visătoare şi blândă a animalului şi îl mângâie pe cap.

Dintr-odată, îl copleşi tristeţea şi se simţi teribil de singur şi de abătut. Ziua de astăzi ar fi putut fi atât de diferită.

Dacă, în timp ce Land Rover-ul huruia prin hârtoape, domnul Dyer s-ar fi uitat în oglinda retrovizoare, ar fi văzut-o pe soţia lui, cu un telefon mobil în mână, alergând în urma maşinii şi strigându-l. El nu s-a uitat însă, aşa că soţia lui se văzu nevoită să renunţe, până la urmă.

— Îmi pare rău, rosti ea, gâfâind în receptor. Peter tocmai a plecat, dar se vor întoarce cu toţii în jurul orei unu. Vreţi să-i lăsaţi vreun mesaj?

— Nu, trebuie să vorbesc cu el personal, îi răspunse tatăl lui Peter. Din păcate, ne-am cam certat azi de dimineaţă şi voiam doar să stau de vorbă cu el, să punem lucrurile la punct... Voi încerca să-l caut mai târziu.

Laboratorul unde lucra tatăl lui Kate era la mică distanţă de fermă, dacă mergeai cu maşina. Mai exact, se afla pe buza văii, în mijlocul unei pădurici de pini. Pe un indicator, discret amplasat la intrarea pe drumul de acces, era scris: NCRDM* — TOŢI VIZITATORII TREBUIE SĂ SE LEGITIMEZE LA AGENŢII DE PAZĂ. In curând, se zăriră şi câteva clădiri realizate după o tehnologie de ultimă oră, construite, aparent, numai din sticlă şi ascunse vederii de

---

* Abreviere pentru *Network Control Read Message* = citirea mesajelor din sistemul modular de comunicare.

pe drum. Doi agenţi de pază le făcură cu mâna dinăuntru, zâmbindu-le şi adresându-le câteva cuvinte prietenoase. Se adresară tatălui lui Kate cu apelativul doctor Dyer. *Ce loc o mai fi şi ăsta?* se minună Peter în sinea lui. *Şi, de fapt, cu ce se ocupă tatăl lui Kate?*

Doctorul Dyer parcă maşina lângă o clădire lungă, cu trei etaje, înconjurată de brazi. Prin iarba acoperită de brumă erau împrăştiate mii de conuri.

— Culcat! ordonă Kate. Stai aici! Bună fată!

Molly se aşezase supusă direct pe iarbă, lângă o uşă pe care scria: Doctorul A. Dyer & doctorul T.M. Williamson — Departamentul de cosmologie. Tatăl lui Kate formă un cod de securitate pe o tastatură metalică cu numere şi uşa electronică, meşterită dintr-un metal lucios, se deschise foşnind uşor.

— Bine aţi venit, doctor Dyer, îi întâmpină o voce de robot.

— Biata Kate, îşi doreşte şi ea o uşă din asta, ca să ţină toată gaşca departe de dormitorul ei, remarcă doctorul Dyer, vădit amuzat de expresia de uimire respectuoasă de pe chipul lui Peter. NASA*, Agenţia Spaţială Americană, ne sprijină cu fonduri pentru cercetare. Se prea poate să

---

* Abreviere pentru *National Aeronautics and Space Administration* = Organizaţia guvernamentală pentru cercetări spaţiale a S.U.A.

nu fi descoperit nimic important până acum, dar avem niște uși fabuloase!

Intrară în laboratorul doctorului Dyer, iar Kate deschise un geam ca să poată sta cu ochii pe Molly, rămasă afară. Erau mormane de hârtii peste tot: stivuite claie peste grămadă pe mese, înghesuite în cutii pe podea, așezate în echilibru precar pe pervazurile ferestrelor, nemaivorbind că erau și *patru* computere în încăpere. Dar lui Peter îi săriră imediat în ochi fotografiile. Pe fiecare perete erau imagini deosebit de frumoase ale Pământului văzut albastru din spațiu, ale planetelor și sateliților lor din galaxii îndepărtate, ce străluceau ca giuvaierurile pe un fundal de catifea neagră. Pe două table mari, albe, erau mâzgălite, cu marker verde, o mulțime de formule matematice. Kate îl înghionti pe Peter, făcându-l astfel să se întoarcă spre ea. Zâmbind cu gura până la urechi, îi făcu un semn cu capul înspre tatăl ei. Doctorul Dyer rămăsese, absorbit în gânduri, în fața uneia dintre formule. Avea o privire atât de absentă, încât pe Peter mai-mai că-l pufnea râsul. La un moment dat, doctorul Dyer se aplecă, șterse o formulă ilizibilă cu degetul arătător și, în locul ei, scrise în grabă ceva la fel de imposibil de citit.

Kate își drese glasul.

— Bine, glăsui doctorul Dyer, care nu-și dădea seama că se afla în centrul atenției. S-ar cuveni să mă uit acum la generatorul lui Tim, până nu-mi iese cu totul din minte.

Nu e cine ştie ce de văzut, dar puteţi să veniţi cu mine, dacă vreţi.

Peter şi Kate îl urmară pe doctorul Dyer. O porniră de-a lungul unui coridor, apoi coborâră nişte trepte abrupte până în subsol. Doctorul Dyer deschise o uşă şi pătrunseră cu toţii într-o încăpere mare şi răcoroasă. Aici, ferestrele erau mai sus de nivelul ochilor, dând camerei un aer sumbru în comparaţie cu parterul. Kate şi Peter îl urmăriră cu privirea pe doctorul Dyer, care se apropie de o maşinărie din mijlocul camerei. Era cam de statura unui om. Postamentul maşinii era un cub gri metalic, cu o întreagă serie de afişaje digitale. Deasupra ei era ceva ce arăta ca un bec supradimensionat, cu o formă aerodinamică, făcut dintr-un metal argintiu foarte strălucitor. Era bine fixat cu nişte cleme metalice atât la bază, cât şi de pereţii cutiei de plexiglas în care era încastrat.

— Iat-o, le-o arătă doctorul Dyer. Aceasta este preţioasa maşină a lui Tim, care ne mănâncă jumătate din buget.

— Şi ce este, de fapt? vru să ştie Peter.

— Se *presupune* că ar trebui să genereze mici cantităţi de antigravitaţie, ceea ce n-a reuşit încă să facă...

— Cred că este minunată, interveni Kate. Arată ca o sculptură, precum cele din Tate Modern* — o lacrimă uriaşă şi prelungă.

---

* Galeriile de artă modernă Tate din Londra.

— Mmm...

— Face ca un frigider, constată Peter.

— Ei bine, chiar este un soi de frigider, dar nu la fel de folositor, după părerea mea. Zgomotul pe care-l auzi este de la compresor. Înăuntru se află heliu lichid care păstrează temperatura la zero absolut. Doar dacă, bineînţeles, nu cumva bâzâie generatorul nuclear, deşi mă îndoiesc profund...

De spaimă, Peter se dădu un pas înapoi.

— N-ar trebui să purtăm nişte costume de cosmonauţi, sau aşa ceva, în apropierea acestor aparate?

Doctorul Dyer izbucni în râs.

— Nu... totul este închis într-o carcasă triplă de plumb şi de oţel. Teoretic, un asemenea generator ar putea să funcţioneze în deplină siguranţă timp de sute de ani, bineînţeles, asta în cazul în care nu faci vreo prostie, cum ar fi să-l trânteşti, dar, chiar şi aşa, dispune de un dispozitiv de autoprotecţie împotriva şocurilor. Nu funcţionează decât dacă este aşezat pe plan orizontal.

Doctorul Dyer scoase apoi o hârtie din buzunar, o studie cu atenţie, după care se ghemui la pământ ca să verifice un afişaj digital.

— Ce reglaje o fi vrând să-i fac?

Se uită din nou pe foaia din mâna lui.

— Şase virgulă şaptezeci şi şapte megawaţi, îşi repeta el cu glas tare, în timp ce învârtea un buton şi verifica afişajul

digital. Temperatura: minus două sute şaptezeci şi trei grade Celsius... da; viteza: trei sute rotaţii pe minut... da; vacuum: sută la sută. Bun. Misiune îndeplinită. Să mergem, sunt mort de foame.

Când ajunseră din nou în biroul său, Peter îl întrebă pe doctorul Dyer dacă era şi el interesat de antigravitaţie.

— Nu în mod expres, îi explică doctorul Dyer, domeniul meu de activitate îl constituie mai degrabă materia neagră.

— Materia neagră?

— Tati, îl întrerupse Kate, te rog să nu începi să-i ţii o prelegere acum! Ai spus că putem să facem o demonstraţie cu aparatul!

Doctorul Dyer îi aruncă o privire aspră şi continuă. Kate oftă.

— Oamenii care-şi petrec foarte mult timp studiind spaţiul cosmic nu mai au niciun dubiu în privinţa faptului că stelele şi galaxiile nu se deplasează pe orbite aşa cum ne-am aştepta. Noi bănuim că există ceva, dincolo de puterea noastră de percepţie şi înţelegere, care afectează traiectoria stelelor. Imaginează-ţi, de exemplu, că suntem în luna ianuarie, sezonul reducerilor în magazinele din strada Oxford, şi tu te plimbi prin mijlocul unei imense mulţimi de oameni. N-ai cum să mergi în linie dreaptă, nu-i aşa? Eşti ba înghiontit, ba împins la o parte şi trebuie să te

strecori printre trecători, altfel te-ai ciocni de ei. Să presupunem acum că toţi ceilalţi au devenit deodată *invizibili*. Masele de oameni sunt tot acolo, forfotind ca într-un furnicar, îmbrâncindu-te şi călcându-te pe picioare, numai că tu nu i-ai putea *vedea*. Acum, imaginează-ţi că te privesc nişte oameni de pe puntea de sus a unui autobuz cu etaj. Ce-ar zice ei despre tine?

— Că sunt nebun sau beat, cred... presupuse Peter.

— De acord... dar, dacă oamenii din autobuz te studiază cu toată atenţia şi constată că nu eşti nici nebun, nici beat, cum ar putea să-şi explice acest fapt? Îţi dai seama că ar putea ajunge la concluzia că te mişti în felul acesta ciudat datorită unor forţe invizibile? Cu alte cuvinte, ei ar putea presupune existenţa unei mulţimi de oameni, datorită modului cum reacţionezi *tu* la ea. Ce zici, are vreun sens toată teoria asta?

— Cred că da.

— Ei bine, noi bănuim că o forţă invizibilă şi misterioasă influenţează traiectoria stelelor, tot aşa cum mulţimea din strada Oxford ţi-ar schimba felul tău obişnuit de a merge. Credem că aceasta alcătuieşte peste nouăzeci la sută din universul nostru şi este denumită de astronomi *materia neagră*.

— Uau! se minună Peter. Ce credeţi că este, de fapt? Şi se află aici, în jurul nostru? întrebă el, strângând aerul în pumni şi holbându-se apoi la mâinile lui goale.

— Tare-aş vrea şi eu să ştiu, îi răspunse doctorul Dyer râzând. Dar, crede-mă, aceasta este cea mai palpitantă perioadă a istoriei ştiinţei, în care merită pe deplin să trăieşti. Până când tu şi Kate veţi ajunge nişte bătrâni brăzdaţi de riduri, vor mai fi descoperite o mulţime de lucruri uluitoare. Cine ştie, poate că şi voi veţi avea contribuţia voastră!

Un bâzâit prelung, acompaniat de un ţăcănit metalic, îl făcu pe Peter să întoarcă capul spre Kate. Ea învârtea, cu toată puterea de care era în stare, o manivelă ataşată de o cupolă. Se opri să-şi tragă sufletul.

— Crezi că este îndeajuns, tati?

— Bine, bine, Kate, hai să facem chestia cu Van der Graaf-ul... Peter, ia vezi ce se întâmplă când îţi pui mâinile pe cupola de metal.

Peter se conformă. Se duse lângă cupolă şi îşi puse cu grijă mâinile pe aceasta. O clipă mai târziu, fu străbătut în creştetul capului de o senzaţie bizară, ca un fel de furnicătură, şi o auzi pe Kate hohotind de râs.

Ridică mâna ca să-şi pipăie părul, în mod normal moale şi şaten, care i se făcuse măciucă. Kate făcea atâta gălăgie, că Molly se ridicase pe labele din spate, sprijinindu-şi botul pe pervazul ferestrei, să vadă ce era cu toată agitaţia aia.

— E rândul meu! ţipă Kate.

Doctorul Dyer luă locul ei, iar Kate îşi lipi palmele de cupolă. Părul fetei, roşcat şi strălucitor, care-i ajungea aproape de talie, începu să plutească uşor în sus. Apoi, doctorul Dyer mări viteza. El învârtea manivela atât de repede, încât mâinile lui ajunseseră să-şi piardă contururile şi să semene cu un vârtej. Pe măsură ce o pătrundea electricitatea statică, părul lui Kate se ridică la o jumătate de metru deasupra ei, până când ajunse în poziţie perfect verticală. Arăta ca şi cum ar fi fost spânzurată cu capul în jos, numai că stătea pe picioarele ei. Kate îşi dădu ochii peste cap, ca efectul special să fie total, iar Peter şi tatăl ei îl dublară cu râsetele lor. Molly însă nu găsea spectacolul nici pe departe amuzant. Îşi arăta colţii şi mârâia ameninţător. Pe neaşteptate, sări prin fereastra deschisă. Dintr-un salt, ateriză lângă generatorul Van der Graaf, gata de atac. Kate îşi luă imediat o mână de pe cupolă.

— Nu-i nimic, Molly, sunt bine.

Întinse o mână spre labradorul auriu, cu cealaltă fiind încă pe generator.

— N-o atinge! strigă doctorul Dyer, dar prea târziu.

Datorită electricităţii statice, care se transmitea din generatorul Van der Graaf prin corpul lui Kate, firele de păr din blana aurie a lui Molly se zbârliră ca la arici. Bietul animal scheună de spaimă şi ţâşni ca din puşcă pe uşa laboratorului, ieşind afară, pe coridor, înainte să apuce cineva s-o oprească.

— Repede! Să n-o lăsăm să ne scape! strigă doctorul Dyer. Dumnezeu ştie în ce bucluc mai poate intra pe-aici.

Se năpusti spre uşă, dar în graba lui se împiedică de o cutie cu hârtie de copiator. Se lovise tare şi se ţinea de genunchi, chircindu-se de durere. Peter şi Kate dădură fuga să-l ajute.

— Lăsaţi-mă pe mine. Duceţi-vă după câine!

O luară la fugă după Molly, auzind scrâşnetul ghearelor ce patinau pe linoleumul gri. În timp ce alerga, lui Peter îi flutura înaintea ochilor părul roşcat al lui Kate, clătinându-se dintr-o parte în alta, ca într-o scenă filmată cu încetinitorul şi, din când în când, zărea, în treacăt, forma lui Molly care gonea în faţa lor. Abia dacă-şi dădea seama că, în fuga lui, se tot izbea de pereţii coridorului. Apoi coborî, clătinându-se, pe scările ce duceau la subsol şi dădu buzna pe uşa pe jumătate deschisă. Tot ce ştia era că trebuia să ţină pasul cu Kate, până când, de la o secundă la alta, viaţa lui luă cu totul alt curs şi se transformă, pe neaşteptate, în... nimic. Lumea se dezintegră pentru Peter. Orice senzaţie dispăru. Nu mai era durere. Nu mai era niciun zgomot. Nu mai era căldură. Nu mai era lumina magnifică. Nu se întâmplase nimic din ceea ce te-ai fi aşteptat să marcheze un astfel de eveniment memorabil. Nu era altceva decât un VID instantaneu, inexplicabil şi cavernos.

M-a cuprins o spaimă teribilă pe când stăteam pitit printre tufe. Deși eram bine ascuns, era mai mare chinul să fiu atât de aproape de acea creatură respingătoare, care fusese pe urmele mele de atâtea zile. L-am urmărit pe Omul de Smoală cum își cercetează comoara proaspăt găsită, cu nelipsita-i pălărie unsuroasă cocoțată pe scăfârlia lui diformă. Nu pot să neg faptul că am fost extrem de tentat să fug în timp ce Omul de Smoală era ocupat cu prada lui picată din cer. Cu toate acestea, am rămas pe loc, acolo jos, la adăpostul tufelor spinoase de păducel, hotărât să ascult de glasul rațiunii și să rămân cu copiii, până când aceștia aveau să fie în afara oricărui pericol, deoarece știam ce înseamnă să ai remușcări. Învățasem lecția asta cu multă vreme în urmă.

Viața și epoca lui Gideon Seymour,
hoț de buzunare și gentleman, 1792

CAPITOLUL 3

Tricornul

În care Peter se trezește într-o situație pe cât de uluitoare, pe atât de primejdioasă

Peter era fie adormit, fie inconştient, cert este însă faptul că nu avea nici cea mai mică idee de pericolul în care se afla. În visul său, era absorbit în vârtejul unui tunel adânc şi întunecos, care nu avea nici început, nici sfârşit. Spirale de lumină pluteau prin el şi tot corpul îi tremura, de parcă ar fi fost dizolvat în şerbet. Avea senzaţia că se învârtea într-un carusel la iarmaroc şi ar fi vrut să se rotească în cerc la nesfârşit.

Nu sesiză când vaca bălţată, cu coarne lungi, îşi făcu apariţia şi începu să-i lingă sarea de pe pleoape cu limba ei cărnoasă şi rozalie. Dungi de salivă i se scurgeau pe obraji. În somn, Peter o dădu pe Coarne Lungi la o parte. Speriată de mişcarea lui bruscă, vaca se îndepărtă, aruncându-i la răstimpuri priviri piezişe.

Şi nu sesiză nici apariţia unei figuri ameninţătoare la vreo cinci metri în spatele său, deşi altcineva din preajma lui o zări: era vorba de un bărbat tânăr, blond, care, temător, stătea ghemuit la pământ, într-un tufiş de păducel, la o oarecare depărtare. Individul înspăimântător, ale cărui mişcări erau urmărite cu atenţie de tânăr, era un bărbat înalt, bine legat, purtând un palton enorm, numai zdrenţe, şi o pălărie neagră în formă de triunghi. Capul său era înclinat într-un unghi ciudat, iar umerii lui pătraţi erau aplecaţi asupra unei cotigi de lemn, la care era înhămat un cal pag. Blestema şi răsufla sacadat, în timp ce se chinuia să ridice un obiect greu, pentru a-l aşeza în cotigă, unde să-l lege cu nişte capete de funie. Obiectul părea a fi un soi de maşinărie. Deodată, omul sări înapoi, departe de cotigă, de parcă s-ar fi electrocutat. Apoi rămase pironit locului timp de câteva minute, în mod evident prea speriat ca să mai facă vreo mişcare. În cele din urmă, îşi luă curaj să se mai apropie încă o dată de obiectul cu pricina.

Nu era greu de văzut de ce se speriase: pe toată partea dreaptă, frânghiile pătrunseseră în baza maşinii de parcă s-ar fi îngropat în noroi. Şi, mai mult, tot pe această parte, dar nu şi pe cealaltă, maşina însăşi începuse să devină transparentă, ca o sticlă fumurie sau ca o melasă. Omul scoase la iveală un cuţit fioros şi, cu o mână tremurătoare, lovi partea solidă a obiectului, care scoase un sunet ascuţit

şi răsunător. Apoi lovi partea transparentă. De data aceasta, lama se afundă instantaneu şi fără zgomot în obiect, rămânând înţepenită acolo de parcă ar fi fost implântată în piatră. Omul trase de cuţit cu toată puterea, încercă să-l smucească brusc, dar degeaba. Înciudat, dădu drumul mânerului şi se scărpină în cap a nedumerire. Pe când stătea acolo, holbându-se la maşină, cuţitul începu să alunece uşor, parcă fără voia lui, ca şi cum ar fi fost respins de însăşi materia din care era alcătuită maşina.

Între timp, Peter începuse să iasă din lumea viselor şi să devină conştient de cumplita durere care-i pulsa în cap. Avea senzaţia că îi crescuse prea mult creierul ca să-i mai încapă în craniu şi-i apăsa fruntea din interior. Stătea întins pe spate fără să scoată nici cel mai mic sunet, incapabil să se mişte, devenind treptat conştient de razele soarelui ce-i luminau faţa şi de briza răcoroasă ce-i răvăşea părul. Se chinui să se rostogolească de pe ceea ce i se părea lui a fi o piatră ce-i străpungea coastele. Nimic din ceea ce i se întâmpla nu avea vreun sens, dar Peter era prea ameţit şi prea confuz ca să-i mai pese de ceva. Asculta păsările ciripind şi greierii ţârâind. Când auzi un fel de sforăit zgomotos, încercă să arunce o privire în jur, dar pleoapele lui refuzară să se deschidă, rămânând strâns lipite. Apoi îşi dădu seama că şi în picioare avea o senzaţie ciudată, aproape că nu le simţea deloc, de parcă n-ar mai

fi fost la locul lor. Şi îşi dorea tare mult să bea ceva. O Coca-Cola ar fi fost bună acum! O, da, o Coca-Cola rece ca gheaţa ar fi fost perfectă! Îşi trecu limba peste buzele arse şi hotărî să meargă la bucătărie să vadă ce putea găsi.

În timp ce Peter se concentra cu toată fiinţa lui să-şi deschidă pleoapele, o durere ascuţită şi înţepătoare îl făcu să-şi dea seama că acestea erau strâns lipite una de alta şi acoperite cu o crustă dintr-o materie lipicioasă. Încercă să adune ceva salivă din biata lui gură uscată şi şi-o scuipă în palme. Apoi se frecă la ochi cu înverşunare. Lumea i se dezvălui privirilor, scăldată în lumina orbitoare a soarelui. Închise şi deschise ochii până când aceştia încetară să lăcrimeze şi reuşi să vadă cu claritate. Ochii i se măriră. Aceasta nu era casa lui, nu era nici Londra, nu era deloc ceea ce se aşteptase să vadă. Nu, în mod categoric *nu* era nimic din ceea ce se aşteptase să vadă.

Vaca stătea chiar în faţa lui, rupând smocuri mari de iarbă şi fornăind zgomotos pe nări în timp ce mesteca. Dădea din coadă şi îşi făcea muşchii să tresară pentru a izgoni roiul de muşte ce-i dădea târcoale. În spatele animalului, cât vedeai cu ochii, se întindea o vale frumoasă. Iarba înaltă se transformase în fân, iar prin aer pluteau seminţe de păpădie şi de scaieţi. Încă destul de buimac ca să-i fie teamă cu adevărat, Peter gândi că visul continua. Soarele i se părea extrem de puternic, aşa că îşi puse un braţ drept pavăză peste ochi.

Apoi, pe neaşteptate, fără ca el să aibă timp să reacţioneze măcar, două mâini butucănoase şi jegoase aterizară pe pieptul său şi începură să-l pipăie şi să-l apese pe hanoracul său vătuit, de parcă ar fi fost un suspect percheziţionat de poliţie. Mâinile i se plimbară din creştet până-n vârful degetelor de la picioare, iar degetele abile i se strecurară în fiecare buzunar şi-i cercetară fiecare cută. Peter simţi cum străinul îi trage fularul de lână de la gât şi auzi clinchetul monedelor pe care i le luă din buzunarul de la pantaloni. Numai instinctul de conservare îl opri să nu ţipe. Îngheţă. Avu inspiraţia să închidă ochii şi să stea nemişcat, când simţi că bărbatul îi ridică braţul de pe faţă. Stăpânul acelor unghii murdare îl studie cu atenţie şi-l ciupi de obraz. Peter reuşi să rămână nemişcat, îşi ţinu resPiraţia şi făcu pe mortul. Un miros pătrunzător de tutun, bere şi sudoare îl îngreţoşă, dar rezistă impulsului de a vomita. Inima îi bubuia atât de tare încât era convins că omul putea s-o audă, numai că, o secundă mai târziu, aceasta îi lăsă braţul să-i cadă la loc peste ochi.

Îşi dădu drumul la respiraţie, pe cât putu de uşor şi fără zgomot, şi întredeschise ochii cu multă precauţie. Acum era rândul lui Peter să-l studieze pe atacator pe sub braţul care-i acoperea faţa. Omul stătea ghemuit lângă el şi inspecta monedele pe care le furase, încercându-le pe rând cu dinţii. Apoi îşi îndreptă toată atenţia asupra pantofilor de sport ai lui Peter, pipăind materialul, examinând

tălpile şi trăgând de şireturi. Inima lui Peter începu să-i bată şi mai tare. Ce-o fi găsit atât de interesant la încălţările lui? Era un hoţ de-adevăratelea sau un biet nebun? Omul avea nasul mare şi coroiat, iar părul său negru îi atârna ca nişte cozi de şobolan de sub pălăria lui ciudată, triunghiulară. Dar ceea ce-i atrase atenţia lui Peter în mod special era o cicatrice înfricoşătoare, de un alb izbitor în contrast cu pielea lui tuciurie, arsă de soare şi bătută de vânt, care îi şerpuia pe faţă ca o Lună Nouă, începând de sub sprânceana lui dreaptă şi ajungându-i până sub falcă. Mai era ceva în neregulă şi cu gâtul lui, deoarece îşi ţinea tot timpul capul aplecat într-o parte.

Omul se ridică şi păşi peste picioarele lui, dar nu înainte de a-i arde o lovitură zdravănă la ţurloaie. Peter intră în panică, deoarece abia dacă simţi vreo durere. Prin minte îi trecură tot felul de gânduri cumplite: *Am fost victima unui accident? Oare mai sunt în stare să merg?*

— Să nu mai încerci vreodată în viaţa ta să tragi pe sfoară pe unul mai şmecher decât tine, îl avertiză omul, cu o voce calmă şi hârâită. Ştiu că eşti treaz.

Străinul se aplecă şi-i trase lui Peter braţul de pe faţă. Soarele era la asfinţit, iar când băiatul deschise ochii, fu orbit de strălucirea lui. Îşi miji pleoapele să-l vadă mai bine pe atacatorul său care îngenunchease acum la picioarele lui şi cerceta cu toată atenţia un smoc de păr roşcat, lung şi strălucitor. Peter se chinui să se proptească în coate ca

să vadă de unde provenea părul acela şi văzu corpul unei fete zăcând peste gleznele sale. Abia se abţinu să nu scoată un strigăt de groază. *Cine era oare?* Omul o trăgea vârtos de păr, ridicându-i capul aşezat pe iarbă. Îi examină faţa cu un calm imperturbabil, după care îi dădu drumul să cadă la loc, în noroi. Peter privi cu groază cum omul scoate un cuţit lung şi trage încă o dată de părul lung al fetei.

— Nu! Nu! strigă Peter. Vă rog să nu faceţi asta!

Bărbatul se întoarse către Peter cu chipul său înspăimântător şi-l privi drept în ochi. Peter îşi dădu seama pe loc, fără nicio umbră de îndoială, că omul era în stare de orice.

— Viaţa nu e blândă cu noi, tinere domnişor. Nici dreaptă. N-ai aflat asta până acum? Nu te aştepta la bunătate de la unul ca mine, care n-a avut parte de aşa ceva.

Omul izbucni în râs şi-l ciupi din nou pe Peter de obraz. De data asta, Peter îi dădu mâna la o parte. Omul mai hohoti încă o dată şi ridică câteva şuviţe din părul mătăsos al fetei, le frecă între degete, le tăie şi le dădu drumul să plutească spre pământ.

— M-aş putea ospăta pe cinste timp de o lună de pe urma unui păr de o asemenea calitate. Făcu o pauză, după care continuă: Nu ai de ce să te temi de mine, nu atâta timp cât eşti dispus să-mi dai informaţii. Dacă voiam să te

omor, erai de mult la poarta raiului. Dar, ia spune-mi şi mie, rogu-te, ce fel de drăcovenie de maşină mai e şi asta, care scuipă copii mai mult morţi decât vii în acest loc uitat de lume?

Din spatele lor, o mână nevăzută, ascunsă după o tufă mare de păducel, aruncă cu o piatră spre coastele calului pag. Piatra nimeri la ţintă şi iapa bătrână începu să necheze de durere şi de sperietură. Se opinti să tragă după ea cotiga grea în sus, pe povârniş, şi, pornind-o într-un galop mic, dispăru cât ai bate din palme peste creasta dealului. Maşinăria ciudată se clătina periculos de tare, la fiecare zdruncinătură.

Bărbatul îşi tot muta privirea de la Peter la animalul care fugea înnebunit, neputându-se hotărî ce să facă. Până la urmă, sări în picioare şi se repezi într-o goană nebună după cal şi cotigă. Era un alergător puternic şi surprinzător de agil. Peter avu impresia că, în ciuda feţei lui mutilate, era încă destul de tânăr. Când omul ajunse în vârful dealului, se întoarse către Peter şi strigă la el cu atâta putere, încât ecoul vocii sale răsună de jur împrejurul văii:

— Am alte treburi mai urgente de făcut acum. Mă găseşti la Taverna „Leul Negru" din Covent Garden, asta dacă mai vrei să-ţi vezi maşinăria ta infernală vreodată şi, dacă ai ceva bun-simţ în tine, nu veni cu mâna goală.

Întreabă de Blueskin*, deşi mulţi îmi spun Omul de Smoală.

Acestea fiind zise, Omul de Smoală se făcu nevăzut după deal, iar Peter rămase locului, ascultând huruitul cotigii, care se auzea din ce în ce mai slab în depărtare. Îşi lăsă din nou capul să cadă într-un pâlc de flori de piciorul-cocoşului. Îi era rău, se simţea sleit de puteri, iar durerea de cap devenise aproape insuportabilă. *Omul de Smoală — ce nume o mai fi şi ăsta?* se întrebă el în sinea lui. *Şi despre ce maşinărie infernală e vorba?* Rămase holbându-se la un uliu care plutea pe deasupra lui, pe cerul azuriu, cu mintea golită de orice gând. Corpul inert al fetei era tot grămadă peste gleznele sale, iar părul ei strălucitor era răsfirat pe jos, în noroiul de lângă picioarele lui. Peter pierdu contactul cu lumea reală, leşinând din nou. De data aceasta, visă că era un păianjen ţinut prizonier pe fundul unui pahar şi, ori de câte ori încerca să se caţere pe marginea paharului ca să iasă afară, se trezea alunecând la loc.

Când doctorul Dyer reuşi să se adune de pe jos şi ajunse în subsol, nu văzu nici urmă de copii pe nicăieri. Molly îşi făcu în curând apariţia, tremurând încă de frică din toate mădularele.

---

* Piele albastră.

— Kate! Peter! strigă doctorul Dyer cât îl ţinu gura. Plutea o linişte ciudată în aer.

Doctorul Dyer simţea un gol în stomac, având sentimentul că se întâmplase ceva teribil de înspăimântător. Se îngrozi şi mai tare când aruncă o privire în laboratorul lui Tim. Maşina antigravitaţională dispăruse! Pentru o clipă, avu senzaţia ciudată că, în locul unde ar fi trebuit să fie maşina, vede lama unui cuţit, cu vârful în jos, plutind prin aer. Îşi scutură capul şi privi din nou. Dispăruse.

— Kate! Peter! strigă el din nou. Molly este aici, cu mine. Unde aţi dispărut? Se răceşte mâncarea!

CAPITOLUL 4

Un urlet de lup

În care poliția și Kate trag niște concluzii în privința situației primejdioase în care se află, iar copiii își petrec noaptea în pădurea de mesteceni

— Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaah!

Peter se trezi instantaneu. Se ridică, sprijinindu-se pe coate, şi se uită ca prostul la fata străină a cărei siluetă se profila pe cerul purpuriu, în timp ce ultimele raze ale soarelui luminau valea ce se întindea cât vedeai cu ochii. Ţipetele ei erau reluate de ecou şi reverberau în toată valea, sărind din pantă în pantă până când fiecare se repeta, de trei-patru ori, asurzitor de tare. Peter se uita la fata care privea îngrozită o şuviţă groasă de păr pe care o ţinea în mână. La vederea părului roşcat, îşi aminti de ceva... amintirea îi trecu fulgerător prin minte, ca apoi să dispară la fel de repede. Pe Peter îl durea şi mai tare capul în poziţia în care stătea, aşa că se lăsă să cadă din nou în iarba înaltă.

Mai speriată ca niciodată, Kate se uita înnebunită în jurul ei, incapabilă să înţeleagă ce se întâmpla cu ea. *Unde mă aflu oare? Şi ce nenorocit mi-o fi tăiat o ditamai suviţă de păr? Şi unde-o fi persoana aceea acum?* Dădu drumul mănunchiului de păr care zbură mânat de vânt spre un ciulin uriaş, unde şuviţele lungi se agăţară de spini precum părul de cal în sârma ghimpată. Privelişte a ceas-ta era ciudat de tulburătoare. Fata urlă din nou.

— Aaaaaaaaaaaaaaaaaah!

Peter îşi astupă urechile cu mâinile. Capul îl durea prea tare ca să mai suporte şi ţipetele ei.

Fata nu prea avea de gând să se oprească din ţipat, căci, după aceea, trebuia să se decidă ce altceva să mai facă şi, ce-i drept, nu era lucru uşor. *Unde e tatăl meu? Unde e Molly? Ce...*

— Taci din gură! strigă Peter atât de tare cât să acopere hărmălaia pe care-o făcea ea.

Kate rămase cu gura căscată, fără să mai scoată vreun sunet, în timp ce-şi coborî privirea şi dădu cu ochii de băiatul slăbănog care se holba la ea nedumerit. Părul lui închis la culoare era zbârlit ca ţepii unui arici, iar pe obraji avea lipite petale de piciorul-cocoşului Părea la fel de înspăimântat ca şi ea.

— O, nu se poate! Tu erai! exclamă ea. În părul ei încâlcit erau agăţate bucăţele de paie şi cocoloaşe de noroi uscat.

— Nu te cunosc! se răsti Peter la ea. Cine eşti tu? Şi ce mi-ai făcut?

Kate se îndreptă spre Peter, nesigură pe picioare. Se lăsă în genunchi lângă el, îşi dădu la o parte părul care-i căzuse peste faţă, scoţând astfel la iveală o grămadă de pistrui ce acopereau un chip palid şi speriat, cu ochi cenuşii. Răguşise de cât ţipase.

— Cum adică, nu mă cunoşti? Doar am fost nevoită să-mi petrec o jumătate de dimineaţă cu tine, doar că era iarnă, iar acum este vară, şi eram împreună cu tatăl meu, iar acum suntem... în acest loc. Din prima clipă când te-am văzut, am ştiut că n-o să ne aduci decât necazuri.

Peter o privea mut de uimire. Era atât de ameţit că nu-şi putea da seama dacă visa sau dacă toate acestea i se întâmplau cu adevărat. Fata îi părea cunoscută, însă nu-şi putea aminti cine era.

— Te simţi bine? îl întrebă ea. Eşti tare palid la faţă. Ştii că ai o vânătaie mare pe frunte? Îl atinse pe tâmplă, în locul unde îi înflorea o pată mare, purpurie, şi Peter tresări de durere. Şi am pierdut-o pe Molly! O, Molly, Molly, pe unde umbli?

Kate era gata să izbucnească din nou în lacrimi, dar îşi întoarse repede capul ca să n-o vadă Peter, îşi scoase o batistă din buzunar şi îşi suflă nasul zgomotos. Apoi rămase o clipă în linişte ca să-şi revină. *Trebuie să fie o explicaţie logică pentru tot ce ni se întâmplă acum!* cugetă

ea. *Numai că, deocamdată, n-o ştiu... Şi trebuie să fie din pricina faptului că Peter s-a lovit la cap şi nu-şi mai aminteşte cine sunt eu...*

Peter se întoarse şi o văzu pe Kate cum se ridică în picioare cu un scop anume. O luă la fugă pe panta din spatele lui, punându-şi o mână pavăză la ochi şi scrutând orizontul în speranţa că va vedea un semn de viaţă pe undeva. Apoi fluieră printre dinţi, aşa cum fac fermierii la concursurile de câini ciobăneşti.

— Molly, vino-aici! strigă ea. Molly, aici!

Peter stătea şi privea detaşat scena din faţa lui, de parcă ar fi vizionat un film la cinematograf. Începuse să creadă că toate acestea se întâmplau altcuiva, când, deodată, o durere atroce îl înjunghie în picioare, scuturându-l ca şi când ar fi fost curentat. Se încovrigă de durere, rostogolindu-se când pe-o parte, când pe alta, în iarba înaltă, şi ţinându-se strâns de gambe. Venise rândul lui Peter să scoată un strigăt ascuţit care ricoşă în peisajul liniştit. Încercă să se ridice în picioare, dar căzu imediat la loc. Când atinse pământul cu umerii, se auzi un sunet suspect, ca şi cum ar fi strivit ceva. Peter însă era chinuit de o durere mult prea mare ca să-şi dea seama pe moment şi de acest lucru.

— Ajutor! Să mă ajute cineva! Au, au, auuuu...

Kate veni imediat lângă el.

— Şi-acum, ce-ar trebui să fac? ridică ea glasul.

Stătea acolo şi se uita la el cum se zvârcolea, cu fălcile încleştate şi cu buzele strânse. Cu toate gemetele lui Peter, ea începu să se înseninеze la faţă.

— Ştiu ce-ai păţit, îi zise ea. M-am trezit zăcând peste gleznele tale. Ai înţepenit şi simţi mii de ace în picioare, atâta tot.

Kate începu să-l maseze zdravăn pe picioare, însă nu cu atâta forţă cum o făcea când o ajuta pe mama ei să le şteargă pe Milly şi pe Sean după o bălăceală în mare.

— Tropăie din picioare, îi sugeră ea. Apropo, ştii că stai într-o balegă de vacă?!

Mai trecură câteva minute până când Peter suportă să pună piciorul pe pământ. Kate se lăsase acum pe vine în iarbă şi stătea cu ochii în gol. Era, în mod evident, cufundată în gânduri. Peter se ridică în picioare şi îşi curăţă hanoracul de iarbă, uitându-se îndelung, cu o căutătură piezişă, la fata aceea necunoscută. Fata îl observă la rândul ei şi se încruntă, ridicând o sprânceană, ceea ce-i dădu chipului ei un aspect asimetric. Peter îşi aduse deodată aminte cine era fata. Ca şi cum cineva ar fi aruncat cu o găleată de apă rece peste el. O recunoscu şi îşi aminti de tatăl ei, de toţi fraţii şi surorile ei, apoi de generatorul Van der Graaf şi de faptul că el şi Kate o urmăreau pe Molly de-a lungul coridoarelor. Ceea ce nu-şi putea aminti, nici pricepe, era *cum* de se treziseră amândoi aici, în valea asta frumoasă şi pustie.

— Tu eşti Kate, grăi el.

— Da, ştiu şi eu asta, îi răspunse ea. De ce nu-mi spui mai bine ceva ce nu ştiu, de exemplu, cum am ajuns noi aici?

— Pentru că nu ştiu, replică Peter. Nu-mi amintesc nimic.

— Ei bine, mai încearcă, îl îndemnă Kate. Întoarce-te în timp. Încearcă să rememorezi tot ce s-a întâmplat începând de azi dimineaţă până la ultimul lucru de care îţi aduci aminte şi caută indicii. Asta încerc să fac şi eu acum. Astăzi ni s-a întâmplat ceva foarte ciudat. Măcar unul dintre noi trebuie să-şi dea seama ce anume.

Molly nu putea fi convinsă cu niciun chip să părăsească laboratorul lui Tim. Când doctorul Dyer încercă s-o scoată afară cu forţa, ea îşi arătă colţii şi începu să mârâie la el de parcă ar fi fost un străin. Alarmat şi înspăimântat deopotrivă, o lăsă acolo şi fugi afară, la lumina soarelui cu dinţi.

— Kate! Peter! strigă el, iar şi iar, până când răguşi.

Dar singurul zgomot care se auzea era cel al pinilor foşnind în bătaia vântului. Dădu fuga înapoi, în laboratorul lui Tim, unde Molly urla aşa cum n-o mai auzise niciodată până acum. Urletele lugubre ale animalului îi dădură fiori pe şira spinării mai ceva decât vântul de-afară. Ce i s-o fi putut întâmpla lui Molly de scotea nişte urletele de disperare atât de sfâşietoare?

După vreo jumătate de oră, doctorul Dyer se hotărî să-i dea telefon soţiei lui. Se străduí din răsputeri să-şi mascheze panica crescândă, dar doamna Dyer îşi dădu seama imediat că ceva era în neregulă. Sosi la laborator în mai puţin de zece minute şi, când văzu expresia întipărită pe chipul soţului ei, îi îngheţă sângele în vine.

— O, nu! îngăimă ea cu un firicel de glas. O, nu!

După încă o serie de căutări zadarnice, agenţii de pază chemară poliţia. Părinţii lui Kate stăteau unul lângă altul în camera gardienilor, răvăşiţi de o teamă de-a dreptul bolnăvicioasă, pe care nu s-ar fi crezut vreodată în stare s-o suporte. Şi ce puteau să-i spună tatălui lui Peter? Băiatul fusese lăsat în grija lor... Nu scoteau o vorbă şi erau atât de împietriţi de durere că nu puteau nici măcar să plângă. Ori de câte ori piuia un pager sau suna un telefon, săreau amândoi în picioare, ca să se prăbuşească apoi din nou pe scaunele lor, căci de fiecare dată nu era ceea ce şi-ar fi dorită să audă.

Poliţiei îi trebuiră două ore ca să dea de tatăl lui Peter. Le mai luară apoi câteva minute ca să-l facă să priceapă ce voiau să-i spună, după care acesta sări în maşină şi conduse din centrul Londrei până în Derbyshire fără nicio oprire. Pe drum îşi făcea curaj singur, spunându-şi că, atunci când va ajunge la fermă, îl va găsi pe Peter teafăr şi nevătămat. Dar dacă nu va fi aşa? Ce mult regreta acum că nu-i serbase ziua, aşa cum băiatul îşi dorise de-atâta vreme,

în loc să meargă la acea întâlnire inutilă. Ce n-ar fi dat ca ultimele cuvinte ale lui Peter din acea dimineaţă să nu fi fost: „Te urăsc”!

Poliţia sosi la trei fără un sfert la laboratoarele NCRMD, cu o întreagă desfăşurare de forţe. Girofarurile portocalii luminau fulgii turtiţi de zăpadă, înainte ca aceştia să se aşeze pe capotele maşinilor de poliţie înşiruite una după alta. Şase ofiţeri de poliţie îmbrăcaţi în uniforme cercetară cu minuţiozitate laboratoarele şi terenurile înconjurătoare şi interogară tot personalul, dar nu găsiră nici urmă de cei doi copii şi nici nu aflară vreun indiciu în privinţa locului unde s-ar putea afla.

Când domnul Schock apăru la ora cinci şi jumătate şi află că Peter nu fusese încă găsit, îi telefonă soţiei lui, care se afla în California. O trezi din somn, dându-i cumplita veste. Mama lui Peter îşi manifestă dorinţa de a se urca în primul avion, dar soţul ei o opri spunându-i că, la urma urmelor, era posibil ca băiatul să apară, teafăr şi nevătămat, de îndată ce va închide telefonul. Ea consimţi să-şi amâne întoarcerea cu trei ore, dar nu mai mult de-atât.

Între timp, o poliţistă o condusese pe doamna Dyer înapoi la fermă, iar doctorul Dyer fusese dus la secţia de poliţie din Bakewell, unde şi rămase pentru următoarele trei ore. Au fost alertate atât presa locală, cât şi cea

naţională, iar până la ora şase cazul fusese deja dat spre rezolvare unui ofiţer superior de poliţie.

Inspectorul Wheeler*, scoţian de origine, era în prag de pensie. Avusese parte, la viaţa lui, de numeroase investigaţii care fuseseră în centrul atenţiei publicului şi al mass-mediei, inclusiv câteva cazuri de persoane dispărute, cărora le găsise rezolvarea, fie ea fericită ori tragică. Era o persoană care se bucura de mult respect. De asemenea, era bine-cunoscut pentru temperamentul său vulcanic, pentru încăpăţânarea împinsă la extrem şi pentru devotamentul faţă de meseria aleasă.

Când doctorul Tim Williamson confirmă faptul că prototipul maşinii antigravitaţionale, la care lucra în cadrul unui proiect NASA, dispăruse, se sugeră ipoteza că cei doi copii ar fi fost răpiţi de hoţii care erau pe cale să fure dispozitivul. Doctorul Williamson îi contrazise, afirmând că această maşină n-avea nicio valoare. De ce ar fi încercat cineva să fure un aparat aflat abia în faza de testare? Inspectorul Wheeler ajunse, în sinea lui, la concluzia că maşina asta însemna mai mult decât era dispus doctorul Williamson să recunoască. Instinctul îi spunea că nu avea să fie deloc un caz simplu, dar adora provocările mai mult ca orice.

---

* Şi acest nume are o rezonanţă aparte, însemnând *timonier, cârmaci, conducător*, aluzie la rolul pe care îl joacă inspectorul în această investigaţie.

— Ai văzut ce s-a întâmplat cu părul meu? întrebă Kate.

— Aşadar, n-am visat! exclamă Peter, căruia începuseră, în sfârşit, să i se limpezească gândurile.

Îi relată lui Kate, atât cât putu să-şi amintească, despre Omul de Smoală şi conversaţia lor.

— Avea de gând să-mi *vândă* părul? repetă ea, nevenindu-i să creadă. Şi cum zici că arăta drăcovenia aia de maşină?

— N-am văzut-o prea bine. Am zărit-o doar în spatele cotigii trase de cal la galop. Ar fi putut fi orice. Era ca un fel de cub. În fine, un cub care era mai mult înalt decât lat.

— Adică un cuboid, specifică Kate.

Peter înălţă din umeri.

— Aşa o fi cum spui tu.

— Nu cumva era maşina antigravitaţională a lui Tim?

— Se prea poate...

— Care-i ultimul lucru de care-ţi aminteşti înainte de a te trezi aici? vru ea să ştie.

— Eram pe urmele câinelui tău pe coridor. Tu erai în faţa mea. Cred că cineva m-a lovit în cap. Tu ce-ţi aminteşti?

— Că alergam după Molly, ca şi tine. Ea se îndrepta spre laboratorul lui Tim. Apoi mi-au apărut în faţa ochilor nişte spirale, cred... Da, erau spirale luminoase ce pluteau în aer. Poate că am fost şi eu lovită în cap. Îşi pipăi capul să vadă dacă avea vreun cucui.

Peter şi Kate stăteau tăcuţi în valea peste care pogora întunericul, absorbiţi fiecare în propriile sale gânduri, încercând să înţeleagă situaţia pe cât de periculoasă, pe atât de deconcertantă în care se aflau. Amândoi erau obosiţi, storşi de vlagă şi înfometaţi, mai ales Peter, a cărui faţă era cenuşie de epuizare. Totuşi, nu se puteau hotărî să se aşeze, căci amândoi aşteptau ceva. Aşteptau să ţopăie şi să dea din mâini la sosirea salvatorilor ce aveau să vină cu un elicopter sau cu o maşină a poliţiei. La urma urmelor, nădăjduiau să fie doar o chestiune de timp.

Kate se aplecă să culeagă un mac roşu, catifelat, şi o albăstrea. Cum se explica faptul că la prânz fusese în vacanţa de Crăciun, iar după-amiaza târziu se trezise în toiul verii? Şi ce loc uitat de Dumnezeu mai era şi ăsta? Era obişnuită să trăiască la ţară, dar nu fusese niciodată atât de izolată: nu se auzea zgomotul traficului, nu erau stâlpi de electricitate, nu erau drumuri, nici măcar o dâră de fum lăsată de vreun avion pe cer. Şi ceea ce o enerva la culme era că nu-şi amintea ce se întâmplase în timp ce alerga după Molly pe coridor. De ce, ori de câte ori încerca să-şi amintească ce urmase după aceea, îi apăreau în faţa ochi-lor acele spirale lungi de lumină, ce pluteau libere prin aer şi păreau că trec chiar prin ea? Şi, la urma urmei, cine era acest Om de Smoală?

Se uită la Peter care azvârlea cu piciorul bulgări de pământ în aer. Îşi înfundase adânc mâinile în buzunare şi

arăta jalnic cu capul lăsat în jos. *Oare ne-o folosi la ceva fasolea încolţită de pe aici?* îşi zise ea în gând.

— Ştii ce cred? rosti Kate cu glas tare.

— Ce?

— Cred că am fost loviţi în moalele capului de nişte hoţi. Probabil că au furat maşina din laborator şi s-au văzut nevoiţi să ne ia şi pe noi cu ei pentru că am fost martori la furtişag. Presupun că am fost aduşi în Australia.

— Australia! Fii serioasă!

— Sau poate Noua Zeelandă... Păi, cum altfel îţi explici că este vară pe-aici? Doar n-oi crede c-am zăcut inconştienţi timp de şase luni?

Peter se scărpină în cap.

— Hm... dar dacă au furat maşina, de ce au aruncat-o tocmai aici? Ca s-o găsească Omul de Smoală?

— Păi, asta n-am de unde s-o ştiu, răspunse Kate. Poate că n-au putut să care totul cu ei. Sau poate că-i incomoda.

— Şi de ce ne-au adus până aici doar ca să se descotorosească de noi? Dacă tot ne-au lovit în cap, de ce nu ne-au lăsat, pur şi simplu, în laboratorul tatălui tău? întrebă Peter.

— Ei bine, nu ştiu. Dar cred totuşi că suntem în Australia. Sunt ferm convinsă că trebuie să stăm aici până va veni cineva să ne salveze. Ne vor căuta peste tot, desigur.

Peter dădu din cap.

— Ar fi bine s-o facă... N-ai nimic de băut la tine, nu-i aşa?

— Nu crezi că ţi-aş fi dat şi ţie dacă aş fi avut... ce fel de persoană oi fi crezând că sunt?

Peter nu-i dădu niciun răspuns.

Din nou se lăsă tăcerea între ei.

— Poate că ar trebui să strigăm după ajutor, sugeră Kate după o vreme. La urma urmelor, Omul de Smoală trebuie să fie destul de departe acum. Poate o fi altcineva prin apropiere...

Peter ridică din umeri.

— Cum vrei... meritä să faci o încercare.

— Ajutor!!! răcni Kate.

Peter tresări.

— Ai o voce puternică, nu glumă, constată el.

— Mulţumesc, dar n-ai de gând să mi te alături? replică Kate.

— Ajutooor! începură să strige amândoi într-un glas. Ajutooor!

Ori de câte ori se opreau, liniştea părea mai adâncă şi mai înfricoşătoare. Descurajat, Peter se apucă, în schimb, să intoneze un iodler.

— YO-DEL-AY-EE-O! YO-DEL-AY-EE-O! Yo-del-ay-ee-o! Yo-del-ay-ee-o!

Pentru prima oară de când se trezise în acest ţinut ciudat, Kate zâmbi cu gura până la urechi. Se alătură şi ea vacarmului asurzitor făcut de Peter. Răcniră din toţi bojocii, din ce în ce în ce mai repede, până când nu mai

putură de durere în gât. După aceea, Peter începu să strige orice-i venea în minte:

— Tottenham Hotspur! Conductor electric! Diplodocus!

Fiecare cuvânt se întorcea înapoi la el ca un bumerang, purtat pe aripile ecoului.

Kate îi răspundea:

— Manchester United! Supercallifragilisticexpialidocious*!

Ascuns într-un desiş încâlcit de păducel şi puieţi de mesteacăn, tânărul străin se trezi din somnul lui adânc din pricina zarvei făcute de copii. Trase cu ochiul prin frunziş. Luna Nouă, în formă de corn, îşi făcuse apariţia pe cerul nopţii. Doi ochi albaştri îi fixară pe copii, iar faţa străinului se lăţi într-un zâmbet.

De-acum copiii se apucaseră să imite diverse animale: Kate mugea ca o vacă la vremea mulsului, iar Peter răgea ca un leu, apoi urla ca un lup:

— Aa-uuuuu!

În aer se înălţă, în chip de răspuns, urletul unui alt lup, al cărui ecou răsună de-a lungul văii:

— Aa-uuuu!

---

* Cântec scris de Robert B. Sherman pentru filmul lui Walt Disney, *Mary Poppins*. Cuvântul este folosit ca o formulă magică ce te ajută să ieşi dintr-o situaţie dificilă sau să te înveseleşti atunci când eşti trist sau abătut.

Era un urlet puternic şi sălbatic.

— Tu ai făcut aşa? întrebă Peter.

— Nu, răspunse Kate. Ai de gând să mă sperii?

— Nu, nu glumesc deloc. Nu te mai prosti. Tu erai, nu-i aşa?

— Nu, nu eram eu, insistă Kate.

— Aa-uuuu!

Un nou urlet se desprinse de pe buzele străinului, reverberând în peisajul paşnic.

O clipă mai târziu, Peter şi Kate o luară orbeşte la fugă în josul pantei abrupte, acoperite cu iarbă, cu mâinile întinse ca să-şi menţină echilibrul. Alergau la vale de le sfârâiau călcâiele, gâfâind şi speriind iepurii care mâncau iarbă şi, în cele din urmă, se opriră, cutremurându-se de frică, în fundul văii, la marginea unei pădurici. Se arun-că la pământ, incapabili să facă altceva decât să respire adânc pe gură.

În pădure era întuneric beznă. Scoarţa albă a mestece-nilor ce creşteau la lizieră părea să strălucească în lumina lunii. *Dacă sus, pe deal, sunt lupi, aici, jos,* se întreba Kate, *peste ce creaturi om da?* Era sigură că trebuiau să fie păianjeni ucigaşi şi şerpi otrăvitori. *Nu* va intra în pădure decât dacă nu va avea încotro. După aceea se uită în urmă, la panta întunecată pe care abia o coborâse. Înlemni la gândul că va trebui să sară în spinarea vreunui lup ca să scape de colţii lui albi, puternici. Se şi văzu trăgând de bla-na flocoasă şi viguroasă, dând din picioare cu toată puterea,

făcând orice ca să împiedice colţii aceia ascuţiţi s-o înhaţe şi să-i sfâşie carnea moale şi fragedă! Acolo, în fundul văii, în întuneric, totul o apăsa. Îşi acoperi ochii cu palmele, în încercarea de a se separa de lumea înconjurătoare, iar lacrimi tăcute începură să i se prelingă printre degete. *Unde eşti, tati, unde eşti tu acum?*

Între timp, Peter îşi încorda şi el auzul, ca să prindă din zbor orice ar fi sugerat zgomotul unui lup pornit la vânătoare pe urmele lor. Ascultă cu o intensitate împinsă aproape până la durere. La început, nu putu auzi altceva decât gâfâitul lui Kate. Treptat, totuşi, începu să perceapă sunetul frunzelor foşnind în adierea uşoară a vântului şi, totodată, să distingă un alt fel de zgomot... era sigur că putea deslui susurul unui pârâiaş.

— Apă! răcni el şi, înşfăcând-o pe Kate de mânecă, o trase după el prin întunericul pădurii.

Apa nu mai avusese niciodată până acum pentru ei un gust atât de proaspăt şi de răcoritor. Se aşezară pe burtă, cufundându-şi feţele în undele reci ca gheaţa. Peter înghiţise cu lăcomie atât de multă apă că auzea cum îi chiorăie maţele.

— Haide, îl îndemnă Kate. Se pare că n-avem şanse să ne dibuiască cineva în seara asta. Trebuie să găsim ajutor cât mai repede, dacă nu vrem să ne petrecem noaptea sub cerul liber.

Încercară să înainteze prin pădurea întunecată, împiedicându-se de buşteni şi dând peste ramuri invizibile care-i biciuiau peste faţă. Ori de câte ori Kate simţea atingerea unei frunze sau a unui fir de iarbă pe piele, era convinsă că era vorba de un păianjen şi se oprea brusc, frecându-se înnebunită de frică şi plesnindu-se peste blugi, pentru orice eventualitate.

— Of, n-avem nicio şansă! răbufni Peter, după o vreme. Nu văd nimic, am putea foarte bine să ne învârtim şi în cerc, până una, alta.

— Bine, oftă Kate. Hai să poposim aici peste noapte. Dar n-am de gând să dorm, să ştii.

— Eu, unul, da.

Peter se prăbuşi pe jos de oboseală. Capul îi zvâcnea şi era slăbit de foame. Se uită în sus, printre ramuri, la cerul întunecat, ce arăta ca un covor stropit cu stele albe ca laptele, atârnând deasupra văii. Era oare cu putinţă să se afle în Australia? Încercă să se convingă că firmamentul nopţii era răsturnat cu susul în jos.

Kate ezită puţin înainte de a vorbi.

— Mai devreme, când am spus că, de cum te-am văzut, am ştiut că nu ne vei aduce decât necazuri...

— Da...

— Ei bine, cred am fost un pic nedreaptă cu tine.

— Ah, nu face nimic.

Kate se aşează lângă el, pe pământul gol.

— Întoarce-te pe-o parte, îl sfătui ea. Cred că ar trebui să stăm spate-n spate, nu numai ca să ne ţinem de cald unul altuia, dar şi pentru siguranţa noastră.

— Nici vorbă! se revoltă Peter. N-am de gând să dorm lângă o fată.

Kate era prea obosită ca să mai discute cu el în contradictoriu, aşa că se rezemă cu spatele de un fag. Abia dacă-l putea zări pe Peter în lumina lunii, acoperită parţial de nori.

— Tatăl meu ne va găsi, îţi garantez eu. Este tare deştept şi n-o să mă lase să păţesc niciun rău. Va face orice ca să ne aducă înapoi, ştiu eu că aşa va fi.

Kate se simţea şi ea mult mai rău decât era dispusă să admită. Avea senzaţia că n-ar mai putea să se ridice acum în picioare, chiar dacă ar vrea.

Peter se întrebă dacă îndrăznise careva să-l deranjeze pe tatăl său din importanta lui întrunire de afaceri ca să-i spună că fiul său dispăruse.

— Mda, zise el. Sunt convins că aşa va fi.

Kate nu-i mai răspunse, căci adormise deja.

Capitolul 5

Păstrăvi la grătar

În care Peter merge la pescuit, iar Kate îl sperie de moarte pe tovarășul ei de drum

Zorii zilei veniră împreună cu soarele care-şi trimitea razele încetişor, în jos, peste pantele acoperite de iarbă ale văii. Şi mai jos încă, un abur alb, fantomatic, stătea agăţat deasupra cursului de apă, dându-i în vileag traseul ce trecea drept prin mijlocul pădurii în care Peter şi Kate mai dormeau încă, la adăpostul mestecenilor argintii.

Kate dormea buştean, încolăcită în jurul trunchiului mesteacănului, cu faţa mânjită de noroi amestecat cu lacrimi. Peter însă începu să dea semne de viaţă. Deschise ochii şi se uită în jurul său. Totul era împodobit cu mărgele de rouă care străluceau în semiobscuritate. Ce înţepenit şi pătruns de umezeală până la oase era după o noapte petrecută direct pe pământul gol! Tricoul i se lipise de spate şi un iz vag de balegă de vacă îi ieşea din hanorac, aducându-i aminte de evenimentele zilei anterioare.

Se uită înspre Kate, a cărei spinare se ridica şi cobora uşor, în ritmul respiraţiei, semn că dormea încă.

Se hotărî să n-o trezească şi să plece singur în explorarea împrejurimilor. Deodată, îl fulgeră un gând: niciodată nu se trezise singur-singurel, fără să aibă vreun adult prin preajmă care să-i spună ce are de făcut. Ce libertate pe capul lui! Parcă era în vacanţă. O porni de-a lungul malului pârâiaşului, croindu-şi drum printre ferigi. În dimineaţa aceasta, nu ştia nici el din ce cauză, nu se mai simţea deloc speriat sau disperat. Era în stare să pună pariu că lupul, pe care-l auziseră cu o seară înainte, nu fusese decât un câine de talie mare, lăsat afară peste noapte. Şi chiar dacă rămânea încă un mister pentru ei modul în care ajunseseră aici, nu aveau decât să găsească un telefon, să sune acasă şi va veni imediat cineva să-i ia.

Se lăsă pe vine, făcându-şi palmele căuş ca să poată bea nişte apă. Dacă nu aveau nimic de mâncare, cel puţin aveau apă pe săturate. *Pleosc!* Peter zări cu coada ochiului un peşte care sări din apă să prindă o muscă. Băiatul se ridică în picioare, încetişor şi fără zgomot, vrând să vadă dacă mai erau şi alţi peşti pe sub luciul apei. Inima îi zvâcni în piept în timp ce numără cinci, şase, şapte frumuseţi de păstrăvi bruni înotând împotriva curentului, printre algele de un verde strălucitor ce pluteau ca părul lung şi unduitor în curenţii lini de apă. Spinările lor gri-maronii

nu se distingeau prea bine, dar îi trădau părţile laterale lucioase, stropite cu pete roşii, verzi şi cenuşii. Pentru un băiat care prinsese primul păstrăv cu mâinile goale în râul Frome, înainte chiar de a învăţa să citească, micul dejun îi apăru deodată ca o posibilitate certă.

Prinderea păstrăvilor cu mâna, aşa cum învăţase de la bunicul său, era un lucru dificil, care necesita o răbdare infinită. Cu toate acestea, de mic copil fusese tentat să încerce şi, odată pornit să facă ceva, Peter nu se dădea bătut aşa uşor. Drept care se aşeză pe burtă, strecurându-şi mai întâi mâna, apoi tot braţul în apa rece ca gheaţa. Rămase aşa, nemişcat şi tăcut, devenind una cu apa curgătoare, cu pietrişul din albia pârâului şi cu clipocitul valurilor care se spărgeau de mal. După o vreme, un păstrăv pestriţ şi dolofan se apropie de mâna lui. Peter începu să-l mângâie pe burtă încetişor, cu mare dexteritate. După câteva minute, păstrăvul se relaxă, intrând parcă în transă. Când socoti că sosise momentul potrivit, Peter azvârli peştele pe malul acoperit de iarbă. Îl ridică de jos şi-l omorî cu îndemânare, dintr-o singură lovitură, izbindu-l cu capul de o piatră, aşa cum îl învăţase bunicul său. În timp ce se pregătea să-şi mai încerce norocul o dată, auzi o creangă trosnind în spatele lui şi se răsuci pe călcâie să vadă despre ce era vorba. Toate simţurile îi erau în alertă. Mai era cineva cu el în pădurea împestriţată de

razele soarelui? În cele din urmă, ajunse la concluzia că trebuia să fi fost vreun animal, aşa că se întoarse la treburile lui.

După vreo jumătate de oră, Peter o porni în căutarea lui Kate, foarte mulţumit de sine, având înghesuiţi în buzunarele hanoracului trei păstrăvi bruni alunecoşi, înveliţi în frunze de măcriş. Îi dădu prin minte s-o trezească în urlete de lup şi, la acest gând, un zâmbet răutăcios i se aşternu pe faţă. Dar, amintindu-şi cât de înspăimântată fusese în seara precedentă, se răzgândi.

Când ajunse lângă Kate, văzu că fata dormea făcută covrig, la fel ca mai înainte, cu gluga trasă peste cap şi cu genunchii îndoiţi în jurul trunchiului subţire al mesteacănului. De sub glugă îi ieşiseră câteva şuviţe de păr, care-i fluturau uşor în bătaia vântului. Peter se ghemui la pământ, încercând să nu facă niciun zgomot şi îşi înclină capul într-o parte ca să-i poată vedea mai bine faţa. Avea chipul palid, pătat de pistrui şi o mină încruntată. Se întristă când o văzu atât de neliniştită, chiar şi în somn. Era pe punctul de a-i pune mâna pe umăr s-o trezească, când se întâmplă ceva inexplicabil. Fata păru că începe să dispară sau să se dezintegreze în aer. Peter se holbă la ea, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Clipi şi se frecă la ochi. Corpul fetei arăta ca un spectru, nu avea nici cel mai mic dubiu în această privinţă. Se uită de jur împrejurul său, la

pământul acoperit cu frunze galbene moarte, la furnica ce mărşăluia spre pantoful lui, la uriaşa pânză de păianjen, în centrul căreia stătea la pândă un păianjen mare şi gras. Toate celelalte lucruri se vedeau în mod distinct, doar biata Kate era ca imaginea tremurată şi înceţoşată a unui televizor dereglat. De fapt, putea să vadă prin trupul ei, devenit transparent, trunchiul copacului în jurul căruia era încolăcită. Peter fu cuprins de o panică nebună. Oare urma să dispară cu totul?

— Kate! o strigă el. Trezeşte-te!

La auzul vocii lui, ea se reintegră pe loc, devenind la fel de solidă ca mai înainte. O Kate în carne şi oase sări în picioare într-o clipită.

— Ce s-a întâmplat? rosti ea cu respiraţia întretăiată. Au venit lupii?

— Nu... nu. Doar că arătai... ciudat.

— Ai ţipat la mine în halul ăsta pentru că arătam ciudat! Eşti mai rău decât Sam. M-ai speriat de moarte. Credeam că urma cel puţin să fim tăiaţi în bucăţi sau aşa ceva... Kate făcu o pauză ca să-şi recapete suflul. Încă mai avea pumnii încleştaţi şi arunca flăcări din priviri. Cum adică, arătam *ciudat?*

Nu mai era nici pe departe imaginea tremurătoare şi înceţoşată dinainte, iar Peter începu să se îndoiască de ceea ce văzuse mai devreme. Putea oare foamea să-ţi

provoace iluzii optice? Hotărî ca, deocamdată, să nu dea prea mare importanţă acestei întâmplări.

— Contururile tale nu erau prea clare, aşa am avut impresia, atâta tot, îi explică el, nereuşind însă să pară degajat. Alternanţa de lumini şi umbre trebuie să-mi fi jucat vreo festă.

Kate îl privi neîncrezătoare.

— Contururi neclare, zici. Ai de gând să-ţi baţi joc de mine? Să ştii că n-o să-ţi meargă.

Peter era prea preocupat, ca să mai observe că biata Kate era gata să izbucnească în lacrimi. *Trebuie să mă conving că este încă în stare solidă*, îşi zise el în sinea lui, hotărând să facă cel mai simplu lucru cu putinţă, adică să se lovească de ea, ca din întâmplare. Kate îl urmări bănuitoare, în timp ce el se tot învârtea în jurul ei, împiedicându-se cu bună ştiinţă de o rădăcină de copac şi trântind-o la pământ, ca un luptător profesionist. Kate începu să-l lovească cu pumnii şi-l împinse cu brutalitate la o parte.

— Ce te-a apucat, idiotule? se burzului ea.

Lacrimi mari începură să-i curgă pe obraji, picurându-i pe dosul palmelor, în timp ce-şi frământa batista în mâini. Umerii i se zguduiau de hohote înăbuşite de plâns. Peter îşi puse stângaci mâna pe braţul ei.

— N-ar fi trebuit să te răstorn la pământ. Îmi pare rău. N-am crezut că te vei supăra atât de tare.

Kate trase adânc aer în piept, ca să se calmeze.

— Nu eşti doar tu de vină, îl lămuri ea. Când m-am trezit, am crezut că mă aflam în bucătăria mea de acasă. O vedeam pe Milly stând pe jos, lângă aragaz, scriind ceva pe nişte fâşii rupte din ziar şi îndesându-le în pantofii fiecăruia. Face asta destul de des. Bineînţeles că nu ştie să scrie, căci are doar doi ani, dar se preface. Apoi Molly, câinele meu, a intrat tropăind înăuntru. Stătea acolo, părând că se uită la mine, dar n-a sărit pe mine şi nici nu m-a lins pe faţă. Nu făcea nimic altceva decât să scâncească, de parcă ar fi ştiut că eram acolo, dar nu putea să mă vadă. Şi nici Milly nu m-a băgat în seamă. A fost groaznic... Şi nu era un vis. Jur că nu era un vis. Eram chiar acolo.

Peter nu ştia ce să spună, aşa că nu spuse nimic. Kate se şterse pe faţă cu batista. Insectele roiau în jurul lor, iar mestecenii foşneau în adierea vântului. Apoi Peter îşi aminti de păstrăvi.

— Uite pe ce-am pus mâna! zise el, scoţând peştii din buzunare. Păstrăvi bruni. Absolut delicioşi!

— Uau! Tu i-ai prins?

Peter încuviinţă din cap.

— Ştii cum să-i cureţi? îl luă ea la întrebări. Ai un cuţit?

— Nu, n-am, răspunse Peter.

— Ai ceva cu care să aprinzi focul? Nu mai părea chiar atât de impresionată ca la început.

— Nu, dar trebuie să găsim noi o soluţie.

— Înţeleg, nu putem nici să-i curăţăm, nici să-i gătim. Şi atunci, cum o să-i *mâncăm*? O să-i sugem ca pe acadele?

Peter abia se abţinu să n-o repeadă spunându-i ceva de genul: „Atunci n-ai decât să-ţi găseşti singură micul dejun", dar era mulţumit că, cel puţin, se oprise din plâns.

Dacă Peter avea idee cât de cât cum să-şi confecţioneze un cuţit din cremene, abandonă în curând ideea, căci, explorând cu minuţiozitate împrejurimile, nu reuşi să încropească decât o colecţie de pietre rotunjite şi netede. Între timp, Kate îşi jupuise pielea de pe mâini încercând să frece două beţe unul de celălalt ca să facă focul.

— Gata, m-am săturat până peste cap de toate astea. Hai să căutăm un telefon, propuse ea.

Lăsară păstrăvii în seama păsărilor cerului şi se deciseră să urmeze cursul pârâului în sus, spre deal. Odată ieşiţi din pădure, soarele le încinse spinările, aşa că îşi scoaseră hanoracele de pe ei şi le legară de talie. Urcuşul era greu, iar când ajunseră aproape de vârful dealului, Kate se prăbuşi la pământ, gâfâind de efort. Peter o urmă, dându-şi la o parte părul umed de pe frunte. Privi distrat înspre pădurea unde îşi petrecuseră noaptea precedentă. Mirosul îl alertă, mai degrabă decât văzul. În aerul limpede se ridica o coloană de fum cenuşiu.

— Priveşte! exclamă el. Cineva a aprins un foc.

Pentru a doua oară de când sosiseră aici, Peter şi Kate o luară la goană spre fundul văii. Pe când se apropiau de sursa de foc, auziră un bărbat cântând.

— Iubita mea m-a cerut de bărbat, Tra-la-la-la-la-la, Iubita mea dragoste mi-a jurat, Tra-la-la-la-la-la-la!

Cei doi copii nu se opriră până nu ajunseră într-o poieniţă, unde îi întâmpină un miros îmbietor de păstrăv la grătar, care le lăsă gura apă. Un bărbat cu părul legat într-o coadă de cal la spate îşi făcea de lucru în jurul focului. Auzind zgomot de paşi, se întoarse spre ei. Ochii-i erau de un albastru intens şi calmi, iar chipul, senin şi plăcut la vedere. Nu părea deloc surprins de prezenţa lor acolo. Pentru o secundă, Peter avu impresia că-l recunoaşte, dar se răzgândi imediat.

Străinul făcu câţiva paşi înspre copii şi trase o plecăciune graţioasă.

— Numele meu este Gideon Seymour. Sper să vă fiu întrucâtva de folos, având în vedere necazul de care aţi dat. În orice caz, mi-am luat libertatea să vă gătesc păstrăvul.

Capitolul 6

Pierduți în timp

În care Peter și Kate descoperă că necazurile lor de-abia au început

Gideon dădu fiecărui copil câte un păstrăv cu crustă crocantă, înfipt într-o ţepuşă lungă. Apoi îi pofti să se aşeze, făcându-le un semn cu mâna.

— Mâncaţi mai întâi, căci aveţi mare nevoie, le spuse el. După aceea, putem sta de vorbă.

Se aşezară toţi trei în jurul focului care trosnea, fericiţi că aveau cu ce să-şi potolească foamea. Peter şi Kate îi mai aruncau din când în când câte-o privire piezişă lui Gideon. Bărbatul îi intimida cu aerul său calm, plin de demnitate. Îşi mânca peştele în linişte şi, când interceptă una dintre privirile curioase aruncate de Peter, îi zâmbi cu sinceritate şi căldură.

Gideon roase apoi şi ultimele bucăţele de carne rozalie, aruncă oasele în foc şi se şterse la gură cu dosul palmei. Purta o cămaşă largă, uzată şi terfelită, ca după câteva zile

petrecute pe drum, o pereche de cizme ponosite, acoperite cu o crustă de noroi uscat, ce-i veneau până aproape de genunchi şi din care ieşeau nişte pantaloni strâmţi pe picior. O crăcuţă de spini se prinsese de părul lui blond, strâns în coadă de cal. Pe jos, lângă el, zăcea o pălărie în trei colţuri, nu atât de jegoasă ca şi celelalte haine ale sale, dar asemănătoare ca formă cu cea purtată de Omul de Smoală. Peter se întrebă de ce ambii bărbaţi pe care-i întâlnise de când sosise aici arătau şi vorbeau ca oamenii îmbrăcaţi în costume de epocă, văzuţi în filmele de la televizor. Îi trecu o explicaţie prin minte, dar nu-i dădu importanţă, părându-i-se prea ridicolă ca s-o ia măcar în considerare.

— Mulţumesc pentru micul dejun, tinere domnişor. V-am urmărit cum aţi prins peştii cu mâna. Aş putea spune că aveţi un talent destul de rar.

Peter se uită la el cu surprindere.

— M-aţi văzut?

— Când am remarcat modul în care v-aţi făcut apariţia pe aceste meleaguri, a trebuit să mă asigur, mai întâi, că n-are de ce să-mi fie teamă de dumneavoastră. Şi cred că avem un duşman comun.

— Of, Doamne, vă rog frumos! izbucni deodată Kate. Trebuie să dau un telefon acasă. Numele meu este Katherine Dyer şi părinţii mei trebuie să fie înnebuniţi de îngrijorare. Aveţi cumva vreun telefon mobil?

Gideon o privi perplex.

— Sau poate ştiţi de vreo cabină telefonică, pe undeva, prin apropiere?

— Nu înţeleg ce vrei să spui, domnişoară Kate.

Kate îşi frângea mâinile de disperare.

— *Cum* am sosit? îl întrebă Peter. Despre ce duşman este vorba?

Gideon le cercetă chipurile curioase şi îngrijorate. *Ce-o să mă fac cu copiii ăştia?* se întrebă el în sinea lui. Se aflau cu toţii într-o situaţie de-a dreptul ciudată. Privi la soarele care urca din ce în ce mai sus pe cer şi se ridică în picioare, mânat de un scop anume.

— Doriţi să veniţi cu mine? Vreau să ajung la destinaţie înainte de lăsarea serii. Îşi aruncă o traistă voluminoasă peste umăr şi, îndesându-şi uşor pălăria pe cap, privi spre Peter: Pot să vă întreb cum vă numiţi *dumneavoastră*, tinere domn?

— Numele meu este Peter, Peter Schock.

— Spuneţi-mi, continuă Gideon, e posibil ca drumurile noastre să se mai fi încrucişat până în această zi? Când v-am zărit pentru prima oară chipul, am avut senzaţia că cineva a păşit peste mormântul meu. Pe faţă îi trecu o umbră de îngrijorare. Nu sunteţi... *fantome*, nu-i aşa? râse el, încercând, astfel, să înveselească oarecum atmosfera.

Peter şi Kate nu scoaseră nicio vorbă, neştiind dacă omul făcuse doar o glumă sau vorbise serios. Peter dădu

din cap neîncrezător. Gideon, vădit stânjenit, o porni în sus pe pantă, într-un ritm destul de alert, după părerea copiilor. La început, trebuiră practic să alerge ca să se poată ţine după el, dar, când Gideon observă că nu păreau obişnuiţi să reziste la drum întins, îşi încetini pasul. În cele din urmă, de parcă ar fi chibzuit în sinea lui ce să facă, ce să spună sau ce să creadă din toată povestea asta, Gideon îi răspunse lui Peter.

— Duşmanul comun despre care vorbeam este Omul de Smoală. El v-a furat avutul, nu-i aşa? Şi eu mai am, ca să spun aşa, nişte socoteli de încheiat cu el. Mă urmăreşte de şase zile-ncoace, de când am plecat din Highgate. Şi dacă n-aţi fi sosit dumneavoastră chiar la ţanc, făcându-l să uite cu totul de prezenţa mea, cu siguranţă că ar fi pus mâna pe mine. Ştiam că aproape mă ajunsese din urmă şi, cum mă lăsaseră puterile, m-am ascuns în tufişul de păducel de acolo. Gideon se opri din relatarea lui, arătând cu mâna înspre panta nordică a văii, unde se treziseră copiii prima dată. Curând, şi-a făcut şi Omul de Smoală apariţia, pe culmea dealului. Apoi, în timp ce el mă căuta, iar eu trăgeam cu ochiul din tufiş, am fost martori la apariţia dumneavoastră din senin, asemenea unor fantasme. La început m-am temut că sunteţi morţi amândoi, pentru că eraţi legaţi, parcă cu nişte sfori invizibile, de obiectul acela nepământean, iar capetele şi membrele vă atârnau moi, fără vlagă, de arătaţi ca nişte păpuşi din zdrenţe. Nu mă

puteam mişca din loc, deoarece nu voiam să dau nas în nas cu Omul de Smoală. S-a aşezat pe cotiga lui şi, după toate aparenţele, era la fel de înspăimântat ca şi mine. O clipă mai târziu, o forţă malefică v-a azvârlit departe de drăcovenia aia de maşină cu atâta forţă, că aţi aterizat la vreo zece paşi mai încolo. Mare noroc că aţi scăpat aşa de uşor, căci puteaţi s-o păţiţi mult mai rău. Am auzit cum domnişorul Peter s-a izbit cu capul de-o piatră.

Peter şi Kate se opriseră din mers, iar Peter ridică mâna să-şi pipăie vânătaia, care devenise acum galben-purpurie. Să fii răpit de hoţi era una, dar ceea ce li se întâmplase părea să fie cu mult mai îngrozitor. Apoi, în timp ce Peter şi Kate se uitau îngroziţi unul la celălalt, expresiile de pe feţele lor se schimbară subit, căci fiecare ştia ce gândea celălalt, şi anume că Gideon era fie nebun, fie minţea, ori, pur şi simplu, se înşelase, că totul nu fusese nimic altceva decât o iluzie optică şi că trebuia să existe o explicaţie logică pentru toate aceste întâmplări ciudate. Bineînţeles că nu-i împărtăşiră şi lui Gideon gândurile lor.

Kate îşi ridică o sprânceană.

— Şi ce s-a mai întâmplat cu, ăăă..., maşinăria aceea despre care tocmai ne povesteaţi? îl descusu ea.

— Omul de Smoală a încărcat-o în cotiga lui. La un capăt arăta normal, ca un obiect oarecare, de culoare gri şi fără niciun fel de ornament. La celălalt capăt însă avea

o chestie argintie care semăna, pentru noi pământenii, cu o pară uriaşă...

Peter îi aruncă lui Kate o privire cu subînţeles.

— Maşina antigravitaţională, rosti el tare şi răspicat.

Kate încuviinţă cu o aplecare a capului.

— Cu toate acestea, avea ceva magic în ea, reluă Gideon firul povestirii, deoarece, atunci când a încercat s-o lege cu nişte frânghii, a început parcă să se topească în aer, căci puteam să văd cotiga prin ea. Devenise sticloasă, ca o apă adâncă şi liniştită. Dacă Omul de Smoală nu s-ar fi dat înapoi, speriat de mama focului, nu mi-aş fi crezut ochilor.

— Aşadar, cufărul magic a început să aibă contururile oarecum neclare, nu-i aşa? vru să se lămurească Peter.

— Neclare, da. Şi transparente, ca o sticlă groasă. Iar când mi-am aruncat o privire înspre dumneavoastră, domnişorule Peter, am constatat că începuseraţi să vă topiţi în acelaşi mod nefiresc ca şi maşinăria dumneavoastră.

— Eu! exclamă Peter! Nu, nu e posibil aşa ceva!

— Jur că tot ce vă spun este adevărul-adevărat, replică Gideon. Aproape că aţi dispărut cu totul în lumina strălucitoare a soarelui şi nu ştiu cum aţi venit înapoi.

— Nu poate fi adevărat, mormăi Peter în barbă.

Kate îl apucă de braţ, disperată.

— Nu-ţi băteai joc de mine mai devreme, nu-i aşa? Mi s-a întâmplat şi mie, nu-i aşa? îl întrebă ea în şoaptă.

— Uite ce e, domnule Gideon, zise Peter, făcând câţiva paşi spre el, fără să reuşească să-şi mascheze tulburarea, vă suntem recunoscători pentru ajutorul dat, dar n-aţi putea, vă rog, să ne duceţi în oraşul cel mai apropiat, deoarece trebuie să dăm un telefon urgent.

— Telefon? Cine sau ce este acela un telefon? Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— Haide, nu se poate să nu ştiţi, zise Peter dezamăgit, ducând o mână făcută căuş la ureche şi pretinzând că stă de vorbă cu cineva. Te-le-fon... Toată lumea ştie ce-i acela un telefon.

— V-am spus că eu, unul, nu ştiu, se revoltă Gideon, ridicându-şi glasul, plin de nervozitate.

— O să vă arătăm noi un telefon când om da de el, rosti Kate în grabă. Vă rog să ne iertaţi, nu prea suntem în apele noastre. Aţi putea să ne spuneţi, vă rog, unde ne aflăm? Ce parte a Australiei este aceasta? Sau e Noua Zeelandă?

Gideon rămase blocat o clipă, după care se întoarse s-o privească cu luare-aminte şi, văzând cât de serioasă e, izbucni în râs.

— Credeţi că suntem în Austria? Nicidecum, domnişoară. Aceasta nu este Austria.

Kate era pe cale să riposteze, spunând că se referise la Australia şi nu la Austria, când Gideon continuă:

— Suntem la o aruncătură de piatră de Dovedale. În linie dreaptă, sunt mai puţin de două ore de mers pe jos până la Bakewell.

— Dovedale! Bakewell! exclamă Kate, radiind de bucurie. Dar suntem aproape de casă! O, Peter, îţi dai seama c-o să ajungem acasă până la prânz!

— Vă rog să ne scuzaţi o clipă, spuse Peter, trăgând-o pe Kate deoparte, ca să nu-i audă Gideon, apoi îi şopti repede la ureche: Ştiu că vrei să ajungi acasă, dar dacă suntem în Derbyshire, cum se face că-i vară? Uite ce e, îmi place de Gideon, dar cum putem s-avem încredere în el când nici măcar nu ştie ce-i un telefon? Şi nici nu sunt prea convins că a auzit de Australia vreodată.

Kate trase adânc aer în piept, deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi şi dădu din cap.

— Nu ştiu ce să zic. Sunt atât de derutată... Şi nici nu ştiu ce să cred. Să jucăm după cum ne cântă el până dăm de un oraş?

Peter încuviinţă cu o aplecare a capului. Gideon mărşăluia în sus şi-n jos nerăbdător, aşteptându-i să pornească din nou la drum. Părea ofensat.

— Am de gând să ajung la Bakewell până la căderea nopţii. Dacă doriţi să vă duc acolo, ar fi bine să plecăm de-acum. Pot să vă însoţesc până la locuinţa viitorului meu stăpân, căruia îi voi cere permisiunea să rămâneţi să vă

odihniţi acolo peste noapte, ca a doua zi s-o porniţi spre Londra.

— Londra? repetă Peter. De ce tocmai la Londra?

— N-aveţi nevoie de cufărul magic ca să vă întoarceţi de unde aţi venit? Omul de Smoală v-a spus doar că-l duce în Covent Garden. Locuieşte, dacă nu mă înşel, în Drury Lane. Îşi duce veacul la Taverna „Leul Negru", unde l-am văzut adeseori bând împreună cu banda lui Carrick. Vă sfătuiesc să-l găsiţi dumneavoastră, înainte de a se hotărî el să vă găsească. Omul de Smoală va cădea greu la învoială, de asta puteţi fi siguri. Iar dacă are de gând să dea marfa furată stăpânului său... asta înseamnă că necazurile voastre abia au început. Stăpânul său este un om care are nevoie în permanenţă de distracţii şi este atras de lucrurile misterioase. Aşa că, dacă-i place de un anume lucru, puteţi să fiţi siguri că n-o să-l mai căpătaţi niciodată înapoi, va fi pierdut într-un pariu, ori va fi dat drept plată croitorului sau peruchierului, sau vă va cere pe el un preţ atât de mare, încât nu veţi fi niciodată în stare să-l plătiţi. În orice caz, va nega că are cunoştinţă de aşa ceva. Credeţi-mă pe cuvânt, căci v-o spun din proprie experienţă, nu există un mincinos mai mare în tot regatul.

Gideon aşteptă un răspuns pe care nu-l primi însă. Nici Peter, nici Kate n-aveau habar cum să răspundă atâtor informaţii uluitoare la un loc. Se vedea însă cât se poate de clar că Gideon ajunsese la capătul răbdărilor.

— M-aţi făcut să întârzii destul de mult. Am plecat spre Bakewell. Ori veniţi cu mine, ori rămâneţi aici, după cum vă este voia.

O porni peste culmea dealului fără să se uite înapoi. Kate şi Peter o luară la fugă după unica lor speranţă de a ajunge în lumea civilizată. În curând, Gideon dispăru în valea învecinată.

— Nu-mi pasă deloc de cufărul ăla stupid, se oţărî Kate. Nu vreau decât să ajung acasă.

Kate se întoarse să arunce o ultimă privire asupra văii şi lăsă să-i scape un suspin.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Peter.

— Aceasta *este* valea mea, rosti ea cu glas tremurat. Aseară credeam că era doar o iluzie. Pe aici ar trebui să treacă autobuzul şcolii. Acum mi-am dat seama, privind de aici, de sus. Casa mea ar trebui să fie lângă pârâul unde ne-am petrecut noaptea sub cerul liber. Aceasta este valea mea, dar nimic din ceea ce cunosc nu există aici. Nu se vede nimic în jur!

Peter îl văzu pe Gideon aruncând o privire peste umăr şi îşi dădu seama că n-avea de gând să-i aştepte. Kate stătea acolo nemişcată, cu mâna la gură şi cu ochii ei cenuşii înlăcrimaţi. O trase de braţ, încercând s-o liniştească, în timp ce n-o slăbea din mers.

— Cum se poate una ca asta? zise el. Cred că văile astea seamănă tare mult unele cu altele.

— Ce ştii tu? se burzului Kate. Doar eşti băiat de oraş! Crezi că nu sunt în stare să-mi recunosc propria vale?

— Bine, bine, cum vrei tu. Nu e nevoie să ţipi. Mai ai puţină răbdare până găsim un telefon. Un singur apel şi lucrurile se vor rezolva de la sine.

Îşi continuară drumul fără să-şi mai vorbească, având grijă să nu-l scape din ochi pe Gideon. Înaintau prin păşunile înverzite punând un picior în faţa celuilalt, călcând sub tălpi, la întâmplare, iarbă verde proaspătă, trifoi sau flori de câmp şi dorindu-şi din tot sufletul pe cineva care să-i scoată din coşmarul acesta.

Duminică, mama lui Peter luă avionul şi zbură din California înapoi în Anglia. Sosi luni, dis-de-dimineaţă, ajungând chiar la timp pentru conferinţa de presă organizată în grabă în sala de festivităţi de la şcoala lui Kate. Întoarcerea acasă era încărcată de tristeţe.

Camerele de televiziune îl luară în prim-plan pe inspectorul Wheeler, care anunţă presa că cei doi copii dispăruseră fără urmă, în miezul zilei, cu patruzeci şi opt de ore în urmă, de la institutul de cercetări aflat la o distanţă de şase mile*. Declară însă că nu erau motive serioase de îngrijorare cu privire la soarta lor. Doctorul Dyer, soţia acestuia, domnul şi doamna Schock stăteau cu toţii la o

---

* Milă = unitate de măsură pentru lungimi, egală cu 1609,3 m.

masă lungă, simţindu-se tare stingheri şi disperaţi. Să stea, în asemenea împrejurări, în acelaşi loc de unde o urmărise pe Kate cântând din toată inima la concertul de colinde de Crăciun, numai cu o săptămână în urmă, era mai mult decât putea suporta doamna Dyer.

Numerele de telefon ale poliţiei şi imagini cu cei doi copii erau proiectate pe un ecran panoramic şi transmise posturilor de televiziune din toată ţara. Era o poză de-a lui Peter făcută la şcoală în semestrul trecut, în care băiatul zâmbea prosteşte, şi un film video în care Kate o învăţa pe Molly să dea laba în chip de salut.

La sfârşitul conferinţei de presă, părinţii lui Peter şi ai lui Kate dispărură în grabă din lumina reflectoarelor, ca să rămână singuri cu durerea lor. În timp ce cameramanii îşi împachetau echipamentul, inspectorul Wheeler privea în gol pe fereastră, rozând capătul creionului său. Părea de-a dreptul uluit. Ca poliţist experimentat, se baza pe instinctul său sănătos, dar, în cazul de faţă, indiciile erau total confuze. Când i-a văzut pe părinţii lui Peter pentru prima dată, mirosul inconfundabil al banilor care plutea în jurul lor l-a făcut să creadă că putea fi vorba de o răpire. Cu toate acestea, nu primiseră nicio cerere de răscumpărare, cel puţin după ştiinţa lui. Să fie posibil ca domnul şi doamna Schock să ascundă ceva? Şi apoi, mai era maşina doctorului Williamson, ca să nu mai vorbim de reprezentanţii NASA trimişi aici de la Houston. De ce ar face ei una

ca asta pentru un echipament fără nicio valoare? Şi, în mod bizar, inspectorul Wheeler, nutrea convingerea că cei doi copii erau teferi şi nevătămaţi şi că, mai devreme sau mai târziu, îşi *vor face* apariţia. I-ar fi plăcut să împărtăşească aceste gânduri optimiste părinţilor disperaţi, dar cum putea să le spună să nu mai fie îngrijoraţi doar pentru că el avea o presimţire ciudat de caraghioasă, că Peter şi Kate sunt bine sănătoşi?!!

Rodea în continuare creionul şi privea absent terenul de joacă din curte. Soarele cu dinţi topise aproape toată bruma din noaptea precedentă, dar, ici şi colo, mai rămăseseră câteva petice de gheaţă pe sub ramurile cedrilor bătrâni ca vremea, ce străjuiau terenurile de fotbal. Ceva îi atrase atenţia poliţistului, care-şi întoarse privirea spre stâlpii porţii din capătul îndepărtat al terenului. Soarele, aflat la asfinţit, îl orbea cu lumina sa, dar era sigur că deslușea o siluetă întinsă pe jos, chiar în poartă. Îşi miji ochii să vadă mai bine. Zări o fată care purta ceea ce părea a fi o rochie lungă de seară, de culoare verde. Stătea pe spate, cu genunchii îndoiţi în sus şi cu rochia înfăşurată în jurul picioarelor. Părul lung şi roşcat i se revărsa în valuri pe jos, în noroi.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă el cu accentul său moale, tipic locuitorilor Edinburghului. Arată ca fata lui Dyer!

Lăsă să-i cadă creionul din mână şi, în aceeaşi clipă, ieşi în fugă din şcoală, năpustindu-se spre terenul de fotbal şi strigând după doi agenţi de poliţie să-l urmeze. Până când au ajuns la poarta de fotbal, fata dispăruse deja. Inspectorul Wheeler se întoarse încet, învârtindu-se în cerc, scoţând aburi pe nări în aerul răcoros, în timp ce scruta atent cu privirea fiecare bucăţică de teren, dar nu mai era nici urmă de fata care semăna cu Kate. Se aplecă să caute urme proaspete pe pământul pe jumătate îngheţat dintre stâlpii porţii şi simţi cum i se zbârleşte părul de pe ceafă.

După două ore de mers întins sub soarele fierbinte, Gideon se opri.

— Râul Wye, le arătă el cu degetul. Vom ajunge la Bakewell în mai puţin de-o oră. Gideon privi feţele arse de soare şi strălucitoare, precum şi umerii căzuţi ai celor doi copii. Putem face un scurt popas ca să bem apă şi să ne odihnim puţin, îi anunţă el.

Îi duse pe malul acoperit de iarbă. Libelule de un albastru metalic zburau razant deasupra apei. Kate îşi azvârli cât colo pantofii de sport, scoţându-şi şosetele din picioarele care o dureau îngrozitor. Peter făcu şi el la fel. Amândoi începură să-şi bălăcească tălpile în apa rece. Gideon umplu cu apă un clondir îmbrăcat în piele şi le oferi copiilor să bea, înainte de a bea el însuşi. Apoi se întinse şi îşi acoperi faţa cu tricornul.

— Vom ajunge în curând la podul Sheepwash, dacă nu mă înşel, rosti Gideon de sub pălărie.

La auzul acestor vorbe, Kate sări în picioare ca arsă şi începu să-şi tragă şosetele pe picioarele ude.

— Ştiu podul Sheepwash. Este la Ashford-on-the-Water. Prietena mea Megan locuieşte acolo. Putem să dăm telefon de la ea de-acasă!

O rupse la fugă, în timp ce Peter se chinuia să-şi tragă încălţările la loc.

— Domnişoară Kate! strigă Gideon după ea. Ashford este în partea aceea.

Kate se răsuci pe călcâie şi începu să alerge în direcţia indicată de Gideon. Uitase cu totul de oboseală şi alerga în salturi prin iarba moale. Peter o ajunse repede din urmă şi, după zece minute, zăriră în faţa lor mai multe case de piatră înghesuite una-ntr-alta şi un pod destul de mare ce se-ntindea peste un râu.

— Priveşte! exclamă Kate. Acela este podul Sheepwash.

Nu-şi încetiniră pasul până când nu se văzură pe pod, unde amândoi se opriră brusc.

— O, nu! rosti Kate descurajată. Nu se poate să ni se întâmple aşa ceva.

Se aflau pe o piatră de râu. De la pod pornea un drum de ţară, plin de noroi, ce traversa satul Ashford-on-the-Water, pe care Kate credea că-l cunoaşte aşa de bine. Câteva dintre căsuţele de piatră, plăcute la vedere, i se

păreau familiare, dar atât şi nimic mai mult. Nu o neliniştea doar absenţa asfaltului, a indicatoarelor rutiere, a stâlpilor reţelei de lumină electrică, a trotuarelor, a maşinilor şi a hotelului unde servise cândva masa, ci şi înfăţişarea sătenilor înşişi. Văzură un bătrân într-o şaretă trasă de un cal. Părul său alb, ca puful de pe sămânţa scaiului, îi trecea de umeri. Purta o pălărie mare, cu boruri moi, o haină neagră jegoasă şi pantaloni până la genunchi. Pantofii lui ponosiţi erau încheiaţi cu nişte catarame enorme. Trei copii desculţi, îmbrăcaţi în zdrenţe, zădăreau o pisică pe care o înghesuiseră în pragul unei uşi. Pisica dădea înapoi, scuipându-i. O femeie cu o bonetă de paie şi cu o rochie lungă, cu un decolteu adânc ce-i scotea pieptul amplu în evidenţă, căra un coş cu morcovi. În curând, toţi sătenii îşi lăsară treburile deoparte ca să caşte gura la cei doi străini de pe pod. Dacă Peter şi Kate gândeau că oamenii aceia arătau ciudat, cu siguranţă, tot acelaşi lucru credeau şi sătenii despre ei.

Este un platou de filmare. Trebuie să fie un platou de filmare, îşi zise Peter în sinea lui, care, din când în când, o mai văzuse pe mama lui la lucru, pe platouri. Căută din priviri echipa de filmare.

— Trebuie să vă găsesc nişte haine respectabile, dacă nu vreţi să vă daţi în spectacol, le şopti Gideon, care se afla în spatele lor. Lăsaţi-mă pe mine să merg înainte.

Îşi făcu loc printre ei şi trecu în faţă, după care se înclină, pe rând, în faţa femeii cu morcovi şi în faţa bătrânului din şaretă.

— Ziua bună, domniilor voastre, îi salută el, scoţându-şi pălăria. Ce vreme frumoasă, nu-i aşa?

Peter se uită în jos, complexat de tricoul şi de blugii lui, potrivindu-şi mai bine hanoracul pe care-l legase în jurul taliei. Amărâta de pisică scăpase din mâinile tinerilor călăi care fuseseră şi ei luaţi prin surprindere de sosirea străinilor. Dar, trecând destul de repede peste momentul de uimire generală, începură să-i arate cu degetul pe Kate şi pe Peter şi să facă glume pe socoteala lor. Gideon trecu printre ei, ameninţând că-i dă unuia un bobârnac după ureche şi prefăcându-se că-i arde altuia un şut în fund.

— Aveţi grijă cum vă purtaţi, dacă nu vreţi să simţiţi o cizmă în dos, îi ameninţă el.

Peter aşteptă până când ajunseră în celălalt capăt al satului, înainte de a pune întrebarea care era pe buzele ambilor copii:

— Ce dată e azi, domnule Gideon?

— Trebuie să fie a optsprezecea, ba nu, a nouăsprezecea zi a lui iulie.

— Şi anul, în ce an suntem?

— Anul?

— Da, anul.

— Păi, suntem în anul Domnului o mie şapte sute şaizeci şi trei.

— O mie şapte sute şaizeci şi trei, articulă Kate fără glas.

Şocul era mult prea mare pentru Peter ca să înţeleagă pe moment întreaga situaţie şi pentru o clipă nu simţi nicio emoţie. Deşi îl apucase o poftă nebună să chicoteascâ, se trezi că se prăbuşeşte la pământ. Kate îşi tot repeta, la nesfârşit, 1763, de parcă ar fi vrut să înţeleagă semnificaţia cuvântului „acasă". Se făcu albă ca varul la faţă.

— Mă simt un pic ameţită, mai apucă ea să spună înainte de a leşina la picioarele lui Gideon.

Am fost copleșit de uimire când Peter mi-a spus pentru prima dată că venea din viitor. Apoi am văzut teama întipărită pe chipul său și mi-am dat seama că această călătorie în timp îl transformase într-un orfan, tot așa cum eu devenisem orfan în urma epidemiei de scarlatină.

Viața și epoca lui Gideon Seymour,
hoț de buzunare și gentleman, 1792

Capitolul 7

Ospitalitatea onorabilei doamne Byng

În care Peter și Kate fac cunoștință cu familia Byng, iar Peter își etalează talentele de fotbalist

Kate rămase inconştientă numai vreo treizeci de secunde. Când se trezi din leşin, era trasă la faţă şi albă ca varul. Se simţea rău, fără puteri şi nu-şi dorea decât să închidă ochii şi să scape de o realitate cu care nu era pregătită să se confrunte, cel puţin, nu deocamdată. Gideon o luă pe Kate în braţe şi o duse la umbră, departe de drum, aşezând-o cu grijă în iarbă. Scoase o cămaşă din traista lui, o împături şi i-o puse drept pernă sub cap. Apoi îi dădu sticla lui cu apă lui Peter, spunându-i:

— Rămâneţi aici, cu ea. Suntem aproape de Baslow Hall, conacul colonelului Byng. Mă duc să iau un cal şi mă întorc cât pot de repede.

Peter puse mâna pe sticlă ca un somnambul. Lumea lui îi dispăruse din minte şi nădăjduia ca, deocamdată, lucrurile să rămână aşa.

— Peter, zise Gideon, punându-i o mână pe umăr ca să-i atragă atenţia. Pot să-ţi spun Peter, da? De unde ai venit?

Peter îşi ridică privirea, dându-şi seama că trebuia să se hotărască dacă să-i spună sau nu adevărul lui Gideon. Putea oare să aibă încredere în el? Se hotărî să facă aşa cum îi dicta instinctul.

— Dacă suntem, într-adevăr, în o mie şapte sute şaizeci şi trei, rosti Peter cu ezitare în glas, atunci toţi cei pe care-i ştiu trăiesc cu sute de ani mai mult în viitor. Kate şi cu mine venim din secolul douăzeci şi unu. Nu înţeleg cum de am ajuns aici. Şi nici nu văd cum ne vom întoarce înapoi. Eu...

Peter nu-şi mai găsi cuvintele. Deodată, se simţi cuprins de disperare.

Gideon nu lăsă să se vadă pe chipul său ceea ce gândea. Dădu din cap încetişor, făcu câţiva paşi înainte şi înapoi, după care îi răspunse:

— Nu vreau să dau dovadă de lipsă de respect spunând că nu prea îmi vine să cred că ceea ce mi-ai spus este adevărat, şi totuşi... inima îmi spune că nu minţi. Soarta m-a adus în tufa aceea de păducel ca să fiu martorul sosirii voastre. Iţi promit că voi face tot ce-mi stă în puteri să vă redau atât pe tine, cât şi pe domnişoara Kate familiilor voastre.

Peter fu năpădit de un val de uşurare şi de recunoştinţă. Lacrimile îi jucau în ochi.

— Mulţumesc, rosti el, într-un final. Nu te mint deloc, Gideon. Nu înţeleg cum s-au întâmplat toate astea, dar jur că nu te mint.

Peter îl privi pe Gideon cum se îndrepta cu paşi mari spre Baslow Hall. Gândurile îi zburară la mama lui, aflată în California, atât de departe în timp şi spaţiu. Se întrebă dacă fusese anunţată de dispariţia fiului ei şi cum avea să reacţioneze. N-o mai văzuse de aproape două luni. Va lăsa oare totul baltă, spunându-le celor de la studioul de filmări să se descurce fără ea, şi se va urca în primul avion? Îi va simţi ea lipsa, dacă va rămâne definitiv ancorat în anul 1763? Apoi îi trecu prin minte ideea că, dacă tatăl său şi-ar fi ţinut promisiunea, n-ar fi ajuns acum într-o asemenea situaţie.

Umbrele înserării începeau să se întindă peste pământ, când Kate se ridică cu greu pe coate şi bău nişte apă.

— Te simţi bine? vru să ştie Peter.

Kate dădu din cap.

— Pierdută în timp, mărturisi ea. Cum de nu mi-am dat seama mai repede? Toată lumea îmbrăcată în costume de epocă şi vorbind aşa de caraghios...

— Credeam că aşa vorbesc oamenii din Derbyshire, comentă Peter, având un zâmbet larg.

— Ai grijă ce spui, îl avertiză Kate. Şi, înainte de a mai întreba ceva, află că tatăl meu şi doctorul Williamson *nu* încearcă să inventeze călătoria în timp. Asta se întâmplă doar în poveşti. Ei, de fapt, studiază modul cum funcţionează gravitaţia.

— Vor studia, o corectă Peter. Ei *vor* studia cum funcţionează gravitaţia.

Cei doi copii îl aşteptau pe Gideon. Totul în jur li se părea atât de nefiresc şi ireal, în după-amiaza aceea târzie de vară, călduţă şi liniştită. Peter împăturea şi despăturea obsesiv o bucată de hârtie pe care o găsise în buzunarul hanoracului.

— Eşti ca Sam, n-ai astâmpăr deloc! îl repezi Kate, iritată. Şi ce tot ai cu hârtia aia până la urmă?

Peter desfăcu hârtia acoperită cu un scris neglijent şi citi:

— *Temă de Crăciun. De predat domnului Carmichael, pe 8 ianuarie, o compunere de 500 de cuvinte cu titlul: „Vacanţa mea ideală”.*

Izbucniră amândoi în râs, dar se potoliră repede. Soarta îi aruncase împreună aici şi, fie că le plăcea sau nu, acum depindeau unul de altul. Se cunoşteau de mai puţin de o zi şi jumătate aşa că, bineînţeles, niciunul nu câştigase încă încrederea celuilalt.

După o vreme, Peter spuse:

— Ştii, cred că trebuie să fie ceva în legătură cu maşinăria aia despre care ne-a povestit Gideon. Poate că nu e

maşina timpului, dar e singurul lucru de care ne putem agăţa acum. Şi vom fi nevoiţi să-l găsim pe Omul de Smoală, nu-i aşa?

— Nu ştiu ce să spun, ezită Kate. Poate ar fi mai bine să aşteptăm aici... Tatăl meu îşi va da seama ce s-a întâmplat. Sunt sigură de asta. Nu va avea linişte până nu ne va găsi.

Peter nu era la fel de optimist în privinţa capacităţii doctorului Dyer de a călători înapoi în timp. Cu toate acestea însă, simţea cum îl roade gelozia. Şi-ar fi dorit ca sentimentele pe care le încerca faţă de tatăl lui să nu fie aşa de contradictorii.

— Nu mi-am pierdut conturul când am leşinat, nu-i aşa?

— Nu, de ce?

— Voiam să ştiu, atâta tot.

Gideon sosi, nu călare, ci într-o trăsură fără coviltir, trasă de doi cai murgi, bine ţesălaţi. Lângă el stătea o femeie tânără, de vreo douăzeci de ani, frumuşică şi durdulie, îmbrăcată într-o rochie sobră, alb cu negru. De sub boneta de bumbac i se revărsau nişte bucle aurii care îi încadrau obrajii rumeni. Pe genunchi ţinea un coş acoperit cu o pânză de muselină. Vizitiul era cocoţat pe o capră din lemn. Stătea cu spatele drept, ca un soldat la paradă, şi plesnea din bici peste capetele cailor care se opinteau pe panta abruptă.

Când se opriră, Gideon o ajută pe tânăra femeie să coboare din trăsură, după care se îndreptară amândoi în grabă spre Peter şi Kate. Femeia le făcu celor doi o scurtă reverenţă.

— Aceasta este Hannah, o prezentă Gideon, camerista personală a doamnei Byng. V-a adus nişte gustări şi câte o mantie pentru fiecare, ca să vă acoperiţi veşmintele barbare. Apoi, fixându-i cu ochii lui de un albastru închis, îşi ridică glasul şi le vorbi răspicat, pe un ton apăsat: I-am povestit doamnei Byng despre faptul că aţi sosit în Anglia din ţări străine şi de cumplita voastră întâlnire cu un tâlhar de drumul mare înarmat, din Dovedale, care v-a furat toate hainele şi toată avuţia. De asemenea, i-am adus la cunoştinţă doamnei Byng intenţia voastră de a călători la Londra. I-am explicat cum v-aţi rătăcit de unchiul vostru, care, la ora aceasta, a ajuns, neîndoios, în Covent Garden, unde are afaceri urgente.

— Da, aşa este, confirmă Peter cu o voce atât de preţioasă, încât Gideon trebui să se întoarcă cu spatele să-şi ascundă zâmbetul de pe buze. Un hoţ de drumul mare, teribil de înfricoşător, ne-a furat toate hainele în Dovedale.

— Sărmanii de voi, îi compătimi Hannah din toată inima. Domnul Seymour mi-a spus că aţi fost nevoiţi să vă îmbrăcaţi cu ce-aţi avut la îndemână, dar trebuie să admit că n-am mai văzut în viaţa mea o ţinută atât de ciudată. Vai de mine, orice persoană s-ar jena să fie văzută în asemenea

haine într-o companie respectabilă. Dar, domnişoară Kate, nu vă simţiţi bine deloc. Lăsaţi-mă să vă ajut să urcaţi în trăsură. Aşa, daţi-mi mâna şi sprijiniţi-vă de mine.

Kate făcu întocmai cum i se spusese şi aruncă peste umăr o privire amuzată lui Gideon şi lui Peter. Gideon se aplecă să-i şoptească lui Peter la ureche:

— Nu cred că ar fi înţelept să fiţi deschişi în legătură cu situaţia delicată în care vă aflaţi. Mi-e teamă că o jumătate dintre oameni v-ar crede nebuni, iar cealaltă jumătate ar fi convinşi că vi s-au făcut oarece farmece.

Înfăşuraţi până la gât cu mantiile de lână şi legănaţi de trăsura în mişcare, Peter şi Kate ascultau scârţâitul roţilor şi tropăitul ritmic — clop! clop! clop! — al potcoavelor. Peisajul sălbatic al ţinutului Derbyshire, înmuiat în lumina blândă a soarelui la asfinţit, părea să alunece pe lângă ei. Coşul lui Hannah, încărcat cu bucăţi mari de pâine, brânză sărată şi pui fript, se dovedi îndestulător pentru foamea de lup a celor doi copii, deşi femeia considera că le servise doar o mică gustare. Voia să ştie dacă tâlharul era arătos şi dacă nu cumva îl chema Ned Porter. Gândindu-se la Omul de Smoală, Peter îi relată că era urât ca un porc mistreţ, cu nasul mare, cu părul negru, unsuros şi că mai şi puţea, pe deasupra. Hannah păru tare dezamăgită.

*

Când li se înfăţişă vederii solemna faţadă de piatră a clădirii Baslow Hall, Peter o auzi pe Kate trăgând aer în piept cu un şuierat şi-i simţi mâna pe braţul lui. Conacul, o apariţie impresionantă în lumina asfinţitului, era la fel de simetric şi de bine proporţionat ca o casă pentru păpuşi. O alee lungă şi şerpuită traversa un parc imens, străjuit de numeroşi ulmi maiestuoşi, care adăpostea aproximativ o mie de oi.

— Aceasta este şcoala mea! exclamă ea încetişor la urechea lui Peter. Acesta este locul unde merg eu la şcoală. Nu-mi vine să cred!

Trăsura se opri scârţâind din încheieturi în faţa unei scări ce ducea spre o impunătoare pereche de uşi aurite.

— Oho! se minună Kate. Nu mai arată aşa de bine acum.

— Nu *va arăta* aşa de bine... o corectă Peter.

— *O să* devii tare enervant dacă o vei ţine tot aşa, îi întoarse ea vorba, tot în şoaptă.

În timp ce coborau din trăsură, un băieţel cu păr blond, îmbrăcat într-un costum de catifea, apăru de după colţul clădirii gonind după o minge şi se opri brusc pe pietrişul aleii. Schiţă cu buzele un „*O*" de surpriză, lăsând să-i scape mingea de piele, de o formă ciudată, care se rostogoli înspre Peter şi Kate.

— Avem musafiri, conaşule Jack, strigă Hannah. Nu vreţi să vă apropiaţi şi să le uraţi bun venit?

Micuţul, mereu cu ochii pe străini, începu să bată în retragere, vrând să dispară din nou după colţ.

— Bună, îl salută Kate, îngenunchind ca să fie la aceeaşi înălţime cu el. Numele meu este Kate şi acesta este Peter.

Peter se îndreptă spre mingea băiatului.

— Pot să-ţi împrumut mingea pentru o clipă?

Îşi azvârli mantia de pe el, ridică mingea şi o lăsă să cadă cu grijă pe vârful piciorului drept. Întinse braţele ca să-şi menţină echilibrul, aruncă mingea în sus, la nivelul ochilor, şi continuă s-o menţină în aer timp de două minute sau chiar ceva mai mult, lovind-o mai întâi cu piciorul, apoi cu genunchiul, iar, în cele din urmă, o aruncă spre spate, se aplecă în faţă, tot cu braţele întinse, şi o prinse cu agilitate pe ceafă. Conaşul Jack încremenise locului de uimire, căci nu mai văzuse pe cineva lovind mingea cu atâta talent. Kate era şi ea impresionată, cu toate că nu prea-i dădea inima ghes să i-o spună în faţă.

Jack alergă să înhaţe mingea de pe grumazul lui Peter.

— Îmi place jocul tău, declară el. Vreau să mă joc şi eu acum.

Când îi zâmbi lui Peter, îi apărură două gropiţe în obrajii lui bucălaţi. După aceea, îşi îndreptă atenţia spre hanoracul lui Peter şi întinse mâna să-l atingă.

— Ce este acesta? îl întrebă el mirat, mângâind nailonul portocaliu şi trecându-şi degetul mare în susul şi-n josul fascinantului fermoar de metal.

— Unde-ţi sunt bunele maniere, Jack? îl admonestă o voce de femeie rafinată. Musafirii noştri au fost atacaţi de un tâlhar de drumul mare, care le-a furat toate hainele lor cele bune.

— Bieţii de voi, îi compătimi Jack cu toată sinceritatea, după care adăugă, zâmbind cu gura până la urechi: Mi-ar plăcea să întâlnesc un tâlhar de drumul mare.

— Taci, Jack, replică o voce de femeie. Să nu-ţi dorești vreodată aşa ceva!

Peter se îndreptă să vadă cui aparţinea vocea. Văzu două femei apropiindu-se de ei: una frumoasă şi demnă, îmbrăcată într-o superbă rochie albastră de mătase, iar cealaltă, păşind în urma ei, era o doică având în braţe un bebeluş înfăşat într-un şal de dantelă. Rochia doamnei era de un volum de-a dreptul şocant. *Trebuie să cântărească vreo tonă*, gândi Peter. Dacă stătea pe alee, nu mai avea nimeni loc de ea. Peter deveni agitat. Aceasta trebuia să fie stăpâna lui Gideon, onorabila doamnă Byng. Ce putea el să-i spună unei asemenea doamne impunătoare? Cum era de aşteptat să se poarte? Din fericire, Gideon şi Kate i se alăturaseră între timp şi acum stăteau toţi trei, înşiraţi la rând, aşteptând să fie băgaţi în seamă.

— Înclinaţi-vă! le şuieră Gideon.

Peter făcu o reverenţă oarecare, neştiind prea bine cum să-şi ţină mâinile şi picioarele. Dacă observase, doamna Byng avea destul tact încât să se prefacă că nu văzuse nimic. Kate se descurcă mai bine, având picioarele ascunse sub mantia ei lungă: îşi îndoi uşor ambii genunchi, după care reveni la poziţia verticală.

— Bine aţi venit la Baslow Hall, le ură onorabila doamnă Byng. Regret că stăpânul casei, colonelul Byng, nu poate să vă întâmpine personal. A plecat de curând în America, unde urmează să se alăture regimentului său. Un ţinut necivilizat, dar trebuie să-şi facă datoria în slujba Angliei şi a regelui George, iar noi suntem nevoiţi să ne descurcăm fără el, cum ştim mai bine. Haideţi, domnule Seymour, faceţi prezentările.

— Permiteţi-mi să vi-i prezint pe domnişoara Kate şi pe domnişorul Peter Schock, începu Gideon. Din nefericire, un tâlhar de drumul mare i-a deposedat de tot ce aveau, iar acum sunt total lipsiţi de orice mijloc de trai. Acel om le-a furat un obiect de mare valoare, pe care trebuie să-l recupereze neapărat. Cei doi s-au rătăcit de unchiul lor, despre care avem motive să credem că s-a dus la Londra, unde are afaceri urgente de rezolvat.

— O poveste tristă, într-adevăr. Vărul meu, pastorul Ledbury, ia masa cu mine în seara aceasta. Trebuie să-i daţi o descriere detaliată a omului care a comis această fărădelege. Din nefericire, în zilele noastre, prin

Derbyshire mişună tot felul de tâlhari de drumul mare, hoţi şi răufăcători. Şi totuşi, după cum bine spune pastorul Ledbury, nu trebuie să ne încuiem în casă de frică, doar pentru că ţara este împânzită de ticăloşi. Dacă-mi permiteţi să vă întreb, sunteţi frate şi soră?

— Nu! Kate şi Peter aproape că strigară într-un glas.

— Domnişoara Kate şi domnişorul Peter sunt veri, interveni repede Gideon.

— Înţeleg. Şi unde locuiesc familiile dumneavoastră?

Copiii şi Gideon schimbară o privire între ei. Fiecare aştepta ca celălalt să ia primul iniţiativa.

— Noi... ăăă... avem proprietăţi în Germania, lângă Frankfurt şi, de asemenea, în nordul Scoţiei, bălmăji Peter, gândind că, cu cât denumirile sunau mai pompos, cu atât erau mai credibile.

— Familia mea se trage din Scoţia, zise doamna Byng. Poate că ştiu pe unde se află moşia voastră. Cum se numeşte cel mai apropiat oraş?

— Ăăă... făcu Peter, cuprins de panică. Glanadarry.

Spera din tot sufletul să nu existe un asemenea loc.

— Nu, nu ştiu unde este. Din păcate, colonelul Byng nu se află cu noi. I-ar fi plăcut să stea de vorbă cu dumneavoastră în germană. Este foarte talentat la limbi străine.

— Da, ce păcat, minţi Peter, care n-avea habar de limba germană.

Tânărul Jack îi salvă la timp de alte întrebări jenante. Plictisit de atâta vorbărie, băiatul încerca să imite giumbuşlucurile făcute de Peter. Îi dădu mingii un şut în aer, prea sus, însă, căci aceasta ricoşă într-o fereastră. Din fericire, sticla nu se făcu ţăndări, iar mingea fu prinsă în cădere de un băiat înalt cu părul negru, care tocmai apăruse dinspre partea laterală a casei.

— Jack Ketch*, călăul, va veni să te ia dacă spargi vreo fereastră, se adresă băiatul înalt lui Jack, cu o voce tărăgănată.

Apoi mimă că-şi pune streangul de gât. Se strânse de beregată cu ambele mâini, prefăcându-se că nu mai are pic de aer. Pretinse că se sufocă, îşi lăsă limba să-i atârne afară din gură şi îşi dădu ochii peste cap, până când i se văzu albul ochilor. Jack alergă spre mama lui, îngropându-şi capul în fustele ei lungi şi foşnitoare, iar băiatul cu păr negru începu să râdă. Lui Peter îi displăcu pe loc, cu toate că trebuia să-i recunoască măiestria de mim.

— Sidney, aş vrea să nu te mai amuzi atâta pe seama fraţilor şi surorilor tale, speriindu-i de moarte. Spartul unei ferestre nu este nicidecum un delict pentru care să ajungi la spânzurătoare şi ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu i-ai băga tânărului Jack în cap una ca asta. Femeia se întoarse apoi înspre Gideon: Nu sunteţi de acord cu mine,

---

* Călău englez (?–1686), al cărui nume, devenit poreclă, este folosit pentru a desemna călăii în general.

domnule Seymour, că o asemenea pedeapsă ar fi mult prea aspră?

— Ba da, doamnă, deşi am văzut mulţi oameni săraci şi necăjiţi spânzuraţi la Tyburn, chiar pentru mai puţin de-atât.

— Văd că spuneţi lucrurilor pe nume, domnule Seymour. Este o calitate pe care o voi aprecia în mod deosebit, în cazul în care mă veţi ajuta să mă ocup de administrarea moşiei în absenţa colonelului. Fratele meu, Richard, mi-a scris că sunteţi un om plin de ingeniozitate, pe care te poţi baza la nevoie şi că inspiraţi încredere oamenilor. Sunt fericită că i-am urmat sfatul de a vă oferi o slujbă aici. Puteţi să discutaţi chestiunea salariului cu pastorul Ledbury. Presupun că sunteţi gata să vă preluaţi neîntârziat îndatoririle, nu-i aşa?

— Desigur, doamnă. Vă sunt extrem de recunoscător.

Pe faţă i se lăţi un zâmbet, şi Gideon îi apucă pe la spate braţul lui Peter, strângându-i-l de bucurie. *Trebuie să-şi fi dorit tare mult slujba asta,* cugetă Peter.

Doamna Byng făcu o pauză ca să caute ceva într-o pungă strânsă cu un şiret, confecţionată din aceeaşi mătase albastră ca şi rochia ei. Scoase un bilet împăturit şi pecetluit cu ceară, pe care i-l dădu lui Gideon.

— Iată scrisoarea despre care v-am vorbit mai devreme. A sosit chiar ieri.

Gideon o primi cu o scurtă plecăciune şi o îndesă în buzunar ca s-o citească mai târziu.

— Să înţeleg că mergeţi adeseori în Tyburn, domnule Seymour?

— Lordul Luxon, fostul meu stăpân, nu ratează nicio condamnare la moarte prin spânzurătoare. Dânsul spune că, ori de câte ori vede un om murind, simte cu mai multă intensitate ce înseamnă să trăieşti. Închiriază locuri în tribunele acoperite, iar treaba mea era să am grijă de nevoile numeroşilor săi distinşi invitaţi. Bucătarul-şef francez al lordului Chesterfield pregătea dulciuri şi vinuri dintre cele mai bune, ca să le oferè oaspeţilor.

— Ce fascinant! Nu prea ai parte de o asemenea distracţie palpitantă în Bakewell, din păcate. Aici, locuim în bună pace, mult prea paşnic după gustul unora. Spunând aceste vorbe, se uită drept în ochii lui Sidney.

— Aş fi tare mulţumit doamnă, dacă n-aş mai călca prin Tyburn câte zile oi avea, replică Gideon.

— Atunci, sper, pentru binele dumitale, că n-o să ai ocazia s-o faci, conchise onorabila doamnă Byng. După care se adresă din nou celor doi copii: Sunteţi mai mult decât bine-veniţi la Baslow Hall şi puteţi să trimiteţi vorbă unchiului vostru că vă aflaţi aici. Oricum, poimâine, pastorul Ledbury îi va duce pe Sidney şi pe tânărul Jack în vizită la fratele meu, care locuieşte în Lincoln's Inn Fields*,

---

* Cea mai mare piaţă publică a Londrei, al cărei nume este dat după una dintre cele patru şcoli de drept (the Inns of Court) aflate acolo.

o proprietate situată într-o zonă foarte respectabilă. Dacă doriţi, puteţi să călătoriţi la Londra împreună cu ei. Este suficient loc în trăsură pentru şase persoane

— O, mulţumim! exclamă Kate. Ar fi a-ntâia! Da, vă rog!

— Da, ar fi super, comentă Peter şi, văzând expresia de stupefacţie întipărită pe chipul doamnei Byng, continuă: Vreau să spun că suntem recunoscători să acceptăm generoasa dumneavoastră ofertă de... ăăă... a ne duce cu trăsura.

Doamna Byng se uita la ei, întrebându-se din ce parte anume a Scoţiei răsăriseră copiii aceştia.

— Bun, rămâne stabilit, aşadar, rosti ea. Îi voi da de ştire pastorului Ledbury că va mai avea doi pasageri.

— Mama, o întrerupse Sidney. Dacă este vreo zi de spânzurătoare în timpul şederii noastre la unchiul Richard, aş putea să-i cer pastorului să mă ducă la Tyburn?

— Nu, Sidney, ripostă mama lui. Îţi interzic cu desăvârşire să faci aşa ceva.

Doamna Byng îi dădu poruncă lui Hannah să se ocupe de aranjarea camerelor pentru oaspeţi, iar bucătarului să pregătească o cină uşoară. Un lacheu cu o perucă albă cu bucle strânse îi conduse pe Peter şi pe Kate prin spaţiosul hol de la intrare până în sufrageria placată cu lambriuri de stejar. Lacheul se aşeză într-o parte a camerei, rămânând la dispoziţia lor. Nici Peter, nici Kate n-aveau de unde să

ghicească dacă acesta se aştepta ca ei să-i facă conversaţie. Kate încercă să-i întâlnească privirea şi să-i zâmbească, dar el privea drept înainte, aşa că rămaseră cu toţii în tăcere. În curând îşi făcu apariţia o servitoare de la bucătărie, purtând un şorţ alb, apretat, peste o rochie gri destul de uzată. Ducea în mâini o tavă de argint încărcată cu farfurii. Deşi tava strălucea de-ţi lua ochii, Kate nu putu să nu observe că servitoarei i-ar fi trebuit o baie ca lumea. În timp ce se apleca să aranjeze farfuriile cu mâncare în faţa lor, Kate observă o dâră neagră de murdărie pe deasupra gulerului. Servitoarea făcu o plecăciune, după care ieşi din cameră, închizând uşa după ea. Peter şi Kate nu scoteau niciun cuvânt, simţindu-se stingheri şi neştiind dacă să înceapă să mănânce sau să aştepte să fie poftiţi să se servească. În faţa lor era un castron cu varză aburindă, o plăcintă cu crustă aurie şi un vas drăguţ de porţelan în care era un fel de tocană sau de ghiveci: nişte bucăţi de carne de un gri deschis pluteau într-un fel de sos la fel de gri. Când Peter observă grăsimea sleită care se arătase la suprafaţă, se gândi să aleagă mai bine o bucată de plăcintă. Lacheul se apropie şi ridică o lingură mare pentru servit. Se întoarse spre Kate.

— Crap înăbuşit sau plăcintă, doamnă? întrebă el cu o plecăciune a capului.

Kate privea nehotărâtă.

— Mmm... tu ce vrei, Peter? întrebă ea.

— Ştiu ce este crapul, doar am prins o mulţime, deşi n-am mâncat niciodată. Cred că trebuie să aibă puţin gust de mâl... rosti el în şoaptă.

— Plăcinta arată bine, se adresă ea cu vioiciune lacheului. Din ce este făcută?

— Din cap de viţel, doamnă. Este unul dintre felurile preferate ale familiei Byng.

Kate simţi că i se pune un nod în gât şi schimbă priviri disperate cu Peter.

— Puteţi să-mi daţi varză cu peşte, vă rog?

— Şi mie la fel, vă rog, se grăbi Peter să spună.

Mâncară fără să-şi vorbească, deoarece, în parte, prezenţa lacheului îi intimida, dar mai ales datorită faptului că erau storşi de vlagă din pricina emoţiilor prin care trecuseră în acea zi. Crapul era comestibil, dar nici pe departe gustos. Kate reuşi să-l înghită, însă Peter îl tot învârti cu furculiţa prin farfurie până când renunţă să mai pretindă că avea de gând să-l mănânce şi-l împinse deoparte. Plăcinta era ceva mai bună. Servitoarea de la bucătărie apăru cu o cremă de ouă în formă de cupolă, în care erau înfipte atâtea migdale încât arăta ca un arici. In timp ce o aducea la masă, tremura atât de tare că pe Kate o umflă râsul.

— E vie! spuse ea, după care întrebă, plină de suspiciune: Din ce este făcută?

Odată terminată cina, se simţiră uşuraţi când o urmară pe Hannah spre dormitoarele lor. În timp ce urcau scara în spirală, de unde puteai îmbrăţişa cu privirea holul cu pardoseala lui în marmură albă şi neagră, membrii familiei Byng îi urmăreau tăcuţi din portretele lor cu rame aurite. *Ce păcat,* gândi Kate, *că, peste două sute cincizeci de ani, pardoseala va fi toată înlocuită cu un linoleum gri, de-a lungul pereţilor vor fi fixate şiruri întregi de vestiare, iar pe jos va fi aruncat un morman de încălţări ale nimănui.*

Singur în mansarda lui şi cu stomacul plin pentru prima oară în ultima săptămână, Gideon îşi trase cizmele din picioare, după care se aruncă pe pat. Îşi întinse oasele cu voluptate şi, deodată, îşi aduse aminte de scrisoarea pe care i-o dăduse doamna Byng. Se aşeză pe marginea patului şi o citi la lumina lumânării. Treptat, chipul său obosit şi mulţumit de sine se întristă, ca apoi să se întunece de furie. Mototoli scrisoarea şi dădu cu ea de perete.

Capitolul 8

Povestea Omului de Smoală

În care Peter și Kate plantează un cedru de Liban, iar Gideon le spune povestea Omului de Smoală

La micul dejun, lui Peter îi curse untul topit de pe chifla fierbinte taman pe vechea jachetă roșie de vânătoare, pe care i-o găsiseră de îmbrăcat. Încercă să șteargă pata de grăsime pe furiș, cu un șervet de pânză, dar nu reuși decât s-o întindă și mai tare pe manșeta plisată a cămășii. Din când în când, trăgea, vizibil jenat, de gulerul pe care Hannah îl strânsese cu o fundă înzorzonată. Prin ferestrele înalte se vedea soarele trimițându-și razele ca niște sulițe pe pajiștile întinse, deja pârjolite de arșița verii. Doar nu se așteptau ca el să poarte o astfel de îmbrăcăminte într-o zi călduroasă de vară? Deja fierbea în suc propriu, iar pantalonii îl tăiau în spatele genunchilor. Ce găseau ei atât de *barbar* la tricoul lui? Nici Sidney, nici Jack nu păreau să se simtă prea lejer în ținutele lor, dar presupunea că ei trebuiau să se fi obișnuit cu o asemenea rigoare.

Nu era niciun adult la masă, iar Peter numără opt copii ai familiei Byng, fără să pună la socoteală bebeluşul pe care-l văzuse cu o zi înainte. I se făcuse cunoştinţă cu toţi, dar uitase repede care cine era. Toate aceste fete guralive, pe care le-o chema Emma, Sophia, Elisabeta, Rachel, erau un pic cam prea mult pentru el. O mică armată de servitoare trebuie să se fi ocupat de aranjarea tuturor buclelor, fundelor şi valurilor de dantele. În ciuda faptului că se parfumaseră din abundenţă cu lavandă, nu reuşiseră să acopere mirosul persistent de trupuri nespălate din sufrageria aglomerată. Peter începu să-şi dea seama că, în epoca anterioară deodorantelor şi duşurilor, era firesc ca fiecare să aibă mirosul său personal.

Cele şase surori Byng îl salutaseră pe Peter cu destulă amabilitate, întrebându-l cum a dormit şi dacă fusese educat în străinătate, deoarece avea un mod ciudat de a vorbi, dar, după ceva vreme, nu-i mai dădură nicio atenţie, preferând să vorbească despre chipeşul domn Seymour, care urma s-o ajute pe *mama,* cât timp *papa* avea să stea în America.

Cel mai mare dintre copii Byng, Sidney, stătea în capul mesei, privind pe fereastră cu ochii pe jumătate deschişi. Pe faţa lui se vedea clar că toată această pălăvrăgeală a fetelor nu-l interesa câtuşi de puţin. Tânărul Jack Byng era aşezat vizavi de Peter, absorbit fiind în urmărirea firelor de praf dansând în aer, într-o rază de soare ce trecea pe

deasupra capului său. Îşi tot înfigea un deget durduliu în fasciculul de lumină, ca să vadă cum afecta acest fapt traiectoria particulelor de praf. Lui Peter îi veniră în minte cuvintele doctorului Dyer, referitoare la materia neagră.

Când Hannah şi o servitoare de la bucătărie, care nu avea mai mult de doisprezece-treisprezece ani, intrară, aducând cu ele alte chifle calde, fetele le întrebară unde urma să stea Gideon. Hannah le răspunse că, probabil, avea să stea la Baslow Hall, până când urma să fie gata Hawthorn Cottage.

Sidney luă cuvântul pentru prima dată în acea dimineaţă:

— Nu ştiu de ce voi, fetelor (pronunţa de fapt *fetilor*), faceţi atâta tărăboi din pricina acestui domn Seymour. Nu este un *gentleman*. E doar ceva mai mult decât un servitor obişnuit. *Papa* spune că oamenii din înalta societate trebuie să ţină la rangul lor şi să evite contactul în exces cu... cei de condiţie socială inferioară.

Dacă una dintre fete n-ar fi roşit de stingherealã şi n-ar fi exclamat: „Sidney", Peter nu şi-ar fi dat seama că Sidney se uita fix la el. Voia să spună oare că nici el, nici Gideon nu erau demni de a sta laolaltă cu onorabila familie Byng?

Înainte ca Peter să-şi dea seama cum ar trebui să reacţioneze, Sidney îşi aruncase şervetul de la gât şi se ridicase de la masă.

— Te las în compania domnişoarelor, i se adresă el lui Peter, cu o uşoară înclinare a capului.

Cine s-o fi crezând, mă rog? reflectă Peter. *Şi de ce-o fi vorbind de parcă ar avea o minge de ping-pong în gură? N-am de gând să stau lângă el pe timpul călătoriei la Londra.*

— Te rog să nu-l bagi prea mult în seamă pe fratele nostru, îl sfătui una dintre *fetile* de la masă. Când *papa* este plecat, îşi ia în serios atribuţiile de cap al familiei.

— Lui Sidney nu-i ajungi niciodată cu prăjina la nas! se revoltă o alta. Fie că *papa* este sau nu aici. Celelalte surori îi făcură semne disperate să tacă.

— Sunt sigur că Sidney n-a fost rău intenţionat, minţi Peter.

Peter începea să se simtă depăşit de adunătura asta de fete guralive din secolul al optsprezecelea şi se întrebă ce-o fi făcând Kate. Uşa se deschise, iar Hannah dădu buzna înăuntru şi, anunţându-le pe fete că guvernanta era gata să înceapă lecţiile, le îmbulzi pe uşă afară.

— Puteţi să vă terminaţi micul dejun în linişte, conaşule Peter, îi spuse ea. Tânărul Jack vă va ţine companie până când va sosi şi domnişoara Kate. Am răscolit prin toată casa să găsim un corset care să i se potrivească.

— Ce-i acela un corset? îl întrebă Peter pe Jack, după ce Hannah ieşi din cameră.

Jack râse pe înfundate, ascunzându-şi faţa în şervetul de pânză.

Când Kate îşi făcu apariţia, Peter şi Jack şedeau la capetele opuse ale mesei lungi din sufragerie, aruncând cu cocoloaşe de pâine într-un ulcior de lapte gol. În momentul în care copiii secolului douăzeci şi unu văzură cum era îmbrăcat fiecare, îi umflă râsul.

— Uite, zise Peter, n-au putut să găsească încălţări pe măsura mea. Aşa că sunt nevoit să port pantofi de sport, cu ciorapi albi, lungi, şi pantaloni strâmţi, până la genunchi. Ai mai văzut vreodată aşa o combinaţie stupidă?

Kate îşi ridică poalele fustelor sale lungi ca să-i arate că purta şi ea pantofi de sport. Peter pufni în râs.

— Lacheul voia să ştie de ce se numesc pantofi de instrucţie*, zise el. A întrebat dacă e vreun soi de pedeapsă.

— Şi ce i-ai spus?

— I-am zis că aşa este. Copiii răi din familia noastră trebuie să-i poarte ca să înveţe cum să se comporte civilizat.

— Nu mă face să râd, că şi-aşa de-abia pot să-mi trag sufletul! rosti ea respirând cu greutate. M-au încins cu chestia asta din piele şi mi-au strâns şireturile la spate. Cred că-mi vor plesni coastele.

— Ah, ăsta trebuie să fie corsetul.

— De unde ştii cum se cheamă? întrebă Kate.

— Păi, toată lumea ştie, îi răspunse Peter.

---

* Joc de cuvinte bazat pe sensurile diferite ale cuvântului *trainers* = pantofi de sport şi instructor, antrenor.

— Este vreo oglindă pe-aici? se interesă Kate. Vreau să văd cum arăt.

Se uită prin camera de servit micul dejun şi văzu o oglindă mare, aurită, deasupra şemineului. În timp ce trăgea un scaun pe care să se urce ca să ajungă la oglindă, Jack declară cu vocea lui piţigăiată:

— Arăţi minunat, draga mea.

— Aşa îi spune tatăl tău mamei tale? îl întrebă Kate, străduindu-se să fie cât mai serioasă.

— Da.

Şi apoi, spre consternarea lui Kate, mutriţa i se zbârci şi începu să plângă.

— Vreau să vină *papa* acasă, rosti el între două hohote de plâns.

Kate îl luă pe după umeri.

— Înţeleg, îl îmbărbătă ea.

— Câţi ani ai, Jack? îl întrebă Peter.

— Cinci ani. Sunt foarte bolnav.

— Da? se miră Peter. Dar nu *pari* bolnav.

Jack îl apucă brusc pe Peter de mână şi i-o puse în partea laterală a gâtului ca să se convingă. Într-adevăr, acolo avea o mică umflătură.

— Am boala regelui*, rosti el cu mândrie.

---

* *King's evil,* în traducere literală înseamnă „boala regelui", dar ca expresie înseamnă scrofuloză.

Peter îşi luă repede mâna de pe gâtul lui şi se uită la Kate să vadă dacă ştia la ce se referă Jack. Ea îşi scutură capul.

— Te doare?

— Nu.

— Păi, tot e ceva, comentă Peter.

Kate îşi ridică poalele fustelor şi se cocoţă pe un scaun, chinuindu-se să-şi menţină echilibrul, pentru a se studia în oglindă. Purta o rochie de mătase verde, moale, iar corsajul era brodat cu trandafiri roz şi tivit cu dantelă bej. Părul îi fusese ridicat în creştetul capului într-un coc din care-i atârnau şuviţe ondulate, aranjate cu măiestrie, încadrându-i chipul în mod artistic. Arăta chiar bine.

— Aş vrea să am un aparat de fotografiat la mine. Mi-ar plăcea să-i arăt o poză mamei. Încearcă tot timpul să mă convingă să port rochii. Vocea lui Kate îşi schimbă brusc timbrul. Crezi că vom ajunge vreodată...

— O *vei revedea*, bineînţeles, se grăbi s-o asigure Peter. Vom găsi noi o cale de ieşire din situaţia asta.

Peter nu-şi dorea câtuşi de puţin ca fata să înceapă iar să plângă. N-avea nimic împotriva ei atâta timp cât nu plângea sau nu făcea pe şefa.

Kate dădu din cap şi încercă să schiţeze un zâmbet.

— Cred că şi tu duci dorul familiei tale.

— Firește... numai că mama şi tata sunt mai tot timpul plecaţi în călătorii de afaceri.

— Şi nu ţi-e urât? Cum te descurci?

— M-am învăţat să-mi port singur de grijă.

— Am vorbit cu *au pair* a dumneavoastră, domnişoara Stein, zise inspectorul Wheeler. Mi-a spus că Peter era extrem de supărat în dimineaţa în care a dispărut.

Îşi dăduse întâlnire la prânz cu domnul şi doamna Schock la hotelul Peacock, unde aceştia din urmă locuiau. Realiză, în curând, că făcuse o greşeală. Deşi îi era o foame de lup, abia dacă reuşi să înghită câteva îmbucături din friptura lui cu cartofi prăjiţi, când văzu că domnul şi doamna Schock îşi împinseseră deoparte farfuriile, fără să se fi atins măcar de mâncare.

— Ar fi fost bine să-mi fi spus de la bun început de cearta pe care aţi avut-o cu fiul dumneavoastră. În lumina celor arătate de domnişoara Stein, cred că trebuie să luăm în considerare posibilitatea fugii de acasă a băiatului dumneavoastră.

Doamna Schock îl privi pe soţul ei de-a dreptul alarmată.

— Ce ceartă? îi ceru ea socoteală. Despre ce anume este vorba?

Domnul Schock îşi încleştă maxilarele într-un efort zadarnic de a-şi păstra calmul.

— Am avut o întrunire de la care n-am putut să lipsesc. A trebuit să amân trataţia lui Peter de ziua lui... din nou.

N-am avut încotro. Peter n-a primit prea bine vestea. Mi-a spus că mă urăşte... Nu te mai uita la mine aşa! Dacă n-ai fi plecat la Los Angeles fără să-ţi pese de ce laşi în urmă, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea!

Doamna Schock lăsă să-i cadă mâinile în poală şi îşi îngropă bărbia în piept. Închise ochii. Apoi soţul ei îşi puse mâinile peste ale ei.

— M-a luat gura pe dinainte. Îmi pare rău. Totul e numai din vina mea. Ştiu că aşa este.

Doamna Schock dădu din cap şi îşi ridică privirea înspre inspectorul Wheeler.

— Îmi cunosc fiul, îl încredinţă ea. Nu cred că Peter ar fi putut să fugă de acasă. Se enervează uşor, ca şi tatăl său, apoi ţine supărarea în el. Dar nu dă bir cu fugiţii. Nu e genul lui. Nu cred asta.

După masa de prânz, doamna Byng îi poftise pe Peter şi pe Kate să meargă în grădină.

— Este un obicei al familiei noastre, le explică ea, să sădim un copac în onoarea naşterii fiecăruia dintre copiii noştri.

Bebeluşul Alexander Byng, în vârstă de trei luni, era şi el prezent la ceremonie, în braţele doicii. Doi grădinari ţineau un copăcel peren drept în sus, în timp ce fiecare copil aruncă, pe rând, câte o lopată de pământ în gropiţa care fusese săpată special pentru el.

— Colonelul l-a însărcinat pe domnul Powell din Holborn* să ne trimită pomul. N-am mai văzut până acum un cedru de Liban ajuns la maturitate, dar domnul Powell l-a asigurat pe colonel că aceşti copaci trăiesc mult şi devin, de-a lungul timpului, nişte exemplare maiestuoase. Ne-a garantat că acest cedru va avea viaţă mai lungă decât noi toţi.

— Desigur, cuvântă Kate, cu tristeţe în glas, peste sute de ani de-aici încolo, copiii încă se vor mai juca la umbra coroanei lui bogate şi frumoase. Îşi vor servi gustarea de prânz, sprijinindu-se de trunchiul său masiv. Şi, dacă vor reuşi s-o facă fără să fie prinşi, îşi vor scrijeli chiar iniţialele în scoarţa lui groasă. Parcă văd aievea scena asta.

— Îţi mulţumesc pentru frumosul discurs, domnişoară Kate, rosti doamna Byng. Iar acum trebuie să mă ocup de pregătirile pentru călătoria voastră de mâine. Hannah vă va găsi nişte costume de schimb pe care să le luaţi cu voi la Londra. Între timp, vă sugerez să vă relaxaţi în grădină. Călătoria de mâine va fi lungă şi deloc confortabilă.

În timp de doamna Byng se îndrepta spre casă, copiii îl zăriră pe Gideon apropiindu-se de ea. Îşi scoase tricornul şi se aplecă până-n pământ. Părea preocupat de ceva şi tare îngrijorat. O văzură pe doamna Byng cum îl ascultă cu

---

* Zonă din centrul Londrei.

atenţie. Nu-l puteau auzi pe Gideon, căci era cu spatele la ei şi vorbea cu glas scăzut, dar auziră foarte bine vocea clară şi răsunătoare a doamnei Byng, plutind până la ei pe aripa vântului.

— O, ce veste neplăcută, domnule Seymour! Se apropie vremea recoltei şi mă bazam pe ajutorul dumneavoastră. Treburile dumneavoastră nu mai suferă nicio amânare?

Gideon îşi scutură capul şi vorbi din nou.

— În acest caz, trebuie să plecaţi, firește. Aş fi ultima persoană care să vă sfătuiască să faceţi altfel. Dar întoarceţi-vă cât puteţi de repede.

Gideon îi sărută mâna.

— Cel puţin, continuă doamna Byng, mă consolez la gândul că grupul de copii va mai avea încă un însoţitor pe drum. Nervii mei au fost cam zdruncinaţi în ultima vreme din pricina tuturor zvonurilor astea despre tâlharii de drumul mare. Pastorul Ledbury este neînfricat ca un leu, dar, cu toată vitejia lui, mi-e teamă că nu poate face faţă unui individ înarmat. Iar Sidney, cu toate aerele care şi le dă, nu e decât un copil.

Doamna Byng dispăru în casă. Gideon se întoarse şi se îndreptă cu paşi mari spre locul unde stăteau Peter şi Kate. Bărbatul părea să nu-şi piardă calmul niciodată. Chiar şi atunci când se grăbea, dădea senzaţia că face totul pe îndelete.

— Am auzit fără să vreau, se confesă Peter. Chiar vii la Londra cu noi?

— Da, se pare că urmează s-o pornim pe-acelaşi drum încă o dată. Doamna Byng este de-a dreptul fericită că vă însoţesc.

— Da! strigă Peter, lovind aerul cu pumnul.

— Uraaa! exclamă Kate.

Gideon dădea impresia că era mulţumit.

— Mă bucur că vom călători împreună. Ţi-ai revenit, domnişoară Kate?

— Da, mă simt mult mai bine. Mulţumesc de întrebare.

— Îmi pare bine. Rochia doamnei Byng ţi se potriveşte de minune. Iar, pe tine, Peter, aproape că nu te-am recunoscut. Arăţi ca un gentleman, cu toate că o pereche de cizme cuviincioase ţi-ar îmbunătăţi imaginea!

— Mă bucur că gândeşti aşa, fiindcă, la micul dejun, Sidney mi-a dat de înţeles că nu sunt demn să stau la aceeaşi masă cu el.

Gideon izbucni în râs.

— Familia Byng este veche şi respectabilă, cu toate acestea nu apare pe listele de invitaţi a cel puţin jumătate dintre familiile nobile cu care am avut eu de-a face în Londra. Este de înţeles că fiului cel mare îi place să-şi declare superioritatea atunci când crede de cuviinţă că poate s-o facă.

— Deci nici tu nu crezi că sunt un gentleman? vru să ştie Peter. Începuse să se simtă un pic cam abătut.

Ochii lui Gideon scânteiară, dar el se mărgini să spună:

— Caracterul unui gentleman adevărat se dovedeşte prin faptele sale. Vom afla în curând...

— Gideon, întrebă Kate, cine este acest Om de Smoală de care trebuie să dăm în Londra?

Lui Gideon îi pieri zâmbetul de pe buze şi oftă. Simpla pomenire a numelui părea să-i fi aruncat un văl de umbră pe chip, schimbându-i starea de spirit.

— Este un om rău. Dar de-atâta lucru v-aţi dat şi voi seama până acum. Toţi cei care-l cunosc se tem de el, şi asta pe bună dreptate. Este mâna dreaptă a unui... om influent. Dacă trebuie să găsească pe cineva, îl va găsi cu siguranţă. Şi atunci când o va face, se va juca cu el puţin, de-a şoarecele şi pisica, după cum îi e obiceiul... Şi este insistent. Doamne, cât de perseverent poate fi! Odată pornit să facă ceva, nu se lasă până nu reuşeşte. Voi doi nu prea aveţi de ce să vă temeţi de el, atât timp cât îi daţi ceea ce vă cere, dar, orice-ar fi, nu încercaţi să-l trageţi pe sfoară.

— Dar e îngrozitor! se plânse Kate. Şi acesta-i omul pe care spui că trebuie să-l găsim? Dar, dacă n-avem ceea ce vrea el? Ce-o să ne facem în acest caz? Nu e bine, nu e bine deloc.

— Mă ia cu fiori numai când mă gândesc la el, afirmă Peter la rândul său. Nu mai vreau să-l văd niciodată, dacă se poate.

— Îi cunosc povestea, mărturisi Gideon. Nu e deloc surprinzător că e pornit împotriva întregii lumi.

— De ce? Ce-a păţit?

— Nu mă îndeamnă inima să pomenesc de o poveste înfiorătoare, într-o zi aşa de frumoasă şi de însorită.

— O, dar trebuie să ne-o spui şi nouă, neapărat! îi ceru Peter.

Gideon n-avea pic de tragere de inimă, dar Kate, care era destul de insistentă de felul ei, reuşi până la urmă să-l convingă să le spună adevărul, căci, altfel, spunea ea, puteau avea coşmaruri imaginându-şi tot felul de lucruri cumplite.

Cei trei se aşezară pe iarbă, lângă un gard viu de tisă, iar Gideon începu să le relateze povestea Omului de Smoală.

Acesta se născuse şi trăise într-un sătuc, fiind fiul cel mai mare al unei familii numeroase, iar viaţa lui nu fusese deloc uşoară. În zilele acelea avea şi el un nume, ca toţi ceilalţi oameni: Nathaniel. Tatăl lui murise la o vârstă încă tânără, iar după aceea, singurii bani pe i-au mai avut proveneau din talentele de lenjereasă ale mamei sale. Nathaniel a fost aproape lăsat de izbelişte şi s-a văzut nevoit să se descurce singur. Fiindu-i mai mereu foame, s-a apucat destul de curând să fure mâncare şi, până la vârsta adolescenţei, a devenit un abil hoţ de mărunţişuri. Nu era

lacom, iar, pe deasupra, se arăta mult prea viclean şi ascuns ca să fie prins — câţiva bănuţi de ici, de colo, o haină mai veche ca să-i ţină de frig, o găină pentru masa de prânz. Oamenii îl bănuiau însă pe Nathaniel, căci privirea lui întunecată şi ursuză îl dădea de gol.

Într-o noapte de ianuarie, un străin a fost atacat şi jefuit lângă sat şi lăsat să zacă acolo inconştient. Când acesta şi-a revenit, l-a acuzat pe Nathaniel de delict. Nathaniel a jurat că nu-l mai văzuse pe omul acela în viaţa lui. Cu toate acestea, în ciuda lipsei de probe, Nathaniel a fost judecat, găsit vinovat şi condamnat la spânzurătoare. Dorind să-şi protejeze copiii de ruşinea şi oroarea unei asemenea fapte, mama lui n-a venit la execuţie. Aşa că, la frageda vârstă de paisprezece ani, urma să facă faţă, de unul singur, acelei cumplite încercări din viaţa lui.

Era un frig teribil în ziua aceea de ianuarie când Nathaniel a fost spânzurat. Călăul, răcit cobză, n-a avut răbdare să aştepte cele treizeci de minute regulamentare înainte de a tăia streangul. Corpul lui Nathaniel a fost legat şi acoperit cu o pânză înmuiată în catran, iar, la căderea serii, a fost dus cu căruţa pe islazul satului, unde a fost atârnat de un stâlp în chip de avertisment pentru ceilalţi răufăcători.

De cealaltă parte a islazului, sătenii dansau şi se veseleau într-un hambar luminat de lumânări. Afară bătea un

vânt aspru şi o ploaie necruţătoare răpăia pe pervazurile ferestrelor. Un fermier obosit, care se întorcea călare de la târg, a auzit nişte gemete în timp ce trecea pe lângă Nathaniel. Omul a încercat să străpungă întunericul cu privirea şi, dând cu ochii de creatura aceea macabră, acoperită cu smoală lipicioasă, care se legăna în rafalele puternice de vânt, a scos un urlet de groază. Era grozav de tentat să meargă mai departe, dar s-a gândit că, cel puţin, putea să taie frânghia şi să-i dea drumul jos de pe stâlp nenorocitului acela agăţat acolo. Aşadar, cu stomacul în gât, fermierul şi-a adus calul sub el şi a tăiat funia cu care era legat. Nathaniel a alunecat la pământ, iar fermierul a slăbit nodurile frânghiei care-i intrase în carnea de la mâini şi de la picioare. A fost momentul când fermierul şi-a pierdut cumpătul şi a pornit-o la galop spre casă.

Mai mult mort decât viu şi pe jumătate orbit de catran, Nathaniel a reuşit să se ridice în picioare. Atras de lumina lumânărilor şi de tropăitul picioarelor în ritmul muzicii scripcarului, şi-a croit drum prin iarba islazului şi a intrat în hambar, clătinându-se pe picioare. Muzica s-a oprit dintr-odată, tot aşa şi rumoarea veselă a sătenilor. In schimb, s-au auzit ţipete şi urlete, după care s-a lăsat tăcerea. Printre şiroaiele de catran ce-i curgeau pe faţă, Nathaniel s-a văzut încercuit de sătenii îngroziţi (pe majoritatea dintre ei îi ştia de-o viaţă întreagă), care

dădeau, pe rând, înapoi din faţa lui. Pe chipurile lor citea doar oroare şi repulsie. Gâtul lui Nathaniel, care în mod miraculos, nu se rupsese, era grav rănit, iar capul îi atârna grotesc într-o parte. Îi era aproape imposibil să vorbească din pricina durerii atroce. Dar a încercat totuşi. A deschis gura să implore ajutor, întinzându-şi mâinile acoperite cu catran spre vecinii săi. Nimănui, dar absolut nimănui nu i s-a făcut milă de el şi, în curând, toţi sătenii fugiră, cât de repede îi ţineau picioarele, în noaptea îngheţată, cât mai departe de monstrul care venise în mijlocul lor. Nathaniel a fost lăsat singur, urlându-şi durerea unei lumi nemiloase.

Când Gideon îşi termină povestirea, copiii rămaseră ceva vreme pe gânduri, înfioraţi, în lumina călduţă a soarelui.

— De aceea i se spune Omul de Smoală, trase Gideon concluzia. Presupun că nu mai are teamă de nimeni şi de nimic, având în vedere că s-a confruntat cu moartea şi a supravieţuit. Nu l-am văzut vreodată să-i fie frică de un alt muritor, nici nu l-am văzut să aibă milă sau compasiune pentru cineva. Nu-mi place să-mi amintesc de faptele lui, la care am fost martor. Pungaşii nu sunt, în marea lor majoritate, chiar lipsiţi de inimă, dar inima lui este îngropată atât de adânc, încât mă îndoiesc că va mai vedea vreodată lumina zilei. Feriţi-vă din calea lui, copii. Este

întotdeauna cu doi paşi înaintea voastră, chiar şi atunci când pare că este cu doi paşi în urmă. Apoi, individul mai are şi legături sus-puse.

— Pari să ştii destul de multe despre el, constată Kate. Cum ai ajuns să-l cunoşti?

— Cred că am spus destule poveşti pe ziua de azi, evită răspunsul Gideon.

— Unora le place să facă pe misterioşii, ripostă Kate.

— Iar altora le place să facă pe impertinenţii, replică Gideon.

Kate îşi scoase acele care îi intrau în pielea capului şi îşi scutură părul ei lung, răsuflând uşurată.

— Aşa e mai bine, afirmă ea şi se întinse pe spate, înfăşurându-şi poalele rochiei ei voluminoase în jurul genunchilor. Îşi dorea să poată dezlega şi corsetul.

Probabil că n-ar trebui să stau întinsă pe iarbă cu rochia asta, gândi ea, *dar nu cred că mai sunt în stare să mă ridic în picioare acum.* Căscă şi pleoapele îi căzură grele.

— Crezi că Omul de Smoală l-a jefuit pe bărbatul acela? întrebă Peter.

— Nu, spuse Gideon. Nu el a fost. El insistă că e nevinovat şi îl cred. Nedreptatea aceea încă îl mai roade. L-a îndepărtat de familie şi i-a distrus viitorul. Dar a fost despăgubit pentru toate astea cu vârf şi îndesat.

— Ce vrei să... Peter se întrerupse brusc. O, nu, strigă el, priveşte-o pe Kate!

Gideon se întoarse imediat şi constatară amândoi cum conturul lui Kate se topea în faţa ochilor lor.

— Hai, repede! îl îndemnă Gideon. Să ne aşezăm în faţa ei ca să nu poată fi văzută din casă.

Peter şi Gideon se aşezară picior peste picior lângă ceea ce mai rămăsese din Kate, ascunzând-o astfel vederii.

— Kate! o chemă Peter pe cât de tare îndrăzni. Vino înapoi!

Preţ de câteva minute, se uitară la forma transparentă şi tremurătoare, ca un spectru fluid de chihlimbar în lumina puternică a soarelui. Peter putea să vadă margaretele prin ea. Deodată forma aceea se mişcă şi, cu toate că era încă transparentă, îşi dădură seama că fata se ridica în coate. Avea ochii deschişi şi striga ceva în direcţia casei. Se uita drept prin ei. Peter era îngrozit şi disperat în acelaşi timp.

— Kate, strigă el cât îl ţinu gura, nu mă lăsa aici de unul singur!

Într-o clipă, fata îşi reveni la forma ei solidă dinainte. Sări drept în picioare şi zise:

— Mi-am pierdut conturul, nu-i aşa?

Peter dădu din cap.

Gideon arăta de parcă ar fi văzut o stafie. Reuşi însă să-i vorbească fetei:

— Cum te simţi, domnişoară Kate?

— Am fost înapoi la şcoală, se smiorcăi ea. Stăteam în poartă, pe terenul de fotbal. Cedrul de Liban era acolo, mult mai înalt decât casa. Şi mai erau trei oameni care alergau spre mine cât îi ţineau picioarele. Doi dintre ei erau îmbrăcaţi în uniforme de poliţişti. Puteau să mă vadă, sunt sigură de asta. Trebuie să li se fi părut că sunt o fantomă. O viitoare fantomă. Am strigat după ajutor. Of, de ce m-ai chemat înapoi? Eram acasă! Nu vreau să fiu aici! Vreau doar să mă duc acasă la mine!

CAPITOLUL 9

Începutul călătoriei

În care redutabilul pastor Ledbury îl insultă pe Gideon și începe călătoria spre Londra

Kate era tare deprimată după episodul dezintegrării ei. În acea seară, mâncă împreună cu Peter şi cu copiii familiei Byng. Sidney nu era însă prezent, fiind invitat să ia masa mai târziu împreună cu mama lui, cu pastorul Ledbury şi câţiva prieteni invitaţi la o cină de rămas-bun.

Bucătăreasa pregătise tot felul de bunătăţi şi pentru copii, iar masa gemea sub greutatea cărnurilor făcute la frigare, a peştelui înăbuşit, a tartelor cu cremă de vanilie, cu brânză dulce de vaci, cu nucşoară şi frişcă, a cremelor şi a plăcintelor. Muştele bâzâiau peste tot, iar petele negre din foitaj se dovediră a fi gărgăriţe de făină prăjite, dar nimănui nu părea să-i pese. Kate abia dacă scotea vreo vorbă. În ciuda prezenţei ei fizice, mintea îi era, cu siguranţă, în altă parte. Peter simţi că trebuie să vorbească de două ori mai mult, ca să acopere tăcerea ei.

S-au dus devreme la culcare, ca să se odihnească în vederea lungii lor călătorii. Îşi luară la revedere de la doamna Byng înainte de a urca sus şi Peter ţinu chiar un mic discurs de mulţumire. Kate încercă să i se alăture, dar, văzând-o atât de tristă şi de abătută din pricina faptului că tânjea de dorul celor de acasă, doamna Byng o opri.

— Draga mea, grăi ea, trebuie să dăm urgent de unchiul tău, ca să te trimită cât mai curând acasă la tine. Cred că păţania cu tâlharul de drumul mare te-a bulversat, ca pe oricare altă fată de vârsta ta, de altfel.

Grija plină de solicitudine a doamnei Byng aproape provocă lacrimile de care Peter spera, din tot sufletul, să nu mai aibă parte. Băiatul stătea acolo, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul, în timp ce Kate era îmbrăţişată matern de stăpâna casei.

— Mulţumesc, îi spuse Kate doamnei Byng, cu o expresie de recunoştinţă în ochi ce ţinea loc de vorbe de prisos.

De ce oare, se întrebă Peter în sinea lui, *o fi trebuind să plângă* tot *timpul?*

În noaptea aceea, Kate avu parte de un somn profund şi fără vise, în timp ce Peter dormi agitat, cu intermitenţe. În vise îi năvăleau tot felul de creaturi monstruoase din care curgea catran şi care zbierau ca scoase din minţi. Zgomotul vocilor de-afară îl trezi după vreo oră. Se dădu jos din pat şi se duse la fereastră.

Era o noapte fierbinte. Abia dacă se simţea câte o adiere de vânt, iar cerul senin era spuzit de stele. Când Peter se cocoţă pe pervazul înalt al ferestrei camerei lui de la mansardă, dădu cu ochii de o priveliştе uluitoare. Vreo douăzeci-treizeci de torţe luminau grădina, făcând ca umbrele întunecate ale copacilor să se alungească nefiresc de mult în spatele lor. Jos, pe pajişte, chiar sub geamul lui, era amplasată o masă lungă, scăldată în lumina atâtor lumânări că părea o insulă de lumină pe iarba întunecată. Peter putea distinge cu uşurinţă perucile mesenilor, feţele lor pudrate şi somptuoasele lor costume în nuanţe de turcoaz, piersică şi auriu. Sidney, care purta şi el o perucă ridicol de lungă, părea pe jumătate adormit. Stătea lângă mama lui, care-l lovea zdravăn cu evantaiul pe spate ori de câte ori îi cădea capul. Lachei cu mănuşi albe în mâini se învârteau prin spatele mesenilor, reumplând paharele şi servind musafirii din platouri de argint, încărcate cu tot felul de cărnuri fripte.

Peter ascultă murmurul de voci punctat din când în când cu hohote de râs. Una dintre voci, mai sonoră, se distingea dintre celelalte, înălţându-se în aer şi lovindu-se de ziduri, ecoul ei reverberând în noapte.

— La naiba, domnule! exclamă un bărbat îndesat şi robust, în timp ce-şi scotea peruca spre a-şi şterge chelia cu o batistă de dantelă. Pariez pe zece, nu, pe douăzeci de

sticle din cel mai bun vin de Porto al meu că iapa murgă va rămâne grea înaintea surorii ei.

— Accept pariul, părinte Ledbury, iar întreaga adunare ne este martoră, declară bărbatul care stătea faţă în faţă cu el. Şi, dacă tot te lauzi că ai cea mai bună cramă din împrejurimi, am un motiv în plus să aştept cu nerăbdare să-mi consum câştigul.

— Domnilor, le spuse doamna Byng pe un ton de reproş, sper să nu ajungeţi, din pricina pasiunii dumneavoastră pentru jocurile de noroc, ca prietenul soţului meu, lordul Arlington. A pierdut o avere fabuloasă luna trecută, pariind că o anume picătură de ploaie va ajunge pe pervazul ferestrei înaintea alteia.

Pastorul Ledbury hohoti admirativ.

— Cum ar fi viaţa fără niciun risc? Tare tristă, aş zice eu, stimată doamnă. Şi cât a pierdut tânărul domn?

— Trei mii de guinee*.

Uau, se minună Peter în sinea lui. *Chiar că sunt înnebuniţi după pariuri.*

Pastorul se lovi cu palma peste coapsă.

— Sidney, exclamă el, strângându-l pe băiat de braţ cu mâna lui durdulie, după expresia de dezaprobare de pe chipul iubitei tale mame, cred că începe să aibă dubii în

---

* Monedă de aur de 21 şilingi = unitate monetară de o liră si un şiling.

legătură cu încredinţarea bijuteriilor pe mâinile mele. Draga mea Charlotte, doar nu mă crezi capabil să pun drept zălog colierul tău de diamante într-un pariu pe o picătură de apă?

Doamna Byng râse.

— Tot ce-ţi cer este să-i repari închizătoarea cum trebuie şi să-mi aduci colierul înapoi, în deplină siguranţă, până la Balul Recoltei. În orice caz, dacă n-aş avea încredere să-ţi dau colierul pe mâini, cu atât mai puţin aş avea curajul să-ţi încredinţez nepreţuiţii mei fii.

Chipul rotofei al pastorului înflori într-un zâmbet ştrengăresc.

— Îţi înţeleg punctul de vedere, verişoară, cu toate că mi se pare că Sidney, aici de faţă, este un tânăr bine făcut. Acum, când în Londra s-a împământenit obiceiul să pui rămăşag pe rudele tale când ai punga goală, ce m-ar putea opri să-ţi pierd fiul şi moştenitorul într-un pariu?

Ofensat, Sidney ţâşni în picioare, şi toţi mesenii izbucniră în hohote de râs.

— Pastorul vrea doar să te necăjească, Sidney, îi vorbi mama lui cu blândeţe. Ştii că nu poate fi serios mai mult de cinci minute la rând.

Peter chicoti cu mâna la gură. Vedea un Sidney total diferit de băiatul pe care-l văzuse la micul dejun dându-şi aere de stăpân faţă de surorile lui. Pastorul Ledbury îi

dădu, prietenește, un ghiont în umăr, făcându-l să-și verse paharul de vin. Peter bănui că asta și intenționase, de fapt. Un lacheu apăru din umbră să strângă mizeria, iar Peter observă că nimeni nu catadicsi să-i mulțumească.

Peter văzu cum pastorul devine dintr-odată serios și se apleacă spre doamna Byng. Deși își coborâse glasul său ca un bubuit de tunet, toată lumea îl putea auzi perfect:

— Sper că nu-i vei spune domnului Seymour despre colier, având în vedere trecutul său.

Peter își ciuli urechile. *Ce-are pastorul împotriva lui Gideon?* se întrebă el, nedumerit.

— Fratele meu mi-a spus că suntem norocoși să-l avem, replică doamna Byng. A administrat o casă respectabilă din Londra și o proprietate de o mie de acri din comitatul Surrey. Richard susține că este un om bun, de care lordul Luxon n-a știut cum să profite.

— Lupul își schimbă părul, dar năravul ba, doamnă. Nu am încredere în el și nici nu-mi place deloc. Voi fi cu băgare de seamă, de asta poți să fii sigură.

— Ești prea aspru, consideră doamna Byng. Cred că domnul Seymour este un om cumsecade.

— Ce-a făcut domnul Seymour, mamă? o descusu Sidney.

— Nimic, dragule, chiar n-a făcut nimic. Era vorba de un lucru fără importanță.

Pastorul mârâi ceva în barbă. Peter era atât de curios să afle ce vorbeau despre Gideon, că, la un moment dat, îşi pierdu echilibrul, se izbi cu barba de pervazul de lemn al ferestrei şi îşi muşcă limba. Simţind că se sufocă de durere, trase aer în piept şi inhală tot praful care se adunase în colţul ferestrei. Praful îi iritä nasul şi Peter dădu drumul unei serii de strănuturi explozive, care răsunară în toată grădina. Când deschise ochii, toate privirile mesenilor erau îndreptate în sus, spre el. Se gândi că ar fi bine să le facă cu mâna şi să spună ceva.

— Noapte bună! strigă Peter la cei de jos. Se pare că aveţi o petrecere pe cinste.

Acestea fiind zise, trânti zgomotos fereastra şi sări în pat, acoperindu-şi faţa cu cearşaful. Dar chiar şi aşa, hohotele de râs ale pastorului Ledbury încă îi mai răsunau în urechi.

Masa de adio se terminase de ceva vreme şi conacul Baslow Hall se cufundase în linişte. Din când în când, se mai auzea ţipătul vreunei bufniţe. Doar Gideon Seymour mai era treaz la ora aceea. Pe pat zăcea scrisoarea moto-tolită. Bărbatul stătea nemişcat în cadrul ferestrei deschise deasupra grădinii înmiresmate cu parfum de lavandă şi de trandafiri. Discul rotund al lunii era brăzdat de siluetele liliecilor care zburau uşor şi fără zgomot, ţâşnind de sub streşini.

— Şi când te gândeşti c-am scăpat din ghearele lui ca să aflu una ca asta!

Ochii lui Gideon scăpărau de ură cu atâta intensitate, încât ai fi putut crede că se înfrunta aievea cu cineva. Cu toate acestea, Gideon vorbea de unul singur în noaptea adâncă şi orice-o fi văzut el cu ochii minţii, în mod evident, îl tulbura nespus de mult.

— El minte, Joshua! Minte! Nu are niciun pic de respect faţă de tine, o face numai ca să mă ademenească *pe mine* înapoi. Asta urmăreşte, nimic altceva! strigă Gideon. Oare nu va avea Luxon odihnă până când nu-mi va fi luat totul? De ce nu m-o lăsa în pace?

Peter îi visa pe tatăl şi pe mama sa. Încerca să le spună ceva, dar ei nu-l auzeau, oricât de tare le-ar fi vorbit.

— Peter! Peter! Trezeşte-te!

Cineva îl zgâlţâia de umăr. Deschise ochii, clipi să-şi limpezească privirea şi văzu camera goală, zugrăvită în alb.

— Ah, tu erai, zise el şi se cufundă din nou cu capul în pernă.

— Peter, pot să dispar dacă vreau, îl anunţă Kate. Avea părul desfăcut şi încă mai purta cămaşa lungă de noapte. Faţa îi radia de încântare. Priveşte numai.

Închise ochii şi se scutură din tot corpul, până când membrele începură să-i atârne moi. Peter stătea în pat, urmărind-o cu privirea. Arăta atât de caraghioasă în

poziţia aceea, în mijlocul camerei, încât, după ce aşteptă câteva minute, fără să se întâmple nimic, Peter începu să chicotească.

— Of, m-ai întors înapoi şi acum trebuie s-o iau de la început, se burzului Kate. E o chestie de îndemânare. Sunt convinsă că voi reuşi s-o fac din ce în ce mai bine. Tot exersez de când s-a crăpat de ziuă. E la fel ca în pozele acelea tridimensionale: la început totul ţi se pare plat, dar, dacă te relaxezi şi continui să cercetezi cu atenţie, după o vreme, contururile în relief îţi sar în ochi şi nu-ţi poţi imagina cum de nu le-ai văzut înainte.

Kate se duse la fereastră şi se scăldă în lumina soarelui care-i dădea părului ei roşcat o tentă strălucitoare.

— Nu mă mai întrerupe de data asta, zise ea pe un ton poruncitor, încercând din nou să se relaxeze.

Închise ochii şi îşi aplecă uşor capul. Acest tablou îi evocă lui Peter imaginea unui înger cufundat în meditaţie.

O clipă mai târziu, Kate păru că se topeşte în aerul dimineţii.

Soarele îi venea lui Peter drept în faţă. Îşi puse mâna pavăză la ochi. În clipa următoare, Kate dispăru cu totul.

O muscă mare, albastră se rotea în zigzag, bâzâind în spaţiul luminos unde stătuse Kate până mai adineaori.

— O, nu! Kate! o strigă Peter. Nu!

Inima începu să-i bată nebuneşte şi un al şaselea simţ, care îţi spune dacă mai eşti în prezenţa cuiva sau nu, îi

dădu de veste, chiar înainte de a se uita în jurul său să verifice, că încăperea era goală. Se îngrozea la gândul că rămăsese singur-singurel, prizonier în anul 1763. O fi având ea defectele ei, dar erau, cel puţin, împreună şi nu se putea să-l abandoneze aşa, fără de veste. Peter se aruncă pe pat, cuprins de disperare, şi începu să izbească perna cu pumnii iar şi iar, strigând: *Nu,* la fiecare lovitură.

— Uşurel! Uşurel! îl temperă Kate din uşa dormitorului.

Peter rămase cu pumnul în aer şi se holbă la ea cu gura căscată de uimire.

— Cum ai făcut-o?

— M-am plimbat, îi răspunse ea, chicotind.

— Termină cu râsul şi spune-mi ce s-a întâmplat, îi ceru Peter exasperat.

Dar Kate nu se putea opri din râs şi se prăbuşi pe pat, ţinându-se cu mâinile de burtă şi cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

— Ce faţă aveai! zise ea cu respiraţia întretăiată. Şi ce mutre făceau fetele! Işi îngropă capul în aşternut, dar corpul încă i se mai zguduia de râs.

— Ce fete? Of, Kate, stăpâneşte-te odată!

Kate se ridică încet, străduindu-se din răsputeri să nu râdă.

— M-am plimbat pe toată lungimea clasei... începu ea, dar nu reuşi să termine, căci o umflă din nou râsul.

Cu cât Peter se bosumfla mai mult, cu atât râdea ea mai tare.

De ce trebuie să fie aşa de enervantă? cugetă el. Uitase deja cât de încântat fusese s-o revadă. În cele din urmă, fata se opri.

— Ştii că stai în dormitorul comun al unei clase a XI-a? Era plin de monitoare* cu aere de şefe, îmbrăcate în salopete şi cu perii de frecat în mâini. Cineva mâzgălise pe pereţi nişte comentarii insolente la adresa profesorilor, iar ele trebuiau să le şteargă. Domnişoara Gunn, directoarea adjunctă, o femeie tare severă, era şi ea acolo. Stătea pe un scaun, citind un ziar. Din când în când, se uita pe deasupra ochelarilor şi spunea: „Haideţi fetelor, mai cu elan. Şi eu sunt în timpul meu liber, dacă vreţi să ştiţi". Căpitanul de echipă se afla chiar lângă mine. M-a lovit cu o minge de mi-a tăiat respiraţia, chiar săptămâna trecută, doar pentru că visam cu ochii deschişi. Când şi-a întors privirea către mine, am scos limba la ea. A fost tare grozav. A început să urle non-stop. Arăta de parcă ar fi văzut o fantomă, de fapt, toate fetele arătau aşa.

— Păi, au cam văzut-o, ca să zic aşa, replică Peter.

— Dar n-am murit, îl contrazise Kate veselă.

---

* Eleve din clasele superioare care supraveghează disciplina.

— De unde să ştie ele? Noi suntem daţi dispăruţi şi se presupune că am fi morţi deja. Şi uită-te cum eşti îmbrăcată: porţi o costumaţie perfectă pentru o fantomă.

Lui Kate îi căzu faţa.

— Le vor spune părinţilor că sunt o stafie, iar ei vor crede că am murit. Of, Doamne, ce-am făcut?

— Va trebui, aşadar, să te întorci şi să le spui că suntem în viaţă, nu-i aşa? interveni Peter repede, de teamă ca ea să nu se lase copleşită din nou de emoţii. Ştii, continuă el, a fost destul de greu să-mi dau seama ca lumea din pricina luminii puternice, dar cred că ai dispărut aproape cu totul, de data asta. Păreai în stare solidă în clasă?

— Nu sunt sigură, fiindcă nu mă puteam vedea. Dar reuşeam să văd lucrurile din jur prin braţele mele. Cred că trebuie să fi arătat ca învăluită în ceaţă, cu contururi oarecum nedesluşite. Dar erau toate atât de îngrozite încât îmi vine să cred că arătam, într-adevăr, ca o fantomă. Partea caraghioasă e că, deşi mă aflam acolo tot timpul, eram conştientă şi de prezenţa ta aici, în cameră. Era ca şi cum aş fi avut un picior în trecut şi unul în viitor.

— De ce te-ai întors? întrebă Peter. Nu puteai să stai acolo, dacă voiai?

— Cât timp am stat acolo, am simţit cum se scurge toată energia din mine, în efortul de a rămâne pe loc. Nu ştiu cum să-ţi descriu mai bine... Era ca şi cum aveam un

elastic gigantic legat de talie, care era agăţat de un cârlig de-aici, din trecut. Puteam să mă depărtez, întinzând elasticul, şi bănui că puteam să merg mai departe şi să stau mai mult, dar mai devreme sau mai târziu aveam să ajung, dintr-un salt, la loc, tot aşa cum se comprimă un elastic întins când îi dai drumul din mână.

Peter lovea scheletul patului cu piciorul, fiind cu gândurile aiurea.

— Nu mai face aşa. O să-l zgârii, îl mustră Kate.

Peter îi aruncă o privire şi se potoli.

— Mă întreb dacă ai fost întotdeauna capabilă să-ţi pierzi conturul şi să te evaporezi, chiar dacă nu aveai habar de asta. Sau poate că ceea ce ni s-a întâmplat te-a schimbat cumva.

Kate dădu din umeri.

— Aha! exclamă ea pe neaşteptate. Voi scrie: „Nu sunt moartă" pe un bilet şi-l voi lua cu mine data viitoare. Atunci vor şti că sunt teafără şi nevătămată.

Peter se gândi puţin, după care se strâmbă.

— O fantomă care să spună: „Nu sunt moartă"? Nu sună prea convingător.

Kate oftă.

— Mda, bine... dar o să continui să exersez chestia cu dispărutul, oricum. Dacă o repet de mai multe ori, poate aflu cum să scot elasticul din cârlig şi, atunci, adio o mie şapte sute şaizeci şi trei!

— Crezi că aş putea să-mi pierd şi eu conturul?

— Gideon a afirmat că ai făcut-o şi tu.

— Eu, unul, nu-mi amintesc.

— Încearcă! Întinde-te pe pat, relaxează-te şi lasă-ţi gândurile să zboare acasă. Gândeşte-te la chipul mamei tale şi dă-ţi voie să pleci.

— Bine, rosti Peter fără convingere. Hai să încerc şi eu.

Se întinse pe pat, străduindu-se să nu-şi mai încordeze muşchii. Încercă să şi-o imagineze pe mama lui aducându-i un pahar de lapte, seara, la culcare şi aşezându-se pe marginea patului ca să stea de vorbă cu el în timp ce-l bea. Îşi încleştă pumnii încercând să evoce chipul ei, dar nicio imagine nu-i venea în minte.

Avea senzaţia că se sufocă. Deveni agitat şi intră în panică. De ce nu putea oare s-o vadă?

— De ce nu pot nici măcar să-mi amintesc cum arată? izbucni Peter.

Kate îl privi îngrijorată. Părea dat peste cap.

— Bine, bine... atunci gândeşte-te la dormitorul tău, îi sugeră ea. Cred că este foarte important să nu fii stresat.

Peter trase aer adânc în piept şi-i dădu drumul încetul cu încetul. Se gândea că stătea întins pe plajă, aşa cum îl învăţase Margrit odată. Îşi imagină vuietul valurilor ce se spărgeau de ţărm şi dintr-odată simţi cum umerii, gâtul, apoi braţele şi picioarele i se îngreunează şi încep să se afunde în nisip. Acum era calm. Prima dată îi apăru în

minte cuvertura sa în dungi. Încercă să păstreze imaginea cât mai clară, dar, în curând, mintea îi era plină de dungi bleumarin pe un fond alb. Erau surprinzător de liniştitoare şi, în curând, dungile începură să se vălurească şi să vibreze uşor, de parcă ar fi fost puse în funcţiune de un motor aflat undeva, în depărtare. După o vreme, dungile se transformară în spirale, care deveniră din ce în ce mai luminoase. Peter avea senzaţia că treceau chiar prin corpul său şi că lăsa această lume în urma lui. Apoi, pe neaşteptate, îi apăru în faţa ochilor chipul drăgălaş şi zâmbitor al mamei sale. Îi dădea părul la o parte din ochi. Se simţi năpădit de un val de fericire la vederea ei. Cât de mult îi simţise lipsa şi de cât timp nu-şi mai îngăduise să se lase pradă dorului sfâşietor de ea, ce-i dădea târcoale uneori. Toată tristeţea şi tot aleanul îi răbufniră într-un geamăt profund de durere. Tresări şi se ridică în capul oaselor.

— Ai început să păleşti pentru o clipă, îl asigură Kate. Cred că poţi s-o faci, Peter. Poţi să dispari şi tu.

Sosi şi ora plecării. Întreaga familie Byng şi majoritatea servitorilor acestora se agitau, încă de dimineaţă, după terminarea micului dejun, prin curtea exterioară, acoperită cu pietriş. Soarele de iulie îşi trimitea deja săgeţile necruţătoare de foc pe pământ. Peter şi Kate ardeau de nerăbdare să plece la drum, iar toată această aşteptare li se

părea interminabilă. Lui Peter îi şiroia transpiraţia pe spinare, dar nu îndrăznea să-şi scoată jacheta. Kate suferea şi ea sub povara veşmintelor sale împopoţonate şi îşi făcea vânt de zor cu evantaiul pictat, pe care i-l dăduse doamna Byng. Aceasta din urmă îi explicase limbajul evantaielor: dacă îl ţineai într-o anumită poziţie, însemna „îmi place de tine", iar într-alta, semnifica „pleacă de-aici". Orice ar fi dat de înţeles zbaterea frenetică a evantaiului manevrat de Kate, mesajul era clar: „Mă sufoc, *vă rog* lăsaţi-mă să-mi desfac corsetul acesta înfiorător".

În curte fusese trasă o trăsură de un negru strălucitor, la care erau înhămaţi patru armăsari murgi vânjoşi. Caii stăteau liniştiţi, muşcându-şi zăbalele, în timp ce lacheii se căţărau pe acoperişul caleştii să lege strâns cuferele de călătorie. Unuia dintre ei îi alunecă o ladă din mână şi era cât pe-aci să se facă zob de pământ. Dinăuntru se auzi un clinchet de sticle, chiar în momentul în care el plonjă, reuşind s-o prindă la timp.

— Bravo, Andrew! strigă doamna Byng. Ar fi fost o adevărată nenorocire, remarcă ea, adresându-se copiilor. În ladă e provizia de vin de Porto a pastorului Ledbury. Este convins că toţi hangiii, de aici şi până la Londra, îndoiesc vinul cu apă.

Peter văzu un băiat de la grajduri sosind cu doi cai. Gideon, care până atunci supraveghease aranjarea cuferelor, se apropie de cai, se învârti încet în jurul lor,

mângâindu-i pe cap şi vorbindu-le liniştit. Le examină ochii şi copitele, le dezveli gingiile ca să se uite la dinţi. După aceea, îl puse pe grăjdar să alerge cu caii, ţinuţi lejer în frâu, în jurul curţii, ca să-i vadă galopând.

— Am să iau armăsarul negru, îi aduse el la cunoştinţă băiatului. Cum îl cheamă?

— Miez de Noapte, domnule. Vă asigur că este iute şi puternic, replică băiatul, dar niciunul dintre grăjdari n-a scăpat de copitele lui.

— Bun! zise Gideon. Îmi plac animalele cu atitudine de luptător.

Bietul Jack Byng nu părea prea entuziasmat de ideea unei călătorii la Londra. În ciuda eforturilor disperate ale surorilor lui de a-l înveseli, băiatul se agăţa de fustele mamei sale, ca un marinar de catarg pe timp de furtună.

— Unchiul Richard mi-a scris că te va duce într-o plimbare cu barca pe insula Eel Pie şi că vei călări un măgăruş în parcul Vauxhall, unde te vei întâlni cu domni şi doamne distinse, încercă să-l convingă una dintre surori. Noi, fetele, suntem toate geloase, deoarece ne dorim din tot sufletul să plecăm într-o asemenea călătorie.

— Iar regele George te va atinge şi te va vindeca de gâlci, îi spuse o alta.

— Am început deja să mă vindec, protestă micuţul Jack dintre câteva rânduri de fuste.

Refuza cu încăpăţânare să se desprindă de mama lui, iar doamna Byng se văzu nevoită să-l tragă cu forţa după ea, de parcă ar fi avut un al treilea piciorde lemn. Numai atunci când Peter îi propuse să joace mingea împreună, îşi scoase capul dintre faldurile rochiei mamei sale. Jack îl urmă pe Peter, care începuse să dribleze cu mingea pe pajişte, vrăjit fiind de jocul abil de picioare al acestuia. Doamna Byng îi transmise un „mulţumesc" din vârful buzelor şi îi sugeră lui Sidney să intre în joc. Sidney se mulţumi să stea în aşteptare, cu un aer de superioritate amabilă, luând o poză teatrală cu un picior înainte, cu o mână pe şold şi cu bărbia ridicată în vânt. *Ce imbecil,* gândi Peter, dând un şut mingii drept spre el, ca s-o poată prinde.

— Fir-ar să fie, domnule! exclamă Sidney contrariat. Era să-mi murdăreşti vesta!

Jack imită pe dată poza arogantă a fratelui său mai mare şi repetă cu glasul său piţigăiat:

— Fir-ar să fie, domnule! Era să-mi murdăreşti vesta!

Toate surorile izbucniră în hohote prelungi de râs, iar servitorii se văzură nevoiţi să-şi muşte buzele ca să nu râdă şi ei, în timp de Sidney, furios nevoie mare, plecă spre casă călcând apăsat.

La un moment dat, Peter simţi mâna lui Kate pe braţul său.

— Mă-ntorc într-o clipă, îi şopti ea la ureche.

— De ce? Ce ai de gând să faci?

— Vreau să las un indiciu prietenei mele, Megan, îi explică Kate.

— Cum adică? întrebă Peter.

— Lasă, n-are nicio importanţă. Poate că nu va ieşi nimic până la urmă...

Kate se îndreptă spre partea din spate a casei şi găsi scările ce duceau în pivniţa de cărbuni. Se strecură tiptil în josul scărilor, pipăind zidurile zgrunţuroase de cărămidă şi minunându-se cât de noi şi de curate erau. Ea le ştia înnegrite de praful veacurilor şi umede de igrasie. Kate îşi aminti de ziua când venise pentru prima dată aici. Se întâmplase după ce o gaşcă de fete răutăcioase dintr-a opta se purtaseră urât cu ea. Fetele îi spuseseră că îşi dădeau seama după mirosul ei că locuia la o fermă şi că pantofii ei cu şireturi erau atât de demodaţi, că nici măcar bunicile lor nu i-ar purta. Megan fusese cea care o găsise, într-un târziu, aici. În cele din urmă, amândouă au ajuns să chiulească de la ora de ştiinţe şi au fost pedepsite, fiind oprite la şcoală după cursuri. Aceasta devenise ascunzătoarea lor secretă. Se lăsă pe vine chiar în locul în care ea şi Megan obişnuiau să se aşeze pe ghiozdanele lor când voiau să fie singure.

Kate îşi scoase un ac din păr, şi o şuviţă lungă de păr roşcat îi căzu pe umeri. Începu să zgârie cărămida moale cu acul, muşcându-şi buzele de atâta concentrare. Din când

în când, sufla praful ca să-şi cerceteze lucrarea. *Of, Megan, ce-ai zice dacă m-ai vedea în rochia asta idioată?* cugetă ea. *Aş vrea să fii aici... Nu, n-aş vrea. Atunci ai fi şi tu captivă în 1763...* Kate termină de scrijelit mesajul, după care îşi şterse praful roşiatic de pe mâini.

— Mă bazez pe tine, Megan, rosti ea cu glas tare. Spune-i tatei!

Toate pregătirile de plecare luaseră sfârşit până la întoarcerea lui Kate. Abia atunci îşi făcu apariţia în cadrul uşii de la intrarea principală şi pastorul Ledbury, vesel şi rumen la faţă. Stătea la soare, ştergându-se cu batista la gură ca să îndepărteze rămăşiţele de la micul dejun. Le ură tuturor bună dimineaţa şi se făcu că n-o aude pe doamna Byng spunându-i că-i este recunoscătoare pentru faptul că se trezise *aşa de devreme.*

— Minunat! comentă el, trecând în revistă trăsura încărcată cu bagaje şi provizii, precum şi cei doi cai bine ţesălaţi. Ce poate fi mai frumos decât perspectiva unei călătorii pe o vreme atât de frumoasă şi într-o companie atât de plăcută? întrebă el retoric. Ai grijă la conducătorul atelajului, îl sfătui el pe vizitiu, căci luna trecută s-a speriat de o găină şi aproape că ne-a azvârlit în şanţ.

Când doamna Byng îi făcu cunoştinţă cu Peter şi cu Kate, pastorul se plecă adânc în faţa lui Kate şi îi strânse mâna lui Peter un pic cam tare.

— Sper că ţi-a mai trecut răceala, domnişorule Schock, deşi, dacă stau bine să mă gândesc, strănuţi atât de tare, încât ne-ai fi de folos pe timp de ceaţă ca să-i avertizezi pe ceilalţi călători de prezenţa noastră.

Peter se înroşi puţin la faţă, iar pastorul îi dădu un ghiont prietenesc în spate, de era mai-mai să vină în nas.

— Mare ghinion că v-aţi întâlnit cu ticălosul acela în Dovedale. Dar, oricum, trăsnetul nu loveşte de două ori în acelaşi loc.

Pastorul Ledbury se aplecă şi-l luă pe umeri pe micuţul Jack, care se aşeză fericit în cârca bărbatului masiv, pretinzând că e călare pe un cal.

— Ei bine, continuă pastorul, se pare că suntem un grup de oameni respectabili, care-o pornesc la drum spre Londra, şi pot să spun că regret doar faptul că drumul este greu şi destul de periculos. Le vom arăta noi cine suntem tuturor borfaşilor, tâlharilor de drumul mare şi hoţilor de buzunare cu care ne vom încrucişa cărările, nu-i aşa? În acel moment, se opri să-i arunce lui Gideon o privire ucigătoare. Avem destule „popouri" pentru o mică armată, ce zici, domnişorule Jack? răcni el, hohotind de râs.

Micuţul Jack îşi astupă urechile cu mâinile. Peter şi Kate se uitară unul la celălalt, zâmbind dezaprobator.

— „Popouri"? repetă Peter nedumerit.

— Nu ştii ce este acela un „popou"? exclamă pastorul. Din ce loc uitat de lume oi fi venind? Dacă n-ai „popou",

domnule, vei ajunge în curând cu faţa la zid. „Popou" înseamnă *curaj*. Şi mă aştept ca fiecare membru al grupului nostru să-şi pună „popoul" la bătaie în această călătorie.

Pastorul îl coborî pe Jack de pe umerii săi şi se îndreptă spre Gideon, lăsându-i pe Kate şi pe Peter să râdă pe înfundate de calitatea pe care trebuiau să şi-o arate pe timpul călătoriei.

Îl văzură pe Gideon privindu-l cu luare-aminte pe pastorul care nici nu se înclină în faţa lui, nici nu-i întinse mâna, în schimb, i se adresă cu o voce calmă şi extrem de serioasă, pe care o auziră toţi cei de faţă:

— Nu uita, domnule Seymour, că sunt cu ochii pe dumneata. Ai câştigat încrederea doamnei Byng, dar nu şi pe a mea. Un pas greşit şi vei regreta ziua când ai pus piciorul în Derbyshire.

Copiii văzură cum lui Gideon îi fuge culoarea din obraji şi o auziră pe doamna Byng trăgând aer în piept cu un şuierat puternic. Pentru o clipă, crezură cu toţii că Gideon îl va lovi pe pastor, şi o tăcere de moarte se lăsă asupra întregii adunări. Gideon reuşi să se stăpânească, dar nu-l slăbi nicio clipă pe pastor din ochi.

— Dumnezeu îmi este martor, declară Gideon, că familia Byng, care a fost atât de generoasă cu mine, nu se poate aştepta din partea mea decât să dau dovadă de devotament şi loialitate. Şi, de dragul doamnei Byng şi al onorabilului dumneaei frate, sir Richards, de data aceasta nu voi

lua în considerare această ameninţare neîntemeiată. Dar, să ştiţi, părinte Ledbury, că eu nu dau socoteală decât bunului Dumnezeu şi conştiinţei mele. Dacă mă mai insultaţi vreodată de o asemenea manieră, să fiţi pregătit să suportaţi consecinţele.

Gideon se întoarse cu spatele la pastor şi îşi făcu de lucru în continuare cu şaua lui Miez de Noapte. Pastorul se înapoie la trăsură, şi toată lumea începu să vorbească în grabă, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Doamna Byng, totuşi, îi aruncă o privire ameninţătoare vărului ei, după care se duse să stea de vorbă în linişte cu Gideon. O clipă mai târziu, Gideon încălecă armăsarul negru şi o porni la galop de-a lungul aleii.

— Vei fi încântat să afli, vere, îl anunţă doamna Byng cu iritare în glas, că domnul Seymour preferă să *nu* călătorească la Londra împreună cu voi, având în vedere împrejurările date, şi că intenţionează să meargă de unul singur.

— Sunt convins că domnul Seymour nu va ezita să ne prostească în faţă, de teamă să nu aflăm adevărul.

— Unde îţi este mila creştină, vere? îl întrebă doamna Byng. Va trebui oare să fie judecat până la adânci bătrâneţi pentru o faptă petrecută pe când era un biet copilandru? De altfel, nu te bazezi în afirmaţiile tale pe nimic altceva decât pe simple zvonuri şi speculaţii. Nu e drept să-l bagi în aceeaşi oală cu lordul Luxon...

— Atunci poţi să-mi spui şi mie de ce individul trebuie să fie atât de misterios în privinţa motivelor care-l fac să se întoarcă atât de urgent la Londra, când abia a sosit aici?

— Nu a fost deloc misterios *cu mine,* îi luă apărarea doamna Byng, dar nu am găsit cu cale să dezvălui motivele sale lumii întregi, din moment ce m-a rugat să fiu discretă.

Pastorul păru să fie un pic stânjenit, pentru prima oară de când cu toate aceste discuţii.

— Îmi pare rău, doamnă, dacă, în entuziasmul meu de a te proteja, m-am purtat într-o manieră care să îţi displacă.

Doamna Byng ezită puţin, apoi îi întinse mâna zâmbind.

— Fie precum spui, vere. Ştiu că eşti animat de bune intenţii. Ai un drum lung de parcurs, aşa că, măcar *noi* doi să nu stricăm acum prietenia ce ne leagă.

Peter şi Kate se priveau reciproc, plini de dezamăgire. Cum aveau să-l găsească pe Omul de Smoală fără Gideon? Ce se vor face când vor ajunge la Londra?

Surorile Byng îşi luară la revedere de la Sidney şi reuşiră să-l smulgă pe Jack din îmbrăţişarea mamei lui şi să-l aşeze în poala lui Hannah. Doamna Byng îi rugă pe Peter şi pe Kate să-i scrie după ce vor ajunge în deplină siguranţă la unchiul lor şi le ură tuturor drum bun.

Pastorul şi Sidney se înghesuiră pe capra îngustă, alături de vizitiu. Pastorul Ledbury insistă să ia hăţurile, iar vizitiul dădu bice cailor şi-i îndemnă la drum, plescăind din limbă. Ceilalţi luară loc pe banchetele alunecoase din piele ale trăsurii îmbâcsite, care porni la drum scârţâind din toate încheieturile. Osiile gemeau, iar sticlele de Porto ale pastorului Ledbury zdrăngăneau în ritmul hurducăturilor. Se aplecară cu toţii în afara portierelor ca să facă cu mâna în chip de rămas-bun. Baslow Hall, silueta elegantă a doamnei Byng, precum şi şirul de surori fluturându-şi batistele rămaseră încet în urmă, iar Peter îşi dădu seama acum ce noroc avuseseră să dea peste asemenea oameni cumsecade. Caii îşi intrară în ritm, iar roţile mari ale caleştii uruiau pe drumul pietruit, trecând pe lângă ulmi maiestuoşi sau rostogolindu-se printre câmpurile înverzite pe care păşteau numeroase turme de oi. În curând, se aflau pe drumul spre Londra.

Vânticelul cald de iulie pătrundea pe geamul deschis, bătându-l pe Peter drept în faţă. El nu avea ochi pentru peisajul de o frumuseţe răpitoare, ce aluneca pe lângă ei în goana trăsurii, fiind cu gândul la Gideon, care nici măcar nu catadicsise să-şi ia la revedere. Şi le promisese că îi va ajuta. Nu era decât încă un adult care una spunea şi alta făcea...

CAPITOLUL 10

Atacați!

În care doctorul Dyer se întâlnește cu oamenii de știință de la NASA, iar călătorii noștri au parte de o întâlnire neplăcută

Un strat gros de nori atârna deasupra văii la lăsarea întunericului. La fermă, ticăitul neîntrerupt al pendulei măsura secundele care trecuseră de când familia Dyer o văzuse pentru ultima oară pe fiica lor cea mare. Deşi era abia patru fără un sfert, aproape că se înnoptase. Afară, în curte, rămasă să-i ajute, putea fi auzită Margrit numărând până la o sută, în timp ce patru dintre copii, cei mai mici, evident, mişunau în căutarea unei ascunzători în bătaia rece a vântului. Un firicel de lumină gălbuie se strecura în amurg de la o fereastră de la etaj. Sam, care avea aproape zece ani, refuzase, încă de la prânz, să iasă din camera lui, iar părinţii săi consideraseră că cel mai bine ar fi să nu-l forţeze.

Doctorul Dyer sparse tăcerea:

— Este aproape cea mai lungă noapte a anului.

Doamna Dyer şedea la fereastra din faţă, privind fix peisajul cenuşiu cu ochii înroşiţi de plâns.

— Şi săptămâna viitoare, pe vremea asta, va fi Crăciunul...

Ridică ceaşca din faţa ei, vrând să bea o gură de ceai, dar se opri la jumătatea drumului şi o puse la loc pe farfurioară, de parcă faptul că stătea sprijinită de scaunul cu spătar înalt îi consumase toată energia. Ceaşca se abătu greoi şi zgomotos peste farfurioară, iar ceaiul se vărsă. O împinse deoparte. Dispariţia lui Kate o afectase atât de tare încât resimţea o durere aproape fizică. Instinctul matern o îndemna să plece în căutarea fiicei ei, să o apere de primejdii şi s-o protejeze din calea răului, să bată ţinutul în lung şi-n lat până când va putea să-i mângâie din nou minunatul ei păr roşcat. Dar nu putea face nimic altceva decât să îndure chinurile aşteptării. Tot ce-i rămânea era să aştepte şi să spere. Mai presus de toate însă, nu trebuia să înceteze să spere, de dragul tuturor, nu trebuia să-şi piardă speranţa.

— Crezi, *într-adevăr,* că Peter era atât de nefericit încât să fugă de-acasă? îl întrebă doamna Dyer pe soţul ei.

— Nu mi-a dat impresia că ar fi fost indispus peste măsură... dar nici nu-l cunosc prea bine. Margrit mi-a spus că părea mai supărat ca niciodată în dimineaţa aceea. Sunt sigur că detectivul Wheeler are dreptate să ia acest aspect în considerare. Dar nu văd niciun motiv pentru

care Kate ar fi fugit cu el. Nici măcar nu s-ar fi dus după Peter să-l oprească, înainte de a se întoarce să-mi spună şi mie mai întâi.

— Nu, bineînţeles că nu, confirmă doamna Dyer. Are prea mult bun-simţ ca să nu facă una ca asta.

— Şi amândoi păreau atât de veseli cu o clipă înainte, făcând haz de Molly şi de generatorul Van der Graaf. De ce să-şi aleagă Peter tocmai un asemenea moment să fugă, într-o clădire înconjurată de agenţi de pază şi de garduri de protecţie? Nu, nu pot să înţeleg.

Rămaseră în tăcere, ascultând vuietul vântului prin hornul şemineului. Când sună telefonul din hol, amândoi săriră ca arşi în picioare.

— Trebuie să fie vreun alt reporter, presupuse doamna Dyer, încercând cu disperare să nu-şi pună prea mare nădejde, deoarece la fiecare apel se aştepta ca inspectorul să-i anunţe, cu vocea lui aspră, că, în cele din urmă, o găsiseră pe Kate.

Doctorul Dyer se duse să răspundă. Doamna Dyer îl auzi spunând:

— Da, bineînţeles. Voi veni îndată.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă soţia lui, cu chipul luminat de speranţă.

El scutură repede din cap.

— Nu, n-am nicio veste încă. Era Tim. Oamenii de ştiinţă de la NASA sunt la laborator. Voiau să ştie dacă

putem sta de vorbă. S-au oferit să vină aici, dar m-am gândit că nu prea ai chef de musafiri.

Oamenii de ştiinţă de la NASA, doctorul Jacob, un bărbat tânăr şi blond, cu un început de chelie, şi doctorul Pirretti, o femeie brunetă şi elegantă de aproape patruzeci de ani, erau îmbrăcaţi formal în semn de respect, dar nu se simţeau în largul lor în costumele închise la culoare. Bronzul auriu şi puternicul lor accent vestic le dădeau o notă exotică în acest laborator rece din Derbyshire. Se aflau într-o situaţie delicată, fiindcă se văzuseră nevoiţi să-l deranjeze pe tatăl lui Kate într-un asemenea moment şi nu mai ştiau cum să se scuze. Au ţinut să spună cât de rău le părea de dispariţia celor doi copii, după care s-au interesat de familia Schock şi s-au oferit să ajute în măsura posibilităţilor. În cele din urmă, doctorul Dyer le-a întrerupt tirada.

— Trebuie să fi avut un motiv serios să zburaţi până aici cu avionul ca să vorbiţi cu mine. Spuneţi-mi, vă rog, despre ce este vorba, deoarece nu vreau s-o las pe soţia mea prea mult singură în asemenea momente.

— Imi pare rău, îşi ceru din nou scuze doctorul Pirretti. Voi trece direct la subiect. Ca să înţelegi despre ce este vorba, trebuie să încep prin a-ţi spune că Tim Williamson a lucrat la un proiect antigravitaţional similar unuia din Statele Unite, motiv pentru care am fost

deosebit de încântaţi să finanţăm cercetarea de aici. Speram ca proiectele să fie complementare. Oricum, Russ Merrick, de la MIT*, a construit o maşină diferită ca design de a lui Tim, dar cu un scop aproape similar. Amândoi au lucrat pornind de la premisa că *efectul casimir*** nu este teorie pură, deşi Russ folosea plăcuţe metalice statice în interiorul camerei vidate, spre deosebire de cureaua de transmisie în oglindă, acţionată la mare viteză, utilizată aici. Russ, la fel ca şi Tim, avea senzaţia că nu va ajunge la niciun rezultat imediat cu acest experiment. Nu a reuşit să genereze nicio cantitate măsurabilă de antigravitaţie. Dar iată şi motivul pentru care ne aflăm aici. Acum câteva luni ne-a contactat să ne spună că maşina a dispărut. Russ a presupus că cineva a pătruns prin efracţie şi a furat-o, cu toate că nu-şi putea imagina de ce hoţul ar fi riscat să pătrundă într-un laborator de maximă securitate, pentru un experiment asupra căruia nu s-a făcut niciun fel de vâlvă. Totuşi, chiar în aceeaşi noapte, unul dintre oamenii de la întreţinere, care, conform graficului, trebuia să facă curat în laboratorul lui

---

* Abreviere pentru Massachusetts Institute of Technology = Institutul de (înaltă) tehnologie din Massachusetts.

** Forţă de atracţie între două plăci conductoare, neîncărcate electric, amplasate în vid, care se produce în timpul fluctuaţiilor de energie.

Russ, a dispărut fără urmă. Până acum, nu am făcut nicio legătură între cele două evenimente şi, probabil, sunt şanse să nici nu fie vreuna. Dar dacă totuşi există vreo legătură, am vrea s-o ştim şi noi.

Doctorul Dyer făcu ochii mari.

— Inspectorul Wheeler a aflat de asta?

— Nu. Şi dacă nu îţi cerem prea mult, am vrea să rămână totul între noi. Asta doar în cazul în care nu apar nişte dovezi concludente. Sunt sigură că înţelegi...

— Nu sunt sigur că înţeleg, ripostă tatăl lui Kate. Ce credeţi că s-ar fi putut întâmpla? De ce nu vreţi să afle şi poliţia?

— În mod evident, *nu ştim* ce s-a întâmplat, dar, până nu vom fi investigat noi înşine aceste incidente, preferăm să nu amestecăm poliţia, care, cu tot respectul ce i-l datorăm, poate să ne împiedice în ancheta noastră. Ne dorim tare mult să ne putem baza pe sprijinul tău la nevoie... asta în cazul în care ar apărea ceva.

— Da, bineînţeles că vom coopera, confirmă doctorul Dyer. Ce motiv aş avea să n-o fac? Dar, vă implor, spune-ţi-mi, ce credeţi că s-ar fi *putut* întâmpla?

Doctorul Jacob îşi drese glasul şi o privi pe doctorul Pirretti drept în ochi.

— Să-i spunem?

Doctorul Pirretti încuviinţă cu o aplecare a capului.

— Este doar o ipoteză, înţelegi, dar am ajuns să ne punem întrebarea dacă aceste dispariţii au vreo legătură între ele sau nu...

— Cum ar putea să aibă vreo legătură?

— Ce-ar fi dacă s-ar confirma teoria conform căreia minigăurile virtuale de vierme* sunt create şi distruse spontan într-un cuantum de vid?

— Vă referiţi la spuma spaţiu-timp**?

— Da. Ei bine, să presupunem că vrem să transformăm o gaură de vierme virtuală într-una reală... Teoretic vorbind, deşi nu s-a dovedit niciodată în practică, ar fi nevoie de *antienergie*. Am luat în calcul posibilitatea ca atât maşina lui Russ, cât şi a lui Tim să fi furnizat antienergia necesară să facă acest lucru...

Doctorul Dyer se încruntă şi dădu din cap.

— Nu înţeleg. Cum de o maşină la scară subatomică *poate* avea vreun efect asupra găurilor de vierme, provocând dispariţia oamenilor?!

— Să spunem doar că ne gândim în termenii relaţiei dintre *gravitaţie* şi *timp*.

---

* O structură ipotetică, sub forma unui tunel lung şi subţire, care face legătura între două puncte de spaţiu-timp; obiectele care trec prin ea pot fi proiectate în trecut sau în viitor.

** O structură a spaţiului compusă din bule cu aspect de spumă, care permit particulelor virtuale să se genereze şi să se anihileze continuu.

Doctorul Dyer se lăsă să cadă pe un scaun cu o bufnitură surdă.

— Dar e ridicol! Ar fi nevoie, cu siguranţă, de cantităţi uriaşe de antienergie ca să creezi o gaură de vierme destul de mare, încât să intri în tunelul timpului. Doar nu vorbiţi serios, nu-i aşa?

Doctorul Pirretti dădu încet din cap.

— Cum să-ţi spun, nu este vorba chiar de o *călătorie* prin tunelul timpului, dar să ştii că vorbim cât se poate de serios...

— Doamne, Dumnezeule! exclamă doctorul Dyer. Îmi dau seama că...

— Russ îşi reconstruieşte echipamentul în Houston chiar acum, îl informă doctorul Jacob. Şi am dori ca Tim să se întoarcă în State cu noi, să refacă experimentul. Trebuie să facem toate testele posibile cu aceste maşini. Este o pistă falsă, mai mult ca sigur, dar nu putem să o nesocotim, cel puţin deocamdată.

Doctorul Pirretti puse mâna pe braţul doctorului Dyer.

— Ne putem baza pe discreţia ta? Ne-am gândit că îţi datoram o explicaţie, dar trebuie să te rugăm insistent să nu vorbeşti despre aceste lucruri cu nimeni, nici chiar cu soţia ta. Chiar dacă este puţin probabil ca această ipoteză gravitaţie-timp să se dovedească vreodată a fi adevărată, ne dăm cu toţii seama că, dacă ar ajunge la urechile ziariştilor, s-ar dezlănţui iadul pe pământ.

— Îţi poţi imagina titlurile, adăugă doctorul Jacob. „NASA asaltată de cereri din partea celor care doresc să fie piloţi de încercare în călătorii în timp", „Paleontologii cerşesc o nouă şansă de a-şi dovedi teoriile", „Mai puternică decât bomba atomică! Salvaţi-ne istoria!", „Demonstraţii pe mapamond împotriva noii invenţii"!

Doctorul Dyer încuviinţă din cap.

— Înţeleg la ce vă referiţi. Nu, nu trebuie să vă faceţi griji. Nu voi spune nimic nimănui. N-am să-i spun soţiei mele ceva care ar afecta-o şi mai mult decât este acum. Pe deasupra, tot ce-mi spuneţi mi se pare atât de exagerat, încât mi-e tare greu să vă împărtăşesc temerile.

Când doamna Dyer auzi cheia răsucindu-se în broască, alergă în întâmpinarea soţului ei. El îşi dădu seama imediat că soţia lui plânsese şi că acum se străduia din răsputeri să se abţină.

— Ce s-a întâmplat? strigă el precipitat, gândindu-se la tot ce putea fi mai rău.

— Adineauri a sunat Megan, prietena lui Kate. Mi-a spus că jumătate din monitoarele clasei a unsprezecea au făcut crize de isterie azi de dimineaţă la şcoală, deoarece au văzut o stafie plimbându-se prin dormitorul lor comun.

Doamna Dyer îşi acoperi faţa cu mâinile.

— O stafie! Dar tu nu crezi în stafii! exclamă doctorul Dyer. Şi ce-are a face o stafie cu noi?

— Au jurat toate că era stafia lui Kate şi au mai spus că purta o rochie lungă, albă.

Kate căscă de-i trosniră fălcile, întinzându-şi braţele deasupra capului. Sunetul ritmic al celor şaisprezece pot-coave tropăind pe pământul crăpat de secetă, milă după milă, era hipnotic. Era tot ce putea să facă ca să stea trează în căldura aceea înăbuşitoare, căci Peter adormise pe bancheta din faţă, iar Hannah sforăia uşurel lângă ea. Atât ea, cât şi Jack renunţaseră să mai scoată capul afară, pe geam, deoarece praful stârnit de roţi îi făcea să lăcrimeze. Kate îl poftise pe Jack să i se aşeze pe genunchi. Apropierea caldă a băieţelului aşezat în poala ei făcu să i se strângă inima de dorul familiei sale. Rareori putea să se uite în tihnă la televizor sau să se odihnească duminica dimineaţă, fără ca Milly, Sean sau gemenele să nu i se cuibărească în braţe. Şi bietul Sam, câte griji îşi făcea în privinţa ei! Dacă întârzia zece minute de la şcoală, începea s-o piseze pe mami să sune la secretariatul şcolii. Acum, probabil că-şi ieşise din minţi de durere. Jack îi simţi tristeţea şi se întoarse s-o privească. Rămase cu ochii pironiţi pe o lacrimă micuţă ce i se prelingea fetei pe obraz.

— De ce plângi, domnişoară Kate?

— Mi-a intrat nişte praf în ochi. Ce-ar fi să-mi spui şi mie poeziile pe care le-ai învăţat, Jack?

Kate nu auzise de unele dintre cântecelele pe care Jack îi ceruse să i le cânte. Amândoi ştiau *Trei şoareci orbi**, deşi nu cădeau de acord asupra cuvintelor. Cu încăpăţânarea caracteristică unui puşti de cinci ani, Jack susţinea că versiunea lui Kate nu numai că era diferită, dar era şi greşită. În cele din urmă, Kate învăţă versiunea lui ca să nu-l mai audă protestând. Cel puţin, melodia era aceeaşi:

Trei şoareci orbi, trei şoareci orbi,
Draga mea, draga mea,
Morarul şi vesela-i nevastă cu păr nins,
Ce-a răzuit maţele cu cuţitul pe care voi l-aţi lins,
Trei şoareci orbi, trei şoareci orbi!

Kate era o bună cântăreaţă şi vocea ei melodioasă de soprană se înălţă până sus, pe capră, unde se afla pastorul Ledbury, care începu şi el să cânte în canon, reluând fiecare vers în momentul în care Kate şi Jack îl încheiau. Li se alătură şi vizitiul, iar împreună alcătuiră un cor plăcut ce răsuna prin tot ţinutul Derbyshire.

Kate şi Jack tocmai trăgeau adânc aer în piept ca să reia cântecelul de la capăt, când Jack scoase un strigăt ascuţit.

---

* Legenda spune că acest cântecel se referă la regina Maria I a Angliei, care a executat trei episcopi protestanţi. Cu toate acestea, în prima variantă, adică cea de faţă, nu se pomeneşte nimic despre uciderea celor trei şoareci orbi, fiind scrisă cu mult după moartea reginei Maria I.

Kate îşi ridică privirea şi văzu motivul spaimei lui. Chiar vizavi de ei, contururile corpului lui Peter, care încă mai dormea, începuseră să se estompeze. Îngrozit dar fascinat, în acelaşi timp, Jack îşi îngropă capul în umărul lui Kate, dar nu rezistă tentaţiei de a mai trage cu ochiul printre gene în direcţia lui Peter.

— De ce face asta? rosti pe un ton plângăreţ, îndreptând un deget acuzator înspre Peter, ale cărui forme pâlpâiau, fluidizându-se. Nu-mi place!

Dându-şi seama că Hannah începuse să se foiască în somn, Kate, cuprinsă de panică, îi arse un picior lui Peter, care zâmbea acum de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic şi se uita când pe un geam al trăsurii, când pe celălalt, de parcă ar fi admirat peisajul. Când piciorul ei pătrunse în zona aparent ocupată de piciorul stâng al lui Peter, Kate avu o senzaţie intensă de frig, de parcă o forţă necunoscută i-ar fi absorbit, dintr-odată, toată căldura corpului. Simţi cum laba piciorului îi era respinsă cu destulă putere de trupul lui Peter, care dispărea încetul cu încetul, iar genunchiul îi zvâcni în aer, într-o mişcare de recul. În acelaşi timp, spirale luminoase începură să-i joace prin faţa ochilor. Era copleşită de o dorinţă aproape irezistibilă de a i se alătura, de a se detaşa de această realitate şi...

— Fă-l să înceteze! ţipă Jack.

Pastorul tot mai cânta *Trei şoareci orbi* sus, pe capră. Kate strigă cât de tare îndrăzni:

— Peter! Peter, întoarce-te!

Hannah deschise ochii chiar în momentul în care Peter, al cărui chip devenise livid, cu tente alb-verzui, rosti:

— Cred că mi se face rău.

Scoase imediat capul pe geam şi rămase agăţat acolo, în timp ce toată lumea din trăsură privea neputincioasă cum i se zguduia spatele cu fiecare icnitură.

— O, bietul de el! exclamă Hannah şi bătu repede în acoperişul trăsurii. Cu permisiunea dumneavoastră, părinte Ledbury, conaşului Schock îi este rău. Vreţi să opriţi, rogu-vă, trăsura cât puteţi de repede?

Jack o trase pe Hannah de fuste.

— Hannah, vorbi el, Peter a devenit tare ciudat în somn.

— Ei, domnişorule Jack, aşa li se întâmplă uneori persoanelor care fac călătorii lungi, îl lămuri ea. Ai noroc că nu ţi s-a întâmplat şi ţie.

Jack făcu ochii mari.

Toţi călătorii coborâră să-şi dezmorţească picioarele. Peter se aşezase la umbra unor tufe, palid la faţă şi tremurând din toate încheieturile.

— Arăţi groaznic, îi spuse Kate.

— Mulţumesc frumos, zise Peter la rândul său.

Hannah se apropie de băiat şi îi turnă, dintr-o sticlă cam murdară, un lichid limpede, de culoarea chihlimbarului,

într-un pahar drept, fără picior, îndemnându-l să-l dea peste cap.

— Te va face să-ţi revii, susţinu ea. Peter privi lichidul cu suspiciune, dar făcu precum i se spusese.

După ce îl bău, îi reveni, într-adevăr, culoarea în obraji, dar asta nu însemna că se simţea, la drept vorbind, mai bine. Se apucă cu mâinile de burtă.

— Nu prea eşti obişnuit cu balansul trăsurii, nu-i aşa, domnişorule Schock? i se adresă pastorul Ledbury, fără să manifeste cine ştie ce simpatie faţă de băiat. Poate că ar fi mai bine să stai sus, la aer, atât timp cât poţi să-ţi păstrezi conţinutul stomacului la locul lui!

Peter sări în tufe.

— Pe onoarea mea, drumul până la Londra îi va părea îngrozitor de lung bietului băiat.

— Cât timp va dura călătoria? vru să ştie Kate.

— Nu va dura prea mult cu asemenea armăsari de rasă, declară pastorul, bătând pe coapse pe unul dintre caii săi murgi. Păi, miercuri seara veţi servi cina la Lincoln's Inn Fields.

— Două zile şi jumătate! exclamă Kate.

— Exact, fu de acord pastorul. Surprinzător de puţin, nu-i aşa?

Kate dădu din cap.

— Surprinzător...

Kate avu destul tact încât să aştepte puţin, înainte de a merge să vadă cum se simte Peter.

— Te rog să nu mai faci asta niciodată, dar niciodată, o imploră el. Credeam că am să mor. Când piciorul tău a intrat în mine, am avut senzaţia că parcă mă întoarce cineva pe dos. Nu mai râde! Vorbesc serios. Ceea ce am simţit a fost de-a dreptul periculos. M-am întrebat pentru o clipă dacă nu cumva aveam să explodez. Era ca şi cum fiecare moleculă din mine nu era sigură încotro s-o apuce.

— Îmi pare rău, mărturisi Kate. N-am vrut să se întâmple aşa ceva. Ţi-ai pierdut contururile în mod intenţionat sau a fost doar o întâmplare?

— Doar nu sunt atât de tâmpit să încerc să mă evapor într-o trăsură plină cu oameni! o repezi Peter, care încă mai era destul de verde la faţă.

— Bine, bine, n-are niciun rost să te superi aşa de tare! i-o întoarse Kate. Şi, totuşi, unde ai fost? La un moment dat păreai că te distrezi de minune.

— Mda, aşa e. De fapt, a fost grozav. Pluteam pe deasupra unui drum de ţară cu aceeaşi viteză ca şi trăsura, numai că nu eram în ea. Aveam senzaţia că zbor. Dar s-a dus toată distracţia, când m-a zărit un fermier şi a insistat să meargă cu tractorul chiar pe lângă mine. Ca să nu mai spun că stătea şi cu gura căscată, cam aşa...

Peter îşi luă un aer de prostănac, lăsând să-i atârne falca de jos. Kate chicoti.

— Şi, atunci, te-ai hotărât să-mi invadezi spaţiul ocupat de corpul meu, continuă el, încruntându-şi sprâncenele. M-a durut atât de tare că mi s-a întunecat privirea. După toate probabilităţile, fermierul trebuie să fi ajuns în vreun şanţ.

— Uite ce e, ţi-am spus că-mi pare rău. N-o să mai fac asta niciodată, îţi promit. Haide, e timpul să ne înapoiem la caleaşcă.

— Kate...

— Da?

— N-am să mai îndrăznesc să adorm de-acum încolo.

— Nu ţi se întâmplă de fiecare dată, dar ştiu ce vrei să spui. Dacă tot urmează să te evapori, vrei să fii conştient de acest lucru, afirmă Kate.

— Ce-o să ne facem?

— Nu ştiu. Ne vom duce la culcare doar când vom fi foarte obosiţi. Cu cât găsim maşina mai repede, cu atât mai bine.

— Numai s-o putem face să funcţioneze, remarcă Peter.

— Hm, păi nu prea cred că avem de ales, deşi, cine ştie, într-una din dăţile când ne vom dezintegra şi vom ajunge din nou în viitor, poate că vom rămâne definitiv acolo. Atunci nu va mai avea nicio importanţă dacă ne va vedea careva.

— E ca şi cum am avea un dispozitiv de-ntors acasă, nu-i aşa? reflectă Peter. La fel ca şi câinii care se rătăcesc de

stăpânii lor în vacanţă şi apoi străbat sute de mile ca să ajungă înapoi acasă.

— Sau poate că maşina ne-a dereglat cumva, adăugă Kate. Nu ştiu ce să zic. Dar pun pariu că tatăl meu a descoperit deja cauza. Va veni după noi să ne ia acasă, ai să vezi tu că aşa va fi. Acum însă, ar fi cazul să ne întoarcem.

Peter nu înţelegea de ce era atât de iritat când Kate vorbea în termeni atât de elogioşi despre tatăl ei, dar până la urmă avu o revelaţie. *Dacă e aşa de extraordinar precum spune ea, de ce ne-a lăsat să păţim o asemenea grozăvie, mai întâi de toate?* medită el în sinea lui.

Odată porniţi din nou la drum, pastorul Ledbury îi anunţă:

— Ştiu un han acceptabil la vreo trei-patru mile de aici. Nevasta hangiului e urâtă ca necuratul, dar găteşte ca un înger. M-am ospătat pe cinste cu un platou de măruntaie, data trecută când am fost aici.

— Ce sunt măruntaiele? o întrebă Peter în şoaptă pe Kate.

— Crede-mă că ar fi mai bine să nu ştii, mai ales dacă îţi mai este încă rău de la stomac, ocoli ea răspunsul.

Jumătate de oră mai târziu, se aflau la masa lungă de lemn din salonul de la New Inn. În comparaţie cu căldura înăbuşitoare de afară, înăuntru, din fericire, era o atmosferă răcoroasă şi confortabilă. Era o încăpere spaţioasă, cu

tavanul jos, susţinut cu bârne din stejar, şi cu talaş împrăştiat peste podeaua proaspăt frecată, în care se aflau înghesuite cam o jumătate de duzină de mese mari, la care ei erau singurii clienţi, deocamdată. O servitoare tânără aduse ulcioare de bere cu gulere de spumă şi carafe cu apă. Pastorul îi şopti ceva la ureche care o făcu să zâmbească şi s-o şteargă iute, roşind, la bucătărie. Hangiul se ocupa cu aranjatul sticlelor în pivniţă, iar prin trapa deschisă se auzeau, în ecou, acordurile vesele ale cântecului său, cu toate că îşi pierdea suflul de la o notă la alta, cântând pe alocuri şi în falset. Aşa că nevasta hangiului fu cea care-i servi cu o pulpă întreagă de porc făcută la cuptor, cu garnitură de cartofi. Avea un păr blond, frumos, şi ochi albaştri, la fel de frumoşi, dar toată pielea îi era ciupită de vărsat. Până şi pe pleoape, chiar şi în palme avea nişte găuri oribile, precum craterele unui peisaj lunar. Jack nu-şi putea lua ochii de la ea. Hannah se strădui din răsputeri să-i abată atenţia, dar în zadar. Ochii lui albaştri nu se dezlipeau de chipul desfigurat al femeii.

— Nu vă mai agitaţi atâta, cucoană, din pricina băiatului. Dacă era să mă simt jignită, nu mai ieşeam niciodată din bucătărie. Nu sunt mulţi cei care să fi avut vărsat de vânt într-o formă atât de gravă şi să mai fie în viaţă la ora asta, ca să stea de poveşti cu dumneavoastră. Mama mea i-a pierdut pe cei doi fraţi ai mei şi pe unica mea soră în acelaşi timp. Când am început să-mi plâng de milă, mi-a

tot repetat să-mi intre bine în cap: „Mai bine să arăţi ca un fagure de miere decât să fii la şase picioare sub pământ". Şi, bineînţeles, că avea dreptate. Bucură-te de fiecare binecuvântare, căci nu se ştie niciodată dacă nu va fi ultima.

— Frumos aţi vorbit, doamnă! o lăudă pastorul Ledbury, căruia i se înnoda grăsimea de porc în barbă. Sunteţi un exemplu pentru noi toţi. Viaţa este aşa cum şi-o face omul. Dar, spuneţi-mi, de ce este aşezământul dumneavoastră mai liniştit ca niciodată? Nu-mi amintesc să-l fi văzut atât de gol ca acum. Nădăjduiesc că soţul dumneavoastră nu s-a apucat să le cânte oaspeţilor hanului.

Femeia râse.

— Nu, domnule. Oricât de mult l-aş iubi, afacerile sunt afaceri şi nu l-aş lăsa pentru nimic în lume să mi le strice. Nu asta e cauza, ci tâlharul acela de drumul mare. În ultimele două săptămâni, a dat lovitura de cinci ori între Derby şi Lichfield. Oamenii cred că este vorba de Ned Porter, cu toate că tot ei susţin că ar fi şi o bandă blestemată de hoţi de drumul mare prin împrejurimi. Vă sfătuiesc să vă luaţi toate măsurile de precauţie, chiar să vă şi înarmaţi, pentru orice eventualitate.

Pastorul îşi trase o bâtă din lemn de la cingătoare şi o învârti prin aer.

— Aveţi vreun pistol, domnule? întrebă nevasta hangiului. Răufăcătorul acela e înarmat până în dinţi, după cum spun oamenii.

Se opriră cu toţii din mâncat. Peter şi Kate se uitară unul la altul alarmaţi, iar Hannah îl strânse pe Jack în braţe. Sidney se ridică pe neaşteptate în picioare, strigând:

— Nu vă fie teamă! Pastorul şi cu mine vom fi necruţători cu orice vagabond care va fi atât de nesăbuit încât să ne aţină calea.

— Bravo, băiete! strigă pastorul.

— Da, tinere domn, vă admir „popoul", rosti nevasta hangiului, neluând-o în seamă pe Kate, care râdea pe înfundate. În caz că vă răzgândiţi, este un magazin de arme în sat.

— Nu crezi că suntem într-un real pericol? îl întrebă Kate pe Peter cu glas scăzut.

Peter dădu din umeri.

— De unde vrei să ştiu? Dar nu mi-aş face griji în locul tău, doar îl avem pe Sidney cu noi să ne apere!

Până după-amiază târziu, părăsiseră dealurile şi văile din comitatul Derbyshire şi intraseră în pădurea Needwood, din Staffordshire. Timp de două ore, străbătură pădurea umedă, prin care roiau nori de musculiţe pe sub umbra bălţată a pomilor. Drumul de pământ bătătorit era flancat de ferigi înalte, iar fluturi mari şi albaştri — cum Kate şi Peter nu mai văzuseră niciodată — îşi fâlfâiau aripile irizate, scăldându-se în cele câteva raze de soare care pătrunseseră printre ramurile copacilor. În liniştea

pădurii, roţile trăsurii uruiau ca tunetul pe pământul tare, făcându-le cunoscută prezenţa de la o poştă.

Pastorul Ledbury, mai tăcut decât de dimineaţă, tulburat fiind, nu era dispus să accepte veştile pe care le aflase despre tâlharii şi hoţii de drumul mare din comitat. Când trăsura ajunse la o răscruce, îl puse pe vizitiu s-o oprească. Un negustor ambulant vindea linguri şi tigăi de alamă. Îi strigă de la înălţimea caprei, întrebându-l dacă ştia unde duce drumul mai îngust. Negustorul îi răspunse că drumul principal ducea drept la Lichfield prin Kings Bromley, dacă acolo voiau să ajungă, deşi auzise el că nici nu trecuseră bine două zile de când unui domn i-a fost retezat gâtul chiar pe acel drum, iar drumeagul mai îngust ducea şi el tot la Lichfield, dar mai ocolea prin câteva sate. Apoi încercă să-l îmbie pe pastor să cumpere un set de cratiţe, dar acesta dădu din mână de parcă ar fi alungat o muscă şi nu-i mai acordă nicio atenţie. Negustorul, vădit iritat, îi aruncă pastorului o privire vicleană, dar le ură călătorilor drum bun, după care dispăru în pădure.

— N-o să prea vândă cine ştie ce pe-aici, zise Kate. Mai bine şi-ar aşeza taraba într-un sat, decât în mijlocul pustiului.

Pastorul Ledbury îşi smulse peruca de pe cap şi se şterse de transpiraţie cu batista. Îşi înfundă mâna în buzunar ca să pipăie preţiosul colier al doamnei Byng, apoi

mângâie cârlionţii aurii, încinşi de soare, ai micuţului Jack şi oftă adânc. O bună bucată de vreme, rămase cu privirea încruntată. Jack îl luă pe pastor de mâna lui fierbinte şi durdulie.

— I-am promis mamei tale, i se adresă pastorul lui Jack, că vă voi duce în deplină siguranţă la Londra, fără ca cineva să vă clintească măcar vreun fir de păr din creştet. Şi eu sunt un om de cuvânt. Aşa că am decis să fiu prudent. Vom evita drumul principal spre Lichfield şi, ca o măsură de precauţie, o vom lua pe drumul secundar. Călătoria va dura mai mult, dar un tâlhar de drumul mare este de aşteptat să stea la pândă pe drumul principal în aşteptarea unei prăzi uşoare. Aşa că vom fi mai isteţi decât el şi o vom lua pe drumul ocolitor. Ar trebui, în orice caz, să ajungem la George Inn până la căderea nopţii.

Hannah era îngrijorată de faptul că Jack stătuse prea mult în bătaia soarelui, aşa că pastorul îl ridică de pe capră şi îl expedie, cu capul în jos, prin geamul trăsurii. Jack chicoti de plăcere. Vizitiul nu era însă la fel de fericit. Măsură cu privirea starea drumului îngust ce traversa pădurea şi inima i se făcu cât un purice. Cu toate acestea, ştia prea bine că nu trebuie să-şi dea cu părerea în faţa superiorilor săi, aşa că pocni din bici şi mână caii pe drumeagul năpădit de vegetaţie, ce ducea în inima pădurii, probabil inaccesibil pe timp de iarnă. Acum, trăsura se hurduca pe drumul desfundat, plin de hârtoape,

azvârlind pasagerii în aer şi trântindu-i la loc pe bancheteleele de piele, în vreme ce roţile se înfundau adânc în făgaşele făcute de trăsurile care trecuseră pe acolo înaintea lor. Era o călătorie istovitoare pentru toţi, în special pentru cai, dar nu se puteau opri dacă voiau să ajungă la han înainte de lăsarea întunericului. În câteva rânduri, găsiră calea blocată de crengi căzute din copaci, iar vizitiul se văzu nevoit să coboare şi să le dea la o parte din drum. După o oră, pastorul îi lăsă pe vizitiu şi pe Sidney pe capră şi veni în trăsură, alături de Hannah şi de copii. Cerul începuse să capete tente purpurii, iar aerul înmiresmat devenea din ce în ce mai răcoros şi mai umed. Călătorii din trăsură obosiseră să tot cânte şi să stea de vorbă, aşa că, în cele din urmă, se cufundară în tăcere. Până şi Jack renunţase să mai întrebe cât mai aveau până la destinaţie şi stătea proptit acum de Hannah, pe jumătate adormit. Peter şi Kate încercau cu disperare să rămână treji în trăsura aglomerată, în care se sufocau de căldură, urmărindu-se reciproc încontinuu, de teamă ca nu cumva vreunul dintre ei să aţipească şi să înceapă să se evapore. Apoi, fără de veste, trăsura se zgudui violent şi se opri, aruncându-i pe toţi cu capul înainte. Pentru o clipă, singurele zgomote care sparseră tăcerea apăsătoare fură doar răsuflarea grea a cailor şi zornăitul metalului pe harnaşamentul de piele.

— Ce s-a mai întâmplat acum? zbieră pastorul. N-o să regret deloc când o să scap de drumul ăsta infernal. Mai bine să dau nas în nas cu un tâlhar de drumul mare, decât să-mi mai zgâlţâi oasele într-o altă groapă!

Capul vizitiului se ivi brusc în cadrul geamului. Le trebui tuturor o fracţiune de secundă să-şi dea seama că îi curgea sânge dintr-o rană din vârful capului şi că fusese luat pe sus şi proptit de partea laterală a trăsurii precum un sac de cartofi.

— O, părinte Ledbury, izbucni Hannah, şoptind înspăimântată. Cred că ar trebui să aveţi grijă ce vă doriţi.

Cineva trase de portieră cu putere şi vizitiul inconştient se prăbuşi la picioarele lor. Cu toţii se uitau când la omul rănit, când înapoi la portiera deschisă. Nimeni, nici chiar Hannah, căreia îi venea să ţipe ca din gură de şarpe, nu scoase nici cel mai mic sunet. O pereche de ochi verzi, impertinenţi, îi fixa din cadrul uşii deschise. Era un bărbat cu obraji rumeni, îmbrăcat ca un gentleman, care nu reuşise să-şi schimbe hainele de o săptămână. Avea întipărit pe buze zâmbetul răutăcios pe care trebuie să-l fi aruncat lupul cel rău Scufiţei-Roşii, când aceasta intrase în casa bunicii ei şi-l găsise în pat. Îşi scoase tricornul şi rămase în faţa lor cu capul uşor plecat, într-o atitudine ce ar fi putut fi luată drept respectuoasă, dacă pistolul său strălucitor n-ar fi fost îndreptat spre pieptul pastorului.

— Îmi pare rău că trebuie să fac apel astfel la mila dumneavoastră creştină, rosti el apucându-l pe Jack de sub bărbie.

Hannah smuci copilul de lângă el şi-l aşează în poala ei. Bărbatul se uită la ea, studiind-o din cap până-n picioare, iar Hannah îi întoarse o privire sfidătoare până când el îi trimise o sărutare din vârful buzelor, moment în care ea îşi lăsă ochii în pământ.

— Nu te ambala, coniţă. Nu-mi face nicio plăcere să fac uz de violenţă, dacă nu e cazul. Pur şi simplu, am rămas fără bani de buzunar în această seară. Sper, din tot sufletul, că nu vă cer prea mult dacă vă rog, oameni buni, să-mi faceţi onoarea de a-mi acorda un împrumut modest.

— La naiba, cu împrumutul dumitale cu tot! se împăună pastorul Ledbury, deşi vocea îi tremura uşor. Blestemat să fii în veci, domnule! Presupun că eşti ticălosul de Ned Porter. Oi avea dumneata o reputaţie notorie, dar pe mine nu mă păcăleşti aşa uşor! Nu eşti altceva decât un hoţ de rând!

Acestea fiind zise, îşi trase ciomagul de la cingătoare şi-l roti cu putere în aer, vrând să-l pălească pe tâlhar. Numai că acesta reacţionă iute ca fulgerul, izbindu-l pe pastor cu patul pistolului peste încheieturile degetelor şi deposedându-l astfel cu uşurinţă de bâta lui. Pastorul urlă din pricina durerii atroce şi îşi muşcă buzele ca să nu zbiere şi mai tare. Îşi obloji degetele însângerate cu mâna

teafără. Peter sări în picioare din pricina şocului avut, dar şi din dorinţa de a-l ajuta pe pastor. Nu ştia ce să facă, dar încercă să abordeze o atitudine cât se poate de provocatoare. Ned Porter se prefăcu speriat de moarte, după care râse din toată inima şi îşi îndreptă arma spre Peter. Cu cealaltă mână ţinea ciomagul aplecat ameninţător deasupra scăfârliei pastorului.

— Nu te mai prosti, băiete, îi spuse tâlharul lui Peter, cu o voce calmă şi molatică. Ar fi păcat să părăseşti lumea asta, fără să deprinzi gustul bărbăţiei mai întâi. Ai un chip plăcut. Gândeşte-te numai câte puicuţe drăguţe ai putea să curtezi înainte de a da colţul.

Peter se uită la tâlhar cu ochii scăpărând de mânie şi cu obrajii arzând ca focul. Se simţea ca un idiot mic şi neajutorat, dar nu voia să se dea bătut cu una, cu două. Pastorul îi făcu semn lui Peter să se aşeze, iar băiatul se conformă fără tragere de inimă, nu înainte de a face o pauză pe cât îndrăzni de lungă.

— John! strigă tâlharul de drumul mare. Vrei să vii şi să-i ajuţi pe oamenii aceştia cumsecade să-şi amintească unde şi-au pus lucrurile de valoare?

— N-am cum, Ned, decât dacă te ocupi tu de ăsta de aici, replică o voce dogită.

Ned făcu un pas înapoi, iar călătorii îl văzură pe Sidney ţinut cu forţa de un bărbat costeliv, pe care Kate îl recunoscu de dată.

— Priveşte, şopti ea, este negustorul ambulant pe care l-am văzut la răscruce.

John, complicele lui Ned, avea mâna cu unghii murdare încleştată pe gura lui Sidney, ţinându-l cu capul dat pe spate, ca să-l aibă sub control. În acelaşi timp, îl ţinea strâns cu cealaltă mână şi, după strigătele înăbuşite care se auzeau, era clar că Sidney trecea prin chinuri groaznice.

— Dă-i drumul băiatului, ticălos împuţit ce eşti! rosti pastorul Ledbury cu o voce tunătoare. Vei ajunge în streang pentru asta!

John trebuie să fi slăbit strânsoarea, fără să vrea, preţ de o secundă, suficient cât Sidney să apuce să-l muşte de mână, dându-i sângele. În clipa următoare, John începu să blesteme de mama focului şi îl scăpă pe băiat. Sidney se chinui să-şi recapete echilibrul şi, după aceea, o porni împleticindu-se până la trăsură. Ned Porter aşteptă să se apropie şi îi administră calm o lovitură brutală la tâmplă, cu patul pistolului. Hannah şi Kate începură să ţipe, în timp ce pastorul, cuprins de groază, se ridică în picioare, vrând să coboare din trăsură. Sidney se prăbuşi inconştient pe pământul bolovănos, cu faţa în jos.

— Staţi pe loc! ordonă Ned Porter. Următoarea persoană care îmi va pune răbdarea la încercare se va trezi cu un glonţ drept în inimă. Goliţi-vă buzunarele!

Peter şi Kate se uitară la pastor, aşteptând ca acesta să le spună ce să facă.

— Vai de mine, vai de mine, verişoară, ce-am făcut? îşi şopti în barbă pastorul, înmărmurit de groază. După care zise cu glas tare: Pentru numele lui Dumnezeu, lăsaţi-mă să văd ce e cu băiatul!

Ned îndreptă arma spre capul pastorului, cu degetul pe trăgaci. Pastorul îşi duse mâna la buzunar şi scoase o pungă doldora cu monede de aur. Tâlharul i-o smulse din mâini şi o cântări apreciativ într-o mână, înainte de a i-o pasa lui John, care-şi sugea sângele din rana făcută de dinţii lui Sidney. Ned îşi îndreptă apoi atenţia spre Hannah. Bietul vizitiu încă mai zăcea grămadă la picioarele ei, gemând uşurel. Pe podeaua trăsurii se făcuse o băltoacă de sânge, care începuse să se îmbibe în poalele fustelor lui Hannah şi Kate.

— Şi matale, coniţă, cu ce comori vrei să mă ispiteşti?

Hannah îşi îndesă iute mâna în punguţa strânsă cu şiret, ţinându-l pe Jack ocrotitor la pieptul său. Peter îşi ridică privirea înspre pastor, al cărui chip era neobişnuit de palid şi strălucitor de transpiraţie. Atenţia îi fu atrasă deodată de ceva ce scânteia pe fruntea pastorului. Îi aluneca foarte încet de sub perucă, aidoma unui şarpe strălucitor. *O, nu!* strigă Peter în gând, dându-şi seama că pastorul ascunsese colierul de diamante al doamnei Byng sub perucă!

Hannah pescui din săculeţ o batistă simplă din bumbac, un pieptene şi câteva monede pe care le întinse

tâlharului de drumul mare să le cerceteze. Peter încercă să-i atragă atenţia pastorului, înghiontind cu piciorul trupul inert al vizitiului.

— Ţine-ţi bănuţii, draga mea, îi spuse Ned lui Hannah, şi batista. Aş prefera o sărutare. Şi încă una de la roşcata cu părul de foc pe care o ai în custodia ta.

Ned o sfredelea cu privirea pe Kate, care încerca să se ascundă într-un colţ al trăsurii. În cele din urmă, Peter îi surprinse privirea pastorului şi încercă cu disperare să-i atragă atenţia asupra primejdiei care-l păştea, fixând cu privirea şiragul de diamante ce-i atârna pe frunte. Faptul că pastorul, cuprins de panică, s-a pocnit din senin pe frunte, nu i-a scăpat tâlharului de drumul mare, trezindu-i bănuielile. Ned îi dădu cu brutalitate mâna la o parte şi toţi cei prezenţi văzură diamantele doamnei Byng strălucind precum o constelaţie de stele în miniatură pe fruntea brăzdată de cute a pastorului.

Tâlharul trase vârtos de capătul colierului, care îi căzu drept în palmă.

— John, strigă el, încântat la culme, atârnând giuvaierul pe ţeava pistolului. Astăzi ne-a zâmbit Zeiţa Norocului.

Când toţi se aşteptau mai puţin, trăsăturile tâlharului se contorsionară de durere. Spre nedumerirea lor, cei cinci pasageri speriaţi de moarte văzură cum un braţ îmbrăcat într-o cămaşă albă alunecă în jurul beregatei tâlharului, strângându-l cu putere.

— Nu fi prea sigur de asta, se auzi un glas familiar. Am impresia că Zeiţa Norocului s-a cam răzgândit.

Văzură cum un bărbat cu părul blond înşfăcă pistolul lui Ned şi-l trânti pe bandit cu forţa la pământ, făcându-l să dispară din raza lor vizuală. Peter se aplecă pe geam ca să vadă pe nimeni altcineva decât pe Gideon Seymour, luptându-se să-l imobilizeze pe tâlharul de drumul mare.

— Gideon! strigă Peter, nemaiîncăpându-şi în piele de bucurie.

— Ajută-mă! răcni Gideon. Aşază-te pe el!

Peter sări jos din trăsură şi făcu precum i se spusese. Gideon îşi îndreptă pistolul spre John şi trase un foc. Rată ţinta. Se auzi imediat un şuierat de glonţ în chip de răspuns. Un proiectil se înfipse în portiera trăsurii, la câţiva centimetri de capul lui Kate, răspândind în jur un miros înţepător de praf de puşcă. O clipă mai târziu, se auzi un cal îndepărtându-se la galop, semn că John fugea cât de repede putea, cu aurul pastorului cu tot. Kate, Hannah, Jack şi pastorul se îngrămădiră să se dea jos din trăsură şi tăbărâră, cu nespusă plăcere, asupra tâlharului care se zbătea, încercând să scape.

— Eşti un om foarte rău, îl certă Jack care se aşezase fără menajamente pe capul lui Ned.

— Gideon! exclamă Peter, care era tot numai zâmbete. Te-ai întors!

— O, domnule Seymour! zise Hannah, lăsând să-i scape un oftat. Ne-aţi salvat.

— N-aş zice chiar aşa, replică Gideon, deoarece ar fi trebuit să ajung aici *înainte* să fiţi atacaţi.

Gideon dădu fuga la Sidney, pe care îl întoarse cu grijă cu faţa în sus. Avea gura însângerată, dar începuse să dea semne de viaţă. Gideon ridică ceva de jos între degetul mare şi cel arătător, după care zise:

— Va scăpa cu viaţă, dar mi-e teamă că a pierdut câţiva dinţi.

— Am scăpat şi eu cu viaţă, rosti vizitiul, care cu greu reuşea să se ţină de portiera trăsurii. Dar am de gând să-l uşurez pe ticălosul ăsta de câţiva dintre dinţii *lui*.

Se îndreptă împleticindu-se spre locul unde Ned Porter stătea culcat la pământ, imobilizat sub greutatea reunită a călătorilor. Ned privi cu ochi înspăimântaţi cum piciorul şovăielnic al vizitiului încerca să-şi nimerească ţinta.

— Hai, prietene, încercă să-l potolească Gideon, apucându-l de braţ. Va atârna oricum în streang până la sfârşitul lunii. Lasă-i dinţii întregi, ca să poată ţine un discurs frumos celor pe care-i lasă în urmă.

Ned Porter închise ochii, răsuflând uşurat, dar făcu o grimasă de durere când Jack ţopăi pe creştetul său cu toată puterea.

Gideon îi ajută pe Sidney şi pe vizitiu să se urce în trăsură, rugând-o pe Hannah să aibă grijă de ei. Apoi descâlci colierul de diamante dintre firele înalte de iarbă unde căzuse şi, fără nicio vorbă, i-l dădu pastorului.

Pastorul Ledbury îl luă şi-l puse în buzunar.

— Îţi mulţumesc, domnule Seymour, şi îţi rămân îndatorat, grăi pastorul Ledbury.

Capitolul 11

Tragedia lordului Luxon

În care inspectorul Wheeler intră la bănuieli, iar Gideon povestește cum l-a cunoscut pe lordul Luxon

— E plăcut să vezi, în sfârşit, un petic de soare, comentă inspectorul Wheeler.

— Da, confirmă tatăl lui Kate, cu gândurile aiurea.

Inspectorul Wheeler şi doctorul Dyer se plimbau de-a lungul pârâiaşului care susura în inima văii.

— Locuiţi într-o zonă frumoasă, doctore Dyer.

— Da.

— Uitaţi cum stă treaba, începu inspectorul cu stângăcie. Nu prea ştiu cum să vă spun şi îmi cer scuze dacă vă provoc o suferinţă şi mai mare, dar o colegă de şcoală a lui Kate susţine cu tărie că a văzut o fantomă ieri, o siluetă de fată îmbrăcată într-un soi de rochie lungă, albă. A mai afirmat că apariţia era chiar fantoma... Mă scuzaţi. M-a luat gura pe dinainte. Vreau să spun că semăna foarte mult cu... Kate.

— Ştiu, spuse doctorul Dyer. Mi-a ajuns şi mie zvonul acesta la ureche. Nu cred în fantome, domnule inspector. Nu pot să găsesc vreo explicaţie logică pentru această apariţie, dar asta nu înseamnă că o să renunţ la speranţa de a-mi găsi fiica în viaţă în baza mărturiei unei fete isterice.

— Nu. Nu e chiar aşa. Pare ciudat, dar, cu toate acestea, un număr total de cinci fete pretind că au văzut-o pe Kate. Profesoara care era de faţă n-a văzut nimic, în schimb. Poate că e, aşa cum spuneţi dumneavoastră, pur şi simplu, un caz de isterie în masă. Directoarea a afirmat că întreaga şcoală a fost şocată de dispariţia lui Kate. După spusele unei fete, Kate, vreau să spun fantoma, a scos limba la ea.

Doctorul Dyer îşi ridică o sprânceană.

— Ce-aţi zice, continuă inspectorul, dacă v-aş spune că, după conferinţa de presă de luni, eu, împreună cu doi ofiţeri de poliţie, am văzut o fată care corespundea descrierii lui Kate, zăcând întinsă pe jos între stâlpii porţii de pe terenul de fotbal al şcolii? Oricine o fi fost, ne-a speriat destul de tare, deoarece, deşi se afla practic în acel loc, totuşi nu era acolo întru totul, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Nu am de gând să folosesc cuvântul fantomă, cu toate că acesta ar fi termenul cel mai potrivit. Din păcate, a dispărut înainte ca noi să ajungem până la ea.

Doctorul Dyer îi acorda acum întreaga lui atenţie inspectorului Wheeler.

— Şi ce s-a întâmplat? Unde s-a dus? rosti tatăl lui Kate dintr-o suflare. A spus ceva? Era îmbrăcată în alb?

Inspectorul Wheeler îl privi pe doctorul Dyer cu coada ochiului.

— Am zărit-o de la distanţă. Avea părul roşcat şi părea că poartă o rochie lungă, verde. O îmbrăcăminte neobişnuită, nu că mă pricep eu prea tare la modă, dar părea mai degrabă un costum de epocă decât o rochie de seară. În mod cert, nu era genul de haine pe care te-ai aştepta să le poarte o fată de doisprezece ani. Oricum, dacă ofiţerii de poliţie n-ar fi văzut-o, aş fi putut crede că n-a fost decât rodul imaginaţiei mele. Am cercetat împrejurimile, dar n-am dat de urma ei. Doctore Dyer, doriţi să-mi spuneţi ceva în legătură cu acest caz? Ceva ce aţi omis să-mi declaraţi până acum?

— Nu. De ce?

— Păi, credeam că mi-aţi spus că nu credeţi în fantome.

— Nu, nu cred, ceea ce nu mă opreşte să trec mărturiile prin filtrul meu personal şi să trag propriile mele concluzii.

— Bine, se pronunţă inspectorul, dacă ajungeţi la vreo concluzie, sper să mi-o împărtăşiţi şi mie. În mod evident, atât dumneavoastră, cât şi familia Schock veţi afla primii noutăţile survenite pe parcursul anchetei.

— Mulţumesc, domnule inspector.

O oră mai târziu, inspectorul primi un telefon din partea unui membru al echipei de supraveghere a laboratorului NCRDM. Îl anunţă că doctorul Dyer fusese, într-adevăr, acolo şi fusese văzut intrând în biroul doctorului Williamson, unde se afla, în prezent, baza oamenilor de ştiinţă de la NASA.

Inspectorul Wheeler îşi rodea creionul, adâncit în gânduri. *Or fi ei reputaţi oameni de ştiinţă,* îşi zise el în sinea lui, *dar greşesc teribil de mult crezând că pot ţine un secret faţă de Dan Wheeler.* După aceea, inspectorul se sui în maşină şi se duse la un supermarket din apropiere, să-şi refacă stocul din congelator, cu casolete de mâncare gata preparată pentru o singură persoană.

Cu infinită răbdare, Gideon convinse armăsarii să se întoarcă pe drumeagul sinuos şi întunecat, ca să ajungă, astfel, la drumul principal. Dacă doamna Byng ar fi văzut în ce stare jalnică se aflau cei dragi ei, după doar o zi de călătorie, ar fi insistat să se întoarcă cu toţii neîntârziat la Baslow Hall. Hannah deja făcuse tot ce putuse pentru Sidney, pentru pastorul Ledbury, cât şi pentru vizitiu. Îl înfăşurase pe Jack în pelerina ei cu glugă şi îl ţinea în poală. După toată emoţia prin care trecuse, micuţului îi clănţăneau dinţii în gură de frig şi de oboseală. Era un copil care nu se plângea niciodată şi aproape că uitai că e bolnav. Sidney şi vizitiul adormiseră îndată ce trăsura o

pornise la drum. Pastorul Ledbury însă stătea tăcut în întuneric, marcat, în mod evident, de ceea ce se întâmplase cu oamenii daţi în grija lui. După o jumătate de oră, întinse mâna după una din sticlele lui cu vin de Porto şi, în scurtă vreme, începu să se mai înveselească. Rezistă tentaţiei de a-i oferi un pahar de vin lui Gideon. *O fi sosit el chiar la ţanc,* îşi zise pastorul în sinea lui, *dar domnul Seymour nu e decât servitorul doamnei Byng şi nu poţi avea încredere în el. Nu, pe Dumnezeul meu, lupul îşi schimbă părul, dar năravul ba.*

Cum Peter şi Kate scăpaseră din această grea încercare aproape nevătămaţi, se urcaseră sus, pe capră, împreună cu Gideon. Sarcina lor era să scruteze întunericul şi să se ferească de crengile înalte care i-ar fi putut biciui peste faţă sau dărâma de pe locurile lor. Ori de câte ori trăsura se afunda într-un făgaş de roţi, Ned Porter, care fusese legat fedeleş, ca un balot, scotea un geamăt involuntar. Legănatul aproape că o adormise pe Kate, care se rezema acum cu toată greutatea de Peter. Pe băiat nu-l deranja, căci îi ţinea de cald. Respiră adânc aerul nopţii, răcoros şi înmiresmat după arşiţa zilei, şi privi în sus, spre cer. Printre frunzele tremurătoare ale mestecenilor, zări bolta cerului spuzită de stelele ce străluceau până la el din cealaltă parte a universului şi îşi aminti ce-i spusese doctorul Dyer despre materia neagră. Apoi Peter se uită la chipul calm şi concentrat al lui Gideon, care ţinea hăţurile

în echilibru între degetul mare şi arătător, îndemnând caii la drum. *Aceasta nu este epoca mea,* reflectă Peter. *N-ar trebui să fiu aici. Dar nu vreau să mă întorc, cel puţin deocamdată.*

— Mă bucur că am ajuns să călătorim din nou împreună, Gideon, îi mărturisi Peter.

Gideon se repezi să rupă o creangă care s-ar fi izbit altfel de obrazul lui Peter.

— Am promis că vă voi ajuta, afirmă el.

Odată ajunşi pe drumul principal spre Lichfield, trăsura începu să se deplaseze mult mai uşor. Lui Peter începu să i se facă somn. Ajunse la concluzia că această călătorie întrecea cu mult un drum parcurs într-o maşină plicticoasă, pe o şosea la fel de plicticoasă, care strălucea tot timpul din pricina luminii portocalii a sistemului de iluminat.

Trebuie să fi aţipit, deoarece sări ca ars datorită unui bubuit metalic infernal. Lângă el, Kate tresări şi ea brusc din somn. Când deschise ochii, i se păru că vede lumea printr-un geam fumuriu.

— Peter! strigă Kate. Ne dezintegrăm amândoi în acelaşi timp. Da, asta trebuie să fie! Ne întoarcem!

La început, Peter văzu un caroiaj de linii galbene desenate pe asfalt. Apoi, în momentul în care îşi ridică privirea,

își dădu limpede seama unde se afla. Întâlni privirea îngrozită a unei mame care tocmai dăduse drumul din mână cărucior ului de la supermarket, supraîncărcat cu pachete, ce se izbi de partea laterală a unei maşini sport de un roşu strălucitor. Copilaşii ei, care abia învăţaseră să meargă, arătau cu degetul înspre Peter şi Kate, încântaţi nevoie mare. Încântarea nu era însă şi primul sentiment încercat de adulţi la vederea lor. Şoferul scos din sărite ţâşni afară din maşină şi începu să zbiere la mama copiilor.

— Ar trebui să se elibereze carnete de conducere şi pentru cărucioarele astea! De ce nu te uiţi pe unde...?

În momentul în care atenţia îi fu atrasă de un băiat şi o fată îmbrăcaţi în costume din secolul al optsprezecelea, plutind la un metru înălţime deasupra parcării magazinului Sainsbury's, se opri în mijlocul propoziţiei şi rămase cu gura căscată, arătând de-a dreptul respingător. Kate nu se putu abţine să nu-i facă cu mâna.

Peter se uită în jur cu luare-aminte: la cerul mohorât, cu nori grei de zăpadă, la şirul de brazi artificiali aşezaţi pe acoperişul supermarketului, la cumpărătorii din ce în ce mai numeroşi care rămăseseră înţepeniţi locului, holbându-se la bizara apariţie a celor doi copii. Cineva începu să ţipe. Un bărbat îşi scoase aparatul de fotografiat din buzunar şi îi luă în obiectiv. Kate îşi întoarse brusc capul, chiar în clipa în care se declanşă bliţul. Şi apoi, ca şi cum cineva ar fi folosit o telecomandă să schimbe canalele de

televiziune, Peter îşi concentră atenţia asupra unei alte scene, care îi dăduse întotdeauna târcoale în subconştient. Era o scenă în care se vedea un cer înstelat deasupra copacilor ce se legănau în vânt şi se auzeau caii fornăind şi tropăind. Preţ de o clipă a fost în stare să penduleze în voie între noaptea de vară şi parcarea îngheţată a supermarketului. Apoi îi răsună în urechi o voce neliniştită:

— Domnişorule Peter! Domnişoară Kate! Aţi început să dispăreţi cu totul. Dacă intenţia voastră este să părăsiţi această lume, atunci cu bine... Vă doresc călătorie plăcută.

La auzul vocii lui Gideon, Kate şi Peter fură absorbiţi prin tunel înapoi în 1763, clătinându-se ameţitor şi aterizând cu un zgomot înfundat. Gideon oprise trăsura şi se zgâia la ei, aşteptând ca formele să li se întregească şi să revină la normal.

— Nu se poate! strigă Kate pe un ton acuzator. De ce ne-ai chemat înapoi?

— Îmi pare tare rău, domnişoară Kate, se scuză Gideon, voiam doar să-mi iau rămas-bun.

— Ce-ţi veni să-i reproşezi aşa ceva? îi şuieră Peter. Doar n-a fost vina lui.

Kate nu părea prea convinsă, aşa că nu-i răspunse. Gideon plescăi din limbă şi trase de hăţuri, iar cei patru cai se opintiră să urnească din nou trăsura. Rămaseră în tăcere multă vreme. La un moment dat, Ned Porter vorbi

şi toţi trei întoarseră capul, tresărind. Aproape că uitaseră de prezenţa lui aici. Vocea îi era înăbuşită, căci nu-şi putea ridica capul mai mult de-un ţol*.

— Am presimţit eu că despre aceştia doi era vorba. Mi s-a spus să fiu cu ochii în patru după ei. Carevasăzică, ai o încărcătură extrem de valoroasă... domnule Seymour...

— Cine ţi-a...?

Gideon se opri în mijlocul propoziţiei.

Ned izbucni în râs.

— Deci *dumneata* eşti acela. Eşti tare căutat, după cât se pare, domnule Seymour, cel puţin în unele cercuri. Nu mi-ar plăcea să fiu în locul dumitale, nici chiar pentru o casetă plină cu diamante.

— Mai deschide doar o singură dată gura, că ai să te şi trezeşti cu un căluş în ea, îl avertiză Gideon.

Cu toate acestea, Ned nu putea fi redus la tăcere.

— Sper că ai motive întemeiate să-i tragi pe sfoară pe Recuperator şi pe mâna lui dreaptă, dar nu văd ce şanse de scăpare ai avea. Omul de Smoală a promis să sucească gâturile tuturor bandiţilor dintre Lichfield şi Covent Garden, dacă nu te vor da pe mâna lui. Şi, cu toate că un anume colier de diamante ar putea fi suficient să mă convingă să-mi ţin gura...

— Destul! i-o reteză Gideon.

---

* Un ţol = 2,54 cm.

Ned nu mai scoase niciun cuvinţel, iar Peter nu luă în seamă expresia amuzată ce se desluşea pe chipul tâlharului de drumul mare, în lumina intermitentă a razelor de lună.

Kate se aplecă ca să-i şoptească lui Peter la ureche:

— Ce-a vrut să spună? *Cine* este Gideon, de fapt? Pastorul Ledbury a avut suspiciuni în privinţa lui. Crezi că *putem* avea încredere în el?

Peter se întoarse spre ea, cu chipul răvăşit de furie.

— Cum poţi să mai afirmi aşa ceva, după tot ce-a făcut pentru noi? îi spuse el iritat, cu glas scăzut şi aspru.

— Bine, bine, rosti Kate ridicându-şi mâinile, împăciuitoare. Îmi pare rău c-am început discuţia. Şi ce este un recuperator, de fapt?

— Nu ştiu! Şi nici n-am de gând să-l întreb pe Gideon acum.

Când au ajuns la Lichfield, Gideon îl rugă pe paznicul de noapte, un bărbat adus de spate şi ramolit, care abia ar fi fost în stare să ţină piept unui copil, darămite unui răufăcător înrăit, să-l îndrume spre casa judecătorului de pace.

Trecuse de miezul nopţii când ajunseră la o casă solidă, cu patru etaje, construită din cărămidă roşie. Pastorul Ledbury bătu ferm în poartă cu pumnul său puternic. Cum nu veni nimeni să deschidă, răcnetele lui ca bubuitul de tunet răsunară în ecou prin curticica din faţă. De data

aceasta, reuşi să-l trezească pe judecător — un om iute la mânie — din somnul său adânc. O pereche de obloane din lemn se deschiseră la etajul al doilea.

— Cine dracu face aşa o hărmălaie la ora asta? strigă o voce dinăuntrul casei cufundate în beznă.

Obloanele scârţâiră, închizându-se din nou, şi auziră ceva mişcare în casă, după care zăriră lumina unei lumânări printre şipcile de lemn. Călătorii aşteptară în tăcere, extenuaţi de-atâta amar de drum. Deasupra lor străluceau un milion de stele pe un cer pe care un vânticel cald dinspre sud-vest îl măturase de nori. Cele trei turle ale catedralei Lichfield, negre ca smoala în întunecimea nopţii, îşi profilau siluetele ascuţite în universul sclipitor al miriadelor de stele. Judecătorul îşi făcu destul de repede apariţia în cadrul uşii. Scrută întunericul cu ochii încă împăienjeniţi de somn. Purta o cămaşă lungă de noapte, iar pe cap avea o scufie. Lângă el apărură soţia lui, micuţă de statură, şi un servitor mătăhălos care ţinea un felinar în mână. Toţi trei se înghesuiau unul într-altul de frică.

Judecătorul îşi pusese mâna pavăză în dreptul lumânării din care picura ceară, ca să n-o stingă vântul, şi privea afară cu suspiciune.

— Seară bună, domnule, i se adresă pastorul, făcând un pas înainte, spre el. Am fost atacaţi de un tâlhar de drumul mare, pe care l-am capturat şi pe care vrem să vi-l dăm în custodie.

— Un tâlhar la drumul mare, chiar aşa? Ia să-l văd pe ticălos. Dă-mi făclia încoace.

Servitorul luă lumânarea stăpânului şi-i dădu făclia de alamă, cu care judecătorul începu să treacă în revistă fiecare călător în parte, de parcă ar fi fost la o paradă militară. Le lumină feţele, pe rând, iar când ajunse la Kate, acesteia îi veni să pufnească în râs văzând chipul bănuitor al judecătorului, ce semăna tare mult cu un uliu. Se abţinu însă şi rămase nemişcată ca o statuie, până când acesta trecu mai departe să cerceteze chipul însângerat al lui Sidney, după care, fiind la adăpostul întunericului, îşi permise să chicotească pe înfundate şi puţin cam isteric, din pricina oboselii. Judecătorul se opri când ajunse la tânărul legat ca o găină, de aripi şi de picioare, cu o frânghie uzată.

— El e? Ăsta e tâlharul de drumul mare? întrebă.

Când i se confirmă faptul că acela era, într-adevăr, abominabilul Ned Porter, judecătorul abia îşi mai încăpu în piele de bucurie.

— Măi, să fie! exclamă el. Ned Porter este căutat în cinci comitate. Ce captură grozavă mi-aţi adus, doamnelor şi domnilor!

Ned rămase la fel de surâzător şi amabil când fu aruncat cu brutalitate în pivniţa întunecoasă a judecătorului, fără să i se dea o lumânare, măcar, ba chiar şi atunci când vizitiul îl scuipă drept în faţă. Apoi le ură tuturor noapte

bună, în timp ce chepengul pivniţei era zăvorât deasupra capului său.

— Ce poate fi mai dezgustător, explodă pastorul Ledbury, decât un criminal josnic care maimuţăreşte bunele maniere ale oamenilor de rang superior! Cu cât lumea va scăpa mai repede de Ned Poter, cu atât va fi mai fericită. Când este următoarea zi de spânzurătoare, dacă îmi permiteţi întrebarea, domnule?

— Mai este şi o mică chestiune de amănunt, părinte. Trebuie să fie judecat mai întâi, comentă Gideon.

Pastorul îi aruncă o privire ucigătoare, după care se întoarse spre judecător.

— Voi reveni mâine dis-de-dimineaţă să vă relatez în detaliu cum acest ticălos a atentat la bunurile şi la viaţa noastră. Şi acum, cu permisiunea dumneavoastră, ne vom căuta un adăpost pentru noapte. Dacă se poate, am dori ca servitorul dumneavoastră să ne arate drumul până la George Inn.

Judecătorul le ură noapte bună, părând tare mulţumit de captura lui neaşteptată, şi îi porunci servitorului, care era îmbrăcat tot în cămaşă de noapte, să-i conducă pe călători la hanul situat pe Bird Street.

Au dormit cu toţii până dimineaţa târziu. Ploaia torenţială, care le tulburase somnul pe parcursul nopţii, nu se oprise încă. Hanul nu avea condiţii de cazare de lux,

dimpotrivă, nu oferea nici măcar un minim de confort. Nu era nici deosebit de curat. Fuseseră nevoiţi să împartă camerele, chiar şi paturile. Pastorul Ledbury, Sidney şi Peter se treziră înghesuiţi într-o cameră, iar Hannah, Jack şi Kate, într-alta. După vreo jumătate de oră, chiorăitul maţelor goale ale pastorului, ca să nu mai vorbim de sforăitul şi şuieratul printre dinţii lipsă ale lui Sidney, îl făcură pe Peter să se strecoare afară din cameră şi să coboare alături de Gideon şi vizitiu, care dormeau în grajd, cu caii. Cu toate că aici era un miros atât de înţepător că-i dădeau lacrimile, cel puţin scăpase de ce era mai rău: de purici şi de răpăitul constant al ploii pe acoperişul spart.

— Pâinea asta are mai mult gust de cretă şi de cenuşă decât de făină, bodogăni pastorul Ledbury.

Gideon şi însuşi vizitiul, în ciuda rănilor sale, vedeau de cai. Restul călătorilor, aplecaţi deasupra unei mese de lemn, fără faţă de masă, luau un mic dejun sărăcăcios. Se aflau într-o stare de spirit jalnică. Pastorul era buhăit şi palid la faţă, iar mâna îi era umflată rău. Se scărpinau cu toţii până la sânge. Jack îşi ridicase cămaşa şi se holba la urmele roşii de muşcături de pe tot pieptul, care-l mâncau îngrozitor.

— Arătaţi mai rău decât o hoardă de maimuţe, zise pastorul.

Încercă să râdă, dar nu-i prea dădea inima ghes. Îl urmărea pe Sidney, care stătea lângă un oberliht din sufrageria întunecoasă cu tavan jos, ce mirosea puternic a

igrasie. Se uita într-o oglindă micuţă, studiindu-şi falca rănită şi dinţii, sau mai bine zis lipsa acestora. Faţa lui era, în mod vizibil, făcută harcea-parcea. Sidney era rănit în amorul său propriu. Până şi lui Peter îi era milă de el. Pastorul se ridică de la masă, răsuflând din greu, şi se îndreptă cu paşi mari spre fereastră. Îl bătu pe Sidney pe spate în felul lui grosolan.

— Nu te mai necăji atâta, băiete. Ştiu eu un magazin în St James, unde se fac la comandă dinţi din lemn, mai frumoşi chiar decât cei pe care i-ai pierdut. Iubita ta mamă nu va observa niciodată diferenţa.

Sidney dădu din cap, dar era dificil de precizat care dintre ei era mai supărat: Sidney sau pastorul, care se învinovăţea că nu reuşise să ocrotească familia verişoarei sale, aşa cum promisese.

Apariţia lui Gideon şi a vizitiului îl smulseră pe pastor din starea lui de deznădejde, căci nu era genul de om care să se lase doborât de necazuri pentru mult timp. Se întoarse spre ei să-i salute.

— Ce-ţi face capul în dimineaţa aceasta, Martin? se interesă el.

— Nu mă simt mai rău decât dacă aş fi dat pe gât o jumătate de galon* de cidru, domnule, răspunse vizitiul. Pe deasupra, am ce povesti copiilor despre aventurile mele.

---

* Măsură pentru lichide şi capacităţi: în Anglia 4,54 litri; în S.U.A. 3,78 litri.

— Că bine zici, Martin. Vei primi un şiling* în plus la sfârşitul lunii.

— Mulţumesc, părinte, rosti Martin, ducându-şi mâna la pălărie în semn de mulţumire. L-am dovedit noi, până la urmă, nu-i aşa, domnule?

— Da, chiar aşa am făcut, Martin.

Mulţumită lui Gideon, îşi zise Peter în sinea lui, de-a dreptul indignat.

— Mare păcat că nenorocitul acela cu care era în cârdăşie a fugit cu aurul dumneavoastră, domnule, adăugă vizitiul.

Pastorul se lovi peste coapsă.

— Ha! Ha! hohoti el. Nu trebuie să-ţi faci griji în această privinţă, căci iată ce am eu aici!

Pastorul scoase o pungă doldora de monede din buzunarul de la vestă şi o zornăi ca toată lumea să audă clinchetul lor metalic.

— *Acesta,* sublinie el, este aurul meu. Complicele lui Ned a fugit cu monede contrafăcute pe care le-am procurat în mod expres pentru o astfel de eventualitate. Monedele acelea nu au nicio valoare. Ţi-am spus doar că suntem mult mai şireţi decât orice aventurier.

Toată lumea râse, îl ovaţionă şi bătu cu mâinile în masă. Gideon nu păru însă dornic să se alăture bucuriei generale.

---

* Monedă englezească de argint, egală cu a douăzecea parte din lira sterlină = 12 penny.

— Ce-i cu mutra asta acră, domnule Seymour? Să nu-mi spui că tocmai dumneata nu eşti de acord cu noi.

Gideon îşi stăpâni furia.

— Cu tot respectul, domnule, în afara faptului că se pedepseşte cu moartea, există vreo metodă mai bună decât aceea de a purta la dumneavoastră monede false, dând astfel de ştire lumii întregi că aveţi, într-adevăr, ceva ce merită să fie furat?

— Pfui! Îţi faci griji mai rău ca o babă, domnule. Cu Ned Porter în spatele gratiilor, complicele său nu va îndrăzni să se apropie la mai puţin de-o milă de noi.

— Atunci să sperăm că nu are niciun prieten...

— Aşadar, domnule Seymour, după dumneata ar fi fost mai bine să-i dau acelui bandit aurul câştigat cu atâta trudă?

— În ce împrejurări aţi fi dispus, domnule, să recunoaşteţi că sunt ocazii în care chiar şi oamenii de bună-credinţă se văd nevoiţi să încalce legile împământenite din moşi-strămoşi?

Pastorul nu-i răspunse.

— Dacă-mi permiteţi, domnule, continuă Gideon, aş vrea s-o pornesc călare înaintea dumneavoastră, să cercetez ţinutul. Sunt convins că Ned Porter nu este singurul răufăcător din împrejurimi.

— Pot să merg şi eu? interveni Peter.

— O idee excelentă. Ia-l pe băiat cu tine să facă puţină mişcare, spuse pastorul. Restul grupului se poate odihni

până îmi rezolv eu treburile cu judecătorul. Ne întâlnim aici înainte de prânz.

— Dar... îngăimă Kate, uitându-se stăruitor la Peter.

— Gideon nu poate să ne ia pe amândoi călare pe calul său, încercă el s-o lămurească.

Kate îi aruncă o privire încruntată.

— Dar eşti orăşean. Habar n-ai să călăreşti...

Se uitară cu toţii atât de neîncrezători la ea, de parcă ar fi spus că Peter nu ştie să se folosească de cuţit şi de furculiţă.

— Îmi pare rău, se grăbi Kate să spună. Am glumit, bineînţeles. Voiam să merg şi eu, atâta tot.

— Mi-ar face plăcere să îţi ţin eu companie, domnişoară Kate, se oferi Sidney, zâmbindu-i cu gura lui ştirbă.

Kate ridică din sprâncene către Peter, dându-i de înţeles că o să-şi primească el porţia pentru asta.

Peter nu era sigur dacă Gideon îşi ferise privirea din bun-simţ sau de amuzament în momentul în care încercă să-l încalece pe Miez de Noapte. Îi luă cinci minute bune până când reuşi, dar Miez de Noapte îl aruncă imediat jos din şa. *Of, of, of,* cugetă Peter, *de ce oare părinţii mei n-au fost niciodată de acord să iau lecţii de călărie?* Lui Gideon i se făcu, în cele din urmă, milă de el. Încălecă, după care îi întinse mâna lui Peter să-l tragă sus, în şa. Când Gideon îi propuse să se prindă de el, dacă simţea că nu se poate ţine bine în şa, băiatul refuză categoric,

spunând că îşi putea menţine echilibrul fără nicio problemă. Totuşi, în momentul în care Miez de Noapte o porni la galop, Peter se apucă vârtos de cămaşa lui Gideon. După cinci mile, Peter avea deja picioarele ţepene şi dureroase, întinse fiind de-o parte şi de alta a spinării musculoase a lui Miez de Noapte. Pe deasupra, îi era un pic şi greaţă, de parcă ar fi avut rău de mare. Cu toate acestea, începuse să se deprindă cu călăritul şi chiar îi prinsese gustul.

— Imaginează-ţi o trăsură care merge de una singură, fără să fie trasă de cai, doar că mult, mult mai repede, îi relată Peter lui Gideon. Şi, apoi, imaginează-ţi drumuri netede şi tari, care nu se înnămolesc niciodată. Când am călătorit de la Londra la Derbyshire, ne-a luat mai puţin de trei ore şi asta se întâmpla în mijlocul iernii.

Gideon păru destul de impresionat.

— Şi, dacă în vremurile noastre am fi atacaţi de un tâlhar, tot ce-am avea de făcut ar fi să sunăm la 999 şi, în câteva minute, ar veni o maşină cu girofar şi sirenă, plină cu poliţişti înarmaţi care ne-ar salva.

— Şi ce-ar face cu tâlharul de drumul mare? întrebă Gideon. L-ar duce la judecătorul de pace sau l-ar spânzura?

— Să-l spânzure? O, nu! Nimeni nu mai e spânzurat în ziua de azi. Nici criminalii. Nici măcar criminalii în serie. Poliţia l-ar duce la închisoare. Şi, probabil, va trebui să-şi petreacă acolo tot restul vieţii.

— Am avut odată prilejul să vizitez închisoarea Newgate. Dacă închisorile voastre sunt tot atât de jalnice ca Newgate, ar fi mai bine să aveţi milă de el şi să-l spânzuraţi.

— De ce? Cum e acolo?

— Este iadul pe pământ. În aer pluteşte o duhoare care-ţi întoarce stomacul pe dos, oricât de insensibil ai fi... Şi se aud nişte strigăte şi gemete de-ţi îngheaţă sângele-n vine de spaimă. Dar cel mai cumplit lucru este privirea acelora care au stat acolo o vreme... Să mă ferească Dumnezeu să mai am vreodată ocazia să ajung pe-acolo. Dar, spune-mi, chiar e adevărat că, în vremurile tale, autorităţile nu pot să spânzure *pe nimeni*, orice crimă ar fi comis?

— Da, răspunse Peter.

— Dar dacă oamenii răi nu mai au frică de Jack Ketch şi de ştreangul său, străzile nu sunt împânzite de asasini?

— Nu cred. Ce să zic, eu n-am văzut niciunul.

Gideon căzu pe gânduri. Călăriră până la un loc înalt, de unde puteau îmbrăţişa cu privirea împrejurimile până hăt departe. Miez de Noapte gâfâia de efort şi îi ieşeau aburi prin piele în aerul răcoros şi înceţoşat. Descălecară să-i dea un răgaz de odihnă. Deşi se adăpostiseră de ploaie sub un stejar uriaş, stropi mari le picurau pe spate. Deodată, Gideon scoase un strigăt care răsună de-a lungul câmpurilor stropite cu maci:

— Nouă! Nouă! Nouă!

Peter începu să râdă pe înfundate, dar când Gideon se întoarse spre el şi comentă că degeaba *strigi** după 999 să-ţi vină în ajutor în vremurile lui, izbucni în hohote nestăvilite de râs. Lacrimile îi şiroiau pe obraji şi abia mai putea respira. Ofensat pe moment, Gideon îi dădu un brânci lui Peter în iarba umedă.

— Asta-i doar pură fantezie! strigă el, râzând la rândul său. Nu e nimic altceva decât imaginaţia afurisită (cu aceste vorbe, îl dădu de-a rostogolul cu vârful cizmei) a unui tânăr (îl dădu din nou de-a rostogolul) ştrengar!

— Dar e adevărat! Îţi jur că e adevărat! Am vrut să spun că chemi 999 la telefon...

— Iar vorbeşti de te-li-fo-nul ăla al tău! spuse Gideon prefăcându-se exasperat. La naiba cu toate te-li-foa-ne-le!

— Nu e aşa de greu de înţeles, începu să-i explice Peter, mimând în acelaşi timp. E nevoie doar să formezi un număr, 999, de exemplu, dacă vrei serviciul de urgenţă, dar fiecare persoană are un număr special, numărul său, apoi pui telefonul la ureche şi vorbeşti cu cineva care este... în altă parte.

Gideon se prăpădea de râs.

— Destul! Viitorul este un teritoriu necunoscut pentru mine. Nu pot să cred până când nu văd cu ochii mei.

---

* Joc de cuvinte bazat pe sensurile diferite ale cuvântului „call": a chema pe cineva, sau a striga după cineva şi a chema la telefon.

— Dar abia am început, protestă Peter. Nu ţi-am povestit încă despre televiziune, jocurile pe computer, ADN, telescopul Hubble şi nanotehnologie*...

Deodată, Gideon se schimbă la faţă şi-şi ridică mâna, făcându-i semn lui Peter să tacă din gură.

— Fum de lemne arse, îi aduse el la cunoştinţă.

Peter îl urmă pe Gideon care o luă în jos pe pantă, lăsându-l pe Miez de Noapte să pască în iarba înaltă. Acolo jos, într-o văgăună adâncă, în care te puteai adăposti de cele mai aspre vânturi şi aprige ploi, dădură peste jeraticul unui foc zdravăn, ce ardea mocnit. De jur împrejur, iarba şi ferigile fuseseră culcate la pământ într-un cerc imens. Carcase dezgolite de iepuri şi oarece păsări, probabil porumbei, făcuţi la frigare, zăceau împrăştiate pe jos. Două cufere mici de lemn, golite de conţinut, cu excepţia unei cămăşi de noapte murdare şi rupte, păreau abandonate acolo.

Gideon aruncă priviri grăbite în jur, cercetând fiecare detaliu. Ridică o butelcă şi o mirosi:

— Rachiu, zise el. Şi nici urmă de cai... trebuie să fi fost o bandă de hoţi de drumul mare, de data asta. Cel puţin şase, după câte îmi dau eu seama.

— Care-i diferenţa între tâlhari şi hoţi de drumul mare? întrebă Peter.

---

* Prelucrarea materialelor la o scară foarte redusă, pentru a construi aparate microscopice.

— Tâlharii de drumul mare umblă, în general, călare şi sunt înarmaţi. Ei le aţin calea drumeţilor, îi ameninţă cu armele lor şi îi jefuiesc. Hoţii de drumul mare bântuie de colo-colo prin ţară, în cete, pe jos, în căutarea călătorilor inocenţi. Sunt, de cele mai multe ori, chiar mai periculoşi decât tâlharii de drumul mare, pentru că atacă în grup şi sunt mult mai brutali, căci, fără cai, nu pot să-şi ia repede tălpăşiţa, aşa că trebuie să-şi copleşească victimele numeric ca să le poată prăda.

— Dar cum de poţi fi sigur că acestea sunt urme de hoţi de drumul mare? Poate că n-au fost decât nişte turişti care au ieşit la un picnic.

Gideon îl privi nedumerit.

— Turişti? Picnic?

— Lasă, nu contează, zise Peter. Poate că erau doar nişte călători care s-au oprit să ia micul dejun.

— Ce călător ar lăsa în urma lui aşa bunătate de cufere? Nu, domnişorule Peter, aceşti oameni au fost interesaţi numai de conţinutul lor. Am descoperit o bandă de hoţi de drumul mare.

Privirea lui Gideon căzu asupra unei zdrenţe de pânză pe care se aplecă şi o ridică, ţinând-o de un colţ. O dâră de sânge ieşea dintr-un pliu făcut în mijlocul materialului.

— Să nu laşi sângele altui om să se atingă de lama cuţitului tău, comentă Gideon cu o voce profundă, şi ciudată, de parcă s-ar fi gândit la cineva anume.

Lui Peter îi veni în minte imaginea Omului de Smoală. Gideon azvârli cârpa în mijlocul tăciunilor aprinşi. Peter se cutremură.

— Să sperăm că Ned Porter şi complicele lui n-au nicio legătură cu aceşti indivizi, rosti Gideon. Haide, trebuie să ne întoarcem să-l informăm pe pastor. Astea zic şi eu ştiri.

Miez de Noapte îi duse înapoi la Lichfield prin burniţa ce se cernea din cer. Stăpânul îi transmisese şi calului starea sa de spirit. Nările catifelate ale patrupedului palpitau şi tot trupul i se încorda într-o aşteptare nervoasă. Gideon scruta în permanenţă orizontul, cu toate simţurile în alertă, căutând atent orice eventual semn al trecerii hoţilor. Dar, dacă hoţii de drumul mare erau acolo, stând la pândă pitiţi pe după copaci, prin tufişuri sau întinşi tacticos pe fundul vreunui şanţ, preferară să rămână ascunşi vederii. Peter se ţinea strâns de Gideon şi simţea cum i se încorda spinarea din pricina tensiunii ce se acumula în el ori de câte ori traversau la galop câte un loc împădurit sau un crâng şi cum se detensiona imediat ce ajungeau din nou pe teren deschis, teferi şi nevătămaţi.

— Sunt undeva pe aici. O simt cu toată fiinţa mea, se pronunţă Gideon.

— Dar nu suntem în siguranţă, călare fiind? întrebă Peter.

— E mai uşor decât ţi-ai putea imagina pentru o asemenea bandă să trântească un călăreţ, cu cal cu tot. Iar picioarele cailor nu sunt deloc greu de rupt. După care, adăugă repede: Nu-ţi fie teamă, domnişorule Peter. Din nefericire, am fost nevoit să învăţ cum să mă ţin bine în şa ca să mă pot apăra de răufăcători.

Cu toate acestea, Peter nu era aşa de speriat cum credea Gideon. Şi de ce ar fi, stând călare pe acest magnific cal, în compania unui om care a învins de unul singur un notoriu tâlhar de drumul mare?

Când se apropiară la mai puţin de o milă de Lichfield, drumurile deveniră mai populate, iar Gideon gândi că era puţin probabil să mai fie atacaţi acum. Miez de Noapte îşi încetini galopul, iar cei doi călăreţi începură să stea din nou la taifas.

— Cred că domnişoara Kate suferă tare mult din pricina faptului că a fost smulsă de lângă familia ei. Nu te apucă şi pe tine dorul de casă din când în când?

— Ba da... dar, în orice caz, eu nu îmi petreceam prea mult timp cu familia mea. Mama şi tata lucrează, în cea mai mare parte a timpului, în străinătate. Margrit, care este *au pair* a noastră, are grijă de mine cât timp sunt ei plecaţi.

— Mama ta lucrează?

— Da. Multe mame lucrează în vremea mea.

— Şi totuşi, aveţi o servitoare?

— Da, îi răspunse Peter nedumerit. Într-un fel. De ce n-am avea?

— Dacă aveţi bani să plătiţi o servitoare, de ce mai trebuie să lucreze mama ta?

— Nu munceşte doar pentru bani, ci şi pentru că îi place.

— Pesemne că munca este cu totul altfel în epoca ta. Şi servitoarea este irlandeză? Îmi plac irlandezii. Sunt întotdeauna dispuşi să cânte sau să spună o vorbă de duh.

— Nu înţeleg.

— Domnişoara O'Pear. Este irlandeză, nu?

— Ăăă... *au pair* a noastră este nemţoaică, dacă la asta te referi. Oricum, Kate este într-o situaţie cu totul diferită. E greu de explicat. Ea provine dintr-o familie numeroasă. Sunt cu toţii destul de apropiaţi, din câte mi-am dat eu seama. Părinţii mei au slujbe foarte importante şi stresante, în acelaşi timp. Cred că, de cele mai multe ori, sunt prea ocupaţi ca să-şi dea seama că mai sunt şi eu prin preajmă.

— Câteodată, îmi mai aduc şi eu aminte de mama în momentele mele de răgaz, rosti Gideon cu blândeţe. Cred că este în firea lucrurilor ca părinţii să fie întotdeauna ocupaţi. Îi arătă lui Peter rândunelele zburând razant deasupra câmpurilor, printre roiurile de insecte. Priveşte cum umblă păsările în căutarea hranei din zori şi până-n

noapte, ca să-şi sature puii flămânzi. Părinţii n-au prea mult timp liber să stea cu copiii lor. De aceea ai fraţi şi surori, ca să te joci cu ei.

— Eu sunt singur la părinţi.

— Ah... rosti Gideon cu subînţeles. Lord Luxon, continuă el, pe care l-am slujit aproape şapte ani, a fost şi el singur la părinţi. Tatăl său era atât de bogat, încât toată viaţa lui n-a avut altceva de făcut decât să stea de pomană. Şi, cu toate acestea, de fiul său nu s-a ales mare lucru.

— Nu cumva este persoana despre care i-ai povestit doamnei Byng? Domnul acela care mergea la Tyburn să asiste la spânzurarea răufăcătorilor?

— Chiar el. Când lordul Luxon a ajuns în pragul maturităţii, adică era puţin mai în vârstă decât tine, se afla, într-o zi, la masă cu tatăl său, când acesta din urmă a tăiat un măr roşu pe din două şi a văzut că fusese mâncat pe dinăuntru de un vierme. Tatăl său fusese întotdeauna dur cu el. Fără niciun avertisment, s-a întors spre el şi i-a aruncat următoarele vorbe, pline de obidă, în obraz: „Şi tu eşti la fel ca mărul ăsta, putred pe dinăuntru. Mă îndoiesc profund că voi putea fi vreodată mândru de tine".

— Dar ce făcuse ca să-l supere în aşa hal pe tatăl său?

— Nu ştiu. Povestea asta am auzit-o de la un servitor. Dar ce băiat n-a făcut ceva la viaţa lui de care să-i fie ruşine? Nu este neobişnuit nici faptul că un părinte îi cere

unui copil să înfăptuiască ceva peste puterile sale. Şi se pare că băiatul cel mai mare este cel care suferă în acest mod. Din păcate, tatăl lordului Luxon a murit la puţină vreme după aceea. Este greu să pierzi respectul unui tată. Acest lucru l-a afectat profund pe lordul Luxon. Cred că, de fapt, asta este tragedia vieţii lui.

— De ce ai lucrat pentru lordul Luxon, dacă este un bărbat atât de rău? îl chestionă Peter.

— Pentru că n-am avut de ales în această privinţă.

— Nu vrei să-mi povesteşti şi mie?

Gideon clătină din cap.

— Dacă vrei tu. Dar să nu te-aştepţi la vreo poveste extraordinară. Mulţi copii au avut parte de o soartă mult mai rea.

Gideon tăcu câteva clipe ca să-şi adune gândurile. Peter spera să nu ajungă la Lichfield înainte de a auzi sfârşitul povestirii.

— Tata, mama şi opt din cei nouă fraţi şi surori ale mele sunt morţi, începu el.

— Dar e îngrozitor, rosti Peter, trăgând zgomotos aer în piept.

— S-a întâmplat cu mulţi ani în urmă.

— Şi atunci, cine te-a crescut?

— Mama mea, până la vârsta de zece ani şi, apoi..., cineva despre care n-am niciun motiv să-mi amintesc cu afecţiune.

Gideon îi relată lui Peter cum tatăl său, un talentat tâmplar de mobilier de lux, murise pe când el avea doar doi anişori, iar mama sa rămăsese singură, cu o familie numeroasă în grija ei. La puţină vreme, unul dintre fraţii săi mai mari a murit pe neaşteptate, iar întreaga familie a plecat din Somerset şi s-a stabilit în comitatul Surrey, într-un sătuc numit Abinger, unde locuia singura soră în viaţă a mamei sale. Mama lui s-a recăsătorit cu un bărbat din Abinger, Joshua Seymour, iar împreună au avut doi copii: un băiat, Joshua, şi o fată. Într-o zi de martie, pe când Gideon avea zece ani, în sat a izbucnit o virulentă epidemie de scarlatină. După o iarnă grea, în care mâncarea fusese pe sponci şi bronşita zdruncinase deja sănătatea câtorva membri ai familiei, scarlatina picase cum nu se putea mai rău. Numai Gideon, în vârstă de zece ani pe-atunci, şi fratele său vitreg, Joshua, de şase ani şi jumătate la vremea aceea, au supravieţuit. Cei doi băieţi au văzut cum zece membri ai familiei lor au fost înmormântaţi în aceeaşi săptămână. Pe patul de moarte, doamna Seymour i-a scris parohului, implorându-l să le găsească un cămin celor doi copii ai ei. Erau amândoi, scria ea, băieţi cinstiţi, cu frica lui Dumnezeu, care ştiau să citească şi nu se temeau de munca grea.

Şi aşa se întâmplă că stăpânul domeniului de prin partea locului se alese cu doi sclavi, pe care doar că nu-i numea aşa. Băieţii au avut parte de o copilărie nefericită,

căci munceau fără să fie plătiţi, erau bătuţi cu regularitate şi aproape tot timpul le era foame şi frig. Dar, cel puţin, se aveau unul pe celălalt. Doar când moşierul călătorea cu afaceri sau duminica — când erau îmbrăcaţi frumos şi duşi la biserică, să vadă lumea ce stăpân generos este el —, aveau şi ei parte de oarecare odihnă.

Când a împlinit cincisprezece ani, bucătarul i-a dat lui Gideon o cană metalică înaltă, cu capac, plină cu cidru, ca să-şi serbeze ziua. Neobişnuit cu băuturile tari, lui Gideon i-a scăpat din mână un vas japonez care s-a făcut ţăndări de pardoseala din dale de piatră a holului de la intrare, tocmai în momentul în care stăpânul său se întorcea cu mâna goală de la o frustrantă partidă matinală de pescuit cu suliţa. Nobilul l-a târât afară, i-a rupt cămaşa din spinare şi l-a bătut până i-a dat sângele, iar când Gideon a leşinat, a turnat o găleată de apă rece ca gheaţa peste el ca să-şi revină. Bietul Joshua privise neputincios toată scena, de la fereastra oficiului pentru spălat vase, cu lacrimile şiroindu-i pe obraz.

În noaptea aceea, Gideon s-a jurat că va fugi şi va începe o nouă viaţă, promiţându-i solemn tânărului Joshua că se va întoarce după el îndată ce va avea ocazia.

— Dar de ce nu l-ai spus cuiva? vru Peter să ştie. În mod sigur, fie poliţia locală, fie judecătorul de pace, sau cum i-oi spune tu, i-ar fi interzis să te mai bată în continuare.

Este ilegal să baţi copiii în halul ăsta în vremurile mele. Te-ar duce la închisoare dacă te-ar prinde.

— Împotriva legii! Dacă ar fi legea la noi aşa cum spui tu, ar fi mai mulţi oameni în închisoare decât în libertate. Dar ce minunăţii îmi este dat să aud: nu tu spânzurătoare, nu tu bătăi. Păi, ce să mai zic, viitorul se anunţă a fi raiul pe pământ, nu alta!

— Ei, nici chiar aşa... Şi ai scăpat, până la urmă? îl descusu Peter.

— Am fost nesăbuit. Am fugit chiar în noaptea aceea. Ar fi trebuit să aştept până în primăvară. Am pornit-o spre Londra, dar n-am ajuns nici măcar până la Esher.

Gideon îi istorisi cum şi-a terminat destul de repede proviziile de pâine şi de brânză pe care le luase cu el. A ocolit drumurile bătute, pentru cazul în care oamenii nobilului ar fi pornit în căutarea lui. S-a rătăcit de-a binelea tot tăindu-şi drum prin pământurile nesfârşite ale fermierilor, sub un cer mohorât, fără soare şi nu mai avea mult până să moară de frig, căci dormea pe pământul gol, adăpostindu-se pe sub gardurile vii acoperite de promoroacă. În două rânduri, a cerşit unor fermieri săraci ceva de mâncare, dar, în ambele dăţi, a fost alungat de pe proprietatea lor. În cele din urmă, după zece zile, scuturat de febră şi lihnit de foame, a luat o decizie. Avea de ales: fie să fure ceva de mâncare, fie să moară. S-a lăsaţ în genunchi pe iarba îngheţată şi s-a rugat pentru iertarea

păcatului ce avea să-l comită. S-a gândit la faptul că-i promisese lui Joshua să-l salveze şi, dacă el murea, fratele său rămânea pentru totdeauna la cheremul nobilului.

Ajungând la o mică fermă de lângă Oxshott, Gideon a cercetat casa de la distanţă până când l-a văzut pe fermier ieşind la plimbare pe câmp, împreună cu câinele său. S-a dus pe furiş până în curtea fermei şi, atras de mirosul îmbietor de bunătăţi coapte, s-a trezit la uşa bucătăriei. Cu inima bătându-i nebuneşte în piept, Gideon a tras cu ochiul prin fereastra murdară. Pe masa de lemn, frecată temeinic cu peria de curăţat, erau trei plăcinte aburinde. Nu se vedea nimeni în jur. Gideon a împins uşor uşa, care, spre disperarea lui, a început să scârţâie şi s-a strecurat în bucătărie. Aproape că s-a răzgândit pe moment şi tocmai se pregătea să fugă afară, când şi-a adus aminte de Joshua. A înşfăcat una dintre plăcinte. Fiind proaspăt scoasă din cuptor, l-a fript şi s-a văzut nevoit să-i dea drumul din mână, iar plăcinta a căzut pe masă, bufnind destul de zgomotos. Convins că atrăsese tuturor celor din casă atenţia asupra prezenţei sale acolo, Gideon a înţepenit locului, aşteptându-se să audă zgomot de paşi, dar ferma era învăluită în linişte. După aceea, a înhăţat o lingură de pe bufetul de bucătărie şi a străpuns cu ea crusta groasă de grăsime. Din plăcintă au început să iasă aburi fierbinţi şi o aromă irezistibil de savuroasă. A luat o lingură plină de carne şi de sos gros, a dus-o la buze şi a început să sufle în

ea ca s-o răcească. Era o adevărată binecuvântare să simtă mâncare caldă în stomacul său gol. A înfulecat încă o lingură plină, apoi încă una şi încă una, conştient fiind de faptul că trebuia să fugă cât mai avea timp.

Prima dată a auzit mârâitul răguşit al câinelui. Soţia fermierului, care fusese în grajd să îngrijească un viţel bolnav, îl văzuse pe Gideon intrând în bucătărie şi a alergat să-l aducă înapoi pe soţul ei, ca să dea piept cu musafirul nepoftit. Acum fermierul stătea în uşa bucătăriei, având o coasă într-o mână şi cu cealaltă ţinându-şi de curea câinele, gata de atac. Câinele, o corcitură mare cu blană miţoasă, îşi dezvelise colţii şi se smucea în lesă să sară la beregata lui Gideon.

— N-am mai pus mâncare în gură de cinci zile! Aveţi milă de mine! a strigat Gideon.

Fermierului i-a trebuit o jumătate de secundă să ia o hotărâre, după care a dat drumul câinelui din lesă. Gideon a azvârlit un taburet din lemn înspre animal şi a ţâşnit în hol, apoi s-a năpustit afară pe uşa principală. S-a îndreptat spre grajd şi a sărit pe o stivă de lemne pentru foc, clădită la un capăt al construcţiei. Câinele era chiar la călcâiele lui, şi, străbătut de un fior de spaimă, îşi făcu vânt şi reuşi, dintr-un salt, să se agaţe de una dintre grinzile de rezistenţă. Picioarele i se bălăbăneau primejdios de aproape de fălcile câinelui, care clămpăneau în aer. După câteva încercări, a reuşit să se balanseze suficient de tare

încât să ajungă cu ambele picioare la grinda de lemn. Şi-a încrucişat picioarele în jurul grinzii şi a început să se ridice, alunecând ţol după ţol, spre cel mai apropiat colţ al grajdului, unde se vedeau câteva raze de lumină ce pătrundeau prin spărturile din plăcile dure de ardezie ale acoperişului.

Fermierul, cu faţa îmbătrânită înainte de vreme din pricina unei vieţi pline de vicisitudini, a început să-i strige lui Gideon să coboare, spunându-i că nu are nicio scăpare şi că-i va da el o lecţie de-o să-l ţină minte pentru că i-a furat mâncarea.

— Ce face cu acoperişul nostru? a ţipat nevasta fermierului cu glas ascuţit, în timp de Gideon, disperat, lovea cu pumnul plăcile de ardezie.

Au auzit cum a plesnit mai întâi una, apoi încă vreo trei-patru, izbindu-se toate de pavajul din curtea de dedesubt. Gideon s-a strecurat afară prin gaura pe care o făcuse şi s-a căţărat pe acoperişul ţuguiat, înclinat în pantă. A încălecat coama acoperişului şi s-a uitat în jos la fermierul furios, încercând, între timp, să-şi recapete suflul. Afurisitul de câine lătra încontinuu. Apoi, Gideon a observat două lucruri în succesiune rapidă. L-a văzut pe fermier aplecându-se, luând o piatră de jos şi ţintind înspre el. În acelaşi timp, a zărit, pe pajiştea îngustă din faţa fermei, o siluetă elegantă a unui domn călare, îmbrăcat într-o splendidă jachetă azurie. Atenţia gentilomului fusese

evident atrasă de toată agitaţia aceea. Piatra a vâjâit prin aer, aflându-şi ţinta. Dacă nimerea cu o jumătate de ţol mai sus, Gideon şi-ar fi pierdut un ochi. L-a lovit însă în obraz şi l-a făcut să-şi piardă echilibrul. Gideon a alunecat în jos pe acoperiş şi s-a agăţat de marginea găurii pe care o făcuse în cădere. Ardezia ascuţită îi tăia degetele şi dădea disperat din picioare în încercarea de a-şi găsi un punct de sprijin.

La un moment dat, două plăci de ardezie au cedat sub greutatea lui. Gideon a alunecat şi mai jos pe acoperiş, zgâriind ardezia cu unghiile, în timp ce bâjbâia cu degetele după ceva de care să se agaţe. *Ăsta e sfârşitul,* a gândit el atunci. *Îmi voi frânge gâtul. Asta-i pedeapsa pentru păcătoşenia mea.*

Timpul a început parcă să se scurgă cu încetinitorul şi, în acele momente, Gideon a văzut totul cu o luciditate înfricoşătoare: câinele era acolo, spumegând, înnebunit de furie, în aşteptarea prăzii; lângă el, fermierul, cu o expresie triumfătoare întipărită pe chip, îşi întindea gâtul ca să-l vadă mai bine. Şi, apoi, mai era tropotul pot-coavelor iepei negre ce intra în curtea pavată, purtându-l în spinare pe tânărul şi distinsul domn... Chiar în acea clipă, Gideon a dat cu ochii de un scripete ruginit, legat de o bară de metal, ce ieşea din peretele grajdului. A întins braţul instinctiv şi s-a agăţat de bară. Se legăna ca un

pendul, la vreo şase picioare* deasupra curţii. Acum îi venise rândul câinelui să-şi încerce norocul. A făcut un salt, şi-a înfipt colţii în gamba stângă a lui Gideon, făcându-i o rană deschisă din care ţâşni sângele, după care a căzut din nou la pământ. Urlând de durere, Gideon s-a chinuit să-şi ridice genunchii, astfel încât câinele să nu mai ajungă până la el.

— Ia câinele de pe el, domnule, a strigat tânărul gentilom. Băiatul nu poate să se apere!

Surprins de apariţia bruscă a tânărului domn, fermierul s-a întors să-l privească.

— Şi de ce v-ar păsa dumneavoastră de el, domnule? Hoţul ăsta mi-a furat mâncarea pentru cină!

— Şi trebuie s-o plătească cu propriile-i picioare? Uite, ia banii ăştia. Îţi vei cumpăra cu ei o duzină de mese.

Gentilomul a aruncat pe jos, în curtea plină de noroi, o mână de monede, pe care fermierul şi soţia lui s-au repezit să le adune.

— Potoleşte-ţi imediat câinele, dacă nu vrei să-ţi mângâi spinarea cu biciul.

Fermierul s-a încruntat la gentilom, dar n-a făcut nicio mişcare. Gideon, care abia se mai putea ţine de bară, nu mai avea puterea să stea cu genunchii ridicaţi. Câinele l-a atacat din nou, de data aceasta la celălalt picior. Gideon a

---

* Un picior = 30,5 cm.

scos un ţipăt sfâşietor în momentul în care colţii i-au sfârtecat carnea. Gentilomul a tras cu pistolul un foc în aer, iar detunătura l-a făcut pe câine s-o rupă la sănătoasa, înnebunit de spaimă. Tânărul domn şi-a poziţionat calul chiar sub Gideon şi i-a ordonat să-şi dea drumul să cadă.

— Ar fi mai bine să vii cu mine. Ştii să călăreşti?

— Era lordul Luxon? întrebă Peter.

— Da, el era. Mi-a salvat viaţa.

— Nu se poate să fi avut un suflet chiar atât de rău, dacă a fost în stare să facă aşa ceva.

— Atât în ziua aceea, cât şi în multe alte ocazii, l-am văzut manifestându-se ca un om de caracter. Când l-am întrebat, mai târziu, de ce a fost atât de bun cu mine, mi-a răspuns: „Până şi un imbecil îşi putea da seama că erai mort de foame. Nu te condamn pentru că ai încercat să supravieţuieşti, deşi sunt unii care ar face-o cu dragă inimă". N-am să uit vorbele lui niciodată. Plânge sufletul în mine când mă gândesc că am fost martor la felul în care lordul Luxon şi-a irosit calităţile nobile cu care s-a născut.

— Cât de tare te-a rănit câinele? se interesă Peter.

Gideon îşi dădu jos ciorapul lung ca să-i arate lui Peter o cicatrice urcându-i pe gambă ca o frânghie albă.

Peter înghiţi în sec.

— Ce cicatrice urâtă! Urâtă de tot, chiar. Eşti mai curajos decât mine. Eu n-aş fi putut să suport aşa ceva.

— Nu-i adevărat. Durerea fizică se uită în momentul în care n-o mai simţi deloc. Alte dureri însă se vindecă mai greu.

Cele trei turle ale catedralei Lichfield se ridicau maiestuos deasupra păşunilor înverzite. Trecură de heleşteul de lângă catedrală, îndreptându-se spre George Inn. Pe când intrau în curte, Kate alergă în întâmpinarea lor.

— Pastorul s-a întors cu vestea că Ned Porter a scăpat astă-noapte din închisoarea judecătorului!

Eram mort de foame. N-am mai simțit așa o foame cumplită nici înainte, nici după aceea. Cine nu i-a simțit gheara scurmând prin intestine cu atâta intensitate încât să i se facă teamă că o să-și piardă mințile, nu poate înțelege prin ce-am trecut eu. Cred că aș fi fost în stare de orice pentru o bucată din plăcinta aceea cu carne de vită. Știam că era mâncare pregătită de o mână străină, care nu avea nicio intenție să mă hrănească pe mine, dar tentația a fost mult prea mare.

Nu mă mai gândisem la mama mea din ziua în care fugisem și totuși chipul ei era acela care mi se înfățișa privirii în acele momente. Peste o clipă, mi-am zis eu în sinea mea, voi fi un hoț. Iartă-mă, Doamne! Apoi mi-am adus aminte de Joshua și am mâncat.

M-am întrebat de multe ori, de-atunci încoace, care ar fi fost soarta mea dacă aș fi rezistat ispitei, deoarece o fărădelege atrage după sine o alta. Aș fi murit oare în iarna aceea cumplită sau aș fi dus o viață mai bună?

Viața și epoca lui Gideon Seymour,
hoț de buzunare și gentleman, 1792

Capitolul 12

Parlamentul ciorilor de câmp

În care inspectorul Wheeler este tulburat din pricina unei fotografii, Kate stă de vorbă cu un faimos om de știință, iar Peter este teribil de șocat la vederea cuiva

Mama lui Peter discuta cu directorul studiourilor de film Hollywood, finanţatorul filmului la care lucra ea, aducându-i la cunoştinţă faptul că nu se putea întoarce în California până când Peter nu va fi găsit. Asculta ce avea directorul de spus la toate acestea, apoi puse receptorul în furcă încet, cu un ţăcănit uşor.

Domnul Schock o aştepta în maşină, în faţa hotelului, cu motorul pornit. Urmau să se întâlnească cu inspectorul Wheeler la ferma familiei Dyer, la ora două şi jumătate.

— Cum a primit vestea? întrebă tatăl lui Peter când plecară la drum.

— Ei bine, a jucat teatru atât cât trebuie, transmiţându-mi toată compasiunea lui, dar întârzierea filmărilor l-a

costat deja un sfert de milion de dolari. Se pare că stau o mulţime de oameni la coadă, gata să-mi ia locul.

— Cred şi eu, fu de acord domnul Schock. M-am gândit eu că nu va trece mult până când vulturii vor începe să dea târcoale.

Drumul îngust era parcă agăţat de-a lungul unei creste înalte şi, deodată, o splendidă panoramă li se înfăţişă privirilor. Zăpada din noaptea trecută mai era încă aninată de culmi, deşi soarele strălucea sus, pe cer, iar vântul rece şi aspru bătea în rafale, izbindu-se de maşină. Doamna Schock încercă să nu se gândească la Peter şi Kate, care puteau fi undeva, sub cerul liber, pe o asemenea vreme, sau chiar mai rău.

— Mi-a spus că, din moment ce, timp de cinci ani, filmul acesta a fost practic viaţa mea, nimeni nu mă va putea înlocui cu adevărat. Ceea ce nu l-a împiedicat însă să-mi rezilieze contractul. Va numi un nou producător de film chiar în după-amiaza asta.

— Îmi pare rău, spuse domnul Schock, punând o mână peste a ei, în chip de consolare.

— Da? Nu credeam că o să-ţi pară rău deloc. Mie chiar nu-mi pasă. Poţi înlocui un producător, dar nimeni nu poate lua locul unei mame. Filmul acesta practic i-a răpit lui Peter mama de la vârsta de şapte ani. Se străduí din răsputeri să nu izbucnească în lacrimi, dar nu reuşi. Îmi doresc acum să fi stat acasă, cu el, să-l fi dus la şcoală, să-i

fi invitat prietenii la ceai şi să le fi făcut prăjiturele cu ciocolată şi nucă, iar acum... acum s-ar putea să nu-l mai văd niciodată, ca să-i spun cât de rău îmi pare că nu am fost o mamă bună.

Frânele scrâşniră. Domnul Schock trase maşina pe marginea drumului pustiu şi opri motorul.

— Nu mai vorbi aşa! ţipă el la soţia lui. *Nu* trebuie să renunţăm să sperăm. Peter se află pe undeva. Nu ştiu unde, dar important este faptul că e în viaţă. Şi tu *nu* eşti deloc o mamă rea. Desigur, nu ne-a fost deloc uşor să avem o relaţie normală de familie din pricina carierei tale, dar, pe de altă parte, dacă ai fi stat acasă, cu Peter, ţi-ai fi pierdut minţile. Nu te mai tortura în halul ăsta. Niciunul dintre noi nu este părintele perfect pentru el, dar îl iubim şi am făcut tot ce-am crezut că-i mai bine, având în vedere împrejurările date. Ştiu că îţi simte lipsa, dar este şi tare *mândru* de tine. Îl *vei revedea* pe Peter şi, când va creşte mare, *va înţelege*.

Pastorul Ledbury şi Gideon stăteau de vorbă, îngrijoraţi, în curtea pavată din spatele hanului, sub cerul mohorât, acoperit de nori. Peter şi Kate erau cocoţaţi fiecare pe câte un pilot, un stâlp scund de care erau priponiţi caii la intrarea pe aleea îngustă ce dădea în Bird Street. Cele trei turle ale catedralei Lichfield se înălţau pe deasupra acoperişurilor. Peter îi povestise lui Kate despre

tabăra abandonată a hoţilor de drumul mare, iar Kate, la rândul ei, îi relatase cum judecătorul le dăduse şocanta veste că tâlharul de drumul mare evadase la câteva minute după plecarea lui Gideon şi a lui Peter.

— Aşadar, Ned a reuşit să iasă din celulă? Nu avea nicio fereastră, nu-i aşa?

— Nu, iar trapa era încuiată cu lacăt pe dinafară. Judecătorul a luat cu el în pat singura cheie pe care o avea. E un adevărat mister, remarcă Kate.

— Şi n-a auzit nimeni nimic?

— Nu.

— Dacă am fi fost noi doi închişi acolo, pun pariu că ne-am fi evaporat şi am fi ieşit afară, remarcă Peter.

— Ai dreptate! Ce chestie grozavă! Am s-o încerc când voi avea ocazia... Apropo, tu nu te-ai mai dezintegrat de la episodul cu supermarketul, aşa-i?

— Nu, replică Peter.

— Nici eu, mărturisi Kate. Ciudat. Începusem să cred că se întâmplă doar atunci când suntem pe cale de a adormi sau de a ne trezi. Dar nu mi s-a întâmplat nici aseară, nici azi de dimineaţă.

— Ai mai încercat s-o faci dinadins? se interesă Peter.

— Nu, pentru că am avut întotdeauna pe cineva în preajmă. Sper să reuşim să ne dezintegrăm şi să plecăm de-aici fără ajutorul maşinii, fiindcă, să-ţi spun drept, prefer să nu mai dau ochii cu Omul de Smoală, dacă se poate.

— Când vom ajunge înapoi, în vremurile noastre, crezi că vom începe să ne evaporăm din nou şi să ne trezim iar în secolul al optsprezecelea?

— Vai de mine! se înspăimântă Kate. Nu m-am gândit la asta...

— Ar fi grozav la lecţiile de istorie, sugeră Peter. „Cine poate să-mi spună data Revoluţiei Franceze, băieţi?" „Dacă mă lăsaţi doar un minut, domnişoară profesoară, mă duc înapoi în timp să verific. Aţi vrea să mai aflaţi şi altceva, dacă tot mă duc acolo?".

Kate deveni dintr-odată serioasă.

— Ce crezi că s-ar întâmpla dacă le-am da de înţeles că ştim ce se va petrece în viitor? De exemplu, îţi aminteşti cum vorbea doamna Byng despre America, de parcă ar fi fost o ţară sălbatică, fără nicio importanţă? Spunea că singura parte bună a Americii este că le face economie la banii pentru închisori, deoarece acolo poţi să trimiţi, pur şi simplu, puşcăriaşii, să lucreze pe plantaţii.

— Credeam că prizonierii erau trimişi în Australia, remarcă Peter.

— Aşa e, dar căpitanul Cook nu cred să fi descoperit Australia încă. Îţi imaginezi ce-ar spune membrii familiei Byng dacă le-am spune că America va deveni una dintre marile puteri ale lumii, că va trimite oameni pe Lună şi va fi cea mai bogată ţară de pe pământ? Ar leşina.

— Pastorul Ledbury nu ne-ar crede, presupuse Peter. Am auzit părerea lui despre America. Peter imită vocea lui profundă şi bombastică: „Colonia aceea turbulentă ne aduce numai necazuri şi nu valorează nimic. O fi regele George teribil de legat de ea, dar eu vă spun că, în ziua în care America va valora mai mult decât o ceapă degerată, îmi voi mânca pălăria".

Kate pufni în râs.

— Chiar aşa a zis? întrebă ea, râzând cu gura până la urechi.

— Da.

— Of, ce mi-ar plăcea să-i spun toate aceste lucruri. Ar fi grozav să văd ce mutră ar face.

— Poate că ar fi mai bine să nu vorbim deloc despre viitor, o temperă Peter. Dacă vom începe să le povestim tot felul de lucruri, vor crede că am înnebunit şi apoi cine ştie ce repercusiuni ar putea fi.

— Mda, fu de acord Kate. Ar fi mai bine să ne ţinem gura. Cu toate acestea, e atât de tentant...

Oh, nu, se autoînvinui Peter în sinea lui, *poate că n-ar fi trebuit să-i spun lui Gideon despre telefoane, maşini de poliţie şi toate celelalte. Ei bine, e prea târziu acum.*

Hannah îşi făcu apariţia la scurt timp după această conversaţie, ieşind pe uşa grajdului din spatele hanului, cu micuţul Jack ţinându-se de fustele ei. Avea un lighean în mână.

— Ah, v-aţi întors, conaşule Peter, i se adresă ea, zâmbindu-i prietenos. Aţi picat numai bine să serviţi nişte plăcintă cu carne de porc împreună cu noi. Hannah se uită la conţinutul vasului pe care-l avea în mâini, apoi la Kate şi la Peter. Sper că nu aveţi stomacurile prea delicate. Aţi face bine să vă feriţi privirea, căci doctorul a crezut de cuviinţă să le ia sânge atât lui Sidney, cât şi vizitiului.

Hannah se îndreptă spre şanţul de scurgere din fundul curţii. Bineînţeles că, la auzul acestor vorbe, Peter, Kate şi Jack se luară după ea, urmărind-o cum varsă conţinutul ligheanului, adică o cantitate impresionantă de sânge roşu închis la culoare, în apa stătută de ploaie care mai rămăsese încă pe fundul jgheabului. O mulţime de viespi şi muşte apărură ca din pământ, bâzâind deasupra băltoacei însângerate.

— Le-a luat sânge?!! exclamă Kate, plină de dezgust.

— A fost o măsură de precauţie, având în vedere faptul că amândoi au suferit lovituri puternice la cap. Mai bine să previi decât să-ţi pară rău după aceea. Jack a ţinut vasul doctorului, nu-i aşa micuţul meu stăpân? întrebă Hannah.

— Le-a înţepat vinele până când sângele a început să curgă *pic, pic, pic,* în lighean, comentă Jack, foarte serios şi mândru de sine. L-am ţinut pe Sidney de mână.

— Se numesc vene, ve-ne, nu vine, domnişorule Jack, îi explică Hannah.

— O, ce scârboşenie, exclamă Kate, iar ecoul vocii ei răsună de jur împrejurul curţii, în timp ce privea cum se scurge sângele în jgheabul cu apă băltită. Ce lucru îngrozitor le-a făcut bieţilor oameni care şi aşa erau suferinzi! E doctor de-adevăratelea?

Peter o trase pe Kate de mânecă. Ea se întoarse spre el şi băiatul îi făcu un semn discret cu capul să se uite în spatele lor.

Pastorul Ledbury şi Gideon se aflau în direcţia indicată de el, împreună cu un tânăr domn durduliu, care purta o perucă pudrată din abundenţă şi o cămaşă albă ca zăpada. Acel domn se ştergea pe mâini cu un şervet şi avea un aer calm şi competent.

— Sper că veţi scuza impertinenţa tinerei mele protejate, rosti pastorul Ledbury. Nu pricepe cât de onoraţi suntem că beneficiem de asemenea îngrijiri medicale din partea dumneavoastră.

— Vă asigur că nu mă simt câtuşi de puţin ofensat, părinte Ledbury, îl linişti tânărul domn. Vederea sângelui îi face să intre în panică pe cei neobişnuiţi cu o asemenea privelişte.

— Domnişorule Peter, domnişoară Kate, îi anunţă pastorul Ledbury cu emfază, acest domn nu este nimeni altul decât doctorul Erasmus Darwin, ale cărui cunoştinţe medicale sunt atât de vaste, încât până şi regele Angliei l-ar accepta drept doctorul său personal.

Gideon, care stătea în spatele doctorului şi al pastorului, îi făcu semn lui Peter să facă o plecăciune, ceea ce acesta şi făcu. Kate, care rămăsese pironită locului, cu gura căscată de uimire, nu făcu nicio reverenţă şi nici nu scoase vreo vorbă.

— Mă bucur de cunoştinţă, copii, şi sunt în măsură să vă asigur că tânărul Sidney şi vizitiul se simt foarte bine şi, după vreo oră sau două de odihnă, vor fi gata să-şi reia călătoria.

— Dumneavoastră sunteţi doctorul Erasmus Darwin? întrebă Kate, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

Doctorul dădu nedumerit din cap, în semn de încuviinţare şi îi zâmbi:

— Chiar eu în persoană.

— O, ce plăcere le-ar face părinţilor mei să vă cunoască! I-am dat numele dumneavoastră unei vaci de la ferma noastră, domnule.

Auzind aceste vorbe, atât pastorul, cât şi doctorul râseră din toată inima.

— Asta zic şi eu onoare, nu-i aşa părinte? grăi doctorul Darwin. Sper că e bună de lapte.

— Şi, continuă Kate, veţi deveni un reputat om de ştiinţă şi inventator, iar nepotul dumneavoastră, pe care îl va chema Charles, va descoperi ceva ce va schimba lumea, o dată pentru totdeauna.

— Uf, mormăi Peter în barbă. Uite c-a făcut-o.

Doctorul Darwin se opri din râs şi, luat oarecum prin surprindere, studie cu atenţie chipul lui Kate. Pastorul nu-şi mai găsea cuvintele, ceea ce nu-i stătea în fire. Gideon însă făcu un pas înainte.

— Unii membri ai familiei lui Kate au darul clarviziunii. Ei pot prezice viitorul. Cu toate acestea, sunt sigur că însăşi domnişoara Kate ar fi prima care să admită că nu toate previziunile lor se adeveresc.

Kate se uită la Gideon, îşi scutură capul de parcă abia s-ar fi trezit din somn şi ar fi vrut să-şi limpezească gândurile, după care, pe neaşteptate, se fâstâci toată.

— O, îmi pare rău, îi ceru ea scuze doctorului Darwin. Vă rog să nu luaţi în seamă spusele mele. Nu ştiu ce mi-a venit. Ce prostie din partea mea!

Doctorul Darwin îi zâmbi şi, ca să treacă peste momentul de stânjeneală, îngenunche lângă Jack şi începu să stea de vorbă cu el.

— Aşadar, domnişorule Jack, speri să-l vezi pe rege şi să-l convingi să pună mâna pe tine ca să te vindece de gâlci?

— Da, domnule, am boala regelui.

Doctorul Darwin îi palpa uşor gâtul băiatului în timp ce vorbea cu el:

— O ai, într-adevăr, Jack, dar sunt fericit să-ţi spun că nu este o formă gravă. Bănuiesc că tu nu cedezi aşa uşor în faţa bolii. Am îngrijit-o pe mama doctorului Samuel Johnson, care a locuit în Lichfield până şi-a dat obştescul

sfârşit, adăugă doctorul Darwin. Dânsa mi-a spus că şi renumitul ei fiu a suferit de boala regelui pe când era copil. Dar, spre deosebire de tine, doctorul Johnson a suferit cumplit din pricina bolii. Nu se poate să nu-i observi cicatricele cu care a rămas pentru tot restul vieţii. Când era chiar mai tânăr decât tine, adică avea vreo doi anişori, cam aşa ceva, mama lui l-a dus la Londra ca să-l atingă regina Ana. Maiestatea Sa i-a dat o amuletă de aur pe care o mai poartă la gât şi în ziua de azi. Şi iată că a devenit un respectat om de litere, autorul primului dicţionar al limbii engleze şi, după unii, cu toate că *eu* trebuie să mă conving cu proprii mei ochi mai întâi, una dintre cele mai strălucite minţi din Londra.

— Uite că aşa am aflat cine a fost doctorul Johnson, adică cine este, vreau să spun, îi şopti Peter lui Kate. Autorul primului dicţionar. Margrit mi-a spus că îmi va cumpăra un cadou atunci când voi afla cine a fost doctorul Johnson.

— *Toată lumea* ştie asta, ripostă Kate, tot în şoaptă.

— Chiar aşa? Ei, bine, n-oi avea eu habar cine este acest doctor Johnson, dar măcar ştiu când să-mi ţin gura... i-o întoarse Peter.

Kate făcu feţe-feţe.

— Îmi pare rău. Nu m-am putut stăpâni. N-o să se mai întâmple altă dată. Oricum, pun pariu că ştiu ce cadou îţi va face Margrit.

— Ce anume?

— Un dicţionar.

Peter se strâmbă.

Doctorul Darwin încă mai stătea de vorbă cu Jack, care se ghemuise pe pavaj, lângă el.

— Sidney spune că m-ar vindeca şi sudoarea unui om spânzurat. Vrea să mergem la Tyburn să facem rost de aşa ceva, îi relată Jack.

— Nu te-aş sfătui, domnişorule Jack. N-ar fi bine nici pentru tine, nici pentru el. Dar trebuie să mergeţi neapărat la St James Court*. Îţi va plăcea de regele George şi sunt aproape sigur că şi lui îi va plăcea de tine. Şi nu uita să-i spui că domnişoara Kate a numit-o pe una dintre vacile ei doctorul Darwin din Lichfield. Se va amuza copios. Îi place atât de mult agricultura, încât unii dintre curtenii săi îi spun *fermierul George*.

— Ştii ceva, conaşule Jack? interveni Hannah. Ai putea să-i povesteşti regelui despre straturile tale de varză şi cum ai speriat iepurii, împreună cu mama ta. Apoi i se adresă doctorului Darwin cu glas scăzut, de teamă să n-o audă Jack: Cât de bolnav este, doctore?

— Umflăturile de pe gâtul lui sunt mici şi nu prezintă ulceraţii. Băiatul are o culoare normală şi nici nu este prea slab. Trebuie să mănânce bine, să se ducă devreme la

---

* Curtea regală.

culcare, să facă mişcare moderată şi băi reci, asta în cazul în care-l puteţi convinge. Dacă transpiră prea mult noaptea, atunci trebuie să-i luaţi sânge. Nimic nu e sigur pe lumea asta, dar se pare că boala regelui nu l-a doborât pe Jack.

— E adevărat că atingerea reginei Ana l-a vindecat pe bunul doctor Johnson, la fel ca şi pe tatăl doamnei Byng?

— N-aş putea să fac o asemenea afirmaţie, draga mea, replică doctorul. Ce ştiu însă este că acea atingere i-a adus multă alinare doamnei Johnson. În orice caz, toată lumea ştie că Samuel Johnson, în ciuda faptului că are faţa plină de cicatrice, nu vede cu un ochi şi nici nu aude cu o ureche, a realizat într-o viaţă ceea ce alţi oameni ar fi făcut în vreo şase vieţi, cu sau fără gâlci!

Doctorul Darwin îşi luă la revedere de la călători şi le ură drum bun. Pastorul îi strânse mâna cu căldură. În mod evident, avea un respect deosebit pentru reputatul doctor din Lichfield. Când doctorul Darwin, care se îndrepta spre aleea îngustă ce dădea în Bird Street, ajunse în dreptul lui Peter şi Kate, se opri pentru o clipă ca să vorbească cu Kate.

— Vă rog frumos, domnişoară, spuneţi-mi ce prevedeţi că va descoperi distinsul meu nepot?

— Chiar vreţi să ştiţi?

— Desigur.

Kate ezită o clipă şi îi aruncă o privire piezişă lui Peter.

— În acest caz, trebuie să juraţi că nu veţi spune nimănui, cuvântă ea.

— Foarte bine. Jur!

— Charles Darwin a descoperit ceva ce se numeşte *evoluţie*. A descoperit că oamenii n-au fost creaţi, ci au *evoluat* din maimuţe. Odată făcută această descoperire, totul s-a schimbat.

Doctorul Darwin se uită la ea de parcă ar fi fost lovit de trăsnet. Înghiţi în sec şi întrebă:

— De ce-ai spus că *a schimbat* totul, în loc de *va schimba* totul?

Peter, exasperat, îşi dădu o palmă peste frunte.

— Din greşeală, se repezi Kate să spună. V-am spus că sunt obosită.

În timp ce serveau un prânz frugal, pastorul îi anunţă că, având în vedere evadarea lui Ned Porter şi descoperirea urmelor lăsate de hoţii de drumul mare, intervenise o schimbare de planuri. Intenţionase să meargă cu trăsura doamnei Byng până acasă la fratele ei, în Chiswick, dar, în împrejurările date, credea că ar fi mai bine să se îndrepte spre Birmingham şi să ia de acolo diligenţa de Londra, care făcea curse directe, fără oprire. Era o variantă mai rapidă, deoarece caii se schimbau regulat la staţiile de poştă, şi mai sigură, deoarece vizitiii diligenţelor erau

înarmaţi cu espingole*. În timp ce ascultă, Gideon dădea din cap, manifestându-şi acordul. Călătoria de la Lichfield la Birmingham nu trebuia să le ia mai mult de două ore, îi asigură el. Urmau să plece la şase, ca să le dea lui Sidney şi vizitiului răgaz să-şi mai revină cât de cât.

Soarele îşi făcu apariţia după prânz şi, cu excepţia lui Gideon şi a celor doi invalizi, călătorii se hotărâră să facă o plimbare prin Lichfield. Un vânt călduţ şi aprig se stârni în timp ce umblau pe străzile primitoare, înţesate de locuitorii paşnici ai orăşelului. Copiii se amuzară teribil văzând ce putea face o rafală puternică de vânt: ba smulgea tricornurile sau perucile bărbaţilor de pe cap, ba ridica poalele fustelor de lăţimea unei maşini mici. Mai-mai că se aşteptau ca unele dintre doamnele mai elegante să fie luate pe sus şi purtate pe aripi de vânt, până în înaltul cerului, ca nişte baloane uriaşe, viu colorate.

Pastorul Ledbury le făcu turul catedralei Lichfield. Vocea lui, aproape la fel de bubuitoare ca întotdeauna, răsuna cam indecent în acest lăcaş sfânt, cufundat într-o tăcere cucernică. Apoi, Kate se opri în Capela Sfintei Fecioare, scăldată în lumina razelor de soare multicolore ce se revărsau în valuri prin vitraliile bogat ornamentate, şi înălţă o rugă tăcută pentru întoarcerea acasă, în vremurile lor, în deplină siguranţă.

---

* Puşcă de epocă, având ţeava scurtă şi răsfrântă, ca o pâlnie.

Ieşiră prin curtea catedralei şi trecură de casa doctorului Darwin, îndreptându-se spre eleşteul Minster. Era lucrul cel mai firesc pe care-l făcuseră copiii de când sosiseră în secolul al optsprezecelea, căci atât Kate, cât şi Peter erau obişnuiţi să fie târâţi de la un obiectiv turistic la altul pe timpul vacanţelor. Din nefericire însă, aici nu aveau de unde să-şi cumpere o îngheţată sau o băutură răcoritoare, aşa că traseul li se păru de-a dreptul obositor.

Peter rămăsese în urmă, convins că văzuse o ciocănitoare într-un ulm uriaş, ale cărui ramuri atârnau deasupra iazului. Rămase cu ochii pironiţi pe ramurile maiestuoase, cu mâna pavăză la ochi, până când nişte hohote de râs îi atraseră atenţia. Privind către tovarăşii săi de drum, văzu că vântul îi smulsese pălăria de pe cap pastorului Ledbury şi i-o azvârlise în iaz, împingând-o mai departe de mal cu fiecare clipă. După ce îşi dădu seama că cel mai lung băţ pe care-l găsise era prea scurt, pastorul intră, fără cea mai mică ezitare, în eleşteu, cu ciorapii săi albi şi cu pantofii cu catarame cu tot. Înaintă cu greu prin apă şi prin mâl până când îşi recuperă pălăria, punându-şi-o înapoi pe cap. Apa îi şiroia pe faţă, iar de ciorapi i se agăţaseră alge. Cu toate acestea, părea tare încântat de sine.

— Pe onoarea mea, apa asta răcoreşte de-a binelea, râse el.

Îşi scoase din nou pălăria, o umplu cu apă din eleşteu, după care şi-o turnă pe cap. Hannah, îmbujorată la faţă,

ţipa şi se tăvălea de râs, iar Jack îl implora pe pastor să-l lase şi pe el în apă, ceea ce ar fi şi făcut, dacă Hannah nu s-ar fi împotrivit vehement:

— Nu, domnule, în niciun caz, având în vedere sănătatea lui şubredă. Ar putea să răcească pe vântul ăsta!

Peter, aflat la o distanţă de vreo 50 de yarzi* în spatele lor, participă şi el la veselia generală, până când văzu ceva ce-i tăie brusc pofta de râs. Făcu un pas în spatele falnicului ulm şi mai privi încă o dată ca să-şi confirme bănuielile. Pe malul celălalt al eleşteului, pitulat între două tufe, ca să nu fie văzut de grupul ce se distra copios, dar perfect vizibil din locul unde se afla Peter, stătea Omul de Smoală. Peter se retrase după trunchiul copacului, cu inima bubuindu-i în piept. Îşi suci gâtul până când reuşi să-l zărească din nou şi, tremurând ca varga, trase cu coada ochiului, pe malul de vizavi, la omul pe care sperase să nu-l mai vadă niciodată în viaţa lui. Îi studie cicatricea ca o Lună Nouă, ce ieşea în mod izbitor în evidenţă chiar şi de la o asemenea distanţă, haina neagră şi murdară, dar, mai ales, aerul acela de cruzime detaşată şi concentrare totală asupra prăzii. Lui Peter îi veni în minte imaginea unui leu bătrân şi viclean stând la pândă pe malul unei ape din savană, gata să se repeadă asupra victimei sale inocente, care nu bănuia primejdia.

---

* Un yard = 0,91 m.

Înainte de a-şi da bine seama ce face, Peter se pomeni fugind către prietenii săi, agitându-şi braţele în aer şi răcnind ca din gură de şarpe:

— Veniţi să vedeţi ciocănitoarea! Când aruncă din nou o privire peste eleşteu, Omul de Smoală dispăruse.

Inspectorul Wheeler le dădu familiei Dyer şi familiei Schock câte o fotografie color mărită s-o studieze, după care se lăsă pe spate pe un scaun uzat de bucătărie, aşteptând reacţia lor. Fotografia înfăţişa un băiat şi o fată în haine din secolul al optsprezecelea, plutind la vreun metru deasupra pământului, în parcarea unui supermarket.

— O, Dumnezeule! rosti doamna Dyer cu o voce gâtuită. Este Kate!

— Ce se întâmplă? vru să ştie doctorul Dyer. Când şi unde a fost făcută această fotografie?

— Vreţi să spuneţi că acesta ar putea fi Peter? exclamă doamna Schock.

Vorbeau cu toţii în acelaşi timp.

— Cred că ar fi mai bine să ne spuneţi despre ce este vorba, domnule inspector, interveni domnul Schock.

— Sincer, aş vrea şi eu să vă *pot* spune ce-i cu toată povestea asta, începu inspectorul. Dar mi-aţi răspuns deja la o întrebare, doamnă Dyer. Fata din poză pare să fie fiica dumneavoastră. Şi, totuşi, este, în mod categoric, o imagine

oarecum neobişnuită pe care am fi luat-o drept farsă, doar că, după toate aparenţele, au existat şi o serie de martori cu acest prilej.

Poliţistul observă cum cele patru capete se pleacă deasupra mesei de bucătărie. Era un caz ciudat, fără nicio urmă de îndoială. Ajunscse să excludă răpirea. Familia Schock era înstărită, dar nu suficient de bogată şi, în plus de asta, dacă cei doi copii ar fi fost răpiţi, ar fi trebuit să apară şi o cerere de răscumpărare. Cealaltă ipoteză, şi anume că Peter ar fi fugit, nu putea fi exclusă cu totul, deoarece băiatul era aproape la fel de supărat pe ambii părinţi. Dar nu mai fugise niciodată până acum şi ce motiv ar fi avut s-o ia cu el pe Kate, o fată pe care abia o cunoscuse? Nu, n-avea nicio logică. Apoi, mai era teoria unui psihopat oarecare, căruia îi venise deodată ideea de a face rău unor copii nevinovaţi, ascunzându-i pe undeva şi apoi ieşind din laborator fără să fie văzut de nimeni, şi toate astea într-un interval de cât... două, trei minute, cel mult? Dar asta întrecea orice imaginaţie. Şi, de fiecare dată, se ajungea la aceeaşi concluzie: copiii ăştia se evaporaseră, pur şi simplu.

Fotografia era primul indiciu în acest caz. Şi ce indiciu! Ce concluzii logice putea să tragă din poza asta bizară? Şi, cu toate acestea, avea o presimţire pe care nici nu şi-o putea explica, şi nici n-o putea împărtăşi cuiva, anume că cei doi copii erau teferi. Era, de asemenea, din ce în ce

mai convins că tatăl fetei îi ascundea ceva şi, de aceea, urmărea mai atent reacţiile acestuia.

— Dar unde a fost făcută fotografia? Cum aţi intrat în posesia ei? Unde este fata mea acum?

Doamna Dyer devenea din ce în ce mai agitată. Doctorul Dyer o luă pe după umeri. Inspectorul Wheeler se uită în ochii lui. *Pare şocat,* îşi zise el în sinea lui, *dar şi agitat. Foarte agitat, chiar. Ce secret anume oi fi ascunzând, doctore Dyer?*

— Redactorul unui ziar local din Staffordshire mi-a trimis-o prin fax azi de dimineaţă. Aveau de gând să publice un articol despre o presupusă apariţie a unor fantome...

La auzul acestor vorbe, doamna Schock izbucni în lacrimi.

— Îmi cer scuze că vă tulbur, doamnă Schock, afirmă inspectorul. Îmi permiteţi să continui?

— Desigur, îmi pare rău. Continuaţi, vă rog, replică ea.

— Nu sunt prea multe de spus în momentul de faţă. Bărbatul care a făcut fotografia jură că a văzut două fantome în parcarea supermarketului Sainsbury's. Redactorul ziarului a avut impresia că o recunoaşte pe Kate şi mi-a trimis poza spre confirmare, înainte de a o publica. I-am confiscat fotografia şi negativul, dând de înţeles că există o explicaţie logică pentru toate acestea. Sunt sigur că sergentul meu va găsi o explicaţie plauzibilă, care să-i satisfacă

pe moment... Trei ofiţeri sunt chiar acum în drum spre Staffordshire. Vă asigur că veţi fi informaţi imediat ce vom afla noutăţi în acest caz.

— Dar ar putea băiatul acesta să fie Peter? întrebă tatăl lui. Şi cum pluteau ei în aer? Şi ce naiba făceau îmbrăcaţi în costume din secolul al optsprezecelea?

— Exact asta m-am întrebat şi eu, îi confirmă spusele inspectorul Wheeler. Aş fi mai mult decât încântat dacă ne-ar putea explica cineva, deoarece, deocamdată, dacă nu sunt de acord şi, categoric, nu sunt, că aceste apariţii sunt nişte fantome, nu am nici cea mai vagă idee ce-i cu această fotografie.

— Pot să păstrez fotografia? întrebă doctorul Dyer.

— Vă rog, replică inspectorul. Poftim un plic, s-o puneţi înăuntru. Am rugămintea să păstraţi discreţia, totuşi. N-aş vrea ca presa să pună mâna pe ea înainte de a avea ocazia să-mi desfăşor ancheta aşa cum se cuvine.

În timp ce pleca cu maşina de la ferma familiei Dyer, inspectorul îi dădu un telefon ofiţerului însărcinat cu supravegherea centrului NCRDM.

— Anunţă-mă în cazul în care doctorul Dyer îşi face apariţia acolo în această după-amiază. Aş fi interesat să aflu dacă are un plic mare maro cu el.

*

Vizitiul refuză oferta pastorului de a sta împreună cu ei, în trăsură, spunând că se simţea mai în largul său călătorind sus, pe capră. Înghesuit între vizitiu şi Gideon, Peter vedea cum vizitiului îi pica capul de ameţeală şi, în curând, adormi, legănat de balansul vehiculului. Abia când începu să sforăie uşurel, îndrăzni Peter să-i spună lui Gideon ce avea pe suflet.

— L-am văzut pe Omul de Smoală în timp ce ne plimbam în după-amiaza aceasta. Ne spiona. Apoi, pe când eram în drum spre Lichfield, am trecut pe lângă o tavernă şi sunt sigur că l-am zărit din nou. Stătea la o masă, înconjurat de o mulţime de oameni. Dar poate că mi s-a părut...

Gideon se schimbă la faţă. După un moment de tăcere, îi zise:

— Mă întrebam eu de ce tot te uiţi peste umăr. Ai mai văzut ceva?

— Nu, nimic. I-am spus şi lui Kate să fie cu ochii-n patru.

— Credeam că este deja în Londra, prea departe ca să ne mai poată pricinui vreun rău, rosti Gideon. Pe de altă parte însă, stăpânul lui are o sută de informatori plătiţi, care ar putea să dea de urma noastră de la Land's End până la John O'Groats dacă chiar ar vrea.

— Gideon... Peter ezită înainte de a-i pune întrebarea, de teamă să nu-l ofenseze. Gideon, spune-mi şi mie, dacă nu te deranjează, de ce te urmăreşte Omul de Smoală?

Pentru *cine* lucrează el? Şi ce-a vrut Ned Porter să spună atunci când ţi-a zis că n-ar vrea să fie în locul tău nici măcar pentru o casetă plină cu diamante?

— Ha! Ned Porter! mârâi Gideon. Am eu o teorie despre ticălosul ăla alunecos ca un ţipar, acum că ştiu că Omul de Smoală a fost în Lichfield. Pun pariu că miraculoasa evadare a lui Ned Porter are de-a face cu extraordinarul talent al Omului de Smoală de a deschide lacătele cu şperaclul. Omul de Smoală a dat cu siguranţă sfoară-n ţară că va răsplăti orice vagabond care-i va da informaţii despre un anume domn Seymour şi doi copii cu puteri magice. Iar Ned a văzut cum voi doi v-aţi evaporat...

— Dar nu avem puteri magice! Nu-i adevărat! Nu suntem vrăjitori sau mai ştiu eu ce, se revoltă Peter.

— Ştiu, domnişorule Peter, însă dacă Omul de Smoală urmează să ia bani frumoşi pe captura lui, îşi va da tot interesul să stârnească curiozitatea oamenilor în privinţa cutiei magice.

— Dar a declarat că ne-o va vinde nouă înapoi!

— Ha! Chiar crezi că ţi-o va vinde ţie dacă ar putea obţine un preţ mai bun în altă parte?

— Atunci ce sens mai are să mergem la Londra? Neavând niciun ban, nu ne-o va da niciodată. Cum o să mai ajungem Kate şi cu mine acasă?

Pentru prima oară de când se afla aici, Peter simţi cum îl cuprinde o panică ce pornea din străfundurile fiinţei

sale. Până acum nu luase în serios eventualitatea că nu se va mai putea întoarce niciodată acasă. Acum însă îi zvâcni inima-n piept la gândul că era rupt de lumea lui, departe de casă, de prieteni, de şcoală, izolat de toate fiinţele şi lucrurile la care ţinea. Nu mai avea să simtă vreodată gustul îngheţatei sau al sendvişurilor cu unt de arahide, nu mai avea să se uite la televizor sau să meargă cu autobuzul cu etaj, nu mai avea să citească ultimele cincizeci de pagini din *Stăpânul inelelor* sau să vadă vreun avion cu reacţie zburând peste Richmond Green... mama lui nu-i va mai lua niciodată capul în mâini ca să-l sărute înainte de culcare. Apoi îşi aminti că ultimele cuvinte pe care i le adresase tatălui său fuseseră „te urăsc". Simţi că i se pune un nod în gât şi ochii i se împăienjeniră de lacrimi. Se uită drept înainte fără să scoată vreo vorbă. Peisajul de vară, care până mai adineauri i se păruse sălbatic, slobod şi atrăgător, devenise dintr-odată insuportabil de arid şi nefamiliar.

Gideon îşi îmboldi caii să meargă mai repede şi pocni din bici, făcându-l pe vizitiu să tresară în somn şi să se sprijine de Peter. Obrazul său nebărbierit se freca de gâtul lui Peter, iar respiraţia îi era urât mirositoare. Gideon întinse mâna şi-l dădu pe vizitiu la o parte de pe tânărul său prieten.

— O să găsim noi o cale să vă trimitem înapoi acasă, domnişorule Peter, oricât de mult ne-o lua, tot o s-o găsim până la urmă.

Peter îşi muşcă buzele şi dădu viguros din cap în chip de mulţumesc, nefiind în stare să vorbească încă.

— M-ai întrebat pentru cine lucrează Omul de Smoală. Şi, din moment ce se pare că soarta ne-a unit, se cuvine să ştii. Omul de Smoală şi cu mine am avut acelaşi stăpân, şi anume pe lordul Luxon. El este mâna dreaptă a lordului Luxon.

Peter se cutremură, îngrozit la gândul că Gideon ar fi putu să lucreze alături de un asemenea monstru.

— Dar de ce ar trimite Lordul Luxon un asemenea individ în urmărirea ta?

— Lordul Luxon crede că ştiu prea multe şi nu vrea să-mi dea voie să plec din serviciul său. Este tare furios că mi-am părăsit slujba.

— Dar de ce? Nu se poate aştepta ca tu să lucrezi pentru el împotriva voinţei tale.

— Mi-a salvat viaţa.

— Da, dar asta nu înseamnă că are drept de proprietate asupra ta!

— La puţină vreme după ce lordul Luxon m-a luat în slujba lui, continuă Gideon, tatăl său, bătrânul lord Luxon, a murit. Locuiam la Tempest House, în Surrey, un conac cu treizeci de camere, situat pe un domeniu de o mie de acri*. În mai puţin de un an, lordul Luxon începuse să

---

* Un acru = 4,05 mp.

manifeste aversiune faţă de toţi servitorii şi administratorii domeniului. Cred că încă mai vedea dezaprobarea tatălui său reflectându-se în ochii lor, şi e adevărat că unii dintre ei încă îl considerau pe lordul Luxon un tânăr capricios, fiindu-le greu să-l trateze în maniera cuvenită, ca nou stăpân. Lordul Luxon s-a debarasat de ei, unul câte unul, şi a angajat servitori noi. Avea încredere în mine, mai presus de toate, din pricina faptului că îi datoram viaţa, apoi pentru că aveam talent la contabilitate şi ştiam cum să ţin personalul în mână. Până la vârsta de nouăsprezece ani, aproape că ajunsesem să conduc toată casa şi tot domeniul. În schimb, mă plătea bine şi, mai mult chiar, a făcut aranjamentele necesare ca fratele meu vitreg să ajungă ucenicul unui bine-cunoscut artist şi gravor, domnul Hogarth, care are un atelier în piaţa Covent Garden.

— Cum arată Joshua? Câţi ani are?

— Are nouăsprezece ani. Tu aduci puţin cu el. Ai acelaşi colorit al părului şi al feţei şi amândoi râdeţi rar, dar când o faceţi...

— Mulţumesc, Gideon! Mama mea spune că iau viaţa prea în serios...

Gideon râse, dar se întristă imediat.

— Lui Joshua îi poţi găsi o asemănare cu oricine... Domnul Hogarth are sănătatea şubredă, iar Joshua este nerăbdător să-i ia locul. Joshua nu înţelege... de ce am plecat din serviciul lordului Luxon. În scrisoarea care mă

aştepta la Baslow Hall, m-a avertizat că stăpânul meu e supărat că l-am părăsit... De asemenea, mi-a scris că lordul Luxon aranjase cu domnul Hogarth ca el să plece din slujba acestuia şi să se mute la Tempest House. Lordul Luxon i-a promis lui Joshua că-l va însărcina cu realizarea unui set de schiţe ale diverselor sale proprietăţi şi portrete ale prietenilor săi... Fratele meu, bineînţeles, este măgulit şi încântat că i s-a acordat o asemenea onoare. Dar nu trebuie să se ducă! Nu trebuie să se ducă! Lordul Luxon face asta ca să mă atragă înapoi în plasa lui şi nici nu vreau să mă gândesc la rolul pe care lordul Luxon intenţionează să i-l dea bietului Joshua... În prezent, mintea lui e ocupată cu tot felul de planuri şi stratageme... Nu mai e acelaşi om de pe vremuri.

Gideon se cufundă în tăcere pentru o vreme. Peter îşi dorea tare mult ca vizitiul să se oprească din sforăit.

— Şi ce amestec are Omul de Smoală în toată povestea asta? îndrăzni Peter să întrebe. Cum naiba a angajat lordul Luxon un criminal ca el?

— Lordul Luxon a dat în patima jocurilor de noroc. Îşi petrecea tot timpul în compania risipitorilor şi a ticăloşilor, cărora nu le păsa nici cât negru sub unghie de el, dar trăiau bine pe spinarea lui. A devenit membru al clubului White's* din St James's. În mai puţin de un an avea un

* În textul original, *White's Club*, al cărui echivalent în limba română este *Clubul Albilor*.

munte de datorii la joc. Cum eu îi ţineam socotelile, mi-am dat seama, destul de curând, că pierdea averi fabuloase noapte de noapte. În cele din urmă, a trebuit să-l avertizez că mai avea doar câteva săptămâni până când urma să se ruineze definitiv, dar nu păru să-i pese. „Nu-mi da mie lecţii ca o babă, Seymour", mi-a spus el atunci, „ci mai degrabă adu-mi o lamă scurtă şi ascuţită, deoarece am un plan".

Gideon se opri şi oftă adânc.

— Care era planul?

— Spre veşnica mea ruşine, domnişorule Peter, am devenit hoţul lui de buzunare*. Nu ştiam cum să-l refuz pe atunci. Îi invita pe nestatornicii săi prieteni să stea la Tempest House câte patru zile la rând. Aceştia beau prea mult şi jucau toată noaptea, făcând pariuri de sute, chiar mii de guinee, pe cele mai ridicole lucruri: curse de melci sau aruncatul fulgilor din capul scării şi alte asemenea chestiuni. Mi se întorcea stomacul pe dos când vedeam că lordul Luxon, pe care îl admirasem atât de mult, trăia exact aşa cum prevăzuse tatăl său. Crezusem că are în sânge nobleţea de caracter a unui gentleman, dar... La sfârşitul fiecărei nopţi mă chema la el, iar dacă vreunii din-tre musafirii săi câştigaseră prea mult, mă punea să-i aduc acele câştiguri înapoi.

---

* În textul original, *cutpurse*, adică persoană care fură poşete tăindu-le mânerele.

— Adică furai banii ca să-i aduci înapoi!

— Da, domnişorule Peter. Devenisem hoţul de buzunare al lordului Luxon. Timp de aproape un an, am făcut ceea ce mi-a cerut. Nici că m-a mirosit careva. Victimele mele abia dacă simţeau o adiere de vânt pe când mă atingeam în trea-căt de ele. Doar mai târziu, când duceau mâna la pungă, descopereau că era tăiată. Am furat diamante de la gâtul conteselor şi ceasuri de aur din buzunarele gentilomilor adormiţi, prea beţi ca să se mai poată mişca, şi, fără urmă de îndoială, voi arde în flăcările iadului pentru asta.

Peter nu ştia ce să spună. Nu era de mirare că pastorul Ledbury nu avea încredere în el, ştiind că fusese hoţ. Era stăpânit de emoţii contradictorii, luptându-se din răsputeri să nu cadă pradă dezamăgirii şi neîncrederii. Gideon, Hoţ de Buzunare. Asta nu se potrivea deloc cu părerea pe care şi-o făcuse Peter despre el. Gideon cel Viteaz, Gideon cel Puternic, Gideon, Om de Nădejde, da, dar Gideon, Hoţ de Buzunare, niciodată.

— Dar lordul Luxon te-a obligat să faci asta, nu-i aşa? exclamă Peter. N-a fost vina ta!

— Mi-a poruncit s-o fac şi, totuşi, îmi stătea în puteri să-l refuz. Am fost slab şi am făcut ceea ce mi-a cerut.

— Ar fi putut să-ţi facă vreun rău dacă l-ai fi refuzat... insistă Peter.

— Da, dar cine ştie, poate mi-aş fi salvat stăpânul, în cazul în care aş fi rămas ferm pe poziţii. A şi ţinut să

precizeze că nu eram decât un hoţ amărât atunci când îmi salvase viaţa şi acum, devenind din nou hoţ, aş putea să i-o salvez pe-a lui.

— Cum puteai să refuzi aşa ceva? întrebă Peter.

— Într-adevăr, mi-am pus şi eu întrebarea asta. Dar nu e zi de la Dumnezeu în care să nu regret ceea ce am făcut. În ajunul celei de-a douăzecea aniversări, i-am spus lordului Luxon că biata mea conştiinţă nu-mi mai dădea voie să fur pentru el de-atunci încolo. Am crezut că mă va alunga din Tempest House, dar, pentru a doua oară, m-a surprins compasiunea lui, căci a fost de acord să-mi reiau vechile îndatoriri. Locul mi-a fost luat în curând însă de Omul de Smoală, care băga spaima în oricine îi ieşea în cale. Omul de Smoală a adus cu el două aşa-zise calităţi care au grăbit, zic eu, ruina stăpânului meu. Prima era dorinţa de răzbunare pe toţi semenii săi pentru toate nenorocirile care se abătuseră asupra lui, şi doar îi cunoşti trista poveste din relatările mele. A doua era faptul că Omul de Smoală cunoştea toată şleahta banditilor, a căror influenţă nefastă se întindea în tot oraşul şi chiar dincolo de el: hoţi de buzunare, hoţi de drumul mare, tâlhari de drumul mare, manglitori, borfaşi şi asasini.

— Doar nu vrei să spui că şi tu ai lucrat, până la urmă, cu Omul de Smoală?

— Arareori ne-am încrucişat cărările, dar, aşa este, am avut acelaşi stăpân mai mult de doi ani, până când fratele

doamnei Byng, sir Richard Picard, i-a scris surorii lui, întrebând-o dacă poate să-mi ofere o slujbă la Baslow Hall. Sir Richard a cumpărat câţiva cai de la lordul Luxon şi, datorită faptului că eu personal am făcut toate aranjamentele necesare, a ajuns să mă cunoască bine. Lordul Luxon n-a acceptat demisia mea, dar eu am plecat de vreo trei săptămâni încoace, fapt ce l-a înfuriat la culme.

— Ei bine, îmi dau seama acum de ce nu vrei ca Joshua să lucreze pentru el. Dar... dar... nu mai eşti hoţ de buzunare acum, nu-i aşa? îl descusu Peter, simţind nevoia să se clarifice în această privinţă.

Pe Gideon păru să-l întristeze atât de mult această întrebare, încât lui Peter îi veni să intre în pământ de ruşine din pricină că îi ieşiseră asemenea vorbe pe gură. Cu toate acestea, Gideon îi răspunse:

— Nu!... Nu, nu mai sunt.

Acestea fiind zise, pocni din bici şi se uită drept înainte, fără să mai spună nimic altceva.

Trăsura huruia, străbătând, milă după milă, drumul de ţară. Ploaia nu căzuse în această parte a comitatului Staffordshire, iar drumurile şi câmpurile erau prăfoase şi pârjolite de soare. Din când în când, treceau pe lângă ţărănci îmbrăcate în cămăşi de bumbac, trudind în arşiţa zilei, cu feţele înnegrite de soare. La un moment dat, Peter zări un cârd mare de ciori de câmp, vreo sută, dacă

nu mai multe, adunate grămadă. Păsările mari şi negre ciuguleau ceea ce mai rămăsese împrăştiat pe jos după ce se recoltase mazărea. O căruţă cu coviltir, goală, părea abandonată în mijlocul câmpului, iar o cioară singuratică era cocoţată în vârful ei. Cioara îşi deschidea pliscul alb şi scotea un croncănit răguşit — Cra! Cra! —, aplecându-şi capul într-o parte şi fâlfâindu-şi aripile în răstimpuri. Razele soarelui se reflectau în ochii ei negri, iar Peter îşi imagină că vorbea despre ei. Celelalte ciori amuţiră şi se opriră din scurmat, zgâindu-se la pasărea solitară. Dădeau impresia că ascultau un discurs.

— Ia te uită, îi atrase Gideon atenţia lui Peter. Parlamentul ciorilor.

Vizitiul, care începuse să-şi mai revină din leşin pe ultima jumătate de milă, se trezi brusc.

— Domnule Seymour! strigă el. Ascultaţi. Este osia din faţă, dacă nu mă înşel.

Peste toate croncăniturile ciorii, se auzea un scârţâit care nu prevestea nimic bun, combinat cu un zgomot de lemn care se frânge şi se rupe în bucăţi. Gideon şi vizitiul schimbară priviri alarmate.

— Se duce, domnule! Ascultaţi-mă ce vă spun.

O clipă mai târziu, când una dintre roţi se izbi violent de un bolovan de pe drum, osia se rupse în două cu un pârâit teribil: TROSC! Trăsura se aplecă greoi într-o parte, iar Gideon ţinu din scurt frâul cailor agitaţi, care se cabrau

şi nechezau de spaimă. Cineva dădu deoparte portierele trăsurii, iar dinăuntru se auziră ţipete şi urlete. Speriate şi ele de zgomot, ciorile îşi luară zborul înnegrind cerul, se rotiră de trei ori pe deasupra trăsurii şi aterizară într-un stejar uriaş de la marginea drumului, făcând un vacarm îngrozitor. Croncăniturile înfricoşătoare — Cra! Cra! Cra! Cra! — se ridicau dintr-o sută de pliscuri, răsunând peste câmpuri şi făcând să vibreze parcă şi aerul. Jack, care se afla în trăsură, îşi acoperi urechile cu mâinile şi îşi îngropă faţa în fustele lui Hannah.

O oră mai târziu, călătorii ascultau deznădăjduiţi verdictul vizitiului, după două încercări nereuşite de a repara osia: era imposibil să ajungă cu trăsura până la Birmingham în starea în care afla.

— Mi-e foame, Hannah, se plânse Jack.

— Ca şi nouă tuturor, de altfel, vorbi sâsâit fratele său. Şi sete.

— Am nişte mere roşii, conaşule Sidney. Sunt crocante şi zemoase, numai bune de mâncat. Poftim, sunt destule pentru toată lumea.

Hannah le dădu câte un măr, iar Peter şi Kate se străduiră din răsputeri să nu se uite la Sidney, care încerca să muşte din măr cu gura lui ştirbă. Hannah, plină de tact, se oferi să i-l taie bucăţele.

— Doamne, Dumnezeule, Zeiţa Norocului s-a întors împotriva noastră! se văită pastorul. Totuşi, cu mai puţin de două mile în urmă, am trecut de un sat, unde putem închiria o căruţă de la vreun fermier. Ce zici, domnule Seymour?

— Satul acela era Shenstone, părinte Ledbury. O aşezare mică, într-adevăr. Dacă mergem puţin mai înainte, cred că ajungem la Aldridge, unde sunt mai multe şanse să procurăm o trăsură la gabaritul de care avem nevoie. Mi-e teamă că trebuie s-o luăm cu toţii pe jos până acolo, deoarece nu îndrăznesc să ne separăm.

— Domnule Seymour, rosti Hannah, nu-mi place deloc cum arată domnişorul Jack, priviţi ce ochi sticloşi are. Cred că e unul dintre puseurile lui de febră. Şi, iertaţi-mi îndrăzneala, dar, în mod sigur, domnişorul Sidney şi Martin n-ar trebui să meargă mult pe jos prin ţinutul acesta sălbatic...

— Haide, domnule Seymour, o întrerupse pastorul, lasă mutra asta îngrijorată, doar suntem ziua în amiaza mare, pe teren deschis. Nu te poţi îndoi de faptul că Martin, Sidney şi cu mine vom fi în stare să luăm apărarea femeilor şi copiilor timp de jumătate de oră! Du-te! Ia-l şi pe domnişorul Schock cu tine!

Gideon nu părea însă prea convins.

— Nu-mi place defel locul acesta, comentă el. Este adevărat că suntem pe teren deschis şi este dificil să fim

luaţi prin surprindere, dar asta poate constitui totodată şi un dezavantaj, fiindcă suntem uşor de reperat. N-am fi putut alege un alt loc mai expus, nici chiar dacă am fi vrut.

— Pfui! Fleacuri, domnule Seymour, îl dezaprobă pastorul. Ne-am învăţat de-acum lecţia. Şi, pe deasupra, dacă mergem cu toţii la Aldridge, cine rămâne să ne păzească lucrurile?

Gideon scoase un oftat şi se îndreptă spre Miez de Noapte.

— Haide, Peter, îl îndemnă el la drum. Cu cât o să plecăm mai repede, cu atât ne întoarcem mai curând.

Kate îi aruncă lui Peter o privire ucigătoare şi îi şopti sarcastic:

— Ei, bine, nu trebuie să-ţi faci nicio grijă în privinţa mea, nu-i aşa? Pot să stau foarte bine de vorbă cu Sidney.

Peter dădu din umeri în chip de scuză.

— Ce pot face? Nu este vina mea că eşti fată şi trebuie să porţi fuste lungi.

— Să nu mai aud niciun cuvânt! îl admonestă Kate cu glas scăzut.

Apoi oftă şi îi zâmbi vag lui Sidney, care îi arunca priviri sfioase pe furiş şi părea tare încântat de perspectiva de a o avea din nou pe Kate numai pentru el.

Miez de Noapte galopa spre Aldridge. Ţinându-se bine de cămaşa lui Gideon, Peter îşi întoarse capul să se uite la

tovarăşii lor de drum pe care îi lăsaseră în urmă. Hannah, Jack, Sidney şi Kate o porniseră la plimbare pe câmp. Vizitiul avea grijă de cai, iar pastorul stătea rezemat de un stejar, cu mâinile încrucişate pe burtă şi cu pălăria pe faţă. Deasupra lui, crengile gemeau sub greutatea ciorilor. Din vreme în vreme, câte una îşi lua zborul ca să se aşeze pe o altă ramură. Deoarece tot ţinutul din jur era ca-n palmă, stejarul ieşea puternic în evidenţă. Lângă el, trăsura stricată, încărcată cu bagaje, era şi ea vizibilă de la mare distanţă. Grupul părea extrem de vulnerabil. *Dacă hoţii de drumul mare se află cumva prin preajmă,* reflectă Peter, *sunt cu toţii o pradă uşoară.* După viteza cu care Gideon mâna calul, îşi dădea seama că şi el gândea, probabil, acelaşi lucru.

— Nu ne vom duce la Aldrige, hotărî Gideon. Ne vom opri la prima fermă care ne-o ieşi în cale şi-i vom plăti gospodarului pentru o căruţă. Trebuie să ne întoarcem cât mai repede cu putinţă. E posibil ca cineva să fi tăiat special osia înainte ca noi s-o fi pornit la drum. O fi având pastorul un pistol, dar mi-e teamă că îi lipseşte spiritul de luptător, iar vizitiul nu s-a refăcut complet. Trebuie să acţionăm repede şi să ne păstrăm cumpătul.

Capitolul 13

Cutia Pandorei

În care doctorul Pirretti își dă arama pe față, iar Gideon spune povestea tizului său

Sergentul Chadwick privea cele patru siluete traversând cu paşi mari terenurile de joc. Muşcă dintr-un baton de ciocolată şi îşi scoase binoclul din buzunar. Ezită puţin înainte de a-i da telefon inspectorului Wheeler aşa de dimineaţă, dar hotărî că şeful său avea să fie şi mai furios dacă nu-l suna.

Doctorul Dyer îi conducea pe cei doi oameni de ştiinţă de la NASA şi pe Tim Williamson în pas vioi, prin iarba îmbibată cu apă, spre şcoala lui Kate.

— Sper să fie destul de devreme ca să nu atragem atenţia asupra noastră, zise doctorul Dyer privind porţile goale ale terenului de hochei.

Când ajunseră la impunătorul zid din spatele şcolii, le arătă nişte trepte uzate care duceau spre pivniţa de

cărbuni. Cineva întinsese, fără prea mare tragere de inimă, o sârmă peste trepte, în încercarea de a le ţine pe fete departe de hrubă. Doctorul Dyer păşi înăuntru şi le făcu semn celorlalţi să-l urmeze în alcovul mic şi plin de igrasie.

— Megan, care e cea mai bună prietenă a lui Kate de pe vremea când erau la grădiniţă, mi-a spus că acesta este locul lor preferat. Se strecoară aici în timpul pauzelor, ca să nu stea în bătaia vântului şi să fie singure. Ieri, Megan, simţind tare mult lipsa prietenei sale, a venit aici să se gândească în linişte la ea, asta spre norocul nostru, căci a observat *ceva.* Priviţi. Veniţi mai aproape.

Se lăsară cu toţii pe vine în jurul doctorului Dyer, care scoase o lanternă din buzunar, o aprinse şi o direcţionă spre o ferigă de un verde smarald ce prinsese rădăcini în perete. Cărămizile roşii netede erau scrijelite cu tot felul de nume şi iniţiale. În centrul şuvoiului de lumină aruncat de lanternă era un înscris în graffiti, ce părea mai vechi, dar era încă perfect lizibil, datorită faptului că fusese adânc gravat în cărămida moale:

Kate Dyer vrea să vină acasă!
21 iulie 1763

Dedesubt era un cerc cu încă patru cerculeţe grupate deasupra lui.

— Acesta este semnul ei distinctiv, adică amprenta lui Molly, le explică doctorul Dyer. Fata mea cea isteaţă ne-a lăsat un mesaj. Nu cred că mai ai nevoie de vreo altă dovadă, doctor Pirretti, căci bănuiala dumitale în privinţa legăturii dintre timp şi gravitaţie s-a dovedit a fi adevărată.

Urmă o pauză foarte lungă, timp în care oamenii de ştiinţă studiară zguduitoarea semnificaţie a mesajului simplu lăsat de Kate.

— Ooo! trase adânc aer în piept doctorul Jacob. Este un moment de o importanţă covârşitoare... într-un fel. Nu m-am gândit vreodată că voi fi martor la aşa ceva.

Tim Williamson se holba la mesajul lui Kate fără să clipească măcar.

— S-a dus înapoi în timp! exclamă el. Am reuşit cumva să construiesc prima maşină a timpului. Această întâlnire matinală de la Bakewell va intra în istorie. Oamenii vor scrie despre acest moment...

— Asta doar dacă va ajunge la urechile cuiva, zise doctorul Pirretti, mai mult pentru sine.

Deodată, Tim avu revelaţia că jucase, fără îndoială, un rol important în cea mai mare descoperire ştiinţifică a secolului, ba nu, a noului *mileniu* şi începu să schiţeze câţiva paşi de dans pe loc, azvârlindu-şi braţele în aer. Pirretti însă părea supărată. Deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi şi strânse din buze.

— Crede-mă pe cuvânt, Andrew, i se adresă Tim Williamson doctorului Dyer, voi munci zi şi noapte să reconstruiesc maşina antigravitaţională până în cel mai mic detaliu. Vom reproduce aceleaşi condiţii. Dacă am putut-o face o dată, cu siguranţă o vom putea face şi a doua oară. Vom aduce copiii înapoi.

Doctorul Dyer avea lacrimi în ochi.

— Da, îi vom aduce acasă!

Era evident că doctorul Pirretti nu se mai putea abţine multă vreme să nu vorbească.

— Vino cu picioarele pe pământ, Tim. N-ai „făcut-o o dată". A fost un accident bizar. N-avem de unde să ştim cu siguranţă cum să reproducem aceleaşi condiţii. Între timp, avem doi copii fără apărare eşuaţi în secolul al optsprezecelea.

— N-o subestimaţi pe Kate, interveni doctorul Dyer. Este inteligentă şi descurcăreaţă...

— Ştiţi ceva, îi întrerupse doctorul Jacob, care până atunci fusese atât de cufundat în gânduri, că nu auzise conversaţia colegilor săi, după ce ne-am concentrat toate eforturile în descoperirea relaţiei dintre gravitaţie şi materia neagră, se ridică întrebarea: există cu adevărat vreo legătură între energia neagră şi timp? Va fi atât de fascinant să facem cercetări pornind de la această premisă...

— Ce vă mai place să vă auziţi vorbind! explodă doctorul Pirretti. Vă şi vedeţi numele în cărţile de istorie şi vă felicitaţi reciproc că sunteţi pionierii unei descoperiri

ştiinţifice extraordinare! Nu vă daţi seama ce înseamnă, de fapt? Un dezastru! Este o adevărată tragedie pentru întreaga omenire! Este de un milion de ori mai rău decât dacă am fi inventat bomba atomică! Nu înţelegeţi că deschideţi cutia Pandorei şi scoateţi la iveală orori nebănuite ce ne vor invada universul? Uitaţi-vă numai ce lucruri cumplite ne facem unii altora, în fiecare secundă a fiecărei zile, pe întreg mapamondul. Până în ziua de azi unicul lucru cu adevărat sigur era trecutul. *Vreţi* să trăim într-o lume în care trecutul se va deschide la infinit şi va putea interveni în viitorul nostru? Dacă nu facem ceea ce trebuie *acum,* întreaga omenire ne va blestema în veci, şi asta pe bună dreptate!

— Ce vrei să spui? întrebă doctorul Dyer, încleştându-şi pumnii. Să înţeleg că nu trebuie să ne întoarcem în timp şi să-i aducem înapoi?

Doctorul Pirretti se uită în ochii tatălui lui Kate şi se mai înmuie puţin.

— Nu, Andrew, nu mă refeream neapărat la acest lucru. Avem o îndatorire faţă de Peter şi de Kate. Îmi pare rău că sunt brutal de sinceră, am şi eu o fată, să ştii, dar se ridică următoarea întrebare: consideraţi că securitatea copiilor voştri este mai presus decât dreptul fiecărui om de pe această planetă de a avea o istorie sigură? Ceea ce vreau să spun e că trebuie cumva să găsim o cale să *reparăm* răul ce s-a făcut şi să lăsăm istoria în drepturile ei.

Doctorul Dyer îşi îngropă faţa în mâini.

— Of, Doamne! De ce trebuia să i se întâmple una ca asta tocmai lui Kate?

Ceilalţi doi bărbaţi erau uluiţi de izbucnirea violentă a colegei lor. Doctorul Williamson îşi muta greutatea de pe un picior pe altul, vizibil stânjenit. Doctorul Jacob îşi drese glasul şi zise:

— Nu ştiam că eşti cu totul împotriva acestei descoperiri, Anita.

— Ei bine, ai aflat acum. Până când nu vom analiza această problemă sub toate aspectele şi nu vom evalua consecinţele publicităţii făcute unui asemenea caz, nimeni nu trebuie să afle ce am văzut noi astăzi. Absolut nimeni. Nici poliţia, nici NASA, nici chiar părinţii lui Peter Schock. Ne-am înţeles, domnilor?

Dădură cu toţii aprobator din cap, deşi doctorul Jacob ezită puţin. Apoi doctorul Dyer zise:

— Dar Megan ştie, bineînţeles. Şi soţia mea... nu puteam să nu-i spun mamei ei...

— Nu!

Doctorul Pirretti oftă din rărunchi, scoase un briceag din geantă şi începu să răzuie mesajul lui Kate până când acesta se transformă într-un morman de praf de cărămidă, la baza zidului acoperit de funingine.

Călăreau fără şa. Peter îşi modifica instinctiv poziţia pe spinarea calului, la fiecare schimbare de ritm sau de direcţie. La început, se trezise că şedea ţeapăn, agăţându-se de spinarea lui Gideon; apoi, după puţin antrenament, reuşi să stea drept, relaxat, ţinându-se de Gideon doar dacă avea cu adevărat nevoie. Privea cum câmpurile pârjolite şi nisipoase îi zburau prin faţa ochilor şi simţea impactul potcoavelor lui Miez de Noapte, ce tropăiau pe pământul tare. Peter nu mai avusese până acum sentimentul libertăţii depline. Văzuse poze de-ale tatălui său călare în albumele bunicilor. Dacă tatăl lui reuşise să călărească fără nicio problemă, de ce îi tot repetase că s-ar putea să sfârşească prin a-şi frânge gâtul dacă încerca şi el să călărească, la rândul său? Şi-ar fi dorit ca părinţii lui să-l poată vedea acum.

— Nu-ţi mai este teamă, domnişorule Peter, remarcă Gideon. Cred că vei putea deveni, în cele din urmă, un călăreţ experimentat. Ţine-te de mine. Hai să vedem dacă Miez de Noapte este la fel de puternic pe cât pare.

Gideon îşi înfipse călcâiele în coastele lui Miez de Noapte şi armăsarul o rupse la galop cu toată viteza, în ciuda sarcinii duble din spinare. Accelerarea subită îi tăie respiraţia lui Peter. Se ţinu strâns de Gideon, dar, nu după mult timp, începu să chiuie de bucurie.

— Deci există ceva care să te încânte în vremurile mele, îi strigă Gideon peste umăr.

Da, într-adevăr, chibzui Peter. *Acum câteva ore aş fi dat orice să fiu înapoi acasă, în suburbiile Londrei, iar acum, dintr-odată, nu mai sunt aşa de sigur.*

După vreo câteva mile zăriră un băiat care se balansa, mai-mai să-şi piardă echilibrul, călare fiind pe un cal de tracţiune, alb cu negru. Întinsese mâna spre crengile lăsate ale unui cireş şi culesese ultimele fructe răscoapte, ce nu fuseseră încă ciugulite de păsări. Calul dădea din coada împroşcată cu noroi ca să se apere de nişte viespi care se învârteau ameţite pe lângă tulpina copacului, deasupra unor cireşe intrate în fermentaţie.

— Nu cred că trebuie să ne anunţăm prezenţa, rosti Gideon cu o căutătură poznaşă în ochii lui albaştri.

Se lăsă să alunece de pe spinarea lui Miez de Noapte şi se furişă fără zgomot înspre băiat, de parcă ar fi fost filmat cu încetinitorul. Calul îl observă, dar nu-l băgă în seamă, continuând să smulgă firele de iarbă galbene şi dulcege. Peter îl privi înspăimântat, gândindu-se la fosta lui meserie. *Îmi dau seama acum de ce era un hoţ atât de abil,* cugetă el în sinea lui. *Nu-i de mirare că n-a fost prins. Se mişcă cu agilitatea unei pisici.*

Băiatul se întindea după o pereche de cireşe negre şi lucioase la care nu ajungea, deşi erau destul de aproape de el.

— Seară bună, tinere domnişor, vorbi Gideon cu glas ridicat. Este adevărat că fructul oprit este întotdeauna cel mai râvnit.

Băiatul se sperie atât de tare, că îşi pierdu echilibrul. Gideon îl prinse din zbor şi, râzând, îl puse uşurel jos, pe iarbă.

Băiatul avea, probabil, vreo şapte-opt ani, iar obrajii săi soioşi erau pătaţi cu zeamă de cireşe. Încercă să fugă, dar Gideon se luă după el şi-l prinse de cămaşă. Băiatul nu era deloc încântat că se afla la cheremul lui Gideon, drept urmare îl ardea cu furie la ţurloaie.

— Aşa aprigi sunt toţi băieţandrii de pe-aici? îl întrebă Gideon, pe jumătate amuzat, pe jumătate crispându-se de durere şi ţinându-l pe băiat la o distanţă de o lungime de braţ de el. Băiatul îl lovi din nou cu piciorul. Gata, băiete! Sunt şi eu făcut din carne şi oase! N-ai vrea mai bine să câştigi un şiling?

Băiatul conteni cu loviturile şi îi aruncă lui Gideon o privire bănuitoare.

— Şi ce trebuie să fac pentru asta, domnule?

— Avem nevoie de un flăcău ca tine, care să meargă după ajutor. Trăsura noastră s-a stricat, mai bine zis osia s-a retezat drept în două.

Gideon îi descrise stejarul uriaş şi-l întrebă pe băiat dacă-l ştia. Băiatul îi răspunse afirmativ, adăugând că era şi o piatră de hotar prin apropiere. Gideon îşi înfundă adânc

mâna în buzunarul jachetei, de unde pescui o monedă de şase penny*. Băiatul nu mai stătu pe gânduri şi o porni călare pe calul său hodorog înspre Aldrige, pipăindu-şi din când în când comoara.

— Nu-ţi pierde vremea de pomană pe drum, băiete! strigă Gideon după el. Te mai aşteaptă o monedă la întoarcere.

Îl urmăriră pe băiat cu privirea până când dispăru în zare. Cerul începuse deja să aibă tente purpurii, iar soarele era la asfinţit. Rândunelele se strigau una pe cealaltă, atât de sus, în înaltul cerului, că aproape nu se vedeau. Plonjau rapid, ca apoi să se înalţe din nou spre culmi, prin aerul limpede şi uscat, în căutarea insectelor. Gideon îşi miji pleoapele şi îşi puse mâna pavăză la ochi, ca să le privească mai bine.

— N-avem de ce să ne temem de ploaie, cel puţin în noaptea asta, comentă Gideon.

— Câte monede de şase penny sunt într-o liră? vru să ştie Peter, căci, în sinea lui, se întreba cum îşi putea cheltui băiatul banii câştigaţi.

— Patruzeci. Doisprezece penny într-un şiling, douăzeci de şilingi într-o liră.

— Banii sunt mult mai uşor de socotit în vremea mea. Şi ce poţi cumpăra cu şase penny?

---

* Cea mai mică unitate monetară din Marea Britanie, astăzi egală cu a suta parte dintr-o liră sterlină.

Gideon chibzui o vreme.

— Ei, bine, poţi să serveşti o masă pe cinste pentru şase penny. Sau, dacă vrei, te duci la bărbier să te tunzi. Şi cu şase penny mai poţi să cumperi o cantitate suficientă de vin, cu care să-l bagi chiar şi pe pastorul Ledbury sub masă.

Încălecară din nou pe Miez de Noapte, reluându-şi astfel călătoria. În curând, zăriră stejarul uriaş. Deasupra lui plutea un nor negru şi ciudat care venea cu repeziciune spre ei. Erau ciorile. Curând auziră şi croncăniturile lor răguşite: Cra! Cra! Cra! Un stol compact de păsări mari şi negre trecu chiar pe deasupra capetelor lor. Pe Peter îl copleşi un soi de nelinişte. Din ce pricină fugeau ele în zbor? Gideon trase brusc de hăţuri şi sări jos din şa. Peter îl urmă imediat. Giganticul stejar şi trăsura ruptă de sub el se profilau vag, în depărtare, pe câmpia netedă. Gideon îşi înfundă mâna în buzunarul interior şi scoase un mic ochean de alamă pe care-l duse la ochi. Îşi miji ochii, schimonosindu-şi toată faţa, în încercarea de a-şi concentra privirea asupra trăsurii stricate.

— Nu pot să-mi dau seama prea bine ce se vede, exclamă Gideon, oftând adânc de disperare.

— Pot să mă uit şi eu? întrebă Peter.

Gideon îi dădu ocheanul, iar Peter se strădui să-şi ţină braţul drept nemişcat, sprijinindu-l cu cealaltă mână.

— Îmi tremură mâinile şi trăsura îmi dansează în faţa ochilor.

Peter fixă stejarul, încordându-şi privirea, până când ceva îi sări în ochi. Băiatul icni de spaimă.

— Ce se vede? strigă Gideon, smulgându-i ocheanul din mână şi îndreptându-l spre grupul de sub stejar.

— Câţi oameni sunt acolo? îl chestionă Peter în clipa următoare.

Buzele lui Gideon se mişcau în timp ce număra pe muteşte.

— Cinci. Şi un băiat, adăugă el. Cred că-l leagă pe pastor de copac, dar nu pot fi sigur de la o asemenea distanţă. Nu-i văd pe ceilalţi, însă.

— Doar nu crezi că le vor face vreun rău? Adică, nu se vor atinge de Kate, Hannah şi Jack, nu-i aşa? Se vor mulţumi să ia colierul de diamante împreună cu aurul pastorului şi vor pleca, aşa-i? Au venit numai după bani, nu?

Gideon nu-i răspunse, rămânând cu ochii pironiţi pe stejarul din depărtare. Din spatele trăsurii se ridica un firicel de fum. Apoi îl luă pe Miez de Noapte de frâu, mângâindu-l pe gât şi îl conduse încetişor prin desişul de mesteceni tineri. Între desiş şi trăsura stricată nu era decât câmpia ca-n palmă, fără nici măcar o ridicătură de pământ, care i-ar fi putut servi drept ascunzătoare. Lui Peter i se uscase gura de spaimă.

Gideon îşi făcu din nou apariţia lângă Peter.

— Banditii sunt înarmaţi, spre deosebire de noi, rosti el. Avem doar acest cuţit al meu. Dar sunt prea mulţi ca să ne hazardăm la un atac. N-am nici cea mai mică îndoială că fie Omul de Smoală, fie Ned Porter, sau chiar amândoi i-au împins pe hoţii de drumul mare să dea lovitura acum şi aici, la o leghe* bună de cel mai apropiat ajutor. Când îşi vor da seama că nu ne aflăm printre ceilalţi călători, se vor întreba, cu siguranţă, pe unde umblăm... Sper, din tot sufletul, ca tovarăşii noştri de drum să fi avut inspiraţia să spună că am plecat înaintea lor, deoarece, aşa, cel puţin, am putea să-i luăm prin surprindere.

Gideon ridică pe neaşteptate o piatră de jos şi o azvârli cu toată forţa în tufele din spatele lui.

— N-am învăţat nimic în aceşti ultimi cinci ani! Ştiam că-i va trimite! Ştiam! Este ca în jocul de-a şoarecele şi pisica: nu-şi poate înfrâna plăcerea să se joace cu victimele sale înainte de a le ucide. Nu se mai mulţumeşte doar să mă vâneze pe mine, trebuie să-i atace şi să-i jefuiască şi pe cei care mă ajută! Ce-o fi fost în mintea mea neroadă? Să-i las pe toţi expuşi, în văzul lumii... ca pe nişte miei ce urmează a fi duşi la tăiere! Omul de Smoală îi va lăsa pe hoţii de drumul mare să-şi păstreze prada pentru ei, căci *eu* sunt premiul cel mare, după care l-a trimis stăpânul său.

---

* O leghe = 4,83 km pe uscat şi 5,56 km pe mare.

V-am promis, ţie şi domnişoarei Kate, să vă ajut, dar n-am făcut nimic altceva decât să vă pun şi mai mult viaţa în pericol!

Gideon culese altă piatră şi o izbi atât de tare de trunchiul unui copac, că îi scrijeli adânc scoarţa.

— Fir-ar el să fie al naibii! strigă el şi se îndepărtă cu paşi mari şi apăsaţi, incapabil să-şi mai stăpânească furia şi frustrarea.

Peter se lăsă jos, pe pământ, punându-şi fruntea pe genunchi, năucit de accesul de mânie al lui Gideon: era alb ca varul la faţă şi avea palmele umede de transpiraţie. Dacă Gideon nu ştia ce să facă, atunci, cu siguranţă, nici el nu avea de unde să ştie. Închise ochii. Un sfert de oră mai târziu, auzi paşii lui Gideon şi simţi o mână lăsându-i-se pe umăr.

— Nu-ţi fie teamă, căci pe asta mizează şi ei. Încă nu e totul pierdut. Hoţii de drumul mare au făcut focul. Pun pariu că vor să-şi ridice aici tabăra pentru la noapte. Vom aştepta mai întâi să se înnopteze şi, apoi, vom vedea ce putem face la adăpostul întunericului.

Peter luă ocheanul şi privi atent înspre stejarul din depărtare. Hoţii de drumul mare nu se vedeau din pricina trăsurii. În afară de câteva mişcări sporadice, nu-şi putea da seama ce se întâmpla cu prietenii lui, aflaţi atât de aproape şi, totuşi, atât de departe. În rest, nu se zărea decât câmpia întinsă şi netedă. Gideon îl priponi pe Miez

de Noapte de trunchiul unui copac, apoi încercă să-l convingă pe Peter să se odihnească cât mai avea ocazia, deoarece, în curând, urmau să aibă nevoie de toată energia şi de toată puterea lor de judecată. Pentru o vreme, stătură unul lângă celălalt, la adăpostul mestecenilor foşnitori, Gideon mestecând un fir lung de iarbă, iar Peter privind obsesiv prin ochean la vălătucii de fum ce se înălţau spre cer din spatele trăsurii. Nu-şi vorbeau, în schimb urmăreau cum întunericul înghiţea încetul cu încetul pangli-cile purpurii şi aurii ce brăzdau orizontul.

— Vino, rupse Gideon tăcerea într-un târziu. Am trecut pe lângă nişte trestii mai devreme. Trebuie să fie vreun izvor prin apropiere. Hai să căutăm nişte apă pentru Miez de Noapte.

Gideon dezlegă calul şi o porniră la drum, mergând înapoi spre pâlcul de trestii. Aerul începuse să se mai răcorească. Peter îşi sprijini mâna pe grumazul lui Miez de Noapte, aplecându-se din când în când să-i culeagă snopi de păpădii şi iarbă verde pe alese. În timp ce calul mesteca mâncarea oferită de băiat, Peter îi simţea răsuflarea zgomotoasă şi fierbinte în palma lui întinsă. Prezenţa animalului, căldura lui, probabil, şi mirosul familiar de sudoare de cal îl făceau pe Peter să nu-i mai fie chiar atât de teamă ca până acum.

Terenul devenea din ce în ce mai mlăştinos, pe măsură ce se apropiau de trestii şi, în curând, dădură de un mic

izvor ce se vărsa, susurând alene, într-un eleşteu. Îl văzură pe Miez de Noapte cum se adapă cu lăcomie, cufundat până la genunchi în apa plină de mâl. Întunericul se lăsa rapid, dar Gideon avea grijă să cerceteze terenul cu ochean-nul şi să se asigure că nu sunt detectaţi de ochi nevăzuţi.

— A aparţinut tatălui meu, preciză Gideon, arătând spre ochean. I l-a dat fratelui meu mai mare, dar la moartea acestuia, mi-a revenit mie de drept.

— Asta s-a întâmplat când majoritatea membrilor familiei tale s-au îmbolnăvit de scarlatină?

— Nu, n-a fost atunci. Nu-mi aduc deloc aminte de fratele meu mai mare. A murit cu câţiva ani înainte de a ne muta în Abinger. Mamei mele nu i-a plăcut niciodată să vorbească despre moartea lui. Bănuiesc că a murit într-un accident sau aşa ceva, dar ceea ce ştiu, cu siguranţă, este faptul că mama mea nu şi-a revenit niciodată din acel şoc. A fost primul ei născut, aşa că trebuie să fi suferit teribil de acea grea pierdere.

Gideon scoase din jachetă un obiect puţin mai mare decât mâna lui, a cărui suprafaţă lustruită lucea de-ţi lua ochii.

— Ce e ăsta? vru să ştie Peter.

— Cum, nu ştii? Ia încearcă să ghiceşti. L-a sculptat chiar tatăl meu din cornul unui berbec, pe când eram mic copil. A făcut-o din pricina tizului meu. Ascultă.

Gideon duse obiectul la gură şi suflă foarte uşor în el, scoţând o suită de sunete limpezi şi suave.

— Cine este tizul tău? îl descusu Peter.

— N-ai citit Biblia? N-ai auzit de Ghedeon şi de madianiţi?

Peter trebui să recunoască că nu auzise de ei până acum.

— Ghedeon a fost acela care i-a condus pe israeliţi în luptă împotriva madianiţilor... Gideon se întrerupse brusc în mijlocul frazei. Cornul tatălui meu mi-a oferit, cred, soluţia la problema noastră. Da, pe Dumnezeul meu! Acum ştiu ce avem de făcut!

Îi zâmbi triumfător lui Peter care era nedumerit, dar fericit, în acelaşi timp, deoarece Gideon părea să aibă un plan oarecare.

— Dacă îţi relatez povestea din Biblie, vei înţelege despre ce este vorba, îi explică Gideon. Israeliţii erau copleşiţi numeric de madianiţi, aceştia din urmă având o armată numeroasă. Tabăra lor era foarte bine apărată. Totuşi, Dumnezeu i-a vorbit lui Ghedeon şi i-a spus să aleagă doar câţiva dintre cei mai buni luptători ai săi pentru atac. Ştii cum I-a spus Dumnezeu să facă această alegere?

Peter clătină din cap.

— Bea nişte apă, domnişorule Peter.

— Chiar acum?

— Da.

— Bine...

Peter se aşează pe burtă pe marginea iazului, cu speranţa că apa mâloasă era bună de băut. Îşi cufundă capul în apă.

— Nu! exclamă Gideon. Tizul meu nu te-ar fi ales pe tine. Uite cum bea un soldat...

Îşi îndoi genunchii şi, ţinându-şi spatele drept, se lăsă la pământ, îşi făcu mâna dreaptă căuş şi o cufundă în apă. Apoi se ridică în picioare şi sorbi cu lăcomie apa, rotindu-şi ochii de jur împrejur în tot acest timp, ca să vadă dacă nu cumva îl paşte vreun pericol.

— Aşa îşi selecta Ghedeon oamenii. Îi punea să bea apă. Aceia care beau fără să ia în considerare posibilele primejdii erau respinşi. I-a ales pentru atac doar pe acei câţiva care au fost vigilenţi şi şi-au luat măsuri de precauţie în timp ce-şi beau apa. Dumnezeu i-a mai spus lui Ghedeon să aştepte până la miezul nopţii, înainte de a le ordona oamenilor săi să încercuiască tabăra. Ghedeon a făcut întocmai şi, la ordinul său, israeliţii, care aveau fiecare câte o trompetă şi o torţă aprinsă în interiorul unui vas gol, au făcut o hărmălaie infernală, suflând din trompete, spărgând oalele şi zbierând de mama focului. Madianiţii, buimaci de somn şi înnebuniţi de spaimă, au început să se căsăpească între ei. Acum înţelegi ce vreau să facem?

Peter încuviinţă din cap, zâmbind.

Capitolul 14

Stratagema lui Gideon

În care pastorul ține o predică ciudată, iar călătorii își arată „popoul"

Ar fi trebuit să fie o scenă pașnică. Rândunelele planau în zbor deasupra peisajului cu tente aurii şi purpurii în lumina asfinţitului, greierii ţârâiau în iarba înaltă şi uscată, iar frunzele bătrânului stejar foşneau la adierea brizei călduţe... dar numai pașnică nu era. Trăsura eşuată în mijlocul drumului semăna cu o carcasă uriaşă înconjurată de cufere deschise, risipite care-ncotro, al căror conţinut fusese răscolit şi împrăştiat pe jos. Pastorul Ledbury era legat de copac cu o sfoară încolăcită de două ori peste talia lui groasă. Vizitiul şi Sidney erau legaţi fiecare de câte o roată a trăsurii. Kate, Hannah şi Jack stăteau înghesuiţi unul într-altul, de o parte a copacului, în timp ce vizavi de ei se aflau Ned Porter şi ticăloşii de bandiţi care-i ţineau prizonieri. Ori de câte ori adierea vântului îşi schimba direcţia, fumul îi îneca. Jack începu să tuşească.

— Taci, conaşule Jack, îi şopti Hannah. Dacă taci din gură şi eşti curajos, totul se va sfârşi cu bine. Pune-ţi capul în poala mea, ca să nu mai vezi brutele astea urâte şi ticăloase. Hai să-ţi cânt un cântecel.

Hannah încercă să cânte, dar vocea îi tremura atât de tare, încât se lăsă, în curând, păgubaşă şi începu, în schimb, să-i fredoneze o melodie cu glas scăzut. Îl mângâie uşor pe spate şi, alinat de atingere, Jack adormi cu capul îngropat în fustele ei. Hannah se aplecă spre Kate şi îi şopti la ureche:

— Cred că nu se simte prea bine. Are puţină febră. Nu-mi place deloc că doarme afară, în aerul răcoros al nopţii...

— V-a dat cineva voie să vorbiţi? se răsti la ele şeful bandei, îndreptându-se cu paşi mari spre copac. Încă o vorbă dacă mai scoateţi, vă cârpesc un dos de palmă de nu vă vedeţi.

— Spuneam doar că băieţelul... Auu!

Hannah ţipă de durere, izbită fiind drept în faţă de un pumn de ghinde venit de pe cealaltă parte a focului.

— Las-o în pace, huliganule! zbieră Kate.

Ceilalţi doi hoţi de drumul mare se mulţumiră s-o privească şi să râdă. Agresorul însă se repezi furios spre ea. Kate îşi încleştă pumnii şi, pentru o fracţiune de secundă, un puseu de adrenalină o făcu să creadă că, dacă ajungea să-i clintească doar un singur fir de păr din cap, n-o va

sfârşi bine. Dar hoţul de drumul mare îi înşfăcă ambele mâini, de parcă ar fi fost două rămurele, şi i le răsuci la spate până când ea urlă de durere. Se zvârcolea şi ţipa în gura mare, dar în mâinile lui nu părea decât un pisoi care dădea din picioare, zbătându-se în zadar să se elibereze.

— Ce-am spus e valabil şi pentru tine, puştoaică băgăcioasă ce eşti, mârâi el. Dacă nu te potoleşti, am să te leg şi pe tine ca pe ăilalţi.

O ţinu strâns lipită de el şi o forţă să se îndrepte către cei doi legaţi. Era vag conştientă că pastorul îi striga ceva şi că Sidney se chinuia să dezlege frânghia cu care-l ţintuiseră de roata trăsurii, dar cel care îi veni în ajutor nu fu nimeni altul decât Ned Porter.

— Dă-i drumul, îi spuse el hoţului, şi glasul îi era foarte plăcut. Ochii săi verzi străluceau în lumina focului. Un cavaler nu trebuie cu niciun chip să se poarte atât de josnic şi, atât timp cât eşti cu mine, aş prefera să nu maltratezi doamnele.

Ned răspunse cu o grimasă privirii sfidătoare aruncate de hoţul de drumul mare şi aşteptă în tăcere, cu braţele încrucişate şi bătând uşor dintr-un picior încălţat cu pantof cu cataramă. Nefiind în stare să se mişte, Kate îşi dădu brusc seama de căldura urât mirositoare ce emana din pieptul masiv al bărbatului. Prin materialul fin al rochiei simţea bubuiturile inimii lui. O năpădi un val de greaţă şi de teamă. Banditul era ca un Pit Bull care se

smucea în lesă. Fata îi simţea aversiunea profundă faţă de Ned Porter. O strânse mai tare preţ de o clipă, după care o îmbrânci spre Hannah şi Jack. Ned înclină uşor capul înspre Kate în semn de respect. Hannah o apucă de mână şi i-o strânse compătimitor. Kate simţi transpiraţia cum i se prelinge încet de-a lungul spinării şi închise ochii.

Lumina începuse să pălească şi focul ardea din ce în ce mai strălucitor pe sub copac. Legat fedeleş de o roată a trăsurii, vizitiul privea în gol, fie resemnat cu soarta lui, fie simţindu-se prea rău ca să-i mai pese. Pe chipul lui Sidney, în schimb, se citea când spaimă, când furie. John, complicele lui Ned, se delecta postându-se chiar în faţa lui Sidney şi clănţănind din dinţi în bătaie de joc. Se frecă la mâna ce încă mai purta urma incisivilor pe care băiatul ajunsese să-i jelească în ultima vreme.

— Sper că am avut carnea gustoasă, căci asta a fost ultima mâncare în care ai muşcat cu dinţii ăia ai tăi! îi spuse el lui Sidney, prăpădindu-se de râs de propria-i glumă.

Sidney îşi miji ochii, aruncându-i o căutătură furioasă, şi se smuci să se elibereze din strânsoarea frânghiei.

— Beţele şi pietrele, dragă băiete![*] îi strigă pastorul Ledbury.

---

[*] Aluzie la un proverb englezesc: „Beţele şi pietrele te pot răni, dar vorbele niciodată".

Lui Kate i se părea că fiecare secundă dura cât un minut şi fiecare minut cât o oră. Îi umblau prin minte tot felul de întrebări: *Cât timp îmi mai poate bubui inima nebuneşte în piept fără să-mi plesnească? Unde au ajuns oare Peter şi Gideon? De ce nu s-au întors încă?*

„Respiră adânc, Kate. Respiră adânc", îi veniră în minte, pe neaşteptate, vorbele tatălui ei. Se strădui să inspire şi să expire rar, o dată şi încă o dată, până se mai calmă puţin. Aşa îi spusese tatăl ei când îi dăduse telefon în miez de noapte, implorându-l să vină s-o ia acasă. Era în ultimul an de şcoală primară şi era cu clasa într-o tabără tematică în High Peak. O refuzase, spunându-i că nu-i făcea niciun serviciu dacă venea după ea. Câţiva copii de la o şcoală rivală îi făcuseră viaţa un calvar, ei în mod special (părul său atrăgea întotdeauna atenţia celor din jur). Aşa că, în a doua noapte, fugise din tabără şi o pornise în beznă, bântuind pe drumuri izolate, în căutarea unui telefon public. „Nu mai face pe victima," o sfătuise tatăl său. „Dacă simţi nevoia să plângi, fă-o când nu te vede nimeni. Există o soluţie pentru orice problemă", adăugase el. „Trebuie doar să fii cu mintea limpede ca s-o poţi găsi. Eşti o fată isteaţă, Kate, şi trebuie să ai încredere în tine, pentru că ştii că poţi avea..." Cam aşa s-a desfăşurat conversaţia dintre tată şi fiică, în încercarea de a rezolva dilema, într-o cabină telefonică plină de fluturi de noapte şi ţânţăroi ce

gravitau în jurul luminii gălbui. Jumătate de oră mai târziu, Kate se furişa înapoi în tabără mult mai înţeleaptă decât plecase...

Soluţia acelei probleme cu greu ar putea fi aplicată şi în acest caz, reflectă ea, dar amintirea îi aduse o umbră de zâmbet pe buze. Tatăl ei făcuse o călătorie dus-întors de două ore înainte de micul dejun, ca să introducă un pachet, pe furiş, în tabără. Mai târziu, în aceeaşi dimineaţă, veniseră copiii mai mari, de la câteva mile distanţă de magazinul din apropierea taberei şi se aşezaseră la coadă gata să-l ia la bătaie pe oricine i-ar făcea zile fripte lui Kate, în schimbul unei porţii din cea mai mare provizie secretă de dulciuri pe care o văzuseră vreodată.

Respiră adânc, îşi repeta Kate în sinea ei, *şi totul va fi bine...*

Trebuia să găsească o ieşire din situaţia în care se aflau... Stătea acolo, cufundată în gânduri, în linişte deplină...

La început, Kate crezuse că hoţul de drumul mare care pusese mâna pe ea era Omul de Smoală. Era bine legat, nebărbierit şi avea părul prins la spate într-o coadă de cal grizonantă şi slinoasă. Pe măsură ce trecea timpul şi le asculta glumele de prost gust, Kate începu să-şi dea seama, încetul cu încetul, cine era fiecare. Agresorul ei era, de fapt, Joe Carrick. Banda lui Carrick era alcătuită din cei

trei fraţi Carrick: Joseph (Joe), John Bâlbâitul şi Will. Joe Carrick părea să fie şeful. Era cel mai tânăr dintre ei, dar şi cel mai de temut, în ceea ce o privea pe Kate. Ori de câte ori Joe îi arunca câte o privire, i se zbârlea părul de pe ceafă. Era agresiv, spurcat la gură şi imprevizibil: acum era calm şi rezonabil, ca în momentul următor să devină gălăgios şi violent. Trebuia să fie tot timpul cu ochii pe el. Mai era şi un băiat tăcut, care stătea deoparte şi al cărui nume nu reuşise încă să-l afle.

Din câte îşi putuse da seama, Omul de Smoală era acela care-i trimisese pe Ned Porter şi pe hoţii de drumul mare să-l găsească pe Gideon Seymour şi să-l aducă înapoi la Londra. *Dar de ce*, se întrebă ea, *nu venise Omul de Smoală personal să pună mâna pe Gideon? Ce putere avea asupra acestor ticăloşi depravaţi, care-i duceau de bunăvoie ordinele la îndeplinire?*

Ned Porter nu arăta deloc schimbat, nu avea nici măcar hainele mototolite, după scurtul interval petrecut în pivniţa judecătorului, şi se plimba mândru nevoie mare într-o jachetă azurie, asortată cu vesta lui de mătase, pe care le achiziţionase, fără îndoială, de la vreunul din locuitorii de bună-credinţă din Lichfield. Ned lăsă să se înţeleagă că se considera superior acestei adunături de bandiţi necioplţi şi bărboşi. Hoţii de drumul mare îi aduseră la cunoştinţă, la rândul lor, faptul că erau acolo şi îl tolerau doar pentru că nu-l puteau refuza pe Omul de

Smoală. Îi puseră în vedere foarte clar, că, în cazul în care nu primeau fiecare câte o parte egală din pradă, el, şi nimeni altul, va fi acela care va avea de tras consecinţele.

— Dacă Gideon Seymour este persoana pe care o cauţi, îl anunţă pastorul Ledbury, atunci n-are rost să-ţi pierzi timpul pe-aici. N-am încredere în el şi i-am trântit-o drept în faţă. Am avut un schimb aprins de cuvinte, în urma căruia el şi domnişorul Schock au plecat călare singuri la Londra.

Pastorul minte ca să-l acopere pe Gideon! se minună Kate în sinea ei. *Să însemne asta oare că şi-a schimbat părerea despre el?* Apoi îi dădu prin minte că poate o făcuse doar ca să le poată da ocazia, lui Gideon şi lui Peter, să-i ia prin surprindere când urmau să se întoarcă.

Când auziră că Gideon plecase la Londra, bandiţii se arătară dornici să ia prada şi făloşii (aşa numeau ei caii), după care s-o pornească şi ei înapoi spre Londra. La urma urmelor, după cum comentă Will, trecuse mai bine de o lună de când nu le mai călcase piciorul pe la taverna „La Trandafirul" din Drury Lane. Totuşi, Ned Porter nu păru prea convins de explicaţia dată de pastor pentru absenţa lui Gideon.

— Chiar şi un slujitor al bisericii e capabil să trântească câte o minciună atunci când crede de cuviinţă, aşa că iertaţi-ne, părinte, dacă mai zăbovim pe aici în caz că domnul Seymour şi tânărul domnişor Schock se răzgândesc.

Pentru că nu-mi vine să cred că i-ar lăsa baltă pe minunaţii lor tovarăşi de drum şi pe o asemenea distinsă domnişoară.

Rostind aceste vorbe, îi făcu o reverenţă lui Kate, îndoind un picior la spate, lăsându-şi privirile în pământ şi fluturând o batistă cu mâna dreaptă. Joe Carrick îşi ridică ochii spre cer, dezgustat de atâtea fasoane.

Aşa că bandiţii morocănoşi se trântiră pe pământul gol, văzându-se obligaţi să aştepte, în timp ce Ned se antrenă într-o conversaţie cu pastorul, înainte de a-l uşura de bunuri. Kate se întreba cât va mai dura până când fraţilor Carrick le va sări ţandăra. În curând începură să le chiorăie maţele de foame şi, fiindcă nu mâncaseră din seara precedentă, John Bâlbâitul, care era cel mai bun ţintaş dintre ei, a fost trimis la vânătoare cu praştia să le aducă ceva de mâncare pentru masa de seară. Băiatul, care părea mai în vârstă decât Peter şi Kate, dar era cu vreo trei ţoli mai scund şi arăta numai piele şi os, plecă cu el. Avea ochii mari, negri şi o faţă expresivă pe care se citea teama. Stătea cu capul băgat între umeri, de parcă anticipa următoarea lovitură.

Praştia lui John Bâlbâitul puse ciorile pe goană. Fiind convins că erau păsări aducătoare de nenorociri, trase drept în mijlocul ciorilor cocoţate pe ramurile falnicului stejar. Când el şi băiatul se întoarseră cu patru iepuri durdulii, îl găsiră pe Ned Porter ţinându-i o predică

pastorului Ledbury. Kate îşi aminti de remarca făcută de pastor, la curtea judecătorească din Lichfield, despre Ned care-i imita pe superiorii săi şi îşi dădu deodată seama cât de mult îl afectase insulta pastorului. Pastorul însă refuza să-i răspundă, o tactică ce, spre marea lui satisfacţie, îl înnebunea pe Ned.

— Greşiţi îngrozitor prin faptul că mă trataţi ca pe un hoţ de rând. Dacă nu s-ar fi abătut nenorocirile asupra familiei mele, aş fi făcut carieră. Aş fi putut deveni doctor, avocat sau chiar şi pastor.

Joe Carrick râgâi zgomotos. Cei doi fraţi ai săi se tăvăleau de râs.

— Mă scuzaţi, Luminăţia Voastră, grăi el. N-am vrut să vă ofensez câtuşi de puţin.

— Ţine-ne o pre-pre-predică în cazul ăsta, Ned, strigă John Bâlbâitul.

Ned se răsuci îndată spre el, privindu-l cu atâta ferocitate, încât până şi Joe Carrick fu luat prin surprindere. Îl înşfăcă pe John de guler şi trase cocoşul pistolului. Ceilalţi fraţi ţâşniră şi ei în picioare, dar Ned nu avea chef să se dea bătut. Will Carrick, un individ musculos cu aspect bovin, care şchiopăta de un picior, se opri din jupuitul iepurilor, se ridică de lângă foc şi se apropie ţinându-şi cuţitul pătat de sânge la vedere.

— Oricine se pune cu Ned Porter, îşi dă seama de greşeală doar când e prea târziu.

Ned îl săgetă cu privirile sale mocnind de furie pe John Bâlbâitul, până când acesta își coborî ochii în pământ. Doar atunci îi dădu drumul la guler. Joe le făcu celorlalți semn să se așeze.

— Și pe unde crezi că se află colierul de diamante, Ned? întrebă Will, spărgând astfel tăcerea îndelungată care se lăsase între ei și schimbând și subiectul, totodată. Hai să-l percheziționăm. Să vedem dacă-i în jachetă.

— Sub perucă, probabil, îi sugeră John, ajutorul lui Ned, cunoscut de ceilalți drept John Puturosul, pentru a evita orice confuzie. Acolo l-a ascuns ultima oară.

Acestea fiind spuse, John Puturosul îi smulse pastorului peruca de pe cap, dând la iveală chelia lui albă și țepoasă. Dar colierul nu era acolo.

— Sunteți un om educat, i se adresă Ned pastorului, și nu v-ar plăcea deloc această companie în care sunt deocamdată obligat să mă aflu. Totuși, permiteți-mi să vă dau niște sfaturi privind felul în care trebuie să vă purtați cu acești indivizi. Ne-ați scuti pe toți de neplăceri dacă ne-ați spune, fără prea mult tărăboi, unde ați ascuns colierul și banii dumneavoastră. Banda Carrick, după cum îi merge faima, este renumită pentru proastele ei maniere.

Kate se uită la Joe Carrick care bătea nervos din picior. *Spune-i! Of, Doamne, spune-i odată! Oricum îl vor găsi destul de curând!*

Pastorul nu scoase nicio vorbă şi, pentru o clipă, nu se auzi altceva decât hârşâitul cuţitului cu care Will Carrick jupuia iepurii. *Iată un om care ştie să folosească un cuţit,* îi trecu prin minte lui Kate. Pastorul era, în mod vizibil, pradă unor cumplite frământări. Era împotriva tuturor principiilor sale să cedeze în faţa unor bandiţi ticăloşi, dar, în acelaşi timp, părea inutil să se împotrivească. Îi aruncă o privire lui Sidney, de parcă ar fi vrut să-şi ceară scuze, apoi oftă din rărunchi.

— Aurul meu se află într-un cufăr de lemn, la un loc cu coniacul. Colierul doamnei Byng îl veţi găsi în jacheta mea.

Joe şi Will îl dezlegară pe pastor ca să poată ajunge la jacheta lui. Joe îi smulse haina de pe el, iar Will îi trase jos şi pantalonii, pe deasupra. Hannah îşi feri privirea în semn de respect, dar nu înainte de a observa, cu satisfacţie, că spălătoreasa de la Baslow Hall frecase cu temei lenjeria intimă a pastorului. Hoţii de drumul mare găsiră repede colierul şi se înveseliră pe măsură. Joe şi John Bâlbâitul scotociră prin cuferele şi lăzile care erau împrăştiate în jurul trăsurii stricate şi forţară capacul unei lăzi de coniac. Joe scoase la iveală o pungă cu monede de aur şi o cântări în mână.

— O sumă frumuşică, comentă el. După mine, sunt vreo cincizeci de guinee, cam aşa ceva.

— Cincizeci şi şapte de guinee, admise pastorul printre dinţi.

— Uite cum străluceşte, rosti Will admirativ, în timp ce examina colierul de diamante al doamnei Byng. Chiar şi după ce tăinuitorul de lucruri furate îşi va fi luat partea, tot o să ne-alegem cu o grămadă de bani de pe urma lui.

— N-o să ajungă la tăinuitor, afirmă Ned. Avem ordine precise. Bişţarii îi putem împărţi între noi. Colierul însă va ajunge la Recuperator.

Will deschise gura să spună ceva dar se răzgândi, de parcă şi-ar fi dat seama că nu avea niciun rost să-l contrazică pe Ned.

— Recuperatorul ne va răsplăti pe măsură, zise tâlharul de drumul mare, întinzând mâna după colier.

Will dădu drumul colierului să cadă în mâna lui Ned, fără nicio tragere de inimă, apoi o porni şchiopătând înspre Joe, căruia îi şopti la ureche atât de tare încât să-l audă toată lumea:

— Nu suntem obligaţi să i-l dăm. Am putea foarte bine să-i spunem că nu l-am găsit...

— Da, păi nu ne-a f-f-fost aşa în-în-înţelegerea, gângăvi John Bâlbâitul.

— Folosiţi-vă tărtăcuţele, băieţi, îi îndemnă Joe, privindu-l pe Ned drept în ochi. Amintiţi-vă de Four String. Recuperatorul află tot adevărul până la urmă. Într-un fel sau altul.

Will mormăi ceva în barbă.

— Amintiţi-vă numai cum a fost judecat Laurence Rose la Old Bailey*, continuă Joe. Recuperatorul a fost cel care i-a plătit pe oamenii de paie** să jure că el se afla în altă parte la vremea respectivă. Şi indivizii aceştia nu se vând ieftin deloc. S-ar putea să avem şi noi nevoie de ei într-o bună zi. Asta ţine el să nu uităm. Tu ce părere ai, Ned?

Ned nu răspunse. Kate îl studie cu atenţie. Stătea vizavi de hoţii de drumul mare, de cealaltă parte a focului, fluierând uşurel, în timp ce, cu vârful cizmei, împingea în foc un butuc mai mare. Părea relaxat, de ziceai că-i la picnic, dar Kate observă că mâna i se odihnea pe patul pistolului.

— Hei, băieţi, cine vrea o porţie din rachiul pastorului? strigă John Puturosul, care venea spre foc cu câte trei sticle de coniac în fiecare mână, ţinându-le între degete şi zdrăngănindu-le una de alta. Îi făcu lui Ned cu ochiul, cu subînţeles. Aduceţi-vă cănile, flăcăi, să ne scoatem frigul din oase. Tom, tu stai de pază. Sus, în copac, cu tine.

Aşadar, Tom e numele lui, reflectă Kate. Băiatul se căţără în copac, folosindu-se de una din frânghiile cu care îl legaseră pe pastor de picioare. Se înghesui între trunchi

---

* Principala curte cu juri din Londra.

** Pe vremuri oamenii dispuşi să depună mărturie falsă, în schimbul unei sume de bani, stăteau în faţa curţii de justiţie purtând, drept semn distinctiv, un pai ieşind din pantof, la pălărie sau în păr, de unde li se trage şi numele.

şi o creangă de la baza coroanei, apoi începu să scruteze câmpia de jur împrejur. Dedesubt, Ned, John Puturosul şi hoţii de drumul mare şedeau în jurul focului şi beau, mai mult în linişte, ştergându-se la gură cu dosul palmei şi scuipând în foc. Aproape că se înserase şi flăcările aruncau reflexe gălbui asupra feţelor bandiţilor. Umbrele li se alungeau în pustiul întunecat din spatele lor.

— Aţi mai văzut vreodată în viaţa dumneavoastră aşa o adunătură de oameni respingători? îi şopti Hannah lui Kate. Au nişte mutre teribil de acre. Cu excepţia lui Ned, totuşi...

— Ce este acela un recuperator? o descusu Kate.

— Cum de nu ştiţi, domnişoară Kate? Păi, este cineva care recuperează bunurile furate, de cele mai multe ori pentru recompensă, dar, câteodată, dacă plata e pe măsură, îl dă în vileag şi pe hoţ. Se spune chiar că recuperatorii sunt, în cele mai multe cazuri, mai răi decât escrocii pe spinările cărora trăiesc. Judecătorii au nevoie de ei, iar hoţii le-au luat frica, aşa că recuperatorii îi asmut pe unii împotriva altora spre propriul lor avantaj. Cel despre care vorbesc ei trebuie să fie un om foarte influent, ca să-i ţină pe nişte hoţi de drumul mare de teapa lor sub control...

Will confecţionase un soi de ţepuşe din crengi de copac, iar mirosul de iepure fript îi făcea pe bandiţi să saliveze de poftă. Acum că, pentru o vreme, îi mai

slăbiseră din ochi pe prizonierii lor, Kate se simţea puţin mai în largul ei. Dar băiatul pe nume Tom părea că nu-i slăbeşte din ochi. Ori de câte ori se uita în sus, li se încrucişau privirile, ca apoi, imediat, el să se uite în altă parte. Deodată, fetei îi veni o idee. Se trase mai în spate, afundându-se în umbra nopţii, şi închise ochii pe jumătate. Avea de gând să încerce să dispară. Ce altceva putea face? Problema era însă dacă putea să se relaxeze într-o asemenea situaţie stresantă...

După o vreme, John Puturosul îl înghionti pe Ned, arătând cu degetul înspre Will.

— Care-i baiul? întrebă acesta.

Will Carrick plângea cu cana de coniac în mână.

— E din pricina lui Four String George.

— Ce nume mai e şi ăsta? întrebă Ned. Cine e individul?

— A fost, replică Will, cu lacrimi în ochi. A fost spânzurat la Tyburn anul trecut, în aprilie. Îi spuneam Four String (Patru şnururi) din cauza şireturilor colorate cu care îşi strângea cracii pantalonilor la genunchi. Era un tovarăş de pahar grozav. După câteva pahare, când se cherchelea, devenea cel mai vesel om din toată Anglia. Doamne, cât îi mai simt lipsa!

Hoţul de drumul mare smiorcăi zgomotos şi pe faţă îi apărură dâre albe acolo unde îşi ştersese lacrimile.

— Dă-mi ceva să mă şterg, Joe.

Fratele său îi aruncă o batistă, care o fi fost cândva curată.

— Lasă, morţii cu morţii, îl sfătui Joe. Din pricina celor vii trebuie să-ţi faci acum probleme.

— Pa-pa-patru şnururi a fă-fă-făcut un adevărat spe-spe-spectacol la Tyburn. N-a lă-lă-lăsat să se-se-se vadă că-i e frică. Mulţimea l-a adorat. Îndată ce J-J-Jack Ketch i-a pus ş-ş-ştreangul de gât, au tras de el ca să-să-să aibă o moarte uşoară. Publicul din Tyburn îşi respectă concetăţenii.

Will hohoti şi mai tare în memoria lui, iar, în curând, i se alătură şi John Bâlbâitul, amândoi începând să plângă unul pe umărul celuilalt.

— Acum arde în focurile iadului, şi noi ceilalţi o s-o sfârşim lângă el! rosti John printre sughiţuri.

— Şi-şi-şi n-o s-s-s-o mai vedem niciodată pe mama noastră care este în rai şi-şi-şi o s-s-s-aştepte o eternitate pe scumpii ei băieţi, urlă John Bâlbâitul.

În ciuda spaimei ce o încerca, Kate râse încetişor la adăpostul întunericului, după care se străduí încă o dată să-şi imagineze că se află în bucătăria ei de la ferma din Derbyshire.

— Am vis-s-sat noaptea trecută că dădusem ortul popii şi-şi-şi toţi oamenii cărora le-am fă-fă-făcut rău la viaţa mea se înghesuiau în jurul nostru şi ne îm-îm-împingeau mai-mai să ne sufoce. Părinte Led-Led-Ledbury, oare Domnul va ierta nişte pă-pă-păcătoşi ca noi? Avem vreo s-s-speranţă?

Pastorul îi privi cu un aer de superioritate şi făcu o pauză înainte de a răspunde. Trase adânc aer în piept şi, aşa legat cum era, se sili să stea cât mai drept posibil, ca să predice de la înălţimea unui amvon imaginar.

— Este vremea — rosti el cu vocea sa tunătoare, impozant chiar şi îmbrăcat cu nimic altceva decât lenjeria sa intimă şi cu capul chel, neîmpodobit de peruca obişnuită — ca voi, sărmane suflete rătăcite, să faceţi pace cu Domnul până nu e prea târziu. Dumnezeul nostru este atoateiertător, dar, ca El să Vă ierte, trebuie să vă căiţi. Veniţi la mine să vă mărturisiţi păcatele, aşa cum o fac copiii mici!

Joe Carrick se ridică în capul oaselor, cam nesigur pe propriile-i picioare.

— Ţineţi-vă gura, părinte, că nu-i vremea slujbei de duminică.

Se pare însă că provizia de coniac a pastorului le deschisese apetitul fraţilor săi pentru chestiuni spirituale şi, drept urmare, insistară să-l dezlege, ca acesta să se simtă în largul său în timp ce stătea de vorbă cu ei.

— Treaba voastră, se răsti Joe la ei, după care se prăbuşi greoi înapoi pe pământul gol.

Hoţii de drumul mare se aşezară la picioarele pastorului întocmai ca nişte copii, cu excepţia faptului că mai trăgeau din când în când câte-o duşcă de coniac. Până şi Tom îşi dădu drumul să alunece jos din copac ca să-l asculte. După toate aparenţele, cu cât pastorul le spunea

că sunt cele mai ticăloase fiinţe din toată creştinătatea, cu atât plângeau mai tare, dar, în mod evident, le făcea mare plăcere să se căiască. Aşa că nimeni nu observă cum conturul lui Kate începu să se topească în umbrele nopţii, până când fata dispăru cu totul.

În timp ce se apropiau de giganticul stejar, furişându-se, pe cât posibil, prin spatele trăsurii, ca să nu fie văzuţi de bandiţi, Peter avu deodată impresia că dăduseră peste un fel de circ ambulant. Zărea, în treacăt, nişte oameni aşezaţi în cerc, cu feţele ridicate şi luminate de foc şi cu privirile pironite pe chipul caraghios al pastorului, fără perucă şi pe jumătate dezbrăcat, care făcea gesturi largi spre cer cu braţele sale puternice. Iar în spatele acestei mici scene, se vedea un întreg escadron de cai, priponiţi la un loc, ce şedeau cuminţi, aşteptându-şi parcă intrarea în ring, în văzul întregii lumi. Cu toate acestea, Peter era sigur că, în cazul în care vreunul dintre membrii acestei inedite adunări îi descoperea, puteau fi ca şi condamnaţi la moarte.

Gideon o zări primul pe Kate şi se pocni peste gură, ca să nu scoată un strigăt de spaimă. Urmări atent cum formele ei se stabilizează treptat şi, în fine, îşi veni destul în fire cât să pună mâna pe creştetul lui Peter şi să-i răsucească capul până când acesta dădu cu ochii de prietena lui.

— Kate! zbieră Peter simţind că-i sare inima din piept.

— Sst! sâsâi Gideon. Taci din gură, te rog, căci te poate auzi careva.

Kate îşi scutură capul violent, de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis.

— Cum ai ajuns aici? o întrebă Peter în şoaptă.

— M-am evaporat, bineînţeles, replică ea.

— Bine ai făcut, domnişoară Kate, consimţi Gideon cu glas scăzut. Nici că puteai să alegi vreun moment mai potrivit, deşi nu pot să neg că, văzându-te în ipostaza asta, de-a dreptul înspăimântătoare, mi se întoarce stomacul pe dos.

Din senin, Kate începu să dea în Peter, lovindu-l cu pumnii în piept. Peter se dădu înapoi, nedumerit, până când Kate îşi lăsă braţele să cadă pe lângă corp. Lacrimile îi şiroiau pe obraji.

— Ce ţi-am făcut *eu* ţie? îi şopti Peter plin de furie. Cu ce ţi-oi fi greşit că te răzbuni în halul ăsta pe mine?

— Nu se poate abţine, domnişorule Peter. Nu vezi cât de tare tremură?

— Unde ai fost? îl luă la rost Kate. Credeam că o să murim cu toţii. Credeam că ai plecat. Mă gândeam că te-ai evaporat şi te-ai întors înapoi în secolul al douăzeci şi unulea. De ce a trebuit să pleci iar cu Gideon? Nu ţi-a păsat nici cât negru sub unghie de mine.

— Cum poţi să spui una ca asta? Eşti atât de nedreaptă cu mine, îi spuse Peter necăjit.

— Chiar aşa? Nu ştii cum e să te simţi singur şi abandonat? Doar tu însuţi mi-ai spus că tatăl tău este plecat tot timpul. Aşa se întâmplă când eşti doar un copil, nu te gândeşti că şi alţii pot avea sentimente...

— Este imposibil să-ţi ignor sentimentele, la cât de tare ţipi!

— În familia mea, dacă îţi dezvălui sentimentele faţă de cineva, nu înseamnă că nu eşti curajos sau puternic. Probabil, tu eşti convins că e mai bine să le ţii ascunse în tine şi să te macine pe dinăuntru...

Revoltat la culme, Peter deschise gura să-i dea o replică pe măsură, dar Gideon îi puse mâna pe umăr, punându-l la punct pe un ton aspru:

— N-avem vreme de ceartă acum. Tovarăşii noştri de drum au nevoie de ajutorul nostru.

Unii oameni ar fi foarte mulţumiţi dacă ar şti că cineva încearcă să-i salveze, îşi zise Peter în sinea lui, plin de furie. *Dar Kate, în niciun caz!*

— Domnişoară Kate, continuă Gideon. E cineva rănit? Au pus mâna pe colier? Spune-mi tot ce s-a întâmplat de-a fir a păr.

Când Kate termină de povestit, Gideon hotărî că trebuiau să se mişte repede, înainte ca cineva să fi observat lipsa lui Kate. Stăteau ghemuiţi şi înghesuiţi unul într-altul la vreo douăzeci de picioare în spatele trăsurii. Focul de

tabără trosnea şi scăpăra scântei, iar lumina lui portocalie se întindea prin iarba uscată până aproape de ei.

— Aşteptaţi aici, le spuse Gideon cu glas scăzut. Am de gând să recuperez colierul doamnei Byng.

Peter şi Kate intrară în panică.

— Dar ştii prea bine că vor să pună mâna pe tine! îi şopti Kate.

— Mai întâi de toate, trebuie să mă găsească, replică Gideon.

Peter şi Kate îl urmăriră cum se îndreaptă spre capătul cel mai îndepărtat al stejarului. Nu uitaseră de discuţia lor în contradictoriu, dar nu aveau timp de aşa ceva acum. Gideon părea că alunecă pe pajiştea scăldată de razele lunii. Nu făcea nici cel mai mic zgomot. Copiii se târâră în patru labe mai aproape de trăsură ca să-i urmărească mai bine mişcările. Un miros proaspăt de iarbă jilavă se ridica dinspre pământul rece.

Peter se mânji cu noroi pe faţă.

— Camuflaj! sâsâi el.

— Ai văzut prea multe filme.

— Pot să mă consider norocos dacă mai apuc să văd vreunul.

— Nu mai vorbi aşa de tare! îl admonestă Kate în şoaptă. Oricum, n-are niciun rost să-mi înnegresc faţa cu rochia asta enormă cu volane pe mine.

Peter şi Kate se târâră de-a buşilea ceva mai aproape. Pastorul Ledbury le relata hoţilor de drumul mare povestea fiului risipitor, şi frânturi din istorisirea lui ajungeau până la ei. Will şi John Bâlbâitul îi sorbeau fiecare cuvânt, dojenindu-l pe fiu şi simpatizând cu tatăl.

— Desigur, soarta copilului este să rătăcească prin lume, iar a tatălui, să-l ierte, comentă Will.

— Eu n-n-n-am avut niciodată un ta-ta-tată, declară John Bâlbâitul.

— Chiar şi oamenii de ultimă speţă, cei mai nenorociţi, cei mai nedemni... cei mai urât mirositori indivizi, argumentă pastorul, arătând în sus, spre stele, trebuie să ştie că Tatăl lor îi veghează de sus, din ceruri...

Joe Carrick sugea un os de iepure, prefăcându-se indiferent, dar ascultându-l totuşi. Will deja căzuse într-un somn greu, insensibil de-acum la orice. Vizavi, Ned şi John Puturosul stăteau deoparte şi priveau. Nici unul dintre ei nu se atinsese de băutură. Ned arareori îşi lua ochii de pe Joe, iar mâna i se odihnea pe pistol.

Will Carrick gemu şi păru că se rostogoleşte în umbrele nopţii. Nici unul dintre bandiţi nu observă nimic, dar Peter văzu ce se întâmplă. Îi dădu un ghiont lui Kate, atrăgându-i atenţia asupra lui Gideon.

— Ce-o fi punând la cale Gideon? murmură el.

Kate ridică din umeri. După câteva secunde, Will, cu pălăria trasă pe ochi, de abia mai zărindu-i-se chipul, îşi

făcu din nou apariţia şi se ridică în picioare. Peter îşi ţinu respiraţia. O bufniţă ţipă în noapte.

— Brrrr... zise Will, tremurând de frig. Îşi ridică gulerul jachetei. Pământul e umed, continuă Will, bolborosind ceva incoerent. Şchiopătă prin faţa pastorului, atât de beat fiind, că abia se mai ţinea pe picioare. Iertaţi-mă, părinte! articulă el cu greu cuvintele. Chemarea naturii.

Se împiedică şi căzu la picioarele lui Ned. Se agăţă cu toată greutatea de el, încercând să se ridice. Flăcările luminau chipul plăcut al banditului. Ned îl împinse deoparte, scos din sărite, iar Will mormăi ceva în timp ce dispărea în întuneric să-şi facă treaba.

Câteva clipe mai târziu, Gideon reapăru, ca prin farmec, din tenebrele nopţii. Se aşeză lângă Kate şi se descotorosi de jacheta şi pălăria lui Will.

— Nu era Will! Tu erai! exclamă Peter.

Apoi Gideon scoase la iveală colierul doamnei Byng, dând drumul şiragului de diamante să alunece în poala lui Kate. Kate îl ridică şi îl plimbă pe degete. Era greu şi cald încă, fiind proaspăt luat din buzunarul lui Ned. Diamantele aveau străluciri alb-albăstrui în razele lunii.

— Ca să fie în siguranţă, îi spuse el.

— Uau! replică ea.

— Păcat că n-am putut să-i iau şi pistolul, dar îl ţinea în mână.

Peter reuşi să întrezărească expresia lui Gideon, care stătea cu spatele la lună, şi îşi dădu seama că avea întipărit pe faţă un rânjet de satisfacţie.

Gideon nu mai trebui să-i spună şi lui Kate povestea tizului său, pentru că o ştia deja. Îi explică faptul că, în situaţia în care reuşeau să-i convingă pe Ned şi pe hoţii de drumul mare că erau înconjuraţi şi depăşiţi numeric, aveau, cât de cât, o şansă să-i sperie şi să-i alunge, fără să se ajungă la luptă deschisă. Gideon va călări în cerc de jur împrejurul taberei, galopând într-un sens, apoi în celălalt şi suflând din corn, în timp ce copiii aveau să ţipe şi să facă cât mai mult zgomot posibil cu orice le pica în mână, ca să le tragă o sperietură zdravănă.

Gideon îi dădu lui Kate cuţitul său.

— Strecoară-te până sub căruţă, domnişorule Peter, şi aşteaptă acolo semnalul meu. Domnişoară Kate, trebuie să-i tai legăturile domnişorului Sidney şi să-i spui că au sosit ajutoare.

Copiii încuviinţară din cap, iar Gideon dispăru din nou în noapte. Lui Kate îi era imposibil să se târască din prici-na rochiei.

— Pfui! M-am *săturat* să tot fiu o fată din secolul al opt-sprezecelea!

Peter îi aruncă o privire încruntată şi îşi duse degetul la buze. Ofensată, Kate se uită ameninţător la el. Apoi

încercă să-şi adune poalele fustelor şi să le sumeată, dar, nemaivăzând ce era în faţa ei, călcă cu genunchiul pe o creangă uscată care trosni zgomotos. Ambii copii înghe-ţară de spaimă şi se uitară pe furiş printre spiţele uneia dintre roţile trăsurii la Ned şi la bandiţii care stăteau tolăniţi în jurul focului. Pastorul se oprise din predicat, de parcă ar fi vrut să-şi adune gândurile. Joe Carrick îşi întoarse alene capul, pe jumătate conştient de zgomotul pe care nu şi-l putea explica, dar, în momentul în care o pală de vânt se abătu asupra stejarului, iar focul trosni scăpărând scântei, se întoarse cu spatele, indiferent la restul lumii. Cu toate acestea, calmul aparent nu mai dură mult timp.

— Unde este? strigă Ned atât de tare încât toate feţele se întoarseră spre el.

— De ce-oi mai fi ţipând acum? mârâi Joe.

— La cine e? La tine, Will Carrick, nu-i aşa? L-ai şter-pelit chiar adineauri.

— Hai, acum, repede! Taie-i legăturile lui Sidney! îi şopti Kate în grabă la ureche lui Peter, vârându-i cuţitul în mână. Nu pot să mă mişc în rochia asta idioată. Urmează să se întâmple ceva. Ştiu eu. Aşa că trebuie să fim pregătiţi.

Peter ridică degetul mare în sus în chip de aprobare şi o şterse spre celălalt capăt al trăsurii.

— Nu te mişca! îi şopti lui Sidney la ureche. Gideon e pe-aproape.

Sidney îşi înclină aproape imperceptibil capul ca să-i dea de înţeles că a priceput şi îşi încordă mâinile pe lângă el ca să nu şi le îndepărteze în momentul când Peter avea să termine de tăiat frânghia.

Ned făcu un salt peste foc ca să ajungă în locul unde Will sforăia uşurel şi îi arse un picior în coaste. Will sări ca ars în picioare, răcnind de şoc şi durere. Îşi scosese cuţitul din teacă chiar înainte să-şi vină în fire şi îl flutura acum prin faţa lui Ned.

— Piei din faţa mea, păun îngâmfat ce eşti, sau, Dumnezeu mi-e martor, o să-ţi scot un ochi.

Ned nu se clinti din loc.

— Dă-mi-l!

— Ce să-ţi dau? întrebă Will, nedezlipindu-şi privirea de pe pistolul lui Ned.

— Asta e ultima oară când fac vreo treabă cu banda lui Carrick. Mai bine cu porcii la troacă decât cu voi.

Se auzi o împuşcătură, urmată de şuierul respiraţiilor întretăiate şi de ţipete înăbuşite. Ned îşi încleştă mâna pe piept, clătinându-se pe picioare, dintr-o parte în alta, o clipă nesfârşit de lungă. Pistolul lui Joe fumega. John Bâlbâitul făcu un pas înainte, îi descleştă degetele lui Ned de pe pistol şi îi dădu un bobârnac uşor de tot cu vârful degetelor. Tâlharul de drumul mare se prăbuşi în iarbă. O pată mare şi întunecată se întindea pe jacheta lui azurie. Nimeni nu scotea vreo vorbă. Singurul zgomot care se

auzea, în afară de focul ce trosnea în vatră, era făcut de micuţul Jack; acesta sforăia încetişor, fără să aibă habar, din fericire, de ceea ce se întâmpla în jurul său.

Pastorul Ledbury îngenunche lângă Ned, care aproape că-şi pierduse cunoştinţa.

— Eşti hotărât să ajungi în flăcările iadului, după câte văd eu, i se adresă el lui Joe.

John Bâlbâitul îşi făcu cruce. Joe îi aruncă pastorului o privire ucigătoare. *O, te rog, nu-l provoca,* îşi zise Kate în sinea ei, dorindu-şi din tot sufletul ca acesta să-şi ţină gura. Spre norocul pastorului, altceva îi atrase atenţia, uitând pe moment de predica lui moralizatoare. Temându-se că va fi următorul pe lista lui Joe, John Puturosul ţâşni în picioare, repezindu-se spre cai.

— Nu sunt turnător! strigă el în timp ce încăleca pe unul dintre cai. N-aveţi decât să vă luaţi şi partea mea de bişţari. Numai să nu mă omorâţi, atâta tot.

John Bâlbâitul îndreptă pistolul lui Ned spre el şi se uită în ochii lui Joe, aşteptând ca acesta să ia o hotărâre.

— Economiseşte praful de puşcă, îl sfătui Joe. Nu ne va face necazuri. Nu va îndrăzni. John Puturosul a fost întotdeauna un laş.

— E la ti-ti-tine colierul, Will? întrebă John Bâlbâitul.

— Nu ştiu despre ce tot vorbeşti acolo, îi răspunse el.

— Ştiam eu că-l ai, râse Joe. N-are sens să negi. N-ai suportat niciodată să ţi se ia ceva. Mamă, cum l-ai mai buzunărit prefăcându-te că eşti beat turtă. Frumos lucrat!

— Păi...

Will fu întrerupt de John Bâlbâitul:

— Ce-ce-ce-a fost asta?

Ascultară cu toţii. Cornul lui Gideon suna undeva, în depărtare, şi auziră un cal care se apropia la galop, apoi se opri brusc, ca s-o pornească din nou în clipa următoare. Cornul răsună din nou, dar de data aceasta mai aproape. Peter îşi veni în fire, aducându-şi aminte de ceea ce trebuia să facă, şi ţâşni de sub roţile trăsurii, afundându-se în întuneric. O ţinea într-o alergătură, ştiind că trebuia să strige ceva, dar nu-i venea în minte pe moment ce anume îl învăţase Gideon să spună.

— Hei, ăi de-acolo! strigă el.

Chemarea suna puţin cam marinărească*, dar urmase întocmai instrucţiunile lui Gideon.

— Sus ancora, pierde-vară ce sunteţi! Bunica mea, fie-i ţărâna uşoară, se mişca mai repede decât voi, marinari de apă dulce, răcni Gideon, de parcă ar fi fost un adevărat şef de echipaj. Avem ceva de mărşăluit până la Lichfield şi mai avem de găsit încă vreo duzină de camarazi marinari până când vă veţi azvârli cizmele din picioare!

---

* Autoarea face referire la strigătul marinăresc: „Hei, ăi de pe corabie".

Cuvintele lui Gideon reverberau în noaptea adâncă.

— Pe Dumnezeul meu, ăsta-i detaşamentul pentru recrutarea cu forţa a marinarilor! exclamă Will printre dinţi. Ce ghinion pe capul nostru, zău aşa!

— Nu vr-vr-vreau să intru în marină, gângăvi John Bâlbâitul. Regele George poate să-şi păstreze preţioasa lui Americă. Nu vreau să m-m-mor într-un loc uitat de Dumnezeu, plin de pri-pri-prizonieri şi de sălbatici.

— Eu nici atât, îi întări Joe spusele. Se pare că sunt vreo câţiva la număr. Adu făloşii încoace şi mişcă-te mai repede odată!

— Stâng-drept-stâng-drept-stâng-drept...

— Repede, flăcăi, că ăştia pun mâna pe noi.

Deşi erau beţi şi nesiguri pe picioare, spaima le dădu aripi. Bandiţii îşi adunară în graba mare lucrurile împrăştiate pe jos, precum şi bunurile furate din trăsură şi le înghesuiră pe nerăsuflate în desagii pe care-i aruncară pe spinările cailor. Will nu-şi găsea nici jacheta, nici pălăria şi îşi vărsă nervii pe Tom, înjurându-l de mama focului. În confuzia generală, Will şi John Bâlbâitul se cioc-niră cap în cap aşa de tare, că se treziră azvârliţi cu spinările la pământ, urlând de durere.

— Gura, imbecililor, bodogăni Joe, dacă nu vreţi s-o păţiţi.

Peter i se alătură lui Gideon, îngroşându-şi vocea şi strigând cât îl ţinea gura:

— Stâng-drept-stâng-drept-stâng-drept, iubiţeilor!

Văzând eforturile făcute de Peter, Kate nu se putu abţine să nu zâmbească. Stătea ascunsă sub trăsură şi încerca să-l potolească pe Sidney, care se zbătea să se ridice în picioare şi să le arate tuturor că nu-i era frică deloc. Se agăţase cu toată puterea de mâinile lui.

— Nu merită efortul, Sidney, încerca ea să-l convingă, vor pleca de-aici într-o clipită. Ţi-au spart deja dinţii. Nu mai vreau să te mai văd suferind!

La auzul spuselor ei, Sidney încetă să se mai zvârcolească, iar Kate simţi cum îi strânge degetele într-ale lui. Îi îndepărtă mâinile cu blândeţe, dar cu fermitate, totodată.

Pastorul Ledbury era atât de absorbit de vorbele pe care i le adresa Ned, că nici măcar nu-şi ridică privirea când banda lui Carrick o luă la sănătoasa cu valoroşii săi cai cu tot şi nici nu observă că Joe Carrick îl îmbrâncise jos de pe cal pe Tom, în momentul în care acesta din urmă intenţionase să încalece alături de el.

— M-am săturat până peste cap de mutra ta jigărită, îl repezi el pe Tom. Numai ghinioane am avut de când ai apărut printre noi. Du-te învârtindu-te! Târăşte-te înapoi în mocirla puturoasă de unde ai venit!

Văzând că Tom ezită, Joe îi arse o palmă peste cap de îl trânti la pământ, dându-l de-a berbeleacul printre frunzele uscate. Când se opri, se prinse cu mâinile de cap şi

rămase nemişcat. Kate privi fascinată cum de sub guler îi apare un şoricel alb. Îl mângâie cu un deget, apoi îl luă cu grijă şi îi dădu drumul în buzunar.

— Părinte, îi strigă John Bâlbâitul peste umăr, nu prea vă văd eu trăgând la măsea cu marinarii pe covertă*. Dacă aş-aş-aş fi în locul dumitale, aş-aş-aş sterge putina cât mai repede cu putinţă.

John Bâlbâitul ezită o clipă înainte de a încăleca una dintre iepele murgi ale pastorului.

— Vă veţi ru-ru-ruga pentru sufletele noastre, părinte?

— Nici gând, criminalilor!

— Nici nu me-me-meritäm mai mult... Mulţumesc, părinte...

Joe se ţinu strâns de mâneca lui John Bâlbâitul şi-i dădu pinteni calului.

— Mişcă-te, găgăuţă, că vin peste noi!

Joe mai aruncă o privire înspre banditul rănit şi trase un scuipat pe pământ. Unul după altul, hoţii de drumul mare o porniră călare, dispărând în noapte.

După o clipă, Kate le strigă tuturor:

— Nu este niciun detaşament pentru recrutarea cu forţa a marinarilor. Sunt Gideon şi Peter!

---

* Aluzie la obiceiul marinarilor de a bea rom. La origine, era un ordin dat de căpitanul vasului, după rezolvarea unei situaţii dificile, să se împartă marinarilor câte o raţie în plus de rom pentru a sărbători evenimentul.

— Mulţumescu-ţi ţie, Doamne! exclamă Hannah. Cred că nu mai rezistam mult şi mă lăsau nervii.

Sidney şi Kate îl dezlegară pe vizitiu, iar Hannah dădu fuga să-l ajute pe pastor, care era la căpătâiul lui Ned. Pastorul îngenunche lângă Ned, gâfâind uşor din pricina efortului pe care-l făcea să stea aplecat.

— Nu mi-am imaginat vreodată viaţa mea aşa cum a fost, de fapt, murmură el. Am să mor, părinte?

— Nu sunt doctor, Ned. Dar cred că trebuie să te împaci cu Dumnezeu.

Ned privi în sus, înspre stelele care sclipeau printre frunzele stejarului şi lăsă să-i scape un oftat adânc.

— Te doare rău? întrebă Hannah.

— Nu simt nimic, răspunse el.

Hannah împături o batistă şi o puse sub jachetă, peste plagă. Îşi muşcă buzele la văzul rănii şi o apăsă uşor în încercarea de a-i opri sângerarea.

Tropăitul potcoavelor lui Miez de Noapte anunţă sosirea lui Gideon şi a lui Peter. Pastorul Ledbury se ridică zâmbind larg. Se îndreptă spre Gideon şi dădu mâna cu el, strângându-i-o energic.

— Un detaşament de recrutare! Ce idee inspirată, domnule Seymour! Chiar şi hoţii de drumul mare fug din calea lui. Îţi mulţumesc, domnule. N-am să uit serviciul făcut şi nici nu vei rămâne nerăsplătit.

Gideon îşi înclină capul, neştiind pe moment cum să reacţioneze la manifestarea de efuziune a pastorului. Ochii îi căzură pe Ned.

— Faptul că v-am regăsit teferi este o răsplată suficientă pentru mine, părinte. Am auzit împuşcătura. M-am temut că a fost ţintit unul de-ai noştri.

Pastorul se întoarse spre Peter, strivindu-i mâna într-a lui.

— Bravo, băiete! Ştiam eu că vei descoperi ce înseamnă să ai „popou".

— Părinte Ledbury, interveni Kate, Gideon a luat înapoi colierul de la Ned Porter.

Veni înspre el, ţinând la vedere colierul care se balansa uşor în mâinile ei, strălucind în lumina focului. Pastorul icni, apoi o prinse pe Kate de mâini şi o învârti de câteva ori în cerc, ţopăind în paşi de dans.

— Cred că s-ar cuveni să vă puneţi jacheta şi pantalonii, părinte, sugeră Hannah.

Kate izbucni în hohote de râs.

— Credeam că l-am pierdut pentru totdeauna! strigă pastorul Ledbury. Îmi şi imaginam expresia acuzatoare de pe chipul dragii mele verişoare... Colierul este de neînlocuit, e o veritabilă bijuterie de familie. O, ce zi fericită!

Deşi abia îl mai ţineau puterile, Ned râse şi el, cu amărăciune însă. Aşa slăbit cum era, îi făcu semn cu degetul lui Gideon să se apropie. Gideon îngenunche lângă el şi îşi scoase pălăria.

— Aşadar, dumneata ai fost acela care a luat colierul, domnule Seymour, nu Will. Am fost împuşcat de pomană. Eşti un hoţ de buzunare abil. Nu-i de mirare că Recuperatorul nu vrea să te piardă.

— Am făcut un legământ, se destăinui Gideon. Nu-l voi trăda pe lordul Luxon, dar nici nu voi mai lucra vreodată pentru el. O ştie şi el prea bine.

Un zâmbet ironic apăru pe faţa contorsionată de durere a lui Ned.

— N-aş zice că el te crede pe cuvânt, domnule Seymour.

— Lordul Luxon, Recuperator! exclamă pastorul.

Gideon se ridică în capul oaselor şi se îndepărtă. Părea supărat pe el însuşi. Peter se aşeză pe vine, la rândul său, lângă tâlharul de drumul mare.

— De ce nu-i dă lordul Luxon drumul lui Gideon, de vreme ce a jurat că nu-l va trăda?

Ned îşi întoarse privirile către Peter.

— N-ai auzit de talentele domnului Seymour? Nu mai există un altul ca el. Este favoritul lordului Luxon. Este mai mult decât un hoţ de buzunare. Este conştiinţa lui. Tot restul lumii poate să-l considere un diavol sau orice altceva, pe când domnul Seymour al dumitale este obligat să-i fie recunoscător şi să-i aprecieze bunătatea de care a dat dovadă... Mai mult, un recuperator nu poate să-i lase pe oamenii săi să plece după bunul lor plac, fiind forţat să facă din ei un exemplu de servitute.

— Nu înţeleg, spuse Peter. Ce ştie Gideon, de-l face pe lordul Luxon să-i fie teamă că-l pierde?

Ned începu să râdă, dar dădu curând în tuse. Un firicel de sânge începu să i se prelingă din colţul buzei.

— Conaşule Peter, lăsaţi-l să se odihnească, îl povăţui Hannah. Este grav rănit.

Ned continuă totuşi.

— Domnul Seymour al dumitale ştie exact tot ce ştie orice tâlhar din Londra, şi anume, că nimic nu e furat sau tăinuit, că nimeni nu e jefuit sau ucis, că nimeni nu-l trădează pe semenul său, sau îi plăteşte pe oamenii de paie ca să-l scape, fără ca Recuperatorul şi mâna sa dreaptă să nu afle. Doar pentru restul lumii, Recuperatorul nu este decât un domn elegant şi distant, care se plimbă într-o trăsură frumoasă. Dacă ne-ai pune la aceeaşi masă, ne-am preface că nu ne cunoaştem unul pe celălalt. Iar în ceea ce-i priveşte pe filfizonii, lorzii şi doamnele care îl frecventează, nu ştiu şi nu bănuiesc nici măcar pe jumătate ce fel de om este. Dar Gideon a văzut destule ca să-l trimită pe stăpânul său la spânzurătoare de cel puţin vreo zece ori. Dacă aş fi în locul lordului Luxon, demult i-aş fi tăiat beregata domnului Seymour al dumitale...

Ned se prăbuşi pe spate, epuizat, iar Hannah îi făcu semn lui Peter să plece înainte ca Ned să fie tentat să vorbească din nou. Îi turnă tâlharului de drumul mare puţină apă în gură. Cuvintele lui Ned îl îngroziseră pe

Peter. Se uita la prietenul său, ocupat cu reîmpachetarea cuferelor al căror conţinut fusese împrăştiat pe jos, prin toată tabăra. Gideon se afla într-o mare primejdie, mult mai mare decât bănuise Peter până acum. Nu era greu de înţeles de ce Omul de Smoală era aşa de hotărât să-l ducă înapoi la stăpânul său.

Se duse la Kate, care încerca să-l convingă pe Tom să se ridice de pe jos.

— N-o să-ţi facem niciun rău. Nu suntem ca oamenii lui Carrick. Te vom ajuta să ajungi acasă.

Sidney, aflat în spatele lui Kate, strigă:

— Să-l ajuţi pe viermele ăsta! Niciodată! exclamă el.

Kate îşi pierdu cumpătul.

— Nu mai fi atât de încrezut şi arogant! se răsti ea la Sidney. Încetează odată să te mai porţi ca un idiot ... Crezi că ţi-ar fi bine dacă ai fi în locul lui?

Tom o privi cu surprindere pe Kate printre degetele lui desfăcute. Sidney părea cam descumpănit. Peter nu se putu abţine să nu surâdă afectat, iar Gideon îşi întorsese capul de teamă să nu-i vadă Kate zâmbetul ce-i înflorise pe buze.

— Ei bine, continuă ea în grabă, aruncându-i lui Peter o privire în treacăt, cel puţin Sidney este curajos, spre deosebire de alţii care-şi părăsesc prietenii la nevoie, fără să le pese...

Kate se opri în mijlocul potopului de cuvinte ce se revărsau de pe buzele ei, în momentul în care o auzi pe Hannah respirând precipitat. Toate privirile se îndreptară spre femeia care stătea ghemuită la căpătâiul lui Ned.

— Tâlharul de drumul mare şi-a dat obştescul sfârşit, îi anunţă pastorul.

Îşi trecu mâna peste fruntea lui Ned ca să-i închidă pleoapele.

Chiar în acel moment se trezi şi Jack din somn. Se îndreptă buimac spre Hannah, spunându-i:

— Mi-e sete.

— Of, conaşule Jack, grăi Hannah, Dumnezeu să te binecuvânteze.

Şi îl strânse cu afecţiune la pieptul său.

CAPITOLUL 15

Un pact făcut cu sânge

În care inspectorul Wheeler dezgroapă securea războiului, Peter și Kate fac o promisiune solemnă, iar Londra își dezvăluie atracțiile și primejdiile sale

Neavând încotro, s-au văzut nevoiţi să-şi petreacă noaptea la adăpostul stejarului. S-au culcuşit cât mai comod cu putinţă, având în vedere condiţiile date şi, cu toate că le era foame, măcar aveau un foc care să le ţină de cald. Faptul că trupul neînsufleţit al lui Ned zăcea întins de cealaltă parte a trăsurii le dădea frisoane. Când Hannah începu să-i cânte lui Jack un cântec de leagăn ca să-l facă să adoarmă la loc, băiatul nu fu singurul care se lăsă alinat de melodia duioasă.

Nici unul dintre ei nu a avut un somn liniştit, mai ales Peter. Îl deranja faptul că fata avea o impresie atât de proastă despre el. Trebuia să-şi dea seama cât de nedreaptă este, încerca el să se încurajeze singur, dar degeaba. Afirmase că Sidney fusese mai curajos decât el!

Ce faptă de vitejie o fi făcut? Îi dăduse voie lui John Puturosul să-i zboare dinţii din gură? Şi, cu siguranţă, Kate trebuia să-şi dea seama că, în cazul în care n-ar fi plecat cu Gideon, lucrurile ar fi putut lua o întorsătură urâtă. Şi poate că a dat dovadă de egoism, însoţindu-l pe Gideon fără măcar să intenţioneze s-o ia şi pe ea, dar Kate fusese de-a dreptul meschină când îi dăduse de înţeles că se purta ca tatăl său, care îl lăsa acasă ori de câte ori pleca undeva sau avea vreo problemă importantă de rezolvat. Nu era vina lui nici faptul că fetele din secolul al optsprezecelea trebuiau să poarte fustele alea mari şi idioate şi nu li se permitea să facă nimic palpitant...

Încercă să nu se mai gândească la toate acestea şi, în schimb, se strădui să afle de câte zile fuseseră ancoraţi în secolul al optsprezecelea. Mâine, hotărî el, ar trebui să fie a şasea zi. Ceea ce însemna că acasă va fi Crăciunul peste patru zile. Oare mama lui o fi decis că-şi putea permite să se rupă de slujba ei şi o fi luat avionul ca să vină acasă pentru a-şi petrece sărbătorile de iarnă împreună? Fusese plecată atât de departe şi de-atâta amar de vreme. În mod ciudat, i se părea totuna că erau separaţi de opt mii de mile sau de două secole şi jumătate. Simţea o strângere de inimă. Să fi fost din pricina furiei? Sau din pricina sentimentului de vinovăţie că-l încerca o asemenea trăire? Sau era pur şi simplu faptul că-i era dor de ea? Sau poate că îi era teamă că nu-i simţea lipsa îndeajuns de mult?

„Nu eşti mândru de mama ta?" îl întrebase tatăl său. „E greu să ne descurcăm singuri timp de câteva luni, dar nu imposibil. Filmul acesta este atât de important pentru ea".

Numai că nu fusese vorba de câteva luni, ci de aproape un an şi jumătate. Da, era grozav, într-adevăr, să le spună prietenilor că mama lui lucra la un film la studiourile Hollywood şi, da, i se promisese o vacanţă de vreo două săptămâni la Los Angeles cât de curând, dar tot ce-şi mai dorea acum, cu adevărat, era ca ea să se întoarcă acasă şi lucrurile să revină la normal. Tatăl său era tare nervos când mama nu era acasă. Îi sărea muştarul din orice, fiind întotdeauna prea ocupat şi mereu pus pe critică. Chiar şi atunci când mama venea într-o scurtă vacanţă, era o atmosferă ciudată la început, ca şi cum ar fi trebuit să ajungă să se cunoască din nou şi să se obişnuiască unii cu alţii, dar tocmai în momentul când începeau cu toţii să se simtă bine împreună, ea trebuia să plece înapoi, în California.

Chipul mamei lui i se înfăţişă deodată în faţa ochilor. Amintiri dragi, întâmplări caraghioase, clipe memorabile: amândoi surprinşi de o furtună, cu capetele date pe spate şi cu gurile căscate; ea aruncând după el cu o cutie de cremă de ciocolată, fiindcă o minţise în privinţa restului de bani de la cumpărături pe care şi-l însuşise, ca apoi, în timp ce el îşi dădea jos hainele mâzgălite de ciocolată, ea să izbucnească într-un râs vesel şi contagios; apoi tot ea, pe aeroportul Heathrow, făcându-i cu mâna, în timp ce el

încerca din răsputeri să-şi ţină lacrimile-n frâu, căci era pentru prima oară când pleca la Los Angeles...

Spirale fluorescente începură să i se formeze în minte. Peter deschise ochii. Era întins pe pământul gol, arat, îngheţat şi acoperit de chiciură. Chiar deasupra lui soarele spălăcit încerca să străpungă perdeaua albă de nori dantelaţi. Nu se vedea nici urmă de stejar, iar în depărtare se auzea vuietul constant al traficului, de parcă ar fi fost o şosea, undeva, dincolo de orizont. *M-am întors!* strigă el. *M-am întors!* Se ridică în picioare încercând să ignore pâlpâirile întunecate care încercau să i se strecoare în centrul razei lui vizuale. *Dacă mă concentrez, pot să rămân aici. Refuz să mă întorc! Nu vreau să mă întorc! Mă duc pe şosea şi fac autostopul până la Richmond.* Era conştient de forţa care se exercita asupra lui cu o presiune din ce în ce mai mare. Se simţea destul de puternic încât să-i reziste, dar presiunea creştea cu fiecare secundă. Pentru o clipă, avu senzaţia că începuse să avanseze, cu toate că nu-şi dădea prea bine seama cum o făcea. Apoi cuvintele lui Kate îşi făcură loc în mintea lui ca o rafală de vânt care deschide ferestrele, lovindu-le de perete: „Nu ţi-a păsat nici cât negru sub unghie de mine..."

Toate gândurile lui se topiră instantaneu într-o mare de întuneric ce se revărsă peste palidul peisaj de iarnă. După tot efortul pe care-l făcuse, se prăbuşi la pământ. Se afla din nou pe pământul umed de sub stejarul uriaş şi, oricât

de tare încercă, nu reuşi să facă saltul în timp încă o dată. Peter se simţea înfrigurat, golit de orice sentiment şi singur. Aproape că reuşise să se întoarcă acasă prin simpla putere a voinţei, după toate aparenţele. Dacă nu s-ar fi gândit la Kate în acele momente... Şi acum se trezise din nou prizonier în anul 1763, cu o fată care-l considera laş. Se putea foarte bine să nu mai aibă niciodată ocazia să ajungă înapoi în lumea lui şi să-şi revadă părinţii. Îşi dădu seama că plângea. Dar el nu plânsese niciodată, se deprinsese demult să nu mai plângă. Spinarea i se zguduia în timp ce hohotea fără zgomot. Deodată simţi o mână lăsându-i-se uşor pe umăr. Lui Peter îi era prea ruşine ca să-şi ridice privirea şi îşi ţinea capul îngropat în încheietura braţului. Încercă să nu smiorcăie. Apoi simţi cum cineva îl înveli cu grijă cu o jachetă, strângând-o bine sub el în părţile laterale. Căldura ei binefăcătoare îl făcu să cadă repede într-un somn adânc, fără vise.

Spre surprinderea lui Gideon şi a lui Peter, băiatul cu cireşele se ţinu de cuvânt şi se întoarse în zorii zilei cu tatăl său, un fermier oacheş, plăcut la înfăţişare, cu părul gălbui, decolorat de soare, strâns la spate într-o coadă de cal îngrijită. Aduceau cu ei două căruţe mari de lemn. Băiatul era nerăbdător să pună mâna pe cealaltă monedă de şase penny, pe care Gideon i-o dădu bucuros. Fermierul îi ajută pe călători să se urce într-una din căruţe şi

tocmai încărca bagajele în cealaltă, când observă corpul neînsufleţit al lui Ned. Dădu înapoi speriat şi îşi duse mâna lui aspră şi lăbărţată la gură, aruncând o privire îngrozită către oamenii pe care venise să-i ajute.

— Nu te teme, om bun, încercă să-l liniştească pastorul. Nu suntem criminali. Acesta nu e nimeni altul decât faimosul tâlhar de drumul mare Ned Porter. Am scăpat cu viaţă ca prin urechile acului.

Curiozitatea fermierului era atât de mare încât nu se putu abţine să nu-i arunce mortului o privire pe furiş, când crezu că nu-l vede nimeni, deşi îi arse una peste cap fiului său în momentul în care încercă să facă acelaşi lucru.

Lui Tom i se permise să călătorească împreună cu ei, şi asta datorită lui Kate, dar nu înainte de a fi admonestat de pastorul Ledbury:

— Sunt cu ochii pe tine, băiete. Trebuie să-i mulţumeşti domnişoarei Kate pentru această călătorie. Dacă te dovedeşti a fi nedemn de încrederea pe care ţi-a acordat-o, poţi să fii sigur că o vei sfârşi la închisoarea Newgate.

Nefericitul băiat se făcu şi mai mic de frică, după care îşi afundă mâna în buzunar, unde, bănuia Kate, îşi găsea puţină alinare, mângâindu-l pe singurul său prieten din această lume.

Fermierul refuză să pună mâna pe Ned, dar consimţi să-i aducă la cunoştinţă acest fapt judecătorului de pace

din Lichfield. Pastorul Ledbury se apucă să-i aştearnă acestuia pe hârtie o descriere amănunţită a evenimentelor din noaptea precedentă, menţionând că nu putea să-şi amâne călătoria deoarece avea întâlnire cu însuşi Maiestatea Sa regele George al III-lea.

— Am boala regelui, îi anunţă micuţul Jack, mândru foc, pe fermier şi pe băiatul său, care părură destul de impresionaţi.

Acoperiră faţa lui Ned cu o jachetă şi puseră nişte crengi înfrunzite pe deasupra lui ca să-l ferească, cel puţin o vreme, de ciori şi vulpi. Pastorul rosti o scurtă rugăciune la căpătâiul defunctului. Muştele începuseră deja să bâzâie în jurul său. Ce fericire pe ei când văzură că stejarul uriaş şi scena atacului se pierd în zare!

Gideon îl lăsă, fără nicio tragere de inimă, pe Miez de Noapte pe mâinile vizitiului, de care nu mai aveau nevoie, din moment ce urmau să ia diligenţa. După două lovituri la cap în tot atâtea zile, vizitiul se bucura, bineînţeles, că avea ocazia să se întoarcă acasă cu un cal iute ca vântul.

— Sper, totuşi, să nu mă mai întâlnesc cu vreun bandit pe drum, zise el.

Pastorul făcu tot ce-i stătu în putinţă să-l liniştească, cât de cât.

— Mă îndoiesc, Martin, că mai poţi trezi interesul cuiva, în halul în care eşti, cu atât mai puţin al celui mai prăpădit tâlhar de drumul mare. Când o să vadă că abia te

ţii în şa, o să-şi dea seama că nu are ce să ia de la un nenorocit ca tine, aşa că nici măcar n-o să-şi dea osteneala să-ţi mai arunce vreo privire. Mai degrabă s-ar putea să-ţi dea o monedă de şase penny.

Gideon îl mângâie pe Miez de Noapte pe bot şi le ură, calului şi călăreţului, drum bun. Când vizitiul îi dădu pinteni, calul reacţionă un pic cam nervos. Îl urmăriră cu privirea pe bietul om, care abia mai era în stare să ţină de frâu, până când cal şi călăreţ dispăru cu totul în depărtare.

În timp ce masivii cai de tracţiune ai fermierului se opinteau să ducă greutatea căruţelor pe drumul spre Birmingham, călătorii rememorau, pe rând, întâmplările nopţii precedente. Astfel, trecură oarecum mai uşor peste şocul provocat de atac, cât şi peste oroarea stârnită de uciderea lui Ned. Fermierul era numai ochi şi urechi, iar când Hannah le povesti cum pastorul fusese nevoit să le ţină, aproape dezbrăcat, o predică banditilor beţi criţă, se plesni cu palma peste coapsă şi se prăpădi de râs, implorându-l pe pastor să-l ierte de necuviinţa lui. Repeta la nesfârşit:

— Câte zile oi avea, Ned Porter... Cât o să trăiesc...

Îşi ieşi din minţi de bucurie când pastorul îi dădu voie să ţină în mâini colierul de diamante al doamnei Byng.

Gideon, care se afla în a doua căruţă stivuită cu bagaje, se uită din întâmplare înapoi, chiar atunci când fermierul, pătruns de o teamă respectuoasă, legăna bijuteria între degete, privind-o cu ochii mari cât cepele. Gideon îşi ridică sprâncenele, săgetându-l pe pastor cu privirea. Pastorul îi surprinse expresia mânioasă din ochi şi smulse imediat colierul din mâinile fermierului, îndesându-l în buzunarul jachetei.

— Pe cinstea mea! Aţi petrecut o noapte mai palpitantă în Shenstone decât am avut eu parte în toată viaţa mea, şi doar m-am născut şi am trăit aici! se minună fermierul. N-o să duc lipsă de audienţă diseară la cârciuma „Vulpea şi vânătorul”...

Palpitant, repetă Kate în sinea ei. *Ei bine, în momentele alea, nu aşa aş fi descris situaţia.*

Făcură un scurt popas pentru micul dejun la Aldridge, ca apoi s-o pornească în graba mare către Birmingham, unde sperau să prindă diligenţa de dimineaţă spre Londra. Fermierul şi băiatul îi lăsară în faţa hanului „Efigia Regelui” şi, după ce călătorii le mulţumiră frumos şi le plătiră doi şilingi pentru deranj, o porniră înapoi spre Shenstone, cu capetele vâjâind de poveşti cu hoţi şi tâlhari de drumul mare.

Deoarece erau prea mulţi, li se mai puse o trăsură la dispoziţie, doar pentru ei. Pastorul Ledbury plăti suma exorbitantă de douăzeci de şilingi (pe care se văzu nevoit s-o împrumute de la Gideon), după care urcară cu toţii înăuntru. Pe un afiş scria că diligenţa de Londra, „cu voia Celui de sus", va pleca la ora 9 dimineaţa şi va ajunge la hanul „Mistreţul Albastru" din Holborn la ora 10 dimineaţa, a doua zi, oprind numai la staţiile de poştă de pe drum pentru a schimba caii.

Gideon şi Tom se aşezară pe imperiala diligenţei împreună cu vizitiul şi paznicul său, acesta fiind înarmat cu o espingolă şi o sabie înfricoşătoare, pentru caz de atac. Restul călătorilor erau înghesuiţi în trăsura care mirosea a grajd şi sudoare stătută, dar ale cărei arcuri de metal le ofereau un confort peste aşteptări. Paznicul le aduse la cunoştinţă că însuşi doctorul Samuel Johnson lua adeseori diligenţa de la Lichfield şi jurase că dormise mai bine în ea decât în patul oricărui han de la marginea drumului. Cu toate acestea, diligenţa se hurduca în şirul interminabil de gropi şi făcea frecvente opriri forţate, din pricina turmelor de oi şi a cirezilor de vite pe care le întâlnea în calea ei. Pe alocuri, traseul era atât de desfundat, încât vizitiul se vedea nevoit să se abată din drum şi s-o taie de-a dreptul prin terenurile fermierilor, ca să nu se împotmolească în noroi. Imediat ce ieşiră din Oxford, diligenţa se opri la o barieră, unde vizitiul plăti o taxă ca să

folosească un drum privat, mult mai neted decât cel de dinainte şi pe care putură să meargă cu viteză normală o bună bucată de vreme.

Ori de câte ori treceau pe lângă o altă diligenţă, vizitiii şi pasagerii se salutau, făceau schimb de amabilităţi şi îşi fluturau batistele pe geamurile trăsurii.

— E puţin diferit faţă de atunci când eşti blocat în trafic pe M1*, îi şopti Kate lui Peter.

— Mda, îi răspunse el tot în şoaptă. Dar mi-ar plăcea să ne putem opri la o staţie de benzină de unde să luăm o Coca-Cola şi un burger cu cartofi prăjiţi.

Peisajul auriu defila încetişor prin faţa lor. Ziua se transformă în noapte şi noaptea-n zi. La un moment dat, trecură pe lângă islazul unui sat, unde văzură, atârnat de furca unei spânzurători, cadavrul pe jumătate descompus al unui bărbat ce se legăna în adierea vântului de vară. Încă mai purta tricornul pe cap. Hannah nu-i dădu voie lui Jack să se uite la el. În rest, călătoria a fost lipsită de evenimente. Cel mai palpitant incident se petrecu în Highgate, în dimineaţa următoare, când vizitiul se enervă pe un tânăr gentleman ferchezuit, îmbrăcat într-o jachetă galbenă, care refuzase să-i facă loc să treacă, iar trăsura fusese cât pe ce să lovească o femeie cu un copil în braţe. Tânărul conducea o cabrioletă — o trăsurică uşoară cu două roţi pentru o singură

---

* Prescurtarea cuvântului *motorway* = autostradă, cifra 1 reprezentând numerotarea acesteia.

persoană, trasă de un singur cal — destul de arătoasă, poate un pic cam ridicolă. Mergea pe străzile aglomerate fără să-i pese că mai erau şi alţi oameni pe drum fie călare, fie pe jos, sau în trăsuri.

Vizitiul pocni din bici pe deasupra capetelor cailor şi o porni în urmărirea cabrioletei, strecurându-se cu agilitate printre căruţe şi călăreţi. Ajunse în dreptul tânărului şi începu să-l forţeze să se retragă încetul cu încetul pe marginea drumului, atingând uşor roţile fragile şi înzorzonate ale cabrioletei cu roţile solide, încastrate în rame de metal, ale diligenţei. Tânărul domn îi strigă vizitiului, roşu la faţă de furie:

— Ce dracu' ai de gând să faci, dulău nerușinat?

Vizitiului îi făcu o plăcere nebună să urle la el ca un câine tânjind de dragoste:

— N-ai auzit de vânătoarea veveriţei? E un joc fain, atâta timp cât niciunul dintre jucători nu-şi pierde cumpătul...

Şi, cu aceste vorbe, îşi îmboldi caii, obligându-l pe tânăr să intre în şanţ, unde una dintre roţi se izbi de un morman de gunoaie. Cabrioleta se lăsă pe-o parte şi tânărul dandy ateriză cu fundul în mizerii. Şi, de parcă n-ar fi fost destul de lezat în amorul propriu, se pomeni împroşcat cu noroi de o ceată de ţânci obraznici. Izbucniră cu toţii în râs, chiar şi Tom, care nu scosese o vorbă pe întreg parcursul călătoriei.

Drumurile deveniră din ce în ce mai aglomerate, iar Peter şi Kate îşi scoaseră capetele pe geam, curioşi să dea

cu ochii de Londra anului 1763. Şi, în curând, li se înfăţişă privirilor cea mai mare metropolă a Europei, profilându-se pe cerul azuriu, întunecat de fumul a zeci de mii de focuri arse în sobe. O mulţime de turle de biserici se ridicau dintr-un labirint de străzi ce urmau conturul sinuos al râului Tamisa. Spre vest, se înălţa cupola maiestuoasă a catedralei St Paul, şi mai departe, în aceeaşi direcţie, se profila Turnul Londrei. Spre vest, se vedeau Westminster Abbey şi parcul St James. Nu era oraşul gigantic şi întins al secolului douăzeci şi unu, pe care-l ştiau Peter si Kate. Puteai să străbaţi Londra pe jos de la un capăt la celălalt într-o singură după-amiază şi totuşi o recunoscură imediat, ca pe o veche prietenă.

— E aşa de frumoasă! se minună Kate, privind-o cu gura căscată.

— Ce mică e! se miră Peter, care văzuse de atâtea ori Londra de sus, de pe Hampstead Heath*. Poţi să-i vezi marginile înconjurate de zone verzi... şi nu este Turnul Poştei! Nici urmă de Big Ben**! Nu este nici Canary Wharf***! Nici Centre Point****! Nici măcar un zgârie-nori!

---

* Deal situat în partea de nord-vest a Londrei, de unde poţi avea o vedere panoramică asupra oraşului.

** Renumitul ceas din Turnul Parlamentului.

*** Al doilea district financiar după *City*.

**** Una din cele mai faimoase clădiri ale Londrei, de forma unui bloc turn de 117 m înălţime.

Mă întreb dacă în secolul nostru mai sunt atâtea biserici, căci dacă sunt, într-adevăr, nu mai poţi să le vezi, majoritatea fiind ascunse în spatele altor clădiri...

Sorbeau din ochi priveliştea, de parcă ar fi fost hipnotizaţi, nerăbdători să se dea jos din diligenţă şi să trăiască experienţa Londrei în direct. Uitaseră cu totul de oboseala drumului. La zece fără un sfert, diligenţa se opri în curtea hanului „Mistreţul Albastru" din Holborn. Vizitiul sări jos de pe capră şi deschise portiera. Pasagerii se dădură jos pe pavajul de granit al străzii. Deşi stăteau acum cu picioarele pe pământ, după o zi în care trăsura îi zdruncinase prin gropi şi pe drumuri desfundate, mai aveau senzaţia că sunt încă în mişcare.

Peter şi Kate se uitară în jurul lor. Zgomotul străzii se auzea până la ei, venind dinspre cealaltă parte a hanului. Aici, în curte, era aproape la fel de multă agitaţie. Hanul „Mistreţul Albastru", una dintre cele mai mari staţii de diligenţe din Londra, părea la apogeul activităţii. Văzură hamali cărând cufere, brutari distribuind pâinea, un măcelar aplecat până-n pământ sub greutatea unei jumătăţi de vită pe care o căra în spinare. Şi mai era şi un miros... Peter adulmecă aerul, şi un zâmbet, a cărui pricină n-o putea înţelege nimeni altcineva, îi înflori pe faţă. Londra secolului al optsprezecelea, pe timp de vară, avea amalgamul ei distinctiv de arome: fum şi sudoare de cal, legume putrezite, miros de canal şi de balegă

proaspătă de cal. Dar, pe deasupra acestui amestec înţepător de miresme, se distingea vag o urmă de un anume miros, ceva subtil şi imposibil de definit, dar pe care Peter îl recunoscu. Londra avea *acelaşi* miros specific pe care-l ştia el. Peter avea senzaţia ciudată că sosise acasă.

Pastorul căscă exagerat de tare:

— Pe onoarea mea, nici că-mi pot imagina vreo călătorie mai zbuciumată decât cea de la Baslow Hall până aici. O fi diligenţa minunea epocii moderne, dar vai de biata mea spinare. Mulţumesc lui Dumnezeu că am ajuns din nou în civilizaţie. Este de-a dreptul extenuant să călătoreşti prin străini cu teama-n suflet că orice individ poate fi cu ochii pe punga ta.

Pastorul îşi întinse braţele ca să-şi dezmorţească spatele dureros şi se aplecă încercând să-şi atingă degetele de la picioare, ceea ce ar fi şi reuşit dacă nu l-ar fi împiedicat burta-i voluminoasă. Când reveni din nou la poziţia verticală, se trezi cu o femeie care se postase chiar în faţa lui.

— N-aveţi un bănuţ în plus pentru o biată văduvă cu zece guri de hrănit? cerşi ea.

Era atât de slabă că îi ieşeau oasele prin piele, precum scheletul mobilei pe sub cuvertură. Părea să nu mai aibă niciun dinte în gură şi se clătina uşor pe picioare. Pe sub şalul ei uzat, mai mult bănuiai că avea un bebeluş agăţat la piept. Emana o duhoare de-a dreptul insuportabilă, iar

Kate, care se afla în imediata ei apropiere, nu se putu abţine să nu icnească de greaţă. Pastorul se scotoci în buzunare după o monedă.

— Acesta trebuie să fie comitetul de recepţie, comentă sarcastic vizitiul. Păstraţi-vă banii, părinte. Ştiu eu ce le poate pielea femeilor de teapa ei. N-o să cheltuie banii primiţi de pomană pentru bieţii ei copii muritori de foame, ci o să-i dea pe gin.

— Aşadar, mă pizmuieşti pentru un strop de balsam, aşa-i? şuieră ea. Tu cu livreaua ta elegantă şi cu faţa ca un dos de porc. Ce-ţi pasă ţie dacă domnul e bun la suflet?

Femeia îl scuipă pe vizitiu drept în faţă şi o dâră mare de salivă i se prelinse pe obraz. Vizitiul se şterse cu mâneca şi o împinse la o parte cu atâta brutalitate, încât aceasta se prăvăli în noroi cu copil cu tot.

Kate era fascinată de ura ce-i răzbătea din ochi. Hannah veni şi îi întinse femeii un penny pe care aceasta îl înşfăcă instinctiv, cu o mişcare care-i aminti lui Kate de un cameleon care îşi azvârle în aer limba lui lipicioasă ca să prindă o muscă.

În timp ce femeia dispărea în mulţimea care se revărsa în toate părţile, Kate observă vânătăile de pe braţele şi picioarele ei desculţe şi murdare. Se întoarse spre Peter, care, în mod evident, era animat de aceleaşi gânduri.

— Aşadar, aceasta este Londra secolului al optspreze-celea, conchise el.

Inspectorul Wheeler stătea pe vine şi trăgea o linie cu degetul prin grămăjoara de praf roşcat adunată la baza zidului de cărămidă. Lumină cu o lanternă peretele de pe care doctorul Pirretti răzuise cu briceagul mesajul lui Kate. Când se ridică în picioare, avea chipul întunecat de furie.

— Unde sunt acum? îl întrebă el pe sergentul Chadwick.

— Au ajuns la laboratorul NCRDM acum o jumătate de oră.

— Şi ce mai aştepţi? se burzului la el inspectorul. Adu-mi o maşină!

Inspectorul scotoci cu privirea fiecare colţişor al biroului doctorului Dyer, zăbovind asupra teancurilor de hârtii trase la imprimantă, împrăştiate pe jos, şi asupra fotografiilor, din perete în perete, reprezentând spaţiul cosmic, văzut în profunzime. Doctorul Pirretti îi turnă o ceaşcă de cafea neagră, tare.

— Zahăr? întrebă ea.

— Două bucăţi, vă rog.

O venă îi pulsa năvalnic la tâmplă. Tăcerea lui studiată îi făcu pe oamenii de ştiinţă să schimbe priviri îngrijorate. Pe neaşteptate, inspectorul se apucă cu ambele mâini de biroul doctorului Dyer şi se aplecă peste el, săgetând cu privirea şirul de chipuri neliniştite.

— Nu-mi insultaţi inteligenţa încercând să negaţi că îmi ascundeţi cu toţii ceva. Dacă ştiţi despre vreun lucru ce ar putea să-mi fie de folos în investigaţia pe care o conduc, aş vrea să-mi aduceţi şi mie la cunoştinţă. Acum.

Nimeni nu scoase o vorbă. Inspectorul Wheeler se întoarse cu faţa spre doctorul Dyer.

— Ce se petrece oare aici, pentru numele lui Dumnezeu? explodă el. Sunt două sute de ofiţeri de poliţie implicaţi în rezolvarea acestui caz. A fost pe larg relatat în presa naţională. Posturile locale de ştiri difuzează de patru ori pe zi apeluri prin care se solicită orice fel de informaţii referitoare la cei doi copii. Comisarul de poliţie mă presează să rezolv cât mai repede cazul. Şi, între timp, singurul om care pare să ştie ceva, adică nimeni altul decât tatăl fetei dispărute, crede de cuviinţă să ţină totul pentru el.

— Eu... îngăimă doctorul Dyer.

Se pierduse cu firea şi nu ştia ce să spună. Îşi trecu mâna peste frunte.

— Doctor Dyer, bubui inspectorul cu glas de tunet, dacă nu vreţi să vă acuz de obstrucţionarea anchetei poliţiei, vă sfătuiesc cu insistenţă să spuneţi ce ştiţi.

Doctorul Dyer se uită cuprins de spaimă la colegii săi.

Inspectorul se duse drept la tatăl lui Kate, aplecându-se atât de aproape asupra lui, încât îi putea simţi răsuflarea

în faţă. Doctorul Dyer se străduí din răsputeri să nu se dea înapoi.

— Au fost copiii lansaţi în spaţiu? întrebă inspectorul pe un ton sarcastic. A inventat NASA o maşină care te face invizibil? Au fost răpiţi de extratereştri? Spuneţi-mi odată despre ce e vorba!

— Nu... pot, bâigui doctorul Dyer.

— Cum adică nu puteţi? urlă inspectorul.

— Vrea să spună, interveni doctorul Pirretti, că informaţia este clasificată. Va trebui să faceţi o cerere oficială la NASA, dacă vreţi să aveţi acces la această informaţie, dar mă îndoiesc că veţi obţine acordul lor. Totuşi, vreau să vă asigur că nu intenţionăm să vă obstrucţionăm investigaţiile în vreun fel.

— Nici să ne ajutaţi, de altfel... ripostă inspectorul.

— Vă pot da numărul de telefon al directorului Centrului de Cercetări din Houston, dacă doriţi.

— Chiar vă rog.

O jumătate de oră mai târziu, inspectorul Wheeler se întoarse în biroul doctorului Dyer doar ca să-i informeze că NASA, în mod surprinzător, nu-i fusese de niciun ajutor şi că urma să contacteze Departamentul de Relaţii Externe, ca să le ceară să continue cercetările până la capăt. Nici nu ieşi bine pe uşă, că sună telefonul. Doctorul Jacob răspunse, după care acoperi receptorul cu mâna.

— Este Houston-ul, îi anunţă el. Vor să vorbească imediat cu tine, Anita.

Doctorul Pirretti trase adânc aer în piept, întinse mâna după receptor, dar se răzgândi imediat.

— Spune-le că am să-i sun mai târziu.

Îşi trecu degetele prin părul său negru, ondulat.

— Ei bine, şi-acum ce facem? vorbi ea în surdină.

Fratele doamnei Byng, onorabilul sir Richard Picard, avea o casă impunătoare cu cinci etaje în Lincoln's Inn Fields, la distanţă de cinci minute de hanul „Mistreţul Albastru". Gideon închirie o birjă la preţul de un şiling şi o porni spre casă cu bagajele. Îl rugă pe Tom să-l ajute cu încărcarea şi descărcarea acestora înainte de a-şi lua rămas-bun de la ei. Ceilalţi călători se arătară bucuroşi să-şi dezmorţească picioarele, mergând pe jos.

— Richard este un ins sociabil, îi asigură pastorul pe Peter şi pe Kate. N-am nici cea mai mică îndoială că va fi bucuros să vă aibă ca oaspeţi în casa lui, până când îl veţi găsi pe unchiul vostru. Sunt convins chiar că vă va ajuta personal să-l găsiţi.

Cei doi copii îi zâmbiră, dând din cap în semn de mulţumire.

— O să fie destul de complicat, îi spuse Peter lui Kate, când pastorul se întoarse cu spatele la ei.

— Nu-ţi face probleme, îl linişti Kate. Ne va lua mult timp să-l găsim pe acest unchi. Oricum, poate că punem mâna pe maşina antigravitaţională între timp... Dar trebuie să dăm mai întâi de taverna „Leul Negru".

Peter se încruntă.

— Nu asta ar fi problema, ci cum să-l convingem pe Omul de Smoală să ne-o dea...

— Ştiu, replică Kate. M-am gândit şi eu la asta. Bine că, cel puţin, ţi-a spus unde-l poţi găsi.

— Mda, dar ce-o vrea în schimb? Doar n-o să ne zică: „Bineînţeles că vă puteţi lua maşinăria înapoi, fără nicio problemă". Ce-şi poate dori el de la noi? Bani n-avem, asta-i sigur...

Kate se lovi deodată cu palma peste gură.

— O, nu! exclamă ea. Avem *ceva* ce îşi doreşte. Sau, mai bine zis, pe cineva...

Peter o privi nedumerit, apoi înţelese la cine se referea. Îşi încleştă pumnii.

— N-o să i-l dăm pe Gideon, orice ne-ar face el nouă!

Prima plimbare prin Holbornul secolului al optspre-zecelea le făcu o impresie atât de puternică celor doi copii, încât abia puteau cuprinde totul dintr-odată. Se alăturară mulţimii care se revărsa spre est şi spre vest de-a lungul străzii High Holborn. În jur se auzea vacarmul a o mie de glasuri: negustori ambulanţi care-şi strigau mărfurile, copii

plângând, ţigani cântând la scripcă, clopotele bisericilor bătând, cai fornăind şi osii scârţâind. Merseră tot înainte, întinzându-şi mai întâi gâturile în sus, ca să caşte gura la frumoasele clădiri înalte de piatră şi la uriaşele firme multicolore ale magazinelor, atârnate în suporturi de metal, apoi privind în jos, la strada pavată cu dale de piatră, unde fie se împiedicau de vreo piatră scoasă de la locul ei, fie se afundau până la glezne în vreo groapă, împroşcându-se pe haine cu noroi urât mirositor. De câteva ori se rătăciră unii de alţii, şi norocul lor a fost că se puteau călăuzi după părul blond, strălucitor în razele soarelui, al micuţului Jack, care mergea călare pe umerii pastorului, altfel s-ar fi pierdut fără speranţă prin mulţimea de oameni forfotind de colo-colo.

Trecură umăr la umăr pe lângă cerşetori şi comercianţi, servitori şi muncitori, copii ai străzii şi curteni. În curând, începură să distingă detaliile scenei în continuă schimbare: aluniţe lipite pe chipurile albe, pudrate, cozi de cal unsuroase şi tricornuri, peruci şi turbane, valuri de dantelă revărsându-se din mânecile ample, ciorapi albi şi cizme negre bine lustruite, pantofi de curte cu broderii complicate, vârfuri ascuţite şi tocuri de saten, care n-aveau ce căuta printre noroaiele de-aici.

La fiecare câţiva yarzi, îi acosta câte-o vânzătoare ambulantă.

— Cine doreşte minunaţii mei trandafiri? Doi la un penny, patru la un penny! îşi striga marfa o florăreasă.

— Budincă fierbinte şi mazăre uscată, striga o femeie durdulie, care învârtea într-o tigaie un terci verzui de-a dreptul dubios.

Învăţară cu toţii, în curând, să se ferească atunci când auzeau strigătul: „Lectică" sau: „La o parte, vă rog"! Pastorul Ledbury îl împinse iute pe Sidney în lateral, altfel ar fi fost cu siguranţă călcat în picioare de doi purtători de lectică. Una trebuie să fi aparţinut unei familii de vază, căci era capitonată în brocart, iar blazonul de pe portieră era brodat cu fir de aur. Cei doi purtători, îmbrăcaţi cu livrele împodobite cu galoane şi fireturi, alergau cu o viteză ameţitoare pe străzi cu greaua lor povară, prea repede ca să se poată opri dacă le ieşea cineva în cale. În timp ce goneau prin dreptul ei, Kate îşi aruncă o privire prin geamul lecticii şi zări, în treacăt, un veşmânt din tafta turcoaz, un evantai pictat şi câteva şiraguri de perle ce împodobeau un decolteu alb ca smântâna.

Peter simţi cum Kate îl strânge de mână.

— Asta-i cu totul altceva, nu-i aşa?

— Văd că nu glumeşti deloc, îi răspunse el, şi, cu toate că nu avea curajul s-o spună, tare mult şi-ar fi dorit ca mama lui să fie aici.

Odată, pe când lucra la un film istoric, îl dusese pe platourile de filmare. Mama lui era atât de mândră de toate

detaliile autentice pe care le utilizase. Îşi putea imagina expresia de pe chipul său, ochii mari şi gura uşor întredeschisă, la vederea tuturor acestor oameni, lucruri şi evenimente pe care el le trăia în direct. Simţi o dureroasă strângere de inimă şi, preţ de o clipă, îşi târî picioarele de-a lungul străzii, dorindu-şi cu disperare să nu mai fie în Holborn, în anul 1763, împreună cu Kate şi cu familia Byng. Îşi dorea să fie cu propria lui familie, nu aruncat printre străini într-o epocă ce nu era a lui.

Când trebuiră să traverseze strada, trecând peste şanţul central de scurgere, care mirosea îngrozitor, îşi riscară practic viaţa, ţâşnind printre căruţele care se mişcau greoi, lecticile elegante, trăsurile trase de câte patru cai şi birje. Chiar în mijlocul drumului văzură o coţofană ciugulind din cadavrul unei pisici, fiind mereu întreruptă de procesiunea continuă a vehiculelor.

În cele din urmă, pastorul îi conduse pe o străduţă îngustă. La un moment dat, trecură prin dreptul unei taverne zgomotoase, unde o femeie, îmbrăcată într-o rochie roşie provocatoare, se apropie cu timiditate de Sidney, îl apucă de braţ şi îi spuse:

— Veniţi, tânărul meu domn, să bem un pahar împreună.

Lui Sidney îi căzu falca şi rămase holbându-se la ea, fără să scoată o vorbă. Pastorul îl înşfăcă de celălalt braţ şi-l trase după el. Femeia îi dădu drumul, izbucnind în râs.

— Rămâne pe altă dată, domnul meu, strigă ea după Sidney.

Pe neaşteptate, ieşiră din nou în lumina strălucitoare a soarelui şi în faţa ochilor le apăru Lincoln's Inn Fields, o oază liniştită, plină de verdeaţă, în care copiii se jucau, o vacă păştea, iar câteva doamne stăteau pe o bancă, ţinând în braţe căţei de salon. De jur împrejurul acestui scuar liniştit se înălţa un rând de case elegante. Pastorul îi conduse spre una dintre cele mai grandioase dintre ele, situate pe partea vestică. Intrară pe o poartă din fier forjat, bogat ornamentată, flancată de două urne gigantice. Pastorul bătu în uşă cu un mâner de alamă, de forma unui delfin, şi un lacheu îmbrăcat în livrea deschise uşa masivă. Ajunseseră, în sfârşit, la destinaţie.

Până mai târziu, în acea după-amiază, toată lumea se spălase, se schimbase de haine şi servise o gustare. Sir Richard Picard avea ceva afaceri de rezolvat la Birourile Trezoreriei din Downing Street, dar trimisese vorbă că se va întoarce până în ora opt, când se vor reuni cu toţii la o cină festivă. Gideon o rugă pe bucătăreasă să-i dea lui Tom ceva de mâncare, înainte ca acesta să plece, iar femeia bună la suflet îi pregăti o masă alcătuită din pâine, pui şi şuncă, toate udate cu un pahar de cidru. Peter şi Kate îi ţinură companie în bucătăria întunecoasă de la subsol. Băiatul mânca lacom, dar nu avea curajul să privească pe

careva drept în ochi. Cu toate acestea, când Kate îl întrebă dacă putea să-i dea şi ei puţin şoricelul său, el îl scoase afară, lăsându-l să i se urce pe umeri şi pe cap şi să alerge pe mânecile jachetei.

— Nu se duce la nimeni altcineva, îi explică Tom.

Vocea îi tremura şi varia de la tonalităţi înalte şi ascuţite la tonuri joase şi dogite în intervalul a câteva cuvinte doar.

Gideon îl întrebă dacă avea unde să se ducă.

— Da, sigur că da, domnule. Eu... şi vocea i se frânse.

— Unde? se interesă Gideon. Acasă la părinţii tăi?

— Nu am părinţi. Stau cu chirie... Am unde să mă adăpostesc peste noapte, bolborosi el.

Peter şi Kate îşi luară rămas-bun de la băiat, iar când fata îi întinse mâna, băiatul dădu un pas înapoi, prea ruşinat ca să-i dea şi el mâna la rândul său. Peter era destul de convins că băiatul mai avea puţin şi izbucnea în lacrimi. *Tom n-are cum să vrea să meargă acasă,* reflectă el. *Nici nu poate fi cine ştie ce cămin, de vreme ce a ales să bântuie prin lume cu banda lui Carrick.*

Gideon îi dădu o monedă de şase penny şi îl urmăriră cu toţii cu privirea cum se strecoară afară pe uşa din dos, ieşind pe aleea din spatele rândului de case.

— Bietul de el, comentă Gideon. Dumnezeu, în marea Lui înţelepciune, dă unor copii ca el o povară mult mai grea decât pot duce.

Hannah insistă ca Peter şi Kate să se odihnească după lunga lor călătorie, dar nici unul dintre ei nu se arăta obosit, aşa că fata se duse în mica mansardă a lui Peter, ca să stea de vorbă împreună. Trebuiau să se hotărască în ce fel şi când să-l abordeze pe Omul de Smoală, fără să-i pună lui Gideon viaţa în pericol. Nu puteau cădea nicicum de acord, aşa că, după o vreme, încheiară discuţia. Peter rupse, în cele din urmă, tăcerea.

— Kate, grăi el. Îmi pare rău că am plecat cu Gideon fără să te iau şi pe tine, dar să ştii că nu m-aş fi întors înapoi, acasă, fără tine. Adică, nu cu bună-ştiinţă. Crede-mă pe cuvânt.

— Aş vrea să te cred, dar... Nu *ştiu* ce să zic. Nu-mi pot imagina nimic mai îngrozitor decât să fiu cu totul ruptă de lumea mea, rămasă singură-singurică în anul 1763, fără nicio speranţă de a mă mai întoarce înapoi.

— Bine, atunci, se hotărî Peter. Îţi jur. Îţi jur pe ce vrei tu că n-o să mă întorc fără tine.

— Juri pe orice?

— Da.

— Atunci haide să facem un legământ de sânge. Dă-mi cuţitul tău.

Kate luă cuţitul lui Peter şi, fără să tresară măcar, îşi înţepă vârful arătătorului cu ascuţişul lamei, după care îl strânse între degete până când ieşi o mărgică de sânge, pe care şi-o întinse în palmă. Apoi şterse lama cu grijă de

batista ei şi-i dădu cuţitul înapoi lui Peter, indicându-i să facă la fel. Când băiatul termină, ea îl apucă de mână şi i-o ţinu strâns.

— Repetă după mine, îl îndemnă ea. Jur pe viaţa mea.

— Jur pe viaţa mea.

— Jur că nu mă voi întoarce în secolul douăzeci şi unu fără tine.

— Jur că nu mă voi întoarce în secolul douăzeci şi unu fără tine.

— Acum nu mai ai cum să rupi jurământul.

— Nici nu vreau, replică el.

Se mai înveseliseră puţin. Stăteau de vorbă aplecaţi peste pervazurile celor două ferestruici care dădeau în Lincoln's Inn Fields. De acolo, de sus, îl priveau pe Gideon, care stătea pe o bancă la soare, citind o scrisoare, cu o expresie de îngrijorare întipărită pe chip.

— Ia te uită, îi atrase Peter atenţia la un moment dat. Nu cumva băiatul acela e Tom?

— Da, el e. Ce-o fi făcând acolo, ascuns după copac?

Credeam că se duce acasă, zise Kate, cuprinsă de panică.

Îl văzură amândoi pe Tom uitându-se în spatele lui la o persoană pe care n-o puteau vedea şi arătându-l pe Gideon cu degetul. Will şi Joe Carrick se năpustiră din umbră înspre prietenul lor.

— Gideon! răcniră amândoi într-un glas, din toate puterile.

În timp ce Gideon îşi ridică privirea înspre ei, se pomeni cu un sac tras pe cap, cu mâinile răsucite la spate şi legate cu o frânghie. Fraţii Carrick îl traseră cu forţa spre o trăsură deschisă, care-i aştepta în apropiere, şi-l aruncară înăuntru. Peter şi Kate ieşiră în goana mare pe uşă, zburară în jos pe cele patru şiruri de scări, sărind câte trei trepte o dată, şi dădură buzna afară pe uşa de la intrarea principală. Trăsura nu se mai vedea nicăieri. O luară la fugă pe aleea care dădea în strada High Holborn şi rămaseră pe loc, privind mulţimea de diligenţe, trăsuri şi căruţe cu coviltir care circulau pe artera aglomerată. Dacă trăsura era pe undeva pe-aici, n-aveau cum s-o distingă în toată înghesuiala asta. Şi chiar dacă reuşeau s-o zărească, ce puteau face? Se lăsară păgubaşi şi, deznădăjduiţi, se întoarseră încet, târându-şi picioarele până la banca unde Gideon stătuse ceva mai devreme. Peter ridică scrisoarea ce-i scăpase lui Gideon din mâini în timpul luptei, împăturind-o şi despăturind-o cu gesturi mecanice. În mijlocul scrisului de mână indescifrabil, era schiţat, în miniatură, portretul lui Gideon. Asemănarea era izbitoare. *Trebuie să fie de la Joshua,* cugetă Peter. *Ce se va alege de fratele vitreg al lui Gideon acum?* Peter îi dădu scrisoarea lui Kate ca să se uite şi ea la schiţă. Kate aprecie că-i reuşită şi amândoi se lăsară să cadă pe bancă într-o tăcere mormântală, cu ochii aţintiţi în pământ.

Un scârţâit de paşi pe pietriş îi făcu să-şi ridice privirile. În faţa lor stătea nimeni altul decât Tom, tremurând ca varga de frică. Peter sări la el şi, înainte de a-şi da bine seama ce face, se trezi strângându-l de gât cu ambele mâini.

— Ne-ai trădat! Ne-ai întins o capcană! Ai plănuit asta de la bun început! Eşti încă de partea clanului Carrick.

Tom îl prinse pe Peter de umeri, îi descleştă mâinile cu uşurinţă, dintr-o singură mişcare, şi îi dădu un brânci atât de tare încât băiatul ateriză pe spate în trifoi, cu mâinile întinse în lateral.

— M-ar fi omorât dacă n-o făceam! N-a fost alegerea mea! Ce bine ar fi fost dacă nu mi-aţi fi acordat atâta... atenţie. Joe nu are nimic bun în el. Lăsaţi-mă în pace... Domnişoară Kate, luaţi, vă rog, înapoi moneda de şase penny pe care mi-a dat-o domnul Seymour!

— N-am nevoie de banii tăi idioţi! îi aruncă ea în faţă. N-aş lua nimic de la un Iuda ca tine! Tu l-ai dat pe Gideon pe mâna lor în mod deliberat!

Tom se prăbuşi în genunchi, clătinând din cap cu disperare, în vreme ce vorbea:

— Nu ştiţi de ce este Joe capabil. Şi nici Omul de Smoală nu-i mai prejos. Ei fac... nişte lucruri îngrozitoare. Am fost nevoit să procedez astfel. Chiar nu înţelegeţi?

— Şi atunci, de ce mai eşti aici? izbucni Peter. Vrei să obţii iertarea noastră sau ce altceva? Află că n-o s-o capeţi. Nici acum, nici în vecii vecilor. Cară-te! Pleacă înainte să pună mâna altcineva pe tine!

Tom nu se clinti din loc. Urmă o pauză, timp în care Peter şi Kate îl fixară cu ochii arzând de o furie legitimă.

— M-am întors să vă duc în locul în care-l ţin prizonier. Omul de Smoală are o ascunzătoare secretă în spatele tavernei „Leul Negru".

Chipul lui Tom se schimonosi brusc de groază. Îşi duse automat mâna la buzunar ca să-şi mângâie şoricelul care-i aducea alinare.

— Am să vă duc acolo unde e, cu condiţia să nu le spuneţi că eu v-am arătat, mai spuse el. Trebuie să juraţi!

CAPITOLUL 16

Două piețe Covent Garden

În care copiii fac cunoștință, în sfârșit, cu Omul de Smoală la taverna „Leul Negru" și apoi strică spectacolul de stradă al unui jongler

Tom refuza să-i ajute în cazul că aveau de gând să-i spună pastorului, căci se temea că acesta va chema un judecător de pace care-l va întemnița la Newgate. Cu toate acestea, Kate alergă înapoi în casă şi îi ceru lacheului imperturbabil să-l anunţe pe pastor, când se va trezi din somnul său de după-amiază, că domnul Seymour avusese nevoie de ei şi că plecaseră la taverna „Leul Negru" din Covent Garden.

Cu cât se apropiau de Drury Lane, cu atât aerul devenea mai apăsător şi mai umed, iar şanţurile de scurgere duhneau în căldura înăbuşitoare ce se lăsase pe înserat. Se apropia furtuna, anunţată de uruitul tunetelor din depărtare. Dacă mulţimea din strada High Holborn reflecta o bogată varietate de stiluri de viaţă din capitală şi

dacă Lincoln's Inn Fiels era o oază de liniște, pentru cei care-și puteau permite acest lucru, atunci Covent Garden era magnetul lumii interlope. Spaima se cuibărea din ce în ce mai tare în sufletele lor, pe măsură ce se afundau mai adânc pe străzi în căutarea Omului de Smoală. Tom îi punea să meargă în umbra zidurilor, dar hainele lor elegante ieşeau în evidenţă, atrăgând asupra lor priviri răutăcioase aruncate din pragurile uşilor, precum şi atenţia grupurilor de beţivani ce se revărsau din tavernele zgomotoase. Tom stătea cu mâna pe cuţit şi nu slăbea din ochi pe oricine se uita cu vădit interes la însoţitorii săi. O fi fost el timid faţă de Peter şi de Kate, dar aici se afla pe teritoriul său şi învăţase cum să supravieţuiască. Îi vedeau acum, pentru prima oară, o altă faţetă a caracterului său: era aprig, viclean şi descurcăreţ.

— Cei de pe-aici ştiu că sunt sub oblăduirea bandei lui Carrick, îi încredinţă el. Atâta timp cât staţi aproape de mine, nu veţi păţi nimic.

În timp ce treceau de taverna „La Trandafirul", la intersecţia străzii Russell cu Drury Lane, văzură un individ uriaş ce zăcea întins în noroi, îndemnându-l pe vizitiul unei căruţe cu coviltir să treacă peste el. Bărbatul îi strigă lui Tom:

— Hei! Tom, băiete! Unde dracu' s-au dus Joe şi Will? N-am nicio veste de la ei de trei săptămâni încheiate.

— Ai să-i vezi în noaptea asta, cu siguranţă. Au avut de terminat o treabă pentru Blueskin, îi răspunse Tom, cu glasul la fel de puternic.

În timp ce căruţa se apropia de bărbatul vânjos, mulţimea începu să bată cu pumnii şi cu cănile în tăbliile meselor din lemn.

— Feather-stone*! Feather-stone! Feather-stone! scandau ei.

— O să-i zdrobească oasele! exclamă Kate.

— Nu vă faceţi griji în privinţa lui, domnişoară Kate. Acesta este Featherstone, hamalul de la „La Trandafirul". Are coastele tari ca oţelul. Mereu face asta. Aşa s-a şi îmbogăţit, de altfel.

Roţile căruţei trecură peste el, iar mulţimea amuţi. Corpul bărbatului zăcea inert pe drum. După o pauză dramatică, Featherstone sări în picioare, izbucnind în hohote de râs. Un bărbat din mulţime trase o înjurătură şi lăsă să cadă o guinee de aur în mâna întinsă a lui Featherstone. Ceilalţi însă scoteau chiote de bucurie şi-l aplaudau entuziasmaţi.

Pe o străduţă ce ieşea din Drury Lane văzură o firmă mare pictată, pe care scria „Taverna Leul Negru". Lui Peter i se făcu inima cât un purice. I se părea că trecuse o

---

*Nume propriu a cărui origine derivă dintr-o structură preistorică, alcătuită din trei pietre verticale, acoperite de o lespede, autoarea făcând astfel aluzie la rezistenţa fizică a personajului.

veşnicie de când îl văzuse pe Omul de Smoală dispărând peste deal, în Derbyshire, spunându-i să-l caute la „Leul Negru" dacă voia să-şi recupereze maşinăria. Îşi aminti de fiorul de spaimă ce-l încercase atunci când pretinsese că era inconştient. „Să nu mai încerci vreodată în viaţa ta să tragi pe sfoară pe unul mai şmecher decât tine", îl avertizase Omul de Smoală. Şi ce-i spusese Gideon? Că, mai presus de orice, nu trebuiau să încerce să-l păcălească vreodată... că nu aveau de ce se teme din partea lui, atâta timp cât îi dădeau ceea ce-şi dorea? Dar ce puteau să-i dea? Acum avea maşina antigravitaţională, mai mult, îl avea *şi* pe Gideon. Şi tot acum, trebuiau să se confrunte, faţă în faţă.

— Aşteptaţi aici, le zise Tom, în timp ce se furişa tiptil pe lângă zidul tavernei.

Plecase de numai două minute, dar Peter şi Kate erau atât de speriaţi încât li se părea că aşteptau de ore întregi. Când se întoarse, îşi dădură imediat seama că ceva nu era în regulă.

— Este goală, spuse el cu o voce ştearsă. L-au mutat deja... Trebuie să mă interesez unde... Nu se poate să nu ştie careva. Niciun secret nu este păstrat prea mult timp la „Leul Negru". Urmaţi-mă. Să nu vă despărţiţi unul de celălalt şi ar fi mai bine să nu intraţi în vorbă cu nimeni, fiindcă, mă scuzaţi că v-o spun, aveţi un fel ciudat de a vorbi...

Tom dispăru în tavernă. Peter şi Kate îl urmară şi se aşezară într-un colţ întunecos, încercând să nu răspundă privirilor curioase aruncate de abominabilii clienţi ai tavernei printre norii de fum de tutun ieftin. Kate vru să tuşească, dar se abţinu, de teamă să nu atragă atenţia asupra ei. Lui Peter îi bătea inima nebuneşte în piept. Tot ce-şi dorea în acea clipă era s-o şteargă pe uşă afară şi să fugă cât mai departe de acolo. Simţea că toţi ochii sunt aţintiţi asupra lui şi, cu sau fără Tom, începu să se îndoiască că vor mai ieşi întregi.

Tom stătea liniştit de vorbă cu cârciumarul, când, deodată, uşa unei camere din spate se deschise, scârţâind din balamalele sale ruginite. Cei trei fraţi Carrick apărură din încăperea întunecată.

— Nu! Nu! Nu! Asta ne mai lipsea acum! şopti Kate înnebunită de spaimă, încercând să-şi ascundă faţa în mâini. Trebuie să plecăm de-aici. Dacă ne văd, îl vor omorî pe Tom.

— Şi pe noi, totodată!

Se ridicară în picioare, încercând să nu hârâie scaunele de podeaua pavată cu dale de piatră.

— Măi să fie, ăsta-i ni-ni-nimeni altul decât tâ-tâ-tânărul Tom, îl auziră pe John Bâlbâitul. Mă întrebam eu pe unde o fi-fi-fi ajuns.

Peter şi Kate se îndreptau pe furiş spre uşă cu capetele în pământ şi, odată ajunşi pe aleea îngustă, o rupseră la

sănătoasa. După câţiva yarzi, îşi dădură seama că drumul era blocat de un individ care venea spre ei. Dacă Peter n-ar fi icnit de spaimă recunoscându-l şi nu s-ar fi oprit brusc, omul poate că nu i-ar fi acordat nicio atenţie.

— Haide! îl îndemnă Kate, trăgându-l de mânecă.

Tocmai se întreba de ce-o fi rămas Peter deodată înţepenit locului, când dădu cu ochii de bărbat, de înspăimântătoarea cicatrice ce-i brăzda chipul şi văzu felul cum se uita la părul ei de un roşu aprins.

Nu se putu abţine să nu scoată un strigăt de spaimă.

— Omul de Smoală! rosti ea, cu respiraţia întretăiată.

Pe chipul bărbatului apăru un zâmbet larg, de satisfacţie.

— Pe onoarea mea! Aţi găsit deci cuibul de hoţi al bătrânului Blueskin. Şi ce coincidenţă fericită: să dau tocmai peste copiii la a căror remarcabilă sosire am avut norocul să fiu martor şi pe care mă hotărâsem chiar astăzi să-i caut... Măi, măi! Abia dacă v-am recunoscut în toaletele voastre luxoase. Doar n-oţi vrea să mergeţi neînsoţiţi pe străzile astea. Nu sunt sigure deloc pentru persoane de bună condiţie, aşa ca voi...

Omul de Smoală făcu o pauză, aşteptând un răspuns oarecare. Peter şi Kate nu erau în stare să facă altceva decât să se zgâiască la el. Peter simţi cum Kate îl apucă de mână. Ceva în tonul vocii mieroase şi perfide a Omului de Smoală îl făcu pe Peter să simtă cum i se zbârleşte părul

de pe ceafă. O strângea pe Kate de mână mult mai tare decât îşi putea da seama.

— Mi s-a spus că sunteţi cunoscuţi sub numele de domnişoara Dyer şi domnişorul Schock...

Kate încuviinţă cu o uşoară aplecare a capului, în ciuda voinţei ei.

— Haideţi, nu vreţi să bem un păhărel împreună? Căci pe mine mă căutaţi, nu-i aşa? Aţi venit singuri? Da? Nu? Văd că nu prea aveţi chef de conversaţie. Ei bine, nu contează, o să mă lămuresc eu curând cum stau lucrurile.

Cu toate că Peter era de-a dreptul îngrozit, remarcă totuşi fiecare detaliu al omului a cărui simplă existenţă îl apăsa atât de tare. Când îl văzuse pentru prima dată, în Derbyshire, în valea unde locuia Kate, Omul de Smoală fusese pe drum de multe zile. Acum nu i se mai părea atât de grotesc şi de neîngrijit precum şi-l amintea. Peter îi studie cu atenţie ochii negri, adânci, nasul acvilin proeminent, dar nu disproporţionat, şi hainele surprinzător de bune: o jachetă gri deschis, pantaloni până la genunchi, de aceeaşi culoare, o frumoasă pereche de pantofi cu catarame, ciorapi lungi, albi şi curaţi. Avea aerul unei feline, părând a fi tot timpul în alertă. Se mişca cu agilitate, dar, în acelaşi timp, emana calm şi siguranţă de sine. Avea părul negru, iar pielea îi era bătută de vânturi şi arsă de soare. Deşi se bărbierise recent, îi crescură deja ţepi, umbrindu-i faţa. Dar cicatricea, la fel de înspăimântătoare

ca şi până acum, sub forma unui arc livid, se întindea de la frunte până la falcă. Peter se cutremură. Tăietura trebuie să fi fost adâncă până la os.

Peter şi Kate îl urmară pe Omul de Smoală înapoi, la taverna „Leul Negru". Nu fusese nevoie să-i ameninţe. Avea o asemenea autoritate că nici măcar nu le trecu prin gând posibilitatea de a scăpa de el luând-o la fugă pe alee. In timp ce Omul de Smoală trecea pragul tavernei, Kate îşi dădu seama că el îşi făcea intrarea arborând un uşor aer de superioritate. Se opri în cadrul uşii, luând o poză teatrală si aruncându-şi ochii prin încăpere ca să se asigure că toată lumea îl văzuse. Îi plăcea să aibă spectatori. Se întoarse apoi uşurel spre Peter şi Kate şi se bătu peste coapsă, făcându-le semn să intre, ceea ce şi făcură. Kate avea neplăcuta senzaţie că păreau doi câini ce se ţineau scai după stăpânul lor. Aproape instantaneu, jumătate dintre meseni săriră în picioare, ridicând paharele, scoţându-şi pălăriile şi urându-i bun venit lui Blueskin, cum îl numeau ei, mai mult ca sigur datorită bărbii sale ţepoase.

Omul de Smoală se postă intenţionat lângă o masă care, în mod evident, era favorita lui, până când, după o scurtă pauză tensionată, ocupanţii mesei se ridicară, cerându-şi scuze şi se duseră, cu capetele plecate, să se aşeze în altă parte. Omul de Smoală le făcu semn lui Peter şi lui Kate să ia loc. În curând, veni şi Joe Carrick la masa lor.

— Ce dracu' caută ăştia doi aici, Blueskin? îi ceru socotează Joe Carrick, săgetându-i pe copii cu privirea.

O parte din Kate voia să se ridice în picioare şi să-i strige lui Joe drept în faţă: „Asasinule!", dar el se afla aici, în taverna „Leul Negru", înconjurat de prietenii săi la cataramă şi stând la masă chiar lângă mâna dreaptă a lordului Luxon, încât fata preferă doar să-şi muşte buzele.

— Mi-ai luat cuvintele din gură, i se adresă Omul de Smoală lui Joe. Te întrebi ce intenţii o fi având Blueskin în legătură cu domnişorul Schock şi domnişoara Dyer, care poate că doresc să ne relateze şi nouă evenimentele petrecute în ultima vreme...

Joe dădu din cap afirmativ.

— Ei bine, află, de la mine, Joe Carrick, că, în primul rând, ţi-aş rămâne îndatorat dacă ai fi destul de politicos încât să-mi urezi ziua bună înainte de a mă plictisi cu întrebările tale şi, în al doilea rând, am nişte afaceri personale de rezolvat cu distinşii mei oaspeţi, aşa că ţi-aş fi recunoscător dacă m-ai aştepta la „La Trandafirul", unde vom avea câte ceva de discutat în privinţa unei pungi cu aur şi a unui tâlhar mort.

Joe, care părea enervat, nu se clinti din loc.

— Ai fost destul de mulţumit când l-ai primit pe domnul Seymour pe tavă, se plânse el. Dacă se scapă careva...

Înainte ca Joe să mai apuce să spună ceva, Omul de Smoală sări în picioare şi urlă la el atât de tare încât îl auziră toţi cei de faţă:

— Ne întâlnim la „La Trandafirul", aşa cum am stabilit. Vei fi acolo cu toţi imbecilii din gaşca ta! Nu te întinde mai mult decât ţi-e plapuma, Joe, căci tentaculele stăpânului meu ajung mai departe decât ai putea tu fugi vreodată.

Banda lui Carrick se îndreptă spre ieşire.

— Ha-ha-haide, Tom, îi zise John Bâlbâitul peste umăr.

— Nu, el rămâne aici, hotărî Omul de Smoală. Am o treabă cu tânărul Tom.

Joe îl privi cu ochii mocnind de furie, dar nu zise nimic şi se făcu nevăzut pe alee. La invitaţia Omului de Smoală, Tom, alb ca varul la faţă şi tremurând ca varga, se aşeză la masă, lângă Peter şi Kate.

— Aşadar, tinere, cât de mari au fost câştigurile? Cât aur i-au luat pastorului?

Omul de Smoală apucă urechea lui Tom şi i-o răsuci, fără să se delecteze în mod special cu faptul că-i provoca suferinţă, după cum observă Peter. O făcea, pur şi simplu, pentru că avea nevoie de o informaţie, pe care numai aşa o putea obţine.

— Cincizeci şi şapte de guinee, domnule, îi spuse Tom, strâmbându-se de durere.

— E adevărat? întrebă Omul de Smoală, uitându-se în ochii lui Peter.

— Da, se repezi Peter să răspundă, ca nu cumva să-i dea ocazia acestuia să folosească aceeaşi tehnică şi cu el.

Omul de Smoală îi eliberă urechea lui Tom.

— Drept cine mă ia, dobitocul ăla înfumurat? Mi-a zis douăzeci şi cinci. Tânărul Tom, aici de faţă, are mai multă minte decât toată banda lui Carrick la un loc, numai că ei nu sunt în stare să-şi dea seama de asta. Ce zici, Tom?

Tom era prea îngrozit ca să mai vorbească şi se uita cu disperare la Peter şi la Kate.

Pe Kate o luă gura pe dinainte:

— Nu-ţi face griji, Tom. Te vom proteja noi.

Omul de Smoală izbucni în hohote de râs.

— Aha, aşa mai vii de-acasă, Tom. Ei s-au *împrietenit* cu tine, carevasăzică. Şi tu te simţi recunoscător. Vrei să-i ajuţi...

Expresia Omului de Smoală se schimbă brusc şi începu să-i arunce vorbe grele în obraz:

— Nu fi prost, băiete. Eşti singur, aşa cum eram şi eu la vârsta ta. Nu te poţi baza pe asemenea oameni, pentru nimic în lume. Îţi vor arunca nişte firimituri de pomană, după cum le convine, dar tu nu eşti de nasul lor. Îşi vor lua tălpăşiţa când vor da de cel mai mic necaz, iar tu eşti convins de asta în adâncul sufletului tău. Apoi continuă, înmuindu-şi puţin glasul: Să nu spui că nu te-am avertizat, Tom. Banda lui Carrick e terminată. Eu te-am urmărit cu atenţie şi, spre deosebire de Joe, ştiu cât valorezi. M-aş putea folosi de un flăcău ca tine. Uite ce e, tinere Tom, îţi

fac o ofertă la care nu te aşteptai pe ziua de azi, asta ţi-o garantez eu! Ce-ai zice să fii ucenicul lui Blueskin?

Tom părea înspăimântat, măgulit şi sceptic în acelaşi timp.

— Nu accepta, Tom! ţipă Kate.

Peter îi puse mâna pe braţ. *Poate că aceasta nu era cea mai bună cale de abordare a Omului de Smoală,* cugetă el, cu toate că intervenţia ei îi adusese un zâmbet strâmb pe buze.

Şoricelul lui Tom găsi tocmai atunci cu cale să iasă de sub gulerul stăpânului său. Cu sclipiri metalice în priviri, Omul de Smoală întinse mâna şi înhăţă animalul. Îl ţinu apoi de coadă, legănându-l ca pe un pendul în miniatură deasupra mesei din lemn de stejar. Tom se ridică în picioare, încremenind de groază.

— Să nu-i faceţi vreun rău!

Omul de Smoală scrută atent chipul lui Tom şi spuse:

— Iată şi prima ta lecţie: dacă iubeşti pe cineva, fie el om sau animal, se va transforma în călcâiul lui Ahile pentru tine.

Îşi duse braţul încetişor spre lumânarea care ardea în mijlocul mesei. Biata creatură se zvârcolea şi chiţăia de frică.

— Nu! se împotrivi Kate.

Omul de Smoală bălăngănea în continuare şoricelul, care se zbătea înnebunit deasupra flăcării, lăsându-l din ce

în ce mai jos. Deodată se simţi un miros de păr pârlit, deoarece mustăţile animalului trecuseră fulgerător prin flacără. Chiţăia ca ieşit din minţi. Nemaisuportând chinurile la care era supus şi suferinţa prin care trecea micuţul său prieten, Tom se repezi la Omul de Smoală care azvârli cu sânge rece animalul sus, prin aer, înspre cealaltă parte a mesei, iar Tom se văzu nevoit să-şi întrerupă atacul ca să sară după şoricel. Îl prinse din zbor, îl puse cu blândeţe în buzunar, după care reveni la locul său.

— Ai fi făcut orice ca să mă opreşti, nu-i aşa? îl întrebă cu calm Omul de Smoală. Afecţiunea este o boală fatală. Trebuie să i te împotriveşti.

Tom se aşeză gâfâind şi cu ochii clocotind de ură.

— Şi a doua lecţie, continuă Omul de Smoală, este următoarea: furia este mai puternică decât frica, după cum tocmai ne-ai dovedit-o. Mânia trebuie să-ţi servească drept armă, altfel te va distruge, aşa cum li se întâmplă majorităţii oamenilor.

— Sunteţi o bestie! se răsti Kate la el. Nu e de mirare că v-aţi ales cu cicatricea aia! Nici nu îndrăznesc să mă gândesc ce-aţi făcut ca s-o căpătaţi!

— Ce temperamentală eşti, domnişoară Dyer! Vei fi surprinsă să afli cum m-am pricopsit cu ea. Dar vă voi spune toată tărăşenia, dacă îmi veţi spune şi voi cum să mânuiesc drăcovenia aia de maşină.

— Nu ştiu nimic...

Peter o întrerupse:

— *Eu* ştiu cum să fac maşina antigravitaţională să ne transporte oriunde vrem.

Omul de Smoală îşi răsuci gâtul ca să-l privească mai bine pe Peter. Băiatul îi captase întreaga atenţie, iar în ochi îi scăpărau luminiţe. Peter îşi dădu brusc seama că nu numai lordul Luxon îşi dorea maşina, ci şi mâna lui dreaptă. Deşi n-avea de unde să ştie ce putea face maşina antigravitaţională, era clar că Omul de Smoală şi-o dorea tare mult. Kate îl privea pe Peter cu gura căscată.

— Dar, în schimb, continuă el, vreau să-l eliberaţi pe Gideon Seymour.

Omul de Smoală îşi recăpătase stăpânirea de sine şi se prefăcea acum că nu-l prea interesează oferta lui Peter.

— Este un preţ destul de mare, domnişorule Schock. De trei săptămâni încoace n-am avut pic de odihnă, încercând să-l convingem pe Gideon să se întoarcă acasă. Gideon are tot felul de scrupule, care, uneori, îl fac să nu vadă lucrurile cu adevărat importante. Pe deasupra, lordul Luxon ar fi nemulţumit, pe drept cuvânt, dacă l-am elibera, înainte ca el să-şi fi amintit de ce trebuie să rămână cu cei care îi apreciază cel mai mult talentele...

— Doar nu vreţi să spuneţi că Gideon nu mai doreşte să vină cu noi?

— Gideon mi-e ca un frate. Pe deasupra, soarta i-a hărăzit să fie favoritul lordului Luxon. Şi sunteţi destul de mari ca să vă daţi seama că acei oameni care ne sunt cei mai apropiaţi ne fac să suferim cel mai mult, nu? Vă asigur că, de îndată ce va ajunge înapoi la lordul Luxon, nu va mai dori să se întoarcă la voi.

Peter şi Kate se uitară unul la celălalt, neştiind cum să reacţioneze la spusele Omului de Smoală. Încerca să fie foarte convingător, cu toate că cei doi copii îşi dădeau seama că mintea. Kate se întoarse spre Tom.

— Gideon nu s-ar întoarce niciodată să lucreze din nou pentru lordul Luxon, nu-i aşa?

Omul de Smoală şi Tom schimbară nişte priviri de nepătruns. Tom dădu nervos din umeri.

— Nu ştiu ce să zic. Lordul Luxon i-a salvat viaţa. O ştie toată lumea.

— Dar l-a pus să *fure* pentru el! se revoltă Peter.

— Doar de la cei care-l jefuiau pe stăpânul său, sublinie Omul de Smoală.

— Nu e asta problema! Gideon e un om bun! El n-ar fi *vrut* să fure!

— Ai multe de învăţat despre mersul lumii, domnişorule Schock. Dar atâta pot să îţi promit şi eu: mecanismul vostru îl fascinează şi-l intrigă, în acelaşi timp, pe lordul Luxon. Dacă îmi dezvălui secretul, vă voi duce la

Gideon şi-l veţi putea sfătui voi, personal, să întoarcă spatele celor care-i vor numai binele.

Peter îşi plimbă privirea de la Omul de Smoală la Kate şi înapoi. Deodată, se simţi depăşit de problemă. Ce era mai bine să facă? Dacă-l refuzau pe Omul de Smoală, ce se va întâmpla cu Gideon, chiar şi cu ei, la urma urmelor? Dar dacă acceptau să meargă cu el, pretinzând că ştiu cum funcţionează maşina antigravitaţională, puteau să aibă încredere în cuvântul său?

— Ce zici, Kate? îi ceru el părerea.

— Eu... ezită ea, *cred* că ar trebui să mergem. Dar mai întâi, trebuie să ne duceţi la Gideon.

— S-a făcut, domnişoară Dyer! Haideţi, vă duc la el chiar acum.

Cei patru o luară pe Drury Lane, cu Omul de Smoală în frunte. Acesta înainta cu paşi mari, ţinându-şi mâna uşor apăsată pe umărul lui Tom, care mergea alături de el. Peter şi Kate îl urmau îndeaproape. Fata se chinuia să ţină pasul cu ei, tot împiedicându-se în fustele incomode. *Ne-a prins în pânza lui de păianjen,* reflectă Peter, *dar n-avem de ales dacă-l vrem pe Gideon înapoi, sau poate, cine ştie, chiar şi maşina.* Palmele îi asudaseră de frică. Tom le spusese că, în acea parte a Londrei, erai norocos dacă mergeai cincizeci de yarzi fără să-ţi fie ameninţată viaţa măcar o dată. Şi era adevărat, căci aproape toţi trecătorii

arătau de parcă ar fi fost gata să te înjunghie pentru o monedă de şase penny. Ceea ce-l deosebea pe Omul de Smoală de ceilalţi, hotărî Peter, consta în faptul că era deştept. Mult prea deştept. Când te privea în ochi, aveai senzaţia că vede mai mult decât lăsai tu să se vadă.

Deasupra oraşului atârnau nori grei, purpurii, iar când primul fulger în zigzag brăzdă cerul, pe deasupra capetelor lor, fu imediat urmat de bubuitul tunetului. Se stârni un vânt cald şi puternic, anunţând iminenta rupere de nori. La intersecţia cu Russell Street, auziră un tropot de copite venind înspre ei la galop.

— Conaşule Blueskin!

Îşi ridicară cu toţii privirile şi văzură un bărbat masiv, cu obrajii scofâlciţi, călare pe un cal negru. Avea pe cap o perucă albă ca zăpada, iar copiii remarcară că purta uniformă de lacheu.

— Lordul Luxon a ordonat să vă întoarceţi acasă în cea mai mare grabă. Domnul Seymour a fugit.

— A fugit! Cum naiba a reuşit să fugă?

— Nu ştiu, domnule, toate uşile şi ferestrele erau încuiate şi zăvorâte când am intrat în cameră.

Omul de Smoală pufni exasperat.

— Trebuie să am eu grijă de toate? Spune-i lordului Luxon că voi sosi la el în mai puţin de o jumătate de oră.

Se întoarse apoi spre copii. Peter şi Kate îşi aruncau priviri triumfătoare.

— Trebuie să ajungem la St James cât mai repede posibil. Urmaţi-mă.

— De fapt, începu Peter, nu prea mai văd rostul acum, dacă nu vă supăraţi...

— Am spus să mă urmaţi, repetă Omul de Smoală cu răceală în glas. Lordul Luxon vă aşteaptă cu cea mai mare plăcere.

— Poate altă dată, interveni Kate, uitându-se în jur să vadă dacă era cineva prin apropiere, care să-i ajute în cazul că ţipau după ajutor. Tom? îl imploră ea din priviri.

Tom stătea cu capul în pământ, nefiind în stare să dea ochii cu ea. Omul de Smoală îl apucă mai întâi pe Peter, apoi pe Kate, de câte un braţ, strângându-i ca într-o menghină, şi începu să-i târască după el de-a lungul străzii. Tom îşi târşâia picioarele în urma lor, având întipărită pe chip o expresie de durere şi neputinţă. Câteva picături de ploaie căzură pe feţele lor încinse, după care se dezlănţui o ploaie torenţială.

Omul de Smoală mergea într-un ritm atât de alert, încât, după puţină vreme, Peter şi Kate rămaseră aproape fără suflu. La un moment dat, trecu prin faţa lor o căruţă încărcată cu butoaie de bere, împroşcându-i cu noroi până la gât. Kate scoase un strigăt de durere şi căzu în faţa vitrinei unei modiste. Peter simţi cum Omul de Smoală îşi slăbi strânsoarea, obligat fiind să se oprească. Kate era

prăbuşită la picioarele zidului, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

— Ce-ai păţit? o întrebă Peter, îngenunchind lângă ea.

— Mi-am sucit glezna, răspunse ea, chircindu-se de durere. Nu mai pot să merg.

Spre surprinderea lui Peter, Kate îi puse braţele în jurul gâtului şi îşi lăsă capul pe umărul său, având grijă să nu fie pe aceeaşi parte cu Omul de Smoală. Apoi îi şopti furioasă la ureche:

— N-am nimic, dar nu văd decât o singură cale de ieşire din această situaţie. Trebuie să dispărem.

Peter voia să-i spună că n-aveau nicio şansă şi s-o întrebe dacă reuşeşte întotdeauna să plângă la comandă, în schimb, se întoarse spre Omul de Smoală şi se trezi zicând:

— Nu putem să ne oprim puţin? Cred că şi-a sucit glezna. Sunt sigur că o să-şi revină în câteva minute.

Omului de Smoală îi şiroia apa pe la colţurile tricornului, căzându-i pe umerii deja uzi leoarcă. Se uită cu atenţie la Kate, ajungând, în mod evident, la concluzia că lacrimile şi durerea sunt adevărate.

Bravo, Kate! îşi zise Peter în sinea lui. *Meriţi un Oscar!*

— Leagă-ţi asta în jurul piciorului, domnişoară Kate, o povăţui Omul de Smoală, oferindu-i batista lui de bumbac. Sper să nu-ţi ia prea multă vreme ca să-ţi revii, căci, altfel, ne vom îneca cu toţii aici.

Se postase între stradă şi copii, stând cu spatele la ei, cu picioarele desfăcute şi cu gulerul de la jachetă ridicat. Tom stătea şi el acolo, privind cu un aer distrat vitrina plină de pălării splendide, garnisite cu tot felul de funde, flori şi fructe. Avea sprâncenele încruntate, de parcă ar fi dezbătut în sinea lui o chestiune importantă.

Kate închisese ochii. Ghemuit jos, lângă ea, Peter făcea acelaşi lucru, încercând, fără succes însă, să ignore vocea din capul lui care-i şoptea că n-o să reuşească şi că n-o să fie niciodată în stare să se evapore în asemenea împrejurări, asta în cazul că ar mai avea vreodată ocazia. Nu se întâmplă nimic, bineînţeles, dar, în momentul în care deschise ochii, doar câteva secunde mai târziu, îşi dădu seama că fata începuse, într-adevăr, să-şi piardă conturul. Avea impresia chiar că se topea în ploaie.

— Blueskin! îl auzi pe Tom strigând alarmat.

Peter înghiţi în sec, împietrit de spaimă, gândindu-se la ce-i va face Omul de Smoală când va vedea că ea a dispărut şi el nu. Cu coada ochiului, îl zări pe Omul de Smoală întorcându-şi capul spre ei. Atent să n-o atingă, Peter îşi întinse mâinile înspre Kate, ca şi cum s-ar fi încălzit în faţa unui foc. Să fi fost dorinţa atât de puternică încât să fi început şi el să fie absorbit în tunel? Omul de Smoală înge-nunchease lângă ei, în noroi, holbându-se la Kate cu o expresie amestecată de teamă respectuoasă, fascinaţie şi

groază. Întinse o mână tremurătoare spre Kate... Peter făcu un salt uriaş, încrezător în forţele sale, şi reuşi cumva să se agaţe de acea forţă inefabilă, de parcă ar fi plonjat spre ea, sărind în gol fără paraşută. Ploaia răpăia pe trotuar în ritmul tobelor şi părea să se sincronizeze cu spiralele fluorescente care dansau în faţa lui şi treceau chiar prin el. Strigătele înspăimântate ale Omului de Smoală parcă se auzeau acum de la mari depărtări.

— Cum au făcut-o, naiba să-i ia? Cerul îmi este martor că am să le învăţ secretul, chiar de-ar fi să ajung la spânzurătoare pentru asta!

Peter era încă ghemuit la pământ, simţind că-l ia cu greaţă şi cu ameţeală. Când deschise, în fine, ochii văzu taxiuri negre, firme luminoase, iar mulţimea ieşea în valuri din sălile de spectacole de pe Drury Lane. Teatre pe trotuar. Râse triumfător.

— Am reuşit! zbieră el. Pot s-o fac!

Kate se ridicase în picioare şi se uita la el, zâmbindu-i cu gura până la urechi.

— Vezi? Ţi-am *spus* eu că poţi s-o faci, doar să vrei să încerci!

— Nu încercatul e problema, susţinu el. Trebuie să te laşi dus de val, pur şi simplu.

— Acum nu mai are importanţă, spuse Kate şi-l ajută să se ridice.

Atingerea ei era ciudată, dar acum aveau alte probleme urgente de rezolvat.

— Hai să plecăm de-aici, până nu ne pomenim iar înapoi, o îndemnă el.

Începură să alerge pe străzile aglomerate. Nimeni nu părea să-i bage în seamă, sau chiar dacă unii îi observau, îşi spuneau în sinea lor că, probabil, veneau de la un bal mascat, iar siluetele lor, uşor fluide. se datorau felinarelor cu lumini portocalii ori unui pahar de gin tonic în plus.

— Mi se pare că e din ce în ce mai greu să rămânem aici, remarcă Peter, strângând din pumni ca să se agaţe parcă de această realitate. Simţea un uşor junghi în coaste şi avea, în acelaşi timp, impresia că îl lăsau puterile, de parcă cineva l-ar fi scos din priză. Ai şi tu aceeaşi senzaţie, Kate?

Lacrimile din ochii ei erau adevărate de data aceasta.

— Rezistă cât poţi de mult, îl încurajă ea. Trebuie să descoperim cum să învingem senzaţia asta.

Nu putem să-l părăsim pe Gideon la nevoie, cugetă Peter, dar nu-i împărtăşi lui Kate gândurile sale.

In curând, ajunseră în piaţa Covent Garden şi, cum un alt secol îi trăgea necruţător înapoi, se opriră, epuizaţi, ca să-şi canalizeze energiile în încercarea disperată de a rezista acelei forţe misterioase. Se aflau la marginea unui cerc numeros de spectatori care ovaţionau şi băteau ritmic

din palme, în vreme ce un bărbat îmbrăcat într-un şort negru jongla cu trei ferăstraie electrice cu lanţ, toate puse în funcţiune.

— Ăsta zic şi eu „popou”! rosti Peter cu respiraţia întretăiată.

— Chiar aşa! replică apreciativ o tânără japoneză, care stătea lângă ei. Avea părul lung, de un verde aprins, ce strălucea ca mătasea. Le aruncă o privire şi li se adresă cu un puternic accent american: De ce sunteţi aşa de uzi? Nu-mi amintesc să fi plouat! Se uită înapoi la jongler, ca imediat după aceea să-şi întoarcă pentru a doua oară privirile înspre ei. Şi cum se face că pot să văd prin voi? Faceţi parte din spectacol?... O, Doamne, Dumnezeule!

Fata cu părul verde începu să scoată nişte ţipete isterice, îndreptând un deget acuzator spre cei doi copii. Jonglerului îi scăpă un ferăstrău electric din mână, nemaiputându-se concentra din cauza istericalelor ei. Din ce în ce mai mulţi oameni dădură cu ochii de cei doi copii şi, aşa cum se întâmplă la un meci de fotbal, începură să urle în valuri şi să arate îngroziţi spre Peter şi Kate. Celelalte două ferăstraie ale jonglerului se izbiră de pământ şi toate trei începură să salte pe caldarâm de parcă erau posedate de spirite malefice. Câţiva turişti îşi fixară camerele video pe bizara apariţie.

Peter îi şopti lui Kate la ureche:

— Alunec, nu mai pot să rezist prea mult.

Kate îl privi şi oftă resemnată.

— Bine, rosti ea gâfâind.

După expresia de pe chipul ei, Peter bănui că erau amândoi pradă unei suferinţe la fel de mari. Într-o fracţiune de secundă erau înapoi în ploaie, iar trăsnetele în zigzag luminau piaţa Covent Garden care era, în acelaşi timp, mai nouă şi mai veche decât cea pe care tocmai o părăsiseră. Nici n-apucară bine să-şi tragă sufletul, că o trăsură elegantă, la care era înhămată o pereche de cai murgi, trase lângă ei, portiera se deschise larg şi din ea coborî pastorul Ledbury, urmat de un bărbat înalt care, după chip şi asemănare, nu putea fi nimeni altul decât fratele onorabilei doamne Byng.

— Pe onoarea mea, de unde aţi apărut şi voi? întrebă pastorul nedumerit. Piaţa era goală acum un minut. Dar, oricum, mă bucur să vă revăd! Am bântuit oraşul în lung şi-n lat, ca o hoardă de maimuţe scoase din minţi, în căutarea voastră.

— Gideon! exclamă Peter, când îl văzu pe prietenul său apărând din trăsură, în spatele lui sir Richard Picard.

Era acoperit cu funingine din cap până-n picioare, cu excepţia zonei din jurul ochilor, unde se frecase cu temei, şi arăta ca un urs panda subnutrit.

— Biroul lordului Luxon are un şemineu imens, le spuse el în chip de explicaţie. Când am auzit că aţi

dispărut, m-am temut de tot ce putea fi mai rău. Mulţumesc lui Dumnezeu că sunteţi teferi şi nevătămaţi.

— Domnişoară Kate, domnişorule Peter, li se adresă sir Richard. Încântat de cunoştinţă. Vai de mine, dar sunteţi uzi până la piele! Haideţi să ne întoarcem la Lincoln's Inn Field, ca să vă schimbaţi în haine uscate şi să vă încălziţi. Mâine dimineaţă, când vă veţi reveni după aventura prin care aţi trecut, poate îmi veţi spune şi mie cum se face că mi-aţi apărut din senin în faţa ochilor, de nici n-am avut timp să mă dezmeticesc?!

CAPITOLUL 17

Promisiunea reginei Charlotte

În care schimbul de cuvinte dintre inspectorul Wheeler și doctorul Pirretti ia o întorsătură neașteptată, regele George al III-lea pune mâna lui vindecătoare pe Jack, iar Kate recurge la măsuri disperate

De la fereastra bucătăriei, doamna Dyer îl urmărea cu privirea pe soţul ei, care alerga către Land Rover, şi auzi apoi scrâşnetul anvelopelor, în timp ce maşina se îndepărta brusc, ca să evite haita de reporteri ce se înşiraseră, încă de dimineaţă, de cealaltă parte a malului sinuos al pârâiaşului. Cu o mână tremurătoare, îşi dădu la o parte o şuviţă de păr ce-i căzuse pe frunte.

Inspectorul Wheeler trimisese un agent de poliţie să păzească poarta. Jurnaliştii încercaseră să se dea bine pe lângă el, oferindu-i gogoşi şi căni aburinde cu cafea din termosurile lor, dar, cel puţin până acum, jovialul poliţist reuşise să-i ţină la distanţă.

Doamna Dyer se uită la bradul de Crăciun pe care Kate îl împodobise cu mâinile ei în dimineaţa în care Peter intrase în vieţile lor, apoi îşi aruncă din nou ochii pe titlul cu litere de-o şchioapă de pe prima pagină a ziarului:

FANTOME ÎN COVENT GARDEN

Sub titlu erau cinci poze color înfăţişându-i pe Peter şi pe Kate în mijlocul mulţimii din piaţa Covent Garden. Cei doi copii se vedeau ca prin ceaţă, totuşi îi puteai recunoaşte, fără nicio urmă de îndoială. Purtau nişte costume din secolul al optsprezecelea, împroşcate de sus până jos cu noroi şi, de la o poză la alta, apăreau din ce în ce mai estompaţi. In ultima imagine, o tânără japoneză cu părul de un verde strălucitor urla de groază, holbându-se la spaţiul gol unde, cu o clipă mai devreme, stătuseră Peter şi Kate. Dedesubt era scris: **ŞI SE DUC, SE DUC, S-AU DUS...**

Cât de palidă şi de obosită arată, remarcă doamna Dyer în sinea ei. *De parcă ar durea-o ceva.* După aceea, mama lui Kate reciti articolul din ziar, pentru a zecea oară în acea dimineaţă:

Cine sunt ei? Ce sunt ei? Să nu fie altceva decât o farsă? Sau aceste imagini sunt cea mai convingătoare

dovadă, până la această dată, privind existența fantomelor?

Sute de turişti din piaţa Covent Garden au fost martorii uluitoarei dispariţii, după toate aparenţele, în neant, a unui băiat şi a unei fete îmbrăcaţi în bizare costume de epocă. Să fie aceste imagini deconcertante, surprinse de camera video a unui turist, chiar portretele lui Peter Schock şi Kate Dyer, care au dispărut acum şapte zile dintr-un laborator din Derbyshire, finanţat de NASA? Fotografiile recente ale celor doi copii, pe care le-am publicat mai jos, seamănă izbitor de mult cu aceste apariţii tulburătoare. Peste două sute de agenţi de poliţie au fost trimişi să întoarcă pe dos tot comitatul Derbyshire în căutarea celor doi copii. Inspectorul Wheeler, care conduce investigaţiile în acest caz, nu a fost de găsit ieri seară pentru a comenta aceste imagini.

Doamna Dyer mângâie fotografia lui Kate făcută în clasa a şaptea. Kate părea mai tânără decât în realitate în acea poză. Părul era legat la spate în două cozi îngrijit împletite, iar cravata îi stătea strâmb.

— Of, Katie, suspină ea. Nu ştiu cum, dar te vom aduce noi acasă cumva, draga mea. Îţi promit. Îţi promit.

Unul dintre agenţii de pază de la laboratorul NCRDM, ai cărui copii se jucaseră adeseori cu Kate şi cu Sam la fermă, îl introduse pe furiş pe doctorul Dyer în clădire, fără ca presa sau poliţia să afle de sosirea lui.

— Ce mai faceţi? Dar familia dumneavoastră? întrebă el cu solicitudine.

Îl respecta foarte mult pe doctorul Dyer şi nu i se părea drept ca un asemenea om şi aşa o familie să treacă printr-o astfel de suferinţă.

— Ne descurcăm... în felul nostru. Sam este afectat cel mai mult, cu toate că el şi Kate se ciondăneau aproape tot timpul. Kate a fost dintotdeauna cu capul pe umeri şi suntem convinşi că tot ea va fi aceea care va găsi o modalitate de ieşire din această situaţie. În orice caz, n-am renunţat la sărbătorirea Crăciunului... cel puţin nu încă.

Agentul de pază îl escortă pe doctorul Dyer până la biroul său, unde fu surprins să-l găsească pe inspectorul Wheeler în plină acţiune. Se aşteptase ca acesta să fie la Londra, luând interviuri martorilor din Covent Garden. Pesemne că spera să găsească mai multe răspunsuri aici. *Şi poate că are dreptate,* gândi doctorul Dyer. Rămase o clipă neobservat în pragul uşii, ascultându-l pe poliţist.

— ... şi până la prânz puteţi fi sigură că nişte jurnalişti isteţi vor fi pus mâna pe fotografiile copiilor plutind pe deasupra parcării supermarketului. Redactorii tuturor

ziarelor din ţinut îşi vor freca palmele de bucurie! În sfârşit, iată dovada că fantomele există! Dar, vedeţi dumneavoastră, eu sunt convins că nu credeţi în fantome mai mult decât mine. Însă ştiţi ceva. Sunt sigur de asta. Şi, stimată doamnă, cu tot respectul pentru faptul că sunteţi cetăţean american şi reprezentant oficial al NASA, dacă nu vă schimbaţi atitudinea, şi asta rapid, am de gând să vă acuz de obstrucţionarea anchetei poliţiei.

Anita Pirretti stătea vizavi de poliţist, strângând atât de tare în mâini o ceaşcă de ceai de porţelan, încât nu mai avea mult până să-i spargă toarta. Trecuse totuşi prin numeroase momente dificile în viaţa ei, ca să ştie cum să pară relaxată şi stăpână pe sine, chiar dacă în interior simţea că totul se năruie în mii de fărâme. Se întreba dacă nu cumva se îmbolnăvise, căci avea frecvente dureri de cap, iar zbârnâitul acela ciudat din urechi era din ce în ce mai supărător de când sosise în Derbyshire.

— Credeţi-mă, vă rog, începu ea, trăgând aer în piept ca să se calmeze, când vă spun că-mi pare rău, tare rău, chiar că nu sunt în măsură să vă dau răspunsurile pe care le aşteptaţi din partea mea. Este adevărat că o parte din munca desfăşurată în acest laborator este de o... natură mai delicată, şi, chiar dacă v-aş da o explicaţie detaliată a scopului cercetărilor noastre aici, nu v-ar ajuta cu nimic în rezolvarea cazului dumneavoastră. Puteţi fi sigur de asta.

Doctorul Pirretti îl văzu pe doctorul Dyer în prag şi-i aruncă un zâmbet în treacăt.

— Ah, complicele dumneavoastră! exclamă inspectorul Wheeler, ridicându-se şi oferindu-i un scaun doctorului Dyer. Acum, vin eu şi vă întreb, doctor Pirretti: un tată care tocmai a văzut o fotografie, care se presupune a fi a stafiei copilului său, e de aşteptat să aibă chipul acesta îmbujorat şi plin de emoţie?

— Întreceţi orice măsură! protestă doctorul Pirretti.

— Nu-i nimic, Anita, o linişti doctorul Dyer. Inspectore Wheeler, v-am spus deja că nu cred în fantome.

— Mi-e teamă că părinţii lui Peter Schock nu mai ştiu ce să creadă după ce-au văzut ziarele de dimineaţă. Poate că aveţi vreo explicaţie care ar putea să-i liniştească? Am vorbit cu ei în această dimineaţă şi nu pot să vă spun cât de disperaţi sunt. Nu puteţi măcar, în mărinimia dumneavoastră, să le aruncaţi câteva firimituri de speranţă?

Tatăl lui Kate nu se putea uita în ochii inspectorului. Vinovăţia şi părerea de rău îi săpaseră cute adânci pe faţa care arăta acum ca oglinda unei ape îngheţate ce începe să crape la dezgheţ.

Doctorul Pirretti îl privi, cuprinsă de panică, pe doctorul Dyer, când acesta îi dădu replica poliţistului.

— Aş vrea să le spun părinţilor lui Peter că... că... nu trebuie să renunţe să spere. Încă nu este o cauză pierdută...

— Ce mama naibii se întâmplă aici? izbucni inspectorul, lovind cu pumnul în masă. Spuneţi-mi odată ce ştiţi, fir-ar să fie de treabă!

O linişte apăsătoare se lăsă în încăpere. Sergentul Chadwick îşi drese nervos glasul. Şeful lui nu era, cum s-ar zice, prea calm din fire şi, după sprâncenele lui stufoase încruntate, putea garanta că urma să se dezlănţuie furtuna, dacă nu cumva uraganul.

Deodată, doctorul Pirretti scoase un geamăt, astupându-şi urechile cu mâinile, de parcă ar fi vrut să se protejeze de un zgomot puternic. Se făcu foarte palidă la faţă. Avansă câţiva paşi, clătinându-se pe picioare şi descriind o spirală în mijlocul camerei. Inspectorul o prinse, chiar înainte de a se prăbuşi inconştientă la pământ.

— Sergent Chadwick! strigă el. Cheamă o ambulanţă!

Mesagerul regelui sosi în Lincoln's Inn Fields puţin înainte de ora şapte dimineaţa. Când Peter şi Kate îşi făcură apariţia la micul dejun, încercând în zadar să găsească o explicaţie plauzibilă pentru episodul dispariţiei lor, toată casa era deja într-o agitaţie teribilă. În sufrageria însorită, încărcată de flori, îl găsiră pe pastorul Ledbury, consumând a doua farfurie de jumări şi rinichi puternic condimentaţi. Acesta le explică ce era cu toată forfota din jur. Se părea că regina Charlotte, care urma să dea naştere, în mai puţin de-o lună, celui de-al doilea copil al ei

hotărâse să plece la ţară, din pricina vremii călduroase de la oraş. Cuplul regal urma să părăsească Londra a doua zi, aşa că nu putea să-i primească în audienţă la St James Court în ziua prestabilită. Cu toate acestea, având în vedere, pe de-o parte, că sir Richard era bun prieten cu favoritul regelui, lordul Bute, iar pe de altă parte, că regelui şi reginei le erau dragi copiii, Maiestăţile Lor se arătaseră dispuse să-l primească pe sir Richard într-o vizită neoficială la Buckingham House*, împreună cu nepoţii şi musafirii lui din Derbyshire. Pe deasupra, ştiut fiind faptul că regele nu dorea să reinstaureze ceremonia publică a atingerii regale menite să vindece „boala regelui", prefera să primească familia Byng în apartamentele sale private.

Gideon nu era, bineînţeles, invitat, având-se în vedere rangul său social inferior, şi, pentru orice eventualitate, pastorul le spusese copiilor că plecase dis-de-dimineaţă cu treburi urgente. În schimb, spre consternarea lui Peter, şi spre amuzamentul lui Kate, sir Richard insistă ca ei să meargă la Buckingham House să se întâlnească cu regele şi cu regina. Trebuiau să-i fie recunoscători doamnei Byng

---

*Casa Buckingham a fost construită pentru ducele de Buckingham în 1703. Regele George al III-lea a cumpărat-o în 1762, devenind astfel una dintre reşedinţele regale din Londra. În timpul domniei regelui George al IV-lea, casa a fost transformată în palatul Buckingham, care a devenit principala reşedinţă a familiei regale în anul 1837, în timpul domniei reginei Victoria.

pentru invitaţie. Într-o scrisoare către sir Richard, aceasta îi explicase că cei doi copii proveneau dintr-o familie bună, cu rude atât în Germania, cât şi în Scoţia, după spusele domnişorului Schock. Totodată, îi mai scria că domnişorul Schock s-ar simţi mai în largul său dacă ar putea sta de vorbă cu regina în limba lor maternă comună, germana.

— Cât de *bine* ştii limba germană? îl întrebă Kate, imediat după ce pastorul îşi golise farfuria şi plecase la etaj unde-l aştepta peruchierul să-i aranjeze noua sa perucă.

— Nu ştiu să spun decât: *Sprechen Sie Englisch?*

— Şi ce înseamnă asta?

— Ştiţi să vorbiţi în limba engleză?

Kate chicoti.

— Asta o să-ţi fie învăţătură de minte! Altă dată să te gândeşti bine înainte de a inventa tot felul de poveşti. O să dai de bucluc..

— Mulţumesc de încurajare, Kate. Este exact ceea ce-mi lipsea acum.

— Nu mai fi atât de îngrijorat! Doar nu te-or arunca într-o temniţă întunecoasă, din adâncurile pământului, fiindcă nu ştii să vorbeşti germana!

— Ei nu, zău? Dar de unde ştii tu atât de bine...?

În ultima clipă, sir Richard angajase, cu mare cheltuială, o mică armată de coafeze, croitorese, cizmari şi

peruchieri, care alergau de colo-colo prin casă, având grijă ca, de la mic la mare, să arate cu toţii spilcuiţi la patru ace cu ocazia acestui eveniment deosebit de important. La sfatul croitorului, stomacul proeminent al pastorului Ledbury fu strâns într-un corset bărbătesc, astfel încât noua lui vestă să-l avantajeze. Era o vestă din mătase vişinie, închisă la două rânduri de nasturi aurii şi tivită cu dantelă aurie. Vesta era un adevărat triumf al vestimentaţiei, dar pastorul ura agitaţia de orice fel, aşa că, în curând, deveni irascibil. Îl puteai auzi răcnind la servitori prin uşa închisă a camerei lui de toaletă.

— La naiba, domnule, nu mai strânge atât de tare! La ce-mi foloseşte să arăt bine în faţa regelui, dacă nu am niciun pic de suflu în mine, ca să pot sta de vorbă cu Maiestatea Sa?

În sfârşit, după ce se termină cu tot aranjatul, lustruitul şi dichisitul, o porniră spre Buckingham House în două caleşti. Datorită rochiei sale ample de gală, Kate ocupa singură o banchetă a trăsurii. Corsetul ei, ca şi cel al pastorului, fusese atât de tare strâns că îi era imposibil să respire adânc sau să se aplece. Peter, Sidney şi Jack erau aşezaţi în faţa ei. Nimeni nu vorbea, fiind emoţionaţi de perspectiva prezentării lor la curtea regală. Peter n-avea idee la ce să se aştepte. Îi tot venea în minte imaginea Reginei Roşii din *Alice în Ţara Minunilor* spunând: „Tăiaţi-i capul!" ori de câte ori se gândea la cum va reacţiona dacă regina

Charlotte îi va vorbi în germană. O surprinse pe Kate privindu-i picioarele şi mustăcind. Avea şi de ce: arătau foarte bine în ciorapii lungi de un alb imaculat şi cu pantofii cu tocuri înalte încheiaţi cu catarame. Servitorul lui sir Richard declarase că pantofii de sport urât mirositori ai lui Peter erau, pur şi simplu, inacceptabili pentru un tânăr gentleman şi îi scosese din cameră ţinându-i cât mai departe de nas.

Sidney purta un set nou-nouţ de dinţi falşi din lemn, potriviţi în grabă de dimineaţă de un aşa-zis „operator dentist" din Mayfair. Explora în continuu cu limba contururile acestui obiect străin. Abia se putea stăpâni să nu şi-i smulgă şi să-i azvârle pe fereastra trăsurii. Dar, la vederea lui Kate, uita de disconfortul cauzat de dinţi. Privirile îi alunecau mereu spre ea, admirând de fiecare dată buclele ce-i încadrau chipul în formă de inimă, ochii mari, cenuşii, pielea albă şi uşor pistruiată, rochia de mătase în nuanţa florilor de nu-mă-uita, care îi scotea perfect în evidenţă părul roşcat. Kate se prefăcea că nu observă, dar pe Peter îl iritau la culme privirile acelea insistente. Îl tot înghiontea cu umărul, dar fără niciun rezultat. Sidney nici măcar nu catadicsi să-l înghiontească, la rândul său, în chip de răspuns.

Tânărul Jack, în schimb, se arăta mai interesat de ceea ce se petrecea afară. Din când în când, Sidney trebuia să-l tragă de turul pantalonilor înapoi în trăsură, căci se

apleca periculos de mult pe fereastră. A meritat efortul însă, căci Jack a fost singurul care a surprins cu privirea enorma trăsură aurită a ambasadorului veneţian, ce tocmai dispărea pe strada Whitehall. Sidney auzise de această minunăţie, care semăna cu o splendidă limuzină lungă, poleită cu aur, dar când se uită şi el pe fereastră, era deja prea târziu.

Oaspeţii au fost invitaţi într-o sală de recepţie cu tavanul înalt, ale cărei ferestre dădeau în grădina recent achiziţionatei Buckingham House. Încăperea era simplu mobilată, iar în aer plutea un miros de ceară de albine şi de covoare încinse de soare. De jur împrejurul camerei erau aranjate cu grijă câteva fotolii din lemn aurit, tapisate cu catifea maronie, însă nimeni nu-şi manifesta intenţia de a lua loc. De asemenea, mai erau şi câteva comode din lemn de trandafir, oglinzi încadrate de rame aurii bogat ornamentate şi două tablouri care înfăţişau catedrala St Paul şi râul Tamisa. Kate era sigură că văzuse unul dintre tablouri într-o galerie de artă din Londra, în timpul unei excursii făcute cu şcoala. La loc de cinste se afla un orologiu de perete, înalt de cel puţin şapte picioare, lucrat din lemn preţios, cu intarsii aurii, care străluceau în lumina blândă a după-amiezii. Regele George al III-lea era pasionat de ceasuri. Când orologiul bătu de ora trei, regele George şi regina Charlotte îşi făcură intrarea în sala

de recepţie, iar tot palatul răsună de bătăile a vreo duzină de ornice, ce se făceau auzite în ecou. Invitaţii aşteptau deja de zece minute. În tot acest răstimp, lui Peter începuse să-i chiorăie stomacul, iar pe Jack îl apucă un sughiţ nestăpânit. Deşi nu-i trecu nici când fratele său îi dădu o lovitură puternică în spate, se potoli, în mod miraculos, în momentul în care îl văzu pe regele Angliei îndreptându-se spre el.

Sir Richard îi prezentă pe rând Maiestăţilor Lor. Aşa cum fuseseră învăţaţi, copiii se înclinară, iar Kate făcu o reverenţă. Prinţul George, în vârstă doar de un anişor, a fost adus în cameră de Elisabeta, contesă de Pembroke, una dintre doamnele de onoare ale reginei. Regele era îmbrăcat cu o jachetă stacojie tivită cu fir de aur, peste o cămaşă, şi o pereche de pantaloni până la genunchi, de un alb strălucitor. Fără a fi un bărbat chipeş, avea o faţă plăcută şi durdulie, cu ochii bulbucaţi şi spălăciţi, cu sprâncenele stufoase şi cu obrajii rumeni ca două mere. Vorbea stâlcit şi sacadat. Regina Charlotte purta o ţinută de gală, cu toate că era însărcinată în opt luni. Era o femeie drăguţă şi liniştită, congestionată la faţă din pricina căldurii. Coafura ei complicată era excesiv de înaltă, iar fustele, din satin de culoarea fildeşului, erau extrem de largi. Cu atâţia fraţi şi surori mai mici acasă, Kate ştia cât de epuizată şi de greoaie trebuia să se simtă şi cât de mult suferea din pricina căldurii o mamă cu câteva săptămâni

înainte de a naşte. Nu era de mirare că, într-o asemenea ţinută, regina Charlotte părea să nu aibă aer şi îşi făcea vânt încontinuu cu frumosul ei evantai pictat.

Peter, care îşi închipuise că regele George şi regina Charlotte trebuiau să fie cel puţin de vârsta părinţilor săi, fu uluit la vederea cuplului regal. În ciuda ţinutei lor distinse, a hainelor somptuoase şi a numeroaselor perle, diamante şi butoni de aur ce le împodobeau veşmintele, George şi Charlotte păreau mult prea tineri pentru a fi suveranii unui imperiu cu colonii cu tot. Puteau fi studenţi la colegiu, după toate aparenţele! Până şi Gideon sau Hannah arătau mai în vârstă decât ei! Peter îl îndrăgi pe loc pe rege, pentru felul lui simplu şi direct de a fi. Regina Charlotte era puţin mai rezervată, dar doamna ei de onoare se aplecă să stea de vorbă cu Jack, ca să-l facă să se simtă în largul său. Adulţii începură să discute în tihnă despre una, despre alta, în timp ce Sidney, Peter şi Kate stăteau deoparte şi ascultau politicos sau se uitau la copilaşul care mergea într-un echilibru precar de la o pereche de picioare la alta. Kate îi întinse un deget, pe care copilaşul îl apucă cu o mână fierbinte şi lipicioasă. Fata se strâmbă la el şi, pentru o clipă, crezu că o să izbucnească în plâns, căci o fixa nedumerit cu ochişorii lui albaştri, dar până la urmă izbucni în râs, spre mulţumirea şi mândria părinţilor săi. Deodată, Kate simţi o strângere de inimă, aducându-şi aminte că învăţase la orele de istorie că

George al III-lea ajunsese să-l urască pe fiul său mai mare şi, cu toate că trăise până la adânci bătrâneţi, regele înnebunise şi murise părăsit de toţi. Ochii i se împăienjeniră de lacrimi şi ajunse la concluzia că era cumplit să ştii ce îţi rezervă viitorul. Se întrebă ce s-ar putea întâmpla dacă i-ar spune regelui ce-l aşteaptă. Va fi el oare în stare să schimbe cumva cursul propriei sale vieţi? Dar hotărî că nu era cazul să spună ceva în această privinţă şi clipi des ca să-şi alunge lacrimile.

Sir Richard împărtăşea entuziasmul regelui pentru ceasornice, iar regele promise să-i arate ultima lui achiziţie, trimisă de un ceasornicar din Effingham, localitate situată în comitatul Surrey. Era, după cum afirma el, o piesă remarcabilă, cum nu mai văzuse până acum. Ceasul fusese montat într-o brăţară de aur, ca să fie purtat, dacă sir Richard îşi putea imagina aşa ceva, la încheietura mâinii! Cadranul ceasului dacă era puţin mai mare decât o monedă de un sovereign*, iar mecanismul său intern era de-a dreptul miraculos! Regele se arăta nerăbdător să afle cine avea talentul să facă un ceas atât de impresionant şi trimisese vorbă ceasornicarului să dea de urma acelui meseriaş cât mai repede posibil.

---

* Monedă de aur de o liră.

Între timp, ori de câte ori regina Charlotte deschidea gura să spună ceva, Peter se uita ţintă în podea, îngrozit la gândul că ar putea începe să-i vorbească în germană. Din fericire, nu păru să-l bage nicicum în seamă, iar lui Peter îi mai veni inima la loc. De fapt, începuse să se cam plictisească, în plus îi era şi foame, căci nu mâncaseră de prânz, de teamă să nu-şi murdărească toaletele luxoase şi, în plus, îl deranja din ce în ce mai tare căldura înăbuşitoare din încăpere. Simţea cum îi şiroia transpiraţia pe spinare. *Ce îmbrăcăminte aiurită: ciorapi lungi, strânşi pe picior, pantaloni până la genunchi şi jachetă! Dacă ăsta e un costum de vară,* socoti el, *ce-or fi purtând când e frig afară?* Trase de gulerul care-l incomoda şi, în momentul când îşi ridică ochii, observă că regina Charlotte îl privea zâmbind.

— Este foarte cald în această după-amiază, nu-i aşa, domnişorule Schock? Vrei să facem un tur prin grădină? Poate că ne vom răcori puţin în adierea vântului, la umbra copacilor.

Incapabil să scoată o vorbă, Peter dădu energic din cap.

— Ce idee minunată! o aprobă regele George. Haideţi să ne mutăm în grădină.

Se plimbară prin grădină, pe sub umbra unor copaci falnici, înghesuindu-se în jurul Maiestăţilor Lor. O mică armată de valeţi impunători, cu peruci ondulate şi pudrate, îi urmau îndeaproape. Kate îşi imaginä că, dacă

s-ar fi uitat cineva la ei din casă, ar fi avut impresia că vede un cârd de oi, pe care valeţii nu reuşeau să-l mâne într-un ţarc invizibil.

Pastorul Ledbury îi povesti regelui despre întâlnirea avută cu Erasmus Darwin în Lichfield şi despre faptul că mama doctorului Samuel Johnson îi fusese pacientă.

— Tânărul doctor Johnson a suferit de boala regelui, întocmai ca şi bietul meu nepot, aici de faţă. Mama lui l-a trimis la Londra ca să fie atins de Maiestatea Sa, regina Ana, în speranţa că se va face bine. Şi cine poate şti dacă ar fi devenit ilustrul om de litere de azi, de nu s-ar fi întâmplat aşa?! Mama domnişorului Jack, onorabila doamnă Byng, care-mi este verişoară, v-ar fi în veci recunoscătoare, Maiestate, dacă aţi consimţi să-l atingeţi pe fiul ei.

Regele îl ascultă cu atenţie, după care încuviinţă cu o aplecare a capului şi îl săltă pe Jack sus, în aer.

— Doctorul Johnson, începu el să-i povestească lui Jack, este un individ grozav de deştept. Am un exemplar al *Dicţionarului* său în biblioteca mea, cu toate că trebuie să recunosc că nu l-am citit încă. Tu l-ai citit?

Regele ţinea copilul pe încheietura braţului. Jack dădu încetişor din cap.

— Nici bunicul meu, nici străbunicul meu, continuă regele George, adresându-se de această dată pastorului Ledbury, n-au văzut cu ochi buni această ceremonie, deşi regina Ana şi regele Charles al II-lea au atins mii de copii

suferinzi de scrofuloză. Nu am obiceiul să pun mâna pe oamenii bolnavi, dar, de această dată, sunt dispus să vă fac pe plac, spre consolarea mamei lui. Părinte Ledbury, cred că s-ar cuveni să spui o rugăciune.

Regele îi dădu drumul copilului din braţe şi chiar acolo, pe iarba care creştea sub copaci, îşi puse mâinile lui pătrăţoase şi rozalii pe căpşorul blond al lui Jack. Toţi ceilalţi urmară pilda reginei, plecându-şi capul în timpul rugăciunii rostite de pastor, prin care-L implora pe bunul Dumnezeu să-L vindece pe Jack de boala lui.

Când ceremonia improvizată luă sfârşit, Jack, care avea un aer foarte solemn, se întoarse spre rege şi regină şi, la un semn al pastorului, se înclină şi le spuse:

— Sunt foarte îndatorat Maiestăţilor Voastre... Vă rog să acceptaţi acest mic dar pe care l-am adus pentru a ex-ex-...

— Exprima gratitudinea mea, îi şopti sir Richard.

— ... exprima gratitudinea mea.

Apoi îşi duse mâna la buzunar, de unde scoase o punguţă de muslin legată cu o fundă. Regele luă punguţa şi se uită înăuntru.

— Ia te uită, seminţe! Eşti grădinar, micuţule?

— Da, Înălţimea Voastră. Acestea sunt seminţe din cea mai mare varză a mea. Mama spune că eu cultiv cele mai bune verze din tot comitatul Derbyshire. Şi iepurilor le

place, căci s-au făcut tare graşi şi au devenit foarte lacomi. Şi ce mă mai necăjesc când dau iama prin varza mea!

— Dacă n-aş fi rege, domnişorule Jack, n-aş face nimic altceva cu mai mare plăcere decât să cultiv varză. Sunt convins că iepurii sunt agasanţi dar, cel puţin, te învaţă cum să-ţi aperi ce ţi-e drag, şi asta e o lecţie valoroasă. Totuşi, dacă problema te depăşeşte, să-mi trimiţi vorbă şi voi expedia o trupă de gărzi la Derbyshire ca să te ajute să-i dovedeşti.

Jack zâmbi cu gura până la urechi de plăcere.

Orele după-amiezii se scurgeau agale, şi cu toţii aveau senzaţia că vizita se apropia de sfârşit. Pastorul îi distrase cu relatarea întâlnirii lor cu Ned Porter şi banda de hoţi de drumul mare, iar fiecare intervenea cu câte un amănunt sau altul. Dar regele şi sir Richard începuseră să vorbească deja de rata crescută a criminalităţii în Londra şi, în consecinţă, conversaţia luase o turnură serioasă. Peter, care stătea pe undeva, în lateralul grupului, prinse din zbor câteva referiri la lordul Luxon. Tocmai voia s-o întrebe pe Kate despre ce era vorba, când, spre consternarea lui, o văzu pe regina Charlotte venind spre el.

— Înţeleg că familia dumitale este originară din Germania, domnişorule Schock, i se adresă ea. *Wie ich mich danach sehne, nach Preussen zurückzukehren. Wo*

*lebt denn Ihre Familie nun, Meister Schock? Wann kamen Sie erstmals nach England?**

Peter îngheţă. Deschise gura, ca s-o închidă apoi la loc. Regina Charlotte continua să-l privească, aşteptând un răspuns din partea lui, cu un zâmbet amabil pe faţă. Nu exista decât o singură cale de ieşire din această situaţie. Avea de gând să-i spună adevărul.

— Am minţit când am spus că familia mea este din Germania, Maiestatea Voastră.

Regina fu luată prin surprindere.

— Dar de ce trebuia să minţi în această privinţă?

Regina vorbea cu acelaşi accent german ca Margrit, iar Peter îşi aminti brusc de cum mânca chiftele cu Margrit şi cu tatăl său în ultima lui seară acasă... Încercă să alunge acest gând din minte.

— Deoarece am fost convins că doamna Byng n-o să mă creadă dacă-i spun adevărul.

— Şi care este adevărul, domnişorule Schock?

— În timp ce alergam după un câine, ne-am ciocnit cumva cu o maşină antigravitaţională. Vă rog să nu mă întrebaţi ce este, deoarece nici eu nu ştiu prea bine. Oricum, aceasta ne-a adus, pe mine şi pe Kate, înapoi cu

---

* Cât de mult îmi doresc să mă întorc în Prusia! Unde se află familia dumneavoastră acum? Când aţi venit prima oară în Anglia? (lb. germană, n.red.)

două secole şi jumătate, în anul 1763. Apoi a furat-o cineva... Noi trăim de fapt în secolul douăzeci şi unu şi nu ne putem întoarce acasă, dar v-aş fi recunoscător dacă n-aţi mai spune asta nimănui...

Regina îl privi fără să scoată o vorbă, după care începu să râdă. Se îndepărtă de el, râzând încă, iar Peter o auzi comentând cu doamna ei de onoare:

— Ce copil amuzant, Elisabeth! Cât de mult îl invidiez pentru faptul că e liber să-şi imagineze o lume numai a lui.

Grupul părăsi grădina, întorcându-se în casă. Sir Richard şi pastorul le mulţumiră Maiestăţilor Lor pentru generozitatea de care dăduseră dovadă. Peter observă că regina îl studia cu toată atenţia. Ajunseră din nou în sala de recepţie, unde îşi luară rămas-bun de la rege şi regină. Chiar în momentul în care se pregăteau să plece, regina îl chemă pe Peter înapoi şi îi vorbi cu glas scăzut, în pragul uşii:

— Cred că vorbeai serios, nu-i aşa?

— Desigur, Înălţimea Voastră, replică Peter.

— În acest caz, domnişorule Schock, caută-mă dacă-ţi pot fi cumva de folos, dată fiind situaţia dificilă în care te afli. Te asigur de discreţia mea totală.

— Chiar vreţi *dumneavoastră* să mă ajutaţi pe *mine?*

— Din tot sufletul, îl asigură regina Charlotte. Ştiu cum este să fii departe de casă şi să nu poţi să te întorci.

Sir Richard îi ordonă birjarului să-i ia din strada Pall Mall, astfel încât să poată da o raită cu musafirii săi prin parcul St James. Peter ar fi vrut să rămână o clipă singur cu Kate, ca să-i relateze conversaţia avută cu regina Charlotte, însă, cum Sidney se ţinea scai de ea, preferă să meargă înainte cu Jack. Se plimbară prin iarba înaltă, arsă de soare, trecură pe lângă căprioare şi vaci maronii, mer-
seră de-a lungul unui canal unde, după spusele lui sir Richard, regele James I obişnuia să ţină crocodili, apoi îşi continuară drumul până la lacul Rosamund. Aici văzu Jack pentru prima oară un pelican. Era pur şi simplu vrăjit de pasăre şi refuza să se urnească din loc. Peter se aşeză pe iarbă, privind absent imaginile reflectate în apă. Deodată, îl zări cu coada ochiului pe Sidney tăbărând asupra lui cu faţa schimonosită de furie. Peter sări în picioare, convins fiind că Sidney avea de gând să-l lovească, ceea ce şi făcu de fapt. Mai bine zis îl îmbrânci cu atâta putere, încât Peter dădu înapoi, împleticindu-se, şi ajunse cu un picior în lac. Pelicanul îşi luă zborul speriat.

— Mă simt teribil de jignit în amorul propriu! Tocmai am aflat că o persoană de o asemenea frumuseţe şi noblеţe de caracter este condamnată să-şi unească viaţa cu un om de nimic ca tine! Asta întrece orice imaginaţie! E pur şi simplu o tragedie...

Sidney îi aruncă o privire dispreţuitoare lui Peter, care era pe jumătate în apă.

— Ce...? ripostă Peter care era prea buimăcit ca să se supere pe el.

— L-ai speriat! strigă Jack.

— Kate este o lady. Dumneata, domnule, eşti un măgar, continuă Sidney, neluându-l în seamă pe fratele său mai mic. Voi face tot ce-mi stă în puteri ca s-o conving să renunţe la acest aranjament ridicol.

Îşi dădu capul pe spate, plin de indignare, şi se îndepărtă cu paşi mari şi apăsaţi, spumegând de furie. Peter hotărî că era mai bine să-şi scoată piciorul din apă. Ierburi verzi atârnau de ciorapul său alb iar frumosul lui pantof cu cataramă rămăsese împotmolit pe fundul iazului. Se aplecă şi-l scoase din apă cu un pleoscăit. Când se ridică din nou, o văzu pe Kate, care părea cam adormită.

— Poate-mi spui şi mie ce s-a întâmplat, o luă el la rost.

— Nu mai ştiam ce să fac. Sidney mă tot bătea la cap de câteva zile... Şi i-am spus că suntem logodiţi, că este vorba de un aranjament făcut de părinţii noştri pe când eram copii.

Peter îşi înălţă ochii spre cer.

— Grozav, grăi el. Abia am ieşit basma curată din întrevederea cu regina Charlotte şi acum m-am trezit cu alt rol pe cap... Deodată, se mai înveseli puţin. Dar să ştii că nu mă deranjează să fiu mai tare decât Sidney. Prea şi-o caută cu lumânarea. Haideţi, viitoare doamnă Schock, daţi-mi braţul.

— Uşurel, îl temperă Kate, dându-se la o parte. Nu trebuie să mergem chiar atât de departe.

Pastorul Ledbury şi sir Richard o luaseră cu mult înaintea lor. Pastorul se opri să strige după ei, îndemnându-i să se grăbească dacă voiau să-l vadă pe cel mai nou locuitor al curţii regale St James, un cadou diplomatic oferit reginei, care era scos la plimbarea de după-amiază. În curând îşi făcu apariţia un pui de elefant, de vreo opt picioare înălţime, purtându-l în spinare pe îngrijitorul său indian. Era escortat de doi soldaţi. Toţi, cu excepţia lui Sidney, care voia să ştie ce mănâncă elefantul înainte de a se apropia de el, se duseră la animal şi deveniră imediat obiectul curiozităţii acestuia, căci începu să-i cerceteze cu trompa lui moale. Ca să nu fie mai prejos decât Peter, care-i dădea un smoc de iarbă, Sidney se postă rigid în faţa elefantului, făcându-şi curaj singur, în timp ce-l lăsa pe animal să-i exploreze nasturii de alamă ai jachetei şi părul strâns în bucle. Pudra folosită cu generozitate de bărbier irită pielea delicată a trompei elefantului, provocându-i un val neaştep-tat şi violent de strănuturi. Inspăimântat, Sidney sări în spatele unui copac şi se văzu nevoit să îndure umilinţa de a fi ajuns de râsul tuturor, în special al lui Peter. Sir Richard sugeră, cu mult tact, că ar trebui să-şi ia rămas-bun de la elefant şi să se întoarcă acasă. Totuşi, având în vedere căldura

de afară, îi anunţă că avea deosebita plăcere de a le oferi ceva de băut.

— Un bidon cu lapte, doamnelor! Un bidon cu lapte de vacă roşcată, domnule!

La ieşirea din parc ce dădea în strada Whitehall, aproape de şirul de purtători de lectici care-şi aşteptau clienţii, se afla o fată frumuşică ce vindea lapte proaspăt. Sir Richard le cumpără câte o cană de porţelan cu lapte înspumat, proaspăt muls. Peter gustă din laptele călduţ încă, dar îl scuipă imediat, plin de dezgust. Sir Richard îl văzu şi păru uşor ofensat.

— Îmi pare rău, îi explică Peter. În mod obişnuit eu beau laptele de la rece.

— De la rece, domnişorule Schock? Nu înţeleg.

Sir Richard le făcu semn lui Peter şi lui Kate să se apropie de el. Le vorbi cu glas domol.

— Buna părere pe care a avut-o sora mea despre amândoi m-a făcut să vă primesc bucuros în casa mea şi să vă prezint regelui şi reginei Angliei. Sper că îmi veţi onora încrederea acordă, explicându-mi ce-a fost cu tulburătoarea voastră apariţie în Covent Garden. De asemenea, aş fi curios să aflu care a fost motivul îngrijorării ce se citea pe chipul reginei, după ce a stat de vorbă cu dumneata, domnişorule Schock. Vă rog să veniţi în biroul meu la ora

șase. Îi voi ruga, atât pe domnul Seymour, dacă se va întoarce până atunci, cât și pe bunul părinte, să fie prezenți la această întrevedere.

Amândoi copiii înghițiră în sec și se uitară unul la altul.

— Bineînțeles, sir Richard, îi confirmă Peter. Voi fi acolo la ora șase.

— Și eu, precizăKate. La ora șase fix. Ce i-ai spus reginei Charlotte? îi șopti ea furioasă la ureche lui Peter, în vreme ce sir Richard se îndepărta.

Când doctorul Dyer veni s-o viziteze pe doamna doctor Pirretti la spital în acea după-amiază, fu surprins să-l găsească pe sergentul Chadwick stând la ușa salonului ei.

— Nu cumva e nevoie și de pază militară? se revoltă el. Ce Dumnezeu, doar n-a omorât pe nimeni!

— Ordinele inspectorului Wheeler, domnule, îl lămuri sergentul Chadwick.

— Cum se simte?

— După mine, și-a revenit. Dar o mai țin sub observație peste noapte.

Doctorul Dyer bătu ușor în ușă și intră. Femeia era întinsă în pat, cu capul întors spre fereastră.

— Andrew? strigă ea.

— Da, răspunse doctorul Dyer, întrebându-se de unde știa că era el. Bănui că trebuie să-i fi văzut chipul reflectat în fereastră.

— Andrew. Maşina lui Tim... diferenţialul de timp. Este direct proporţional cu cantitatea de antigravitaţie generată.

— Poftim?

— Diferenţialul de timp produs este direct proporţional cu cantitatea de antigravitaţie generată.

— Vrei să spui că eşti de părere că putem controla cât de departe poate călători maşina antigravitaţională înapoi în timp? Da, ar fi o idee... Dar credeam că trebuie să te odihneşti. Cum te mai simţi?

Se duse de cealaltă parte a patului ca s-o privească în faţă. Respira profund şi părea cufundată într-un somn adânc.

— Anita? o strigă el cu glas scăzut. Anita?

Dar nu primi niciun răspuns şi, după ce se uită la chipul ei liniştit timp de câteva minute, doctorul Dyer ieşi afară în vârful picioarelor.

— Doarme, îl anunţă el pe sergentul Chadwick în timp ce se îndrepta spre lift.

Lordul Luxon m-a poftit înăuntru cu toată căldura și solicitudinea unui prieten de mult pierdut. Am luat loc pe un scaun din biblioteca lui, printre cărțile iubite, pe care le prefera mai degrabă decât compania multora dintre cunoștințele sale, numai că acestea din urmă nu aveau habar de așa ceva. Un mănunchi de raze de soare pătrundea în camera întunecoasă, așa că stătea într-un cerc de lumină aurie, strălucitor în ținuta lui albastră de mătase, având o atitudine și o expresie a feței ce contraziceau tot ceea ce știam eu, în adâncul inimii, despre el, cel de-acum. Și totuși, față în față fiind cu cel care-mi salvase viața, mă hrănise, îmi oferise un adăpost, o poziție în societate și, mai mult, încrederea lui, simțeam cum hotărârea mea se clatină. Cine eram eu să-l judec pe el? Parcă aveam limba legată și-mi doream să mă ridic de pe scaun și să măsor camera cu pași mari și apăsați ca să mă calmez.

– Cât de mult mi-a lipsit privirea ta rezervată și dezaprobatoare, mi se adresă, în cele din urmă, reacționând la stângăcia mea cu un zâmbet indulgent. Înțeleg că ești furios, Gideon, continuă el, și nu te condamn, având în vedere modul cum ai sosit ieri. Sunt fericit, într-adevăr, că

te-ai întors azi de bunăvoie, cu toate că nu pot să neg că sunt nedumerit în privința motivelor tale.

Farmecul său natural m-a dezarmat, așa cum se întâmpla de obicei. Mi-am înfipt unghiile în palmă ca să-mi adun curajul să-i spun că am întors spatele o dată pentru totdeauna vieții mele de odinioară și nu voiam, pentru nimic în lume, să ajung înapoi de unde am plecat.

– Stăpâne, am venit să vă implor să fiți îndurător, cum știu prea bine că sunteți de fel, nu față de mine, ci față de fratele meu vitreg, Joshua, și de cei doi tineri prieteni ai mei care se află la mare depărtare de casă...

– Îndurător? Sunt oare un tiran crud, fără inimă? Ce ți-am făcut ca să-mi vorbești astfel? Cu ce-am greșit oferindu-i fratelui tău vitreg o slujbă în casa mea? Și am fost cumva eu acela care a luat cutia magică a copiilor? În mod cert, nu pot fi atât de ticălos precum mă înfățișezi tu, prietene.

Fie că expresia de durere întipărită pe chipul său era adevărată, sau nu, m-am simțit în acel moment cel mai nenorocit ticălos de pe fața pământului.

Capitolul 18

În plasă

În care copiii răspund unor întrebări dificile,
iar Gideon cade în plasa lordului Luxon

Când Peter şi Kate terminară de vorbit, se lăsă o liniște apăsătoare. Biroul lui sir Richard era mic, iar aerul era îmbâcsit. Tic-tac-ul ceasului părea să reverbereze prin cameră, până când ajunse să pulseze ritmic, ca bătăile inimii.

Pe neaşteptate, sir Richard se aplecă în faţă. Chipul său, altă dată plăcut, era acum tensionat şi plin de îngrijorare. Începu să vorbească pe un ton cât se poate de grav:

— Domnule Seymour, poţi să juri că aceşti copii au spus adevărul?

Peter şi Kate îşi lăsaseră amândoi capul în pământ, copleşiţi de ruşine, deoarece ascunseseră adevărul faţă de oamenii care fuseseră atât de amabili cu ei.

— Pot să jur, vorbi Gideon. Am fost martor la sosirea lor. Am văzut maşina căzând din cer pe coasta unei văi, la nici

cinci leghe de Baslow Hall. Copiii erau legaţi de maşinărie prin nu ştiu ce forţă misterioasă. După o scurtă bucată de vreme, raportul de forţe s-a schimbat subit. Forţa de atracţie a fost înlocuită cu o forţă de respingere, iar maşina se pare că i-a azvârlit, pe domnişorul Peter şi pe domnişoara Kate sus, în aer, după care au căzut amândoi pe pământ. La început m-am temut că au murit. Pot să jur, de asemenea, că nici ei nu înţeleg cum au făcut această uimitoare călătorie. Tot ce-şi doresc este să se întoarcă acasă, la familiile lor.

— Aşadar, nu vă amintiţi *deloc* de călătoria voastră prin timp? întrebă sir Richard.

Peter şi Kate clătinară din cap.

— Şi această capacitate pe care v-aţi descoperit-o, şi anume de a... *vă pierde contururile şi a dispărea*, cum o numiţi voi, se petrece spontan, după bunul ei plac, sau puteţi s-o controlaţi?

— Şi una, şi alta, replică Kate.

— Cu toate acestea, au trecut câteva zile de când nici unul dintre noi n-a dispărut fără să vrea, adăugă Peter. E ca şi cum ne-am... nu ştiu care ar fi cuvântul cel mai potrivit... stabili ori instala în 1763. Dar a început să ne fie mai uşor să dispărem atunci când vrem, mai ales lui Kate...

— Singura problemă, îl întrerupse Kate, este că, odată ajunşi înapoi, în vremurile noastre, nu putem să rămânem

acolo decât câteva minute. Suntem traşi înapoi în epoca dumneavoastră. E mult prea dureros să opunem rezistenţă...

— Vreţi să spuneţi că maşina vă trage înapoi? întrebă sir Richard.

— Aha, nu m-am gândit la asta... recunoscu Kate. Aş vrea ca tatăl meu să fie aici să-l pot întreba. Nu ştiu ce să spun. Poate...

— Consideraţi că aveţi nevoie de maşină ca să vă întoarceţi definitiv în secolul douăzeci şi unu?

— Nici asta n-o ştim cu siguranţă, dar cred că ar fi singura alternativă, dacă nu reuşim s-o facem noi, prin forţe proprii.

Sir Richard se lăsă înapoi pe speteaza scaunului şi îşi netezi părul de pe tâmple.

— Uimitor... rosti el. De-a dreptul extraordinar. Nici nu-ţi vine să crezi ce incredibil de misterioasă poate fi viaţa... Ei bine, dragă părinte, ce părere ai *dumneata* de toate acestea?

— Domnule, mintea mea se frământă să prindă înţelesul acestor întâmplări. La prima întâlnire cu domnişorul Schock şi cu domnişoara Kate, am crezut că detectez o anume... ciudăţenie în privinţa îmbrăcămintei şi a felului lor de a vorbi, dar, pe onoarea mea, n-am auzit o grozăvie mai mare ca asta în toată viaţa mea! Cu toate acestea, mă mândresc cu faptul că sunt un bun cunoscător de oameni

şi sunt de părere că aceşti doi copii nu au intenţia să ne inducă în eroare. Altminteri, suntem cu toţii nebuni şi ne imaginăm pur şi simplu că suntem în biroul bunului sir Richard, stând de vorbă despre călătorii în timp...

— Dacă doriţi, se oferi Kate, putem, sau cel puţin eu pot să încerc să dispar.

Se uită la Peter, dar acesta clătină din cap.

— Nu sunt sigur că pot s-o fac chiar acum...

Kate se ridică în picioare, foşnindu-şi fustele de mătase albastră. Închise ochii şi rămase nemişcată. Peter îşi dădu brusc seama cât de mult se obişnuise cu ideea topirii în neant. Apoi, văzând expresia întipărită pe chipul gazdei sale, îşi aminti cât de ciudat trebuia să i se pară acest spectacol. Se foia stingher pe scaun, urmărind reacţiile lui sir Richard şi ale pastorului. Peter ştia, fără să fie nevoie să se uite la Kate, că aceasta începuse să-şi piardă conturul. Ajunsese să fie şi el pe aceeaşi lungime de undă cu Kate, suficient cât să simtă vibraţiile stârnite în tunelul timpului de trecerea fetei dintr-un secol în altul. Întinse mâna către ea şi ştiu instinctiv, la fel ca atunci, în Covent Garden, că fata ar fi putut să-l tragă după ea, printr-o simplă smucitură a mâinii. Îşi trase mâna înapoi. Deja silueta ei se vedea ca prin ceaţă. În curând, deveni transparentă, ca o imagine pictată pe un voal şi, nu după mult timp, dispăru cu totul. Pastorul îşi făcu cruce, şi broboane de sudoare

apărură pe fruntea lui sir Richard, care părea de-a dreptul îngrozit.

— Ce artă diabolică! rosti sir Richard cu glas scăzut.

— Nu-i nicio artă diabolică! se burzului Peter. Nu este vorba de vreun soi de magie neagră, dacă la asta vă referiţi. Kate nu este vrăjitoare! E vorba de ştiinţă! De fizică! Este ceva ce are legătură fie cu gravitaţia, fie cu materia neagră, sau cu amândouă. Doar pentru faptul că nu înţelegeţi ceva, nu înseamnă că trebuie să fie lucrarea diavolului, nu-i aşa?

Gideon puse o mână pe umărul lui Peter.

— Linişteşte-te, domnişorule Peter. Ar fi de-a dreptul surprinzător dacă cineva nu s-ar îngrozi când ar fi martor pentru prima dată la dispariţia domnişoarei Kate. Ei bine, chiar şi tu...

— Îmi pare rău, sir Richard, îşi ceru Peter scuze. N-am avut intenţia să fiu nepoliticos faţă de dumnea-voastră. Dar acum, de vreme ce v-am spus adevărul, nu vrem să ajungem pe rug, ca nişte vrăjitoare, sau să fim forţaţi să răspundem la o grămadă de întrebări despre viitor. La urma urmelor, am putea să vă povestim despre invenţii ce vor schimba faţa lumii, despre războaiele care se vor purta, despre ţara care va deveni prima putere a lumii... Nu ştiu care-i mersul timpului, dar nu cred că ar trebui să vorbim despre ceea ce se va întâmpla în viitor.

Părerea mea e că ar trebui să dezvăluim cât mai puţin posibil, totuşi...

Sir Richard era prea şocat, de fapt, ca să înţeleagă importanţa covârşitoare a dezvăluirii pe care tocmai i-o făcuse Peter. Se holba pur şi simplu la locul unde se aflase Kate până mai adineauri. Pastorul însă îi acorda ceva mai multă atenţie.

— Ce ţară va deveni cea mai puternică din lume? îl descusu el.

— N-o să mă credeţi, părinte Ledbury. Oricum, nu ştiu dacă ar fi bine să vă spun, ca nu cumva să faceţi ceva ce ar putea să schimbe viitorul.

— Îţi garantez, pe onoarea mea, îl asigură pastorul, că nu voi crede niciun cuvânt din ceea ce o să-mi spui. Nu voi sufla o vorbă nimănui şi nici nu voi întreprinde nimic. Va rămâne totul între aceşti patru pereţi. E îndeajuns, domnişorule Schock? Te rog, vreau să aflu înainte de a mă trezi din acest vis.

— Ei bine, fie, fu de acord Peter, care abia aştepta să vadă ce figură o să facă pastorul. Anglia va pierde curând controlul asupra Americii şi aceasta va deveni cea mai bogată şi cea mai puternică ţară de pe pământ. In vremurile noastre, America este singura superputere a lumii.

— America! Prostii! Nu, nu pot să cred! ripostă pastorul, înroşindu-se ca un rac la faţă. Mai puternică decât Anglia?!!!

— Da.

— Mai puternică decât Franţa?

— O, da! Mult mai puternică.

— Eh, măcar la gândul ăsta mă mai consolez puţin... Pe onoarea mea... America! În orice caz, n-aş îndrăzni să spun nimănui aşa ceva, de teamă să nu fiu linşat.

— Şi în America se fac nave spaţiale, care duc oamenii pe Lună.

— Acum e clar că visez, conchise pastorul.

— Şi, în viitor, îl luă gura pe dinainte pe Gideon, nu-i vor mai condamna pe cei slabi şi amărâţi la un trai de mizerie şi nici nu le vor mai face din viaţă un iad. Nu-i vor mai spânzura pe oameni dacă vor fura ca să nu le moară copiii de foame...

— Priviţi! strigă sir Richard deodată. Domnişoara Kate!

Kate începu să se materializeze ca o fotografie în baia de developare a fotografului. Era un spectacol fascinant prin frumuseţea lui. Doar Peter simţi o zguduitură infinitezimală, în momentul când corpul ei se statornici încă o dată în anul 1763.

— Peter! exclamă ea imediat, radiind de fericire. Au aflat că apărem şi dispărem! Părinţii noştri ştiu că n-am murit. N-au renunţat să ne caute.

— De unde ştii?

— În epoca noastră, încăperea aceasta este un birou. Într-un colţ era un fotocopiator şi, lângă el, stătea o fată care citea un ziar pufăind elegant dintr-o ţigară şi suflând fumul afară, pe fereastră. Oricum, nu m-a observat la început, aşa că stăteam liniştită acolo, uitându-mă la ea. Ceva a făcut-o să privească în sus şi să dea cu ochii de mine. A fost atât de şocată încât a uitat să dea fumul afară şi s-a înecat. Tuşea şi lacrimile îi şiroiau pe obraji, dar a reuşit cumva să reîmpăturească ziarul la loc şi să bată uşor cu degetul pe prima pagină, ţinându-l în aşa fel încât să văd. „Tu eşti?" a bolborosit ea. Când m-am uitat la ziar, am văzut o fotografie de-a noastră, făcută în Covent Garden. Cineva ne-a surprins cu aparatul de fotografiat în timp ce ne evaporam. Titlul suna aşa: „Şi se duc! Se duc! S-au dus!"

— Uau! se minună Peter. Grozav! Ce i-ai spus?

— Abia dacă am reuşit să îngăim ceva, căci mă durea deja îngrozitor, dar am spus totuşi „sunt în 1763" şi am ridicat degetul mare în sus. Ultimul lucru pe care l-am văzut era că pusese mâna pe telefon.

— Nu am pretenţia să pătrund cu mintea înţelesul nici a jumătate din ce povesteşti acum, domnişoară Kate, dar să înţeleg că părinţii dumitale ştiu că te-ai rătăcit în alt secol? vru să ştie sir Richard.

— Ei bine, vor şti acum! rosti Kate triumfătoare.

— Şi vor putea să călătorească până aici ca să vă ducă înapoi? Mai au o maşină ca aceea pe care o căutaţi?

Peter se uită la Kate, cu toate că ştia deja cum va reacţiona. O văzu cum îi cade faţa, lăsându-se greoi pe un scaun, iar lacrimile începură să-i curgă pe obraji. *Pentru o persoană care este atât de isteaţă şi curajoasă ca ea,* cugetă el, *situaţia e de-a dreptul stânjenitoare.*

— Nu cred că mai există o altă maşină, spuse Peter, deoarece Kate nu era în stare să-i răspundă. A făcut parte dintr-un experiment ştiinţific. Am ajuns aici accidental şi nu văd cum vor putea veni să ne ia.

Gideon se ridică în picioare şi se duse la Kate, îngenunche lângă ea şi puse o mână peste a ei.

— Nu lăsa disperarea să-ţi întunece sufletul, domnişoară Kate, încercă el s-o consoleze. Există întotdeauna o speranţă, fie cât de mică şi, pe deasupra, nu eşti singură. Vei avea maşina antigravitaţională, îţi jur. Chiar mai curând decât crezi.

— Cum adică, Gideon? întrebă sir Richard.

— L-am vizitat pe lordul Luxon, chiar în această dimineaţă.

— Nu mai spune! se miră Peter. Păi, n-a trecut nici o zi de când te-a răpit!

— Sunt convins că a fost făcătura Omului de Smoală... Nu-i stă în caracter lordului Luxon să facă aşa ceva.

— Pun pariu că nu s-a oferit totuşi să ţi-o dea înapoi!

— Cred, într-adevăr, că mi-ar fi dat maşina înapoi, chiar dacă este o comoară jinduită de Blueskin, dacă nu l-aş fi

enervat implorându-l să nu-l mai ia în slujba lui pe Joshua, fratele meu vitreg.

— Joshua este ucenicul domnului Hogarth din Covent Garden, nu-i aşa? se interesă sir Richard. Este un gravor iscusit, din câte am auzit eu.

— Domnul Hoggart este bătrân şi bolnav. Lordul Luxon i-a oferit o slujbă lui Joshua şi, procedând astfel, a sperat să mă convingă să mă întorc înapoi în casa lui.

— Dragul meu Gideon, cuvântă sir Richard. Trebuia să-mi fi spus mai demult că Joshua e strâmtorat. Aş fi încântat să-l ajut să-şi găsească o slujbă.

— Vă mulţumesc, sir Richard! Vă mulţumesc din tot sufletul!

— Şi cum putem să luăm înapoi maşina antigravitaţională? întrebă Kate.

— Lordul Luxon a spus că... de vreme ce şi eu, şi Omul de Smoală ne dorim acelaşi lucru, trebuie să ne întrecem călare.

— Ce naiba o mai fi însemnând şi asta? răbufni pastorul.

— Maşina este ascunsă în cripta familiei din Tempest House, în comitatul Surrey. Blueskin şi cu mine trebuie să parcurgem drumul călare, de la reşedinţa lordului Luxon, din St James, până la Tempest House. Primul care ajunge la criptă câştigă premiul.

— Să călăreşti avându-l ca adversar pe Omul de Smoală! sublinie pastorul. Nu trebuie să accepţi condiţiile lui. Cu un asemenea adversar rişti mai mult decât pierderea maşinii, fără doar şi poate.

— Nu, Gideon, îi împărtăşi părerea şi sir Richard. Ar fi mai bine să-l denunţi pe lordul Luxon. Ştiu că este un om influent şi crede că poziţia lui în societate este de nezdruncinat, dar, dacă treci peste orice scrupule şi depui mărturie împotriva lui, îl vei discredita.

— Îi datorez viaţa lordului Luxon. Am făcut un legământ. Ştiţi prea bine că n-o să-l trădez.

Sir Richard oftă şi dădu din cap.

— Te apreciez pentru simţul datoriei, Gideon, dar cred că greşeşti în această privinţă. Oricum, îmi cunoşti părerea şi n-o să-ţi mai ţin predici în zadar. Aşadar, se pare că n-ai decât o singură şansă, Gideon. Trebuie să alergi în cursă.

— Sunt pregătit s-o fac.

— Şi când va avea loc întrecerea?

— Mâine în zori.

— Te voi însoţi, atunci, hotărî sir Richard.

— Şi eu, se alătură pastorul.

Gideon zâmbi în chip de mulţumire şi zise:

— Cu toată modestia, îmi permit să vă spun, bunii mei domni, că sunt un bun călăreţ. Pot să-l întrec cu uşurinţă pe Blueskin. Şi el ştie acest lucru la fel de bine ca mine...

— Cu atât mai mult mergem, rosti sir Richard, ca tu să fii ferit de capcane şi ca prietenii tăi să se asigure că regulile *fairplay*-ului sunt respectate...

Sergentul Chadwick îi conduse pe părinţii lui Kate într-o sală de interogatoriu întunecoasă, fără ferestre, a secţiei de poliţie din Bakewell. O lumină de un galben bolnăvicios se răspândea asupra unei mese lungi, în jurul căreia se aflau mama şi tatăl lui Peter, o fată de vreo şaptesprezece ani fardată, cu un ruj de buze roz strălucitor, şi inspectorul Wheeler, pe care-l găsiseră deja acolo, aşteptându-i. Domnul şi doamna Schock se ridicară imediat în picioare să-i salute pe domnul şi pe doamna Dyer. Pentru o clipă, cele două mame rămaseră strâns îmbrăţişate. Doamna Dyer ar fi vrut tare mult să-i poată povesti doamnei Schock despre mesajul lui Kate, zgâriat pe zidul şcolii, dar ştia că n-are voie. În timp ce se îndepărta, doamna Dyer îşi dorea ca Peter să fi fost acela care s-o strângă în braţe în locul ei şi să-i perceapă aroma pătrunzătoare de lămâie a parfumului său, să-i simtă moliciunea hainei de lână şi să-i sesizeze tremurul vocii. Îi dădu prin minte că, după toate acestea, n-o să mai treacă cu vederea de-acum încolo acele mici detalii care alcătuiesc impresiile noastre, niciodată complete, despre cei pe care-i iubim. Doamna Dyer se uită la paltonul ei vechi din tweed, de care se lipeau întotdeauna fire de păr din blana lui Molly, şi se

întrebă dacă asta făcea parte din impresia pe care şi-o formase Kate despre ea... Încercă să evoce, cu ochii minţii, imaginea fiicei ei, cât mai clar cu putinţă. Era surprinzător de dificil. Nu reuşea să focalizeze imaginea. Nicio amintire nu părea destul de bună. Nicio amintire nu se vădea destul de precisă. Apoi se gândi că tot ce-şi dorea era să simtă căldura şi greutatea corpului fiicei ei, să-i miroasă părul şi să-i audă din nou râsul, toate acestea fiind mărturii ale prezenţei ei fizice. Când i se va potoli dorul de ea? Se va potoli vreodată oare?

Între timp, inspectorul Wheeler îl întreba pe soţul ei cum se simţea doctorul Pirretti. Acesta îi răspunse că ieşise din spital şi că revenise la normal. Medicul îi spusese că, după toate probabilităţile, criza se datorase stresului şi o sfătuise să nu se suprasolicite.

— Are de gând să se întoarcă în America? îl chestionă inspectorul.

— Nu... nu încă, răspunse doctorul Dyer.

Poliţistul îl studia pe doctorul Dyer cu răceală şi îşi suflă nasul înainte de a începe interogatoriul.

— Bună dimineaţa, doamnelor şi domnilor. Sunt convins că vă întrebaţi cu toţii de ce v-am convocat de urgenţă aici, în această dimineaţă. Aşadar, permiteţi-mi să v-o prezint pe Sarah, Sarah Kain, care este stagiară la o firmă de avocatură din Lincoln's Inn Fields. Sarah a avut

amabilitatea să vină tocmai de la Londra ca să vă facă personal o mărturisire.

Inspectorul se uită la Sarah, o fată cu un chip drăgălaş şi cu părul negru, tuns scurt, rămânând în expectativă. Sarah zâmbi timid, dar nu spuse nimic.

— Sarah... nu te grăbi... o îndemnă inspectorul.

— Bună ziua, începu ea cu nervozitate în glas. Îmi pare tare rău pentru copiii voştri... Trebuie să vă simţiţi îngrozitor... Domnul inspector mi-a cerut să vin aici să vă relatez un lucru ciudat, care mi s-a întâmplat ieri. Păi, să vedeţi, cred că am văzut-o pe Kate. Sau, oricum, o parte din ea...

— Cum adică? întrebă doamna Dyer alarmată.

— Ei bine, nu arăta prea solidă, aşa cum te-ai aştepta să arate o fantomă, dacă înţelegeţi ce vreau să spun... Făceam nişte fotocopii. Erau multe, sute de cópii, aşa că m-am aşezat şi mi-am luat un ziar de citit, ca să am ceva de făcut. Nu ştiu ce m-a determinat să-mi ridic privirea, dar când am făcut-o, am văzut-o stând acolo, în mijlocul camerei. Purta o rochie fantastică, de parcă era la bal mascat. Părul era numai cârlionţi şi...

— Ce culoare avea rochia? întrebă inspectorul Wheeler.

— Ăă... Albastră... Da, era de un albastru deschis.

— Continuă, spuse inspectorul.

— Am ştiut imediat cine era. Tocmai mă uitasem peste titlurile din ziar şi fotografiile făcute în Covent Garden.

Oricum, am început să tuşesc dintr-un motiv oarecare, probabil din pricina şocului, şi nu am putut să-i vorbesc, dar i-am arătat ziarul, indicându-i fotografia cu fata şi băiatul care se evaporau. „Tu eşti?" am izbutit eu să spun. Ce să vă zic, s-a uitat cu atenţie la poze, după care m-a privit drept în ochi şi a spus: „Sunt în 1763. Spune-le că sunt în 1763". Apoi a dispărut, nu imediat, ci a fost ca şi cum ai închide televizorul, iar imaginea ei s-a estompat treptat, dacă înţelegeţi la ce mă refer.

— Vreţi să repetaţi ce-a spus? o rugă doctorul Dyer.

— „Sunt în 1763. Spune-le că sunt în 1763." Ah, şi am uitat să vă spun că şi-a ridicat şi degetul mare în sus.

Inspectorul îl văzu pe doctorul Dyer schiţând din buze „1763" către soţia lui.

— N-a spus nimic despre Peter? strigă disperată doamna Schock. Ce vrea să însemne asta? Să fie vreun trucaj mai elaborat? Doar nu vă aşteptaţi din partea noastră să credem că bieţii noştri copii au ajuns undeva, înapoi în timp, nu-i aşa domnule inspector? Sau trebuie să presupunem că au murit şi au devenit stafii?

— Iertaţi-mă doamnă Schock, rosti inspectorul. Am socotit că ar fi mai bine să auziţi toate acestea din gura lui Sarah decât din ziare. Presa a fost de acord să nu publice această ştire până când nu vă voi fi informat eu în prealabil.

Sărmana doamnă Schock izbucni în lacrimi. Soţul său stătea ţeapăn lângă ea, ţinând-o cu braţul pe după umeri,

în mod vizibil la fel de tulburat. Inspectorul observă că domnul şi doamna Dyer erau şi ei emoţionaţi, dar într-un mod cu totul diferit. Doctorul Pirretti n-avea de gând să cedeze şi să răspundă întrebărilor lui, de asta era deja convins, dar se întreba cât va mai rezista doctorul Dyer înainte de a-şi da drumul la gură.

— De ce a trebuit s-o supuneţi pe soţia mea... pe toţi... la un asemenea chin? întrebă domnul Schock. Am impresia că presa va declanşa o adevărată isterie în masă şi, din tot ceea ce ştim până în acest moment, ceea ce am ascultat nu este decât o altă poveste trăsnită, născocită din dorinţa de a ajunge pe prima pagină a ziarelor... De ce ne-aţi chemat aici?

Sarah simţi că se sufocă de indignare.

— Am bătut drumul până aici ca să vă spun personal... Şi mă acuzaţi de minciună!

— Părinţii acelor copii trec prin momente foarte grele acum, Sarah, îi explică inspectorul cu calm. Te rog să nu iei aceste vorbe ca pe-un afront personal. Îţi suntem cu toţii foarte recunoscători.

— Da, vă mulţumim, îi întări spusele doamna Dyer.

— Da, da, vă suntem, într-adevăr, foarte recunoscători, interveni şi tatăl lui Kate.

— Şi, acum, să vă răspund la întrebare, doamnă Schock, continuă inspectorul, dându-şi deoparte scaunul şi începând să măsoare camera cu piciorul. V-am chemat

aici nu ca să vă dau răspunsuri, ci să admit în faţa dumneavoastră eşecul nostru. În ciuda a sute de ore de căutări, în care au fost implicaţi sute de oameni, n-am reuşit să dăm de niciun indiciu concret. Absolut nimic. Şi, după cum am mai spus-o de multe ori în acest caz, se pare că cei doi copii s-au evaporat pur şi simplu în aer. Nu ne putem baza pe nimic altceva decât pe aceste imagini amăgitoare, care înfăţişează... ce? Stafii? Fiinţe supranaturale? În orice caz, la prima vedere, par să semene cu Peter şi cu Kate. Kate a fost văzută pe terenul de joacă al şcolii, chiar şi eu am fost martorul apariţiei ei, de la o oarecare distanţă. Mai târziu, a fost văzută într-unul dintre dormitoarele comune de la şcoală, după aceea amândoi au fost zăriţi în parcarea unui supermarket, apoi în Covent Garden şi, acum, Kate a apărut în Lincoln'n Inn Fields. Aşadar, sunt în mişcare. Şi, din moment ce au purtat haine diferite la fiecare apariţie, înseamnă că au acces la o garderobă bine garnisită. Ceea ce nu se întâmplă în mod obişnuit cu stafiile...

Inspectorul se opri din mărşăluit şi se aşează din nou, privindu-i, pe rând, pe fiecare, drept în ochi.

— Nu cred în stafii, doamnelor şi domnilor. Nu cred în supranatural. Dar *cred* că există o explicaţie logică pentru ceea ce s-a întâmplat cu Peter şi cu Kate. Am o bănuială că ar avea o legătură cu cercetările care se desfăşoară la laboratorul din care au dispărut. Cineva trebuie să ştie ceva.

Există *întotdeauna* cineva care ştie ceva. Şi aştept ca acel cineva să ne spună şi nouă ce ştie.

Poliţistul se opri din vorbit şi aşteptă. Tăcerea care se lăsase îi făcea pe toţi să se simtă profund stânjeniţi. Doctorul Dyer îşi drese glasul şi inspectorul îl privi insistent. Domnul şi doamna Schock se uitară, de-a dreptul uluiţi, la inspectorul Wheeler care nu-l slăbea din ochi pe tatăl lui Kate şi se schimbară la faţă. Nu cumva chiar doctorul Dyer, cel de la care se aşteptau mai puţin, le ascundea ceva?

— Bine, bine, conchise inspectorul. Se pare că misterul nu va fi elucidat azi. Vă mulţumesc tuturor pentru că aţi venit. Vă voi ţine la curent, firește, cu tot ce vom mai afla pe parcurs. Sarah, sergentul Chadwick te va duce cu maşina până la gară.

Câteva clipe mai târziu, inspectorul Wheeler trăgea cu coada ochiului printre jaluzelele ferestrei ce dădea în parcare. Spre marea lui satisfacţie, văzu cum domnul Schock îi arse un pumn atât de puternic doctorului Dyer, încât acesta din urmă căzu pe spate pe capota Land Rover-ului său.

Capitolul 19

O cursă contra cronometru

În care pastorul insultă niște filfizoni și își etalează cunoștințele despre cai, iar Gideon se întrece cu Omul de Smoală într-o cursă călare

Sosiseră şi zorii zilei în care urma să aibă loc cursa călare. Soarele de iulie își arunca sulițele de foc în parcul St James, iar măcăitul raţelor şi mugetul vacilor se auzeau până la locuința cu cinci etaje a lordului Luxon, ce dădea în Bird Cage Walk. În faţa casei se adunase deja o mulţime de oameni.

Doi grăjdari aveau grijă de o pereche de armăsari puternici, plini de energie, care fremătau nerăbdători. Nechezau şi fornăiau pe nări, trebuind să fie ţinuţi în frâu ca să n-o pornească la galop prin parc. Unul era alb, iar celălalt, negru. În faţa casei aşteptau două trăsuri: o trăsură neagră cu ornamente aurii, trasă de şase cai, purtând blazonul lordului Luxon, şi o trăsură de două locuri, cu roţi înalte, mică, dar rapidă, ce aparţinea lui sir

Richard. Câţiva valeţi, purtând tăvi mari cu răcoritoare, se plimbau printre două grupuri distincte de oameni. În primul, se aflau sir Richard, Sidney, pastorul Ledbury, Peter, Kate, Hannah şi Jack. Al doilea, aflat la câţiva yarzi distanţă, era alcătuit din vreo duzină de tineri bogaţi, încă îmbrăcaţi în costumele ţipătoare purtate noaptea trecută, puţin cam şifonate însă. Vorbeau toţi în acelaşi timp şi râdeau foarte tare, iar mulţi dintre ei nu păreau prea siguri pe picioare. Cereau vin de băut aproape tot timpul. Câţiva dintre ei purtau peruci excesiv de înalte, cu nişte pălăriuţe cocoţate în vârful lor. Erau atât de caraghioase, încât Peter cu greu se stăpânea să nu izbucnească în hohote.

— Priveşte-i pe toţi aceşti *măscărici* şi *filfizoni,* Sidney, comcntă pastorul cu glas scăzut, făcându-se totuşi perfect auzit de toată lumea. Decât să călătoreşti prin Franţa şi Italia şi să ajungi să porţi asemenea haine, doar ca să fii la modă, mai bine stai acasă, ascultă-mă pe mine.

Unul dintre tineri, care, după cum observă Peter, era nu numai pudrat, ci şi rujat, nemaivorbind că avea şi o aluniţă lipită pe obraz, se întoarse spre pastor şuierând ca un şarpe.

Sir Richad îşi îndemnă cu mult tact grupul să se îndepărteze de tinerii aceia drăguţi, ca să privească armăsarii mai îndeaproape.

— Frumoasă pereche de animale, se pronunţă pastorul care considera că tot ce ştia el despre cai îi era îndeajuns.

— Da, căzu de acord sir Richard. Ar fi greu să alegi între cei doi. Cursa va fi câştigată de călăreţ.

— Gândeşte-te numai cum ar fi să avem maşina anti-gravitaţională până diseară, îi spuse Kate lui Peter. Aceasta ar putea fi ultima noastră zi în 1763!

Peter nu ştiu ce să-i răspundă. Ştia ce călăreţ bun era Gideon, însă având în vedere că adversarul său nu era nimeni altul decât Omul de Smoală, îi venea greu să fie prea optimist.

Uşa de la intrare se deschise larg şi lordul Luxon îşi făcu apariţia în lumina difuză a soarelui, rămânând pe treptele de piatră. Era îmbrăcat din cap până-n picioare în haine de mătase crem pal. Hannah, care tocmai îl ridica pe Jack în braţe ca acesta să poată mângâia calul, scăpă un oftat.

— E cel mai chipeş bărbat pe care l-am văzut vreodată, pe cuvântul meu... Nu-i aşa? Am auzit vorbindu-se despre eleganţa şi frumuseţea lui, dar acum, că-l văd în carne şi oase, întrece orice închipuire...

— Of, Hannah! exclamă Kate exasperată. Uiţi că lordul Luxon l-a răpit pe Gideon chiar alaltăieri! Ce contează cum arată?

— Îmi cer scuze, domnişoară Kate, spuse Hannah. Bineînţeles că şi Gideon e un bărbat chipeş...

Lordul Luxon aşteptă ca gălăgioşii lui simpatizanţi să se liniştească, după care le vorbi, cu un glas puternic şi limpede, ce se auzi în tot parcul:

— Bună ziua, doamnelor şi domnilor! Sunt foarte fericit, într-adevăr, că cei doi concurenţi ai noştri se pot baza pe un asemenea public distins la startul pe care-l vor lua în cursa din această frumoasă dimineaţă. Ei trebuie să călărească, fără oprire, de aici până la cripta familiei mele, care se află în biserica de lângă Tempest House din Surrey. Primul care va ajunge la criptă va câştiga cincisprezece guinee, precum şi un mic farafastâc de care se simt amândoi atraşi, în egală măsură, şi pe care îl vor găsi înăuntru...

Prietenii lui izbucniră în urale. Lordul Luxon le zâmbi larg. În casele din vecinătate începuseră să se deschidă obloanele, iar pe la ferestre apăreau oameni îmbrăcaţi în cămăşi de noapte şi cu scufii pe cap, care se aplecau peste pervazuri să privească mai bine spectacolul.

— Am pariat deja pe unul dintre vajnicii noştri concurenţi, dar n-am să vă dezvălui favoritul! Am adus de la grajdurile mele din Surrey aceşti doi cai de curse, pe care aţi avut cu toţii şansa să-i admiraţi. O pereche de creaturi magnifice, după cum se vede, şi sunt convins că sunteţi în asentimentul meu. Amândoi sunt arabi pursânge, al căror tată a fost campion la curse. Şi acum, ca să nu mai lungim

vorba, doamnelor şi domnilor, nu-mi rămâne decât să vă prezint concurenţii care urmează să-şi aleagă fiecare calul. Vă rog să ridicaţi paharele în cinstea domnului Seymour şi a lui Blueskin!

Acestea fiind zise, Gideon şi Omul de Smoală ieşiră imediat din casă şi se aşezară pe trepte lângă lordul Luxon, care îi luă pe amândoi pe după umeri. Micuţa adunare îi aplauda şi îi ovaţiona.

— Ce monstru! îl auzi Peter pe sir Richard mormăind în barbă.

Băiatul se întreba dacă se referea la lordul Luxon sau la Omul de Smoală. După aceea, lordul Luxon scoase o guinee de aur din buzunarul vestei.

— Cap sau pajură, domnilor?

— Cap, hotărî Omul de Smoală.

— Prea bine, pajură, atunci, replică Gideon.

Lordul Luxon azvârli moneda sus, în aer. Aceasta se învârti de câteva ori, reflectând luciri ale razelor de soare. Lordul Luxon îşi întinse palma, o prinse, o plesni peste încheietura mâinii şi o ridică, astfel încât să vadă toată lumea pe ce parte picase.

— Cap, declară el. Ce cal alegi, Blueskin? Alb sau negru?

— Negru, stăpâne, răspunse Omul de Smoală, înfruntând privirea adversarului său: Negru ca inima mea. Ce zici, Gideon?

Adunarea fu zguduită de râs, iar prietenii lordului Luxon, care pariaseră pe Gideon, începură să huiduie, binedispuşi însă.

— N-ai făcut o alegere prea fericită, Blueskin, răspunse Gideon. Armăsarul alb este mai puternic. În aceste împrejurări, ar trebui să fiu ultimul care să mă plâng...

Peter şi Kate chiuiră de bucurie, ceea ce-l făcu pe sir Richard să ridice din sprânceană, în vreme ce restul grupului său, împreună cu câţiva dintre filfizoni, strigau din toată inima:

— Uraa! Uraa!

Suporterii Omului de Smoală huiduiau. Jack, în schimb, era tare amuzat de tot acest spectacol.

Lacheii apărură din nou în cadrul uşii, cărând un ceasornic înalt, cu pendulă, pe care-l aşezară cu mare grijă pe treapta de sus a scării.

— Acum este cinci şi jumătate, anunţă lordul Luxon. Inimitabilul domn De Courcy, aici de faţă, a fost de acord să fie arbitru şi va da startul cursei când ceasul va bate de ora şase.

Filfizonul care şuierase la pastor făcu un pas înainte şi se înclină adânc în faţa spectatorilor, fluturându-şi batista.

— Domnilor, fie ca cel mai bun să câştige!

Apoi, lordul Luxon se urcă în trăsura trasă de şase cai şi o porni ca vântul spre Tamisa, urmând să străbată douăzeci şi cinci de mile spre sud-vest, ca să ajungă la Tempest

House. Batista de dantelă a lordului Luxon fâlfâi pe geamul trăsurii, până când dispăru cu totul din vedere. Un băiat, îmbrăcat în aceeaşi livrea cu fireturi ca şi vizitiul, stătea în picioare, în spatele trăsurii, cu o mână în buzunar. Se uită înspre Peter şi Kate, dar îşi întoarse repede privirea, de parcă i-ar fi fost ruşine să fie recunoscut. Deodată, Kate îşi dădu seama cine era.

— Tom! E Tom! îi spuse ea lui Peter. Nu-mi vine să cred! Trebuie să fi acceptat oferta Omului de Smoală!

— Cred că nu e deloc uşor să-l refuzi pe Omul de Smoală. Mă întreb ce e mai rău: să fii membru al bandei lui Carrick ori să devii ucenicul Omului de Smoală?

— Bietul Tom. Poate că va scăpa într-o bună zi, zise Kate. Sper din tot sufletul. Mi-a plăcut de el, să ştii.

— Chiar şi după tot ce-a făcut?

— Păi, nu prea a avut de ales, nu-i aşa? Şi măcar a încercat să ne ajute.

În timp ce aşteptau să înceapă cursa, sir Richard, diplomat ca întotdeauna, se dusese să vorbească cu prietenii lordului Luxon. Purta acum o conversaţie animată cu De Courcy, care făcea gesturi teatrale cu mâinile, accentuând fiecare idee în parte. Peter şi Kate se alăturară prietenilor lor îngrămădiţi în jurul falnicului armăsar alb, mângâindu-l pe grumaz şi întinzându-i smocuri de iarbă proaspătă. Pe când se apropiau, pastorul o rugă pe Kate să stea lângă

Hannah, în faţa animalului, astfel încât el să-i poată examina discret copitele. *Să fii în stare să funcţionezi ca un paravan mobil,* reflectă Kate, *e probabil unul dintre puţinele avantaje ale fustelor de lăţimea unei canapele.* Se aşează cu spatele la cal, prefăcându-se interesată de glumele grosolane ale filfizonului, ascultând, de fapt, gâfâielile şi gemetele pastorului.

— Naiba să-l ia! îl auzi ea blestemând. În cele din urmă, se ridică în picioare şi Kate se întoarse cu faţa spre el. Era roşu la faţă de furie. Ştiam eu! Un ticălos de individ, şi ştiu eu cine, a înfipt un cui în copită. Treabă meşteşugită, de altfel. Era aproape invizibil. Dacă nu l-aş fi smuls eu acum, bietul animal ar fi început să şchiopăteze după zece mile.

Kate nu-l văzuse niciodată pe Gideon atât de furios ca acum. Observă cum îl caută din priviri pe Omul de Smoală prin mulţime. Îl găsi şi dădu să se năpustească asupra lui. Kate era convinsă că intenţiona să-l provoace la luptă dreaptă. Pastorul îl opri însă.

— Ai încredere în mine, domnule Seymour, şi nu spune nimic, deocamdată. Lasă-l să creadă că n-ai cum să treci de Richmond. Am o idee grozavă, totuşi. Sidney, n-ai vrea să-i delectezi tu pe prietenii noştri cu o povestioară hazlie, timp în care eu am o mică afacere de rezolvat?

Pastorul râse şi, pe un ton afectat, vorbi destul de tare ca să se facă auzit de toată lumea:

— Amuzantă poveste, Sidney, foarte amuzantă. Haide Jack, parcă voiai să vezi rățuștele.

Cu aceste vorbe, îl luă pe Jack de mână și o porniră amândoi la plimbare prin parc, iar Hannah o luă grăbită pe urmele lor. Peter și Kate se uitară unul la celălalt, plini de nedumerire. *Ce naiba pune pastorul la cale?* se întrebă Peter în sinea lui. Sidney făcu precum i se ceruse și începu să le relateze interlocutorilor săi cele mai picante povești despre pastorul Ledbury. Până și Gideon, care era preocupat de cursă, izbucni în râs când auzi cum pastorul încercase să aprindă lemne ude, în salonul de la Baslow Hall, folosind praf de pușcă, și sfârșise prin a distruge șemineul.

În curând, pastorul se întoarse, însoțit de Hannah și Jack. Se duse drept la Omul de Smoală și-i întinse mâna. Omul de Smoală îl privi cu suspiciune.

— Laude învingătorului! spuse pastorul Ledbury. Fie ca cel mai bun să câștige!

Omul de Smoală îi luă încet mâna și i-o strânse.

— Mulțumesc, părinte. N-am nicio îndoială că cel mai bun dintre noi va câștiga...

Pastorul mângâie grumazul armăsarului negru și se dădu un pas înapoi, să-l admire preț de o clipă.

— Focos animal, domnule, aprig foc. Nu mă deranjează să recunosc că n-am văzut în viața mea un cal mai frumos ca acesta. Dacă nu l-ai fi călărit dumneata, Blueskin, aș fi fost tentat să pariez zece guinee pe el.

Omul de Smoală îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs, atrăgând atenţia pastorului asupra cicatricei lui.

— L-aţi ofensa pe bunul domn Seymour dacă aţi face-o, părinte, deoarece trebuie să ştiţi că nu este de acord cu jocurile de noroc...

— Fleacuri! Viaţa e prea scurtă ca să te lipseşti de asemenea plăceri mărunte, replică el. Dar, ia spune-mi Blueskin, căci mor de curiozitate, cicatricea aceasta grozavă a dumitale poartă amprenta întâlnirii cu o sabie. Ai căpătat-o cumva în slujba Maiestăţii Sale?

— Majoritatea cunoştinţelor mele ştiu că nu trebuie să aducă vorba despre asta, replică Omul de Smoală, cu un rânjet ameninţător pe buze. Dar fiindcă îmi sunteţi simpatic, părinte, vă voi spune adevărul despre cicatricea mea, ca să puteţi aprecia ironia sorţii. Iată cum am căpătat-o. Am fost trimis să-l aduc pe fratele meu din hambar, unde se juca. Crescusem destul de măricel pe atunci, iar el era încă micuţ şi de-abia ştia să vorbească. L-am găsit cocoţat în vârful unei căruţe, învârtind în aer o coasă, cu care tatăl meu tăia iarba. Fiind prea grea pentru el, i-a scăpat din mână. Am văzut-o zburând prin aer spre mine. Am sărit într-o parte, fapt ce mi-a salvat viaţa, fără putinţă de tăgadă, dar m-am ales totuşi cu o tăietură adâncă, după cum se vede. Fratele meu a alergat înapoi la mama, fără să-şi dea seama de ceea ce-mi făcuse. Nu m-au găsit decât a doua zi şi, când au dat de mine, n-au crezut nici în ruptul capului spusele mele, convinşi

fiind că mă alesesem cu acea rană în vreo încăierare, căci eram mereu pus pe harţă...

— Ai reuşit totuşi să-l ierţi pe fratele tău în adâncul inimii? îl descusu pastorul.

— Să-l iert? Mai degrabă i-aş mulţumi. Cicatricea asta vorbeşte de la sine. Promite multe, nu-i aşa? Îi umple de groază pe ce-i cărora le-ar putea da prin cap să mă supere, căci n-au de unde să ştie că a fost lucrătura unui ţânc, care nici nu împlinise trei anişori... Oricum, el este în lumea celor drepţi acum, ca şi restul fraţilor şi surorilor mele, de altfel. Au murit de febră tifoidă, sau cel puţin aşa mi s-a spus...

— Îmi pare rău, rosti pastorul. Trebuie să fi fost o lovitură năprasnică pentru voi.

— Nu. În familia mea, nimeni nu mi-a dat dovadă de mare afecţiune, aşa că am răspuns şi eu cu aceeaşi monedă.

Pastorul rămase fără cuvinte.

Jack hrănea armăsarul negru cu ultimul mănunchi gros de iarbă pe care-l aduseseră din parc. Îşi ridică privirea înspre Omul de Smoală, întrebându-l:

— Din vina fratelui tău nu poţi să-ţi ţii gâtul drept?

Auzind întrebarea, Omului de Smoală îi pieri toată buna dispoziţie. Pastorul îşi dădu seama că Jack întinsese prea mult coarda, drept care îl săltă grăbit în cârcă.

— Cu bine, aşadar, Blueskin. Am să aştept rezultatul cursei cu sufletul la gură.

Pastorul se îndepărtă cu paşi mari şi apăsaţi, zâmbind cu gura până la urechi. Hannah şi Jack arătau şi ei destul de mulţumiţi de sine în momentul când se alăturară grupului, deşi încercau să pară degajaţi, ca şi cum nimic deosebit nu s-ar fi întâmplat.

Sir Richard, care reuşise să scape, între timp, de exuberantul domn De Courcy, mirosi ceva:

— Aţi pus voi ceva la cale. Poate îmi spuneţi şi mie de ce sunteţi atât de veseli...?

Pastorul chicotea prea tare ca să-i poată răspunde şi îşi acoperi faţa cu batista. Hannah vorbi în locul lui:

— Cineva a înfipt un cui în potcoava calului lui Gideon. Dacă pastorul n-ar fi descoperit acest lucru, bietul animal ar fi început să şchiopăteze cât de curând.

— Dar trebuie să-l informăm pe De Courcy! izbucni sir Richard. E de-a dreptul revoltător!

Pastorul se opri din râs şi dădu energic din cap.

— Nici vorbă! Lasă-l să creadă că armăsarul va începe să şchiopăteze. Astfel Gideon va fi în avantaj...

— Părintele este un priceput doctor de cai, continuă Hannah. Se îngrijeşte întotdeauna de caii care se îmbolnăvesc la Baslow Hall. A găsit o iarbă în parc care vindecă tot felul de afecţiuni uşoare, dacă este administrată în

cantităţi mici. Dacă este luată în cantităţi mai mari, poate să producă un deranjament la stomac bietului animal, după câteva ore...

— Vrei să spui... începu Kate.

Hannah dădu din cap. Kate încercă să se abţină să nu pufnească în râs. Dar nici sir Richard, nici Gideon nu păreau tocmai mulţumiţi de cele auzite.

— E prea târziu să mai fac ceva acum, hotărî sir Richard. Voi merge eu însumi la Tempest House să mă asigur că se respectă regulile *fairplay*-ului, cu toate că se pare că tocmai noi le-am încălcat...

Sir Richard se urcă în trăsura lui de două locuri şi luă frâiele în mână.

— Pe diseară! îşi luă el rămas-bun, după care i se adresă lui Gideon: Domnul să fie cu tine, prietene!

Trăsura o porni din loc. Deodată, Kate îl prinse pe Peter de braţ.

— Ar trebui să meargă şi unul dintre noi acolo! exclamă ea. De unde să ştie sir Richard cum arată maşina antigravitaţională? Hai, Peter, aleargă repede după el. Eu n-o să-l prind niciodată înfăşurată cum sunt în fustele astea idioate.

Fără să-i mai răspundă ceva, Peter o luă la goană după trăsura lui sir Richard.

— Sir Richard! Sir Richard! strigă el în urma lui.

— Prrr! îi struni sir Richard pe cei doi armăsari bruni.

Caii încetiniră doar atât cât Peter să sară în trăsură. Băiatul se întoarse să-i facă cu mâna lui Kate.

— Baftă! îi ură ea.

Fata oftă. I-ar fi plăcut tare mult să meargă şi ea. Hainele din acest secol erau răspunzătoare pentru multe nedreptăţi.

Când ceasul bătu de ora şase, Gideon şi Omul de Smoală încălecară, iar domnul De Courcy, împopoţonat în hainele lui stridente, ridică pistolul în aer.

— Pe locuri, domnilor, strigă el, cu un aer teatral. La trei aţi plecat. Unu, doi, trei!

De Courcy trase un foc de armă. Zgomotul asurzitor al împuşcăturii răsună cu ecou în tot parcul St James, punându-i pe fugă atât pe cei doi călăreţi, cât şi un mic stol de grauri. În aer plutea un miros înţepător de praf de puşcă. Armăsarul alb şi cel negru se avântară într-un galop impetuos. Kate privi cum cămaşa albă a lui Gideon se umfla de vânt şi-l văzu pe Omul de Smoală pocnind din bici o dată şi încă o dată, numai că, de data asta, Gideon aproape că se prăbuşi din şa şi abia se agăţă de grumazul calului.

— L-a lovit pe Gideon! ţipă Kate.

Se auziră câteva huiduieli, dar şi câteva urale. Pe Kate o cuprinse deznădejdea. Era Gideon un adversar pe măsura

Omului de Smoală? Îşi dădea seama în acest moment că, în cazul în care Gideon nu ar câştiga maşina antigravitaţională, s-ar putea să nu-şi mai vadă familia niciodată. Cei doi călăreţi dispărură în depărtare, iar grupul de suporteri deveni ciudat de tăcut. Cursa începuse şi nu aveau altceva de făcut decât să aştepte.

Sir Richard spera ca trăsura lui să poată prinde din urmă şi întrece chiar trăsura masivă, trasă de şase cai, a lordului Luxon, dar nu luase în considerare faptul că acesta urma să schimbe caii la Richmond Hill. Pe măsură ce caii lui sir Richard oboseau, distanţa dintre ei devenea din cc în ce mai mare, până când Peter pierdu urma trăsurii negre strălucitoare, în spatele căreia era cocoţat Tom, aproape de nerecunoscut în noua şi eleganta lui uniformă. Sir Richard o luă pe drumul principal spre Portsmouth, care trecea prin Esher, apoi prin Cobham, un traseu pe care-l cunoştea bine datorită frecventelor vizite în parcul de distracţii Painshill, al domnului Hamilton. Până spre prânz, ajunseră la Effingham, de unde luară informaţii despre cum să ajungă la Tempest House. Vorbeau doar strictul necesar, deoarece sir Richard trebuia să se concentreze la drum, încercând să evite, pe cât posibil, pietrele şi gropile care, la o asemenea viteză, ar fi putut să răstoarne trăsura uşoară de două locuri. Cu toate acestea, era o tăcere relaxată, iar Peter se delecta privind

peisajul care-i zbura prin faţa ochilor, în timp ce trăsura îi hurduca pe drumurile de ţară accidentate.

La jumătate de oră după ce depăşiră Effingham-ul, printre dealurile şi văile cu păduri cu copaci subţiri şi rari, ce se rostogoleau pe lângă ei în fuga cailor, zăriră, în sfârşit, destinaţia lor, Tempest House. Era situată în mijlocul unui teren cu vedere la lac şi înconjurată de câmpii întinse cât vedeai cu ochii, cu vegetaţie abundentă, pe care păşteau oi. Aşa cum o descrisese Gideon, era o proprietate enormă, cu o casă de vreo trei ori mai mare decât Baslow Hall.

În împrejurările date, lui sir Richard nu-i dădea inima ghes să abuzeze de ospitalitatea lordului Luxon, aşa că hotărî să-i aştepte pe cei doi concurenţi la poarta înaltă de fier, de unde pornea, până la conac, o alee lată, pe care puteau încăpea trei trăsuri o dată. Sir Richard preconiză că nu aveau mult de aşteptat, dar se înşela. Trecu o oră, trecură două, spre îngrijorarea lor. La un moment dat, văzură, de la distanţă, nişte siluete micuţe, făcându-şi apariţia pe balconul de la ultimul etaj şi bănuiră că lordul Luxon cerceta drumul cu lornieta.

Era cald şi muştele bâzâiau în jurul cailor. Băuseră toată apa şi nu aveau altceva de făcut decât să mărşăluiască în sus şi-n jos pe drumul îngust de ţară ce ducea spre conac. Pe Peter îl înţepau ochii de cât scrutase orizontul. Pe la

trei şi jumătate, auziră zgomotul unor potcoave apropiindu-se la galop. Erau trei călăreţi, iar pe unul dintre ei îl recunoscură în persoana lordului Luxon.

— Pun pariu că au zărit ceva, îl încredinţă sir Richard pe Peter.

Se urcară în trăsură şi o porniră înapoi pe drum. Lui Peter îi venea soarele în faţă, aşa că îşi mîji ochii ca să vadă mai bine. În sfârşit, detectă o pată mică, albă, aflată departe de tot.

— E Gideon! strigă Peter. A câştigat!

— Mulţumesc lui Dumnezeu! rosti sir Richard, oftând de uşurare. Începusem să mă tem de tot ce poate fi mai rău.

Pata albă şi micuţă se târa însă prea încet, ca un melc.

— De ce-o fi durând atâta? întrebă Peter.

Sir Richard nu-i răspunse, dar expresia de uşurare i se schimbă într-una de îngrijorare. Peter dorea să meargă în întâmpinarea lui, dar sir Richard se temea că vor fi acuzaţi că au dat ajutor. Nu voia să-i ofere lordului Luxon niciun motiv să-l descalifice pe Gideon. Se uitară în spatele lor şi-l văzură pe lordul Luxon şi pe însoţitorii săi oprindu-se la poarta de fier. Îşi ridică mâna în chip de salut, dar nu veni lângă ei.

În cele din urmă, calul apropiindu-se destul de mult, îşi dădură seama ce se întâmplă. La început se temură că văd

doar calul, fără călăreţ. Apoi îl văzură pe Gideon, prăbuşit peste grumazul armăsarului.

În timp ce trecea prin faţa lor, Peter strigă:

— Gideon, ai reuşit! Ai ajuns la Tempest House!

— Ce te doare, Gideon? strigă şi lordul Luxon, la rândul său.

Gideon îşi ridică puţin capul, scuturându-l să se dezmeticească. Începuse să-şi vină în fire. Îi aruncă o privire lui Peter şi încercă să-i zâmbească, dar avea o tăietură urâtă la buză şi un ochi vânăt, iar când se ridică în capul oaselor, se chirci de durere, ţinându-se cu mâna într-o parte.

— O, nu! exclamă Peter. Ce s-a întâmplat?

— Iartă-mă, domnişorule Peter, am făcut tot ce mi-a stat în putinţă. Am fost în frunte aproape pe tot parcursul întrecerii, dar Blueskin ştia o scurtătură prin pădurea Abinger şi a hotărât să egalizeze şansele.

— Şi ce-a făcut?

— M-a tras jos de pe cal şi m-a lăsat să zac acolo, în pădure. Nu sunt grav rănit, decât în orgoliul meu, aş putea spune. Trebuia să fi fost mai vigilent. Am avut noroc. Blueskin mi-a alungat calul, dar, fiind un animal loial, acesta s-a întors după mine. Acum cât timp a sosit?

— Omul de Smoală, vrei să spui?

— Da.

— N-a ajuns!

— Blueskin n-a ajuns?

— Nu.

— Atunci am câştigat?

— Da, Gideon, strigă sir Richard. Ai câştigat!

Gideon îşi recăpătă pe dată puterile, despre care credea că-l lăsaseră şi îşi îmboldi calul să meargă mai repede.

— Se pare că ierburile pastorului şi-au făcut efectul! îşi zise Peter în barbă.

— După cum stau lucrurile, se vede treaba că-ţi vei recăpăta maşina antigravitaţională, până la urmă! Mi-ar fi plăcut să fie şi domnişoara Kate martoră la triumful lui Gideon!

Îl urmară cu toţii pe Gideon, care trecu călare de poarta de fier, fiind recunoscut drept câştigător de către lordul Luxon.

— Bravo ţie, Gideon! îl auziră ei felicitându-l. Am câştigat pariul. Repede la criptă!

Continuară urcuşul blând de pe drumul îngust de ţară şi, în curând, ajunseră la o bisericuţă din piatră. Descălecară cu toţii şi traversară curtea bisericii, îndreptându-se spre impunătoarea criptă ce purta blazonul familiei Luxon. Mergând ţeapăn din pricina loviturii în coaste, Gideon se apropie de uşă şi o atinse cu mâna. Se auziră câteva aplauze din vârful degetelor.

— De ce-a durat atâta, Gideon? întrebă lordul Luxon. De trei ore încheiate aştept să-mi încasez câştigurile! Văd că te-ai înfruntat cu Blueskin. Presupun că este încă în viaţă.

— Trăieşte, stăpâne, şi era mult mai sănătos decât mine când l-am văzut ultima oară.

Peter şi sir Richard nu se mai putură abţine şi se repeziră să-l felicite.

— Ai fost grozav, într-adevăr! îl lăudă sir Richard.

Peter îl bătu pe spate, făcându-l să se schimonosească de durere.

— Au! Iartă-mă! îşi ceru el scuze, după care îi şopti: Acum avem şansa să ne întoarcem acasă, şi asta numai datorită ţie.

— Aşadar, domnule Seymour, grăi lordul Luxon, a sosit vremea să-ţi încasezi premiul. Blueskin nu va fi mulţumit deloc. I-a mers la inimă maşinăria asta curioasă. Dar nu este pentru prima oară când aţi avut ceva de împărţit. V-aţi duşmănit dintotdeauna, nu-i aşa, Gideon?

Lordul Luxon scoase din buzunar o cheie de alamă bogat ornamentată şi descuie uşa criptei. Uşile duble se deschiseră, scârţâind din balamale. Lordul le făcu semn tuturor să intre. Trecură de la lumina soarelui în întunericul criptei cu miros de mucegai, clipind din ochi ca să se acomodeze. Ochii lui Peter se obişnuiră treptat cu lumina

obscură, după care se uită de jur împrejur, în căutarea maşinii antigravitaţionale, pe care n-o mai văzuse din prima lui zi petrecută în valea din Derbyshire. În zadar se răsuci pe călcâie, cercetând fiecare colţişor. Nu se vedea nici urmă de maşină. Cripta era goală.

— Ce vrea să însemne asta? se revoltă lordul Luxon.

Se uitară cu toţii, unii la alţii, nedumeriţi, furioşi şi bănuitori.

— Unde este maşina? întrebă lordul Luxon pe un ton ridicat.

Nimeni nu-i răspunse însă. Nu se auzea decât vuietul molcom al vântului printre fagii roşcaţi din curtea cimitirului. Geana palidă de lumină care intra în criptă se întunecă subit la apariţia în cadrul uşii a inconfundabilei siluete a Omului de Smoală.

— Blueskin! exclamă lordul Luxon.

Omul de Smoală, care abia-şi mai trăgea sufletul, nu pierdu vremea cu politeţurile.

— N-a câştigat! Este descalificat! răcni el. Calul meu, care azi de dimineaţă era imaginea întruchipată a sănătăţii, s-a îmbolnăvit brusc. Trebuia să-mi dau seama că jigodia aia mică nu-i dădea iarbă obişnuită să mănânce! I-au dat vreo iarbă rea şi acum e prea slăbit ca să mai participe la cursă. Am alergat pe jos ultimele cinci mile.

Lordul Luxon se întoarse spre Gideon.

— Nu-mi vine să-mi cred urechilor! Domnul Seymour, a cărui conştiinţă e fără pată, a *trişat?* Ce-ai de spus în apărarea dumitale?

Sir Richard interveni în discuţie:

— Dacă tot aţi adus vorba de trişat, trecând peste faptul că Blueskin l-a atacat pe Gideon în timpul cursei, trebuie să vă aduc la cunoştinţă, lord Luxon, că am găsit un cui înfipt în potcoava armăsarului alb, pus acolo cu intenţia de a-l face pe animal să şchiopăteze. Asta nu se compară nici pe departe cu un stomac deranjat. Mai mult, nici măcar n-a fost ideea lui Gideon să-i dea iarbă calului, aşa că nici n-a dus la îndeplinire şi nici n-a fost de acord cu un asemenea plan.

— Blueskin, ştii ceva despre acel cui? îi ceru lordul Luxon socoteală.

— Nu, stăpâne. Cu toate acestea, bănuiesc că nişte prieteni de-ai dumneavoastră, care au pariat sume fabuloase pe mine, s-ar putea să ştie mult mai multe...

— Trebuie să recunosc că nu este o explicaţie neverosimilă, comentă lordul Luxon. Şi negi că l-ai atacat pe domnul Seymour?

— Nicidecum! Doar nu există reguli în privinţa înfruntării a doi concurenţi, nu? N-am folosit nicio armă. Şi suntem egali ca forţă. Ce ziceţi, stăpâne?

— Da, e adevărat. Aş putea spune că sunteţi la fel de potriviţi ca şi armăsarii voştri...

— Cu excepţia faptului că domnul Seymour a avut grijă ca armăsarul său să fie avantajat.

Sir Richard explodă:

— Vă aşteptaţi să-l credem, pur şi simplu, pe cuvânt pe acest om, care este mâna dreaptă a dumneavoastră?

Intervenţia aceasta păru să-l înfurie pe lordul Luxon.

— Mâna mea dreaptă? În ce termeni îl descrieţi pe Blueskin? Ce nevoie aş avea eu de o *mână dreaptă?* Este administratorul moşiei mele. Vă sugerez să vă alegeţi cuvintele cu grijă, sir Richard, având în vedere că aţi comis, împreună cu prietenii dumneavoastră, o faptă mai mult decât dezonorantă.

Lordul Luxon se întoarse către Gideon.

— Domnule Seymour, ai pornit în cursa aceasta ştiind de mârşavul complot împotriva adversarului tău?

— Nu pot să neg acest fapt.

Peter se aştepta la o răbufnire de furie. În schimb, observă dezamăgirea profundă întipărită pe chipul lordului Luxon.

— Asta înseamnă că trebuie să te descalific, Gideon, rosti lordul Luxon, pe un ton categoric. Îl declar pe Blueskin câştigător datorită nerespectării regulilor.

— Protestez! sări ca ars sir Richard. Cursa n-a fost câştigată pe drept, recunosc, dar de ce să penalizăm doar un singur om, şi pe celălalt nu? De ce să nu luăm în considerare încercarea de a face să şchiopăteze calul lui

Gideon? Dar faptul că Blueskin l-a atacat pe Gideon? Cât despre Gideon, nu el a fost acela care i-a dat calului ierburi amare!

— Protestezi prea mult! i-o reteză lordul Luxon. Eşti un trişor, domnule, sau, mă rog, ajutorul şi complicele dumitale este un escroc...

In acel moment, Omul de Smoală îşi dădu seama că maşina antigravitaţională nu era în criptă. Îl întrerupse pe lord, strigând disperat:

— Dar unde este premiul meu, stăpâne?

— Nu mai e, după cum bine vezi! E un mister!

— A dispărut! explodă Omul de Smoală. Ei l-au luat! N-au avut încredere în noi să le înmânăm premiul! Ne-au furat maşina!

— Aparatul n-a fost niciodată al vostru! se revoltă Gideon. Nu-i decât o altă uneltire de-a voastră! Dacă ar fi să spunem adevărul, maşinăria domnişorului Schock n-a fost nicio clipă aici!

— Ai grijă ce spui, Gideon! Lordul Luxon spumega de furie. Ai un tupeu ieşit din comun! Ţi-am fost protector destul de multă vreme. Ai plecat din serviciul meu fără să-mi ceri voie şi ai făcut-o în detrimentul treburilor moşiei, după care te-ai întors împotriva mea, dezaprobându-mi fiecare mişcare. Asta a fost picătura care a umplut paharul, Gideon. Am pus punct aici bunelor noastre

relaţii. Eşti un mincinos şi un escroc, pe deasupra mai eşti şi *hoţ*. Vei avea amabilitatea, sper, să mă însoţeşti înapoi la Londra. Acolo te voi da pe mâna judecătorului de pace, acuzându-te de fraudă şi furt.

Deşi trecuse de ora unu noaptea, Kate era încă trează. Auzi voci pe hol şi se repezi pe scări, în cămaşa ei albă de noapte. Jos, în holul placat cu marmură albă şi neagră, Peter şi sir Richard îşi scoteau jachetele. După chipul palid şi umerii căzuţi ai lui Peter, îşi dădu seama imediat de rezultatul cursei, fără să mai fie nevoie să întrebe.

— A pierdut, deci. Dar unde e?

— N-a pierdut, îi relată Peter. Dar maşina nu era în criptă, iar lordul Luxon ne-a acuzat pe noi de furt. Şi pentru că pastorul i-a îmbolnăvit calul Omului de Smoală, cu ierburile acelea, Gideon a fost descalificat.

— O, nu! exclamă Kate.

— Dar asta încă nu-i nimic. S-a întâmplat ceva mult mai grav.

— Spune-mi odată!

Sir Richard răspunse în locul lui Peter:

— Lordul Luxon l-a dus pe Gideon la judecătorul de pace şi l-a acuzat de furt din avutul său. Gideon a fost trimis la închisoare.

— Gideon mi-a dat în păstrare aceste lucruri, rosti Peter.

Abia dacă reuşea să articuleze cuvintele. Îi arătă cornul pe care Gideon îl primise în dar de la tatăl său şi micul ochean de alamă. Peter se lăsă să cadă pe treapta de jos a scării în spirală, îşi cufundă capul între gratiile de fier forjat şi dădu drumul lacrimilor. Se luptase să le ţină în frâu din momentul când îl văzuse pe Gideon, cu mâinile legate la spate, îmbrâncit într-o căruţă fără coviltir, care avea drept destinaţie închisoarea Newgate.

CAPITOLUL 20

Newgate

În care Gideon lâncezește în închisoarea Newgate, copiii fac cunoștință cu un scriitor faimos, iar o întâlnire întâmplătoare o face fericită pe Kate

Vizitiul opri trăsura în faţa bisericii St Sepulchre. Clopotele acestei biserici erau cele care băteau pentru condamnaţii la moarte în zilele de spânzurătoare, când procesiunea de căruţe îi ducea pe ultimul drum, la Tyburn. Vizavi de biserică, de partea cealaltă a străzii Newgate, li se înfăţişară privirii zidurile înalte de piatră ale infamei închisori. Intrară pe porţile masive din fier şi se opriră sub un motto scris în limba latină: *Venio sicut fur,* pe care pastorul îl traduse astfel: *Am venit aici în calitate de hoţ.*

Sir Richard se întoarse către Peter şi Kate:

— Nu e prea târziu să vă răzgândiţi. Înţeleg că Gideon este prietenul vostru, dar nu e nicio ruşine să întoarceţi spatele unui asemenea loc.

— Nu, nu, mă simt în stare s-o fac, minţi Kate.

— Mda, şi eu, o susţinu Peter.

Din zidurile apăsătoare ale clădirii parcă se prelingea igrasie amestecată cu disperare. Pereţii de la intrare erau decoraţi cu cătuşe, lanţuri şi fiare, folosite la imobilizarea prizonierilor. Peter se aştepta ca închisoarea Newgate să aibă un consemn de pază strict şi un regulament de ordine interioară cu norme bine stabilite, dar se pare că lucrurile nu stăteau deloc aşa. Nu se vedea nici urmă de gardieni, doar o mulţime de indivizi demni de compătimire, care bântuiau, după bunul lor plac, când înăuntrul, când în afara curţii exterioare pline de mizerie. Văzură mame urmate îndeaproape de copii îmbrăcaţi în zdrenţe, cu ochii duşi în fundul capului, bărbaţi şi femei de toate vârstele, majoritatea în zdrenţe, dintre care mulţi păreau fie schilozi sau şchiopi, fie nebuni sau beţi criţă. Nu părea să răspundă nimeni de ei. În schimb, era o atmosferă de haos aproape generalizat...

— Trebuie să-l scoatem de-aici! îi şopti Peter lui Kate.

Cu inima strânsă, Peter şi Kate îl urmară pe sir Richard la Loja Gardienilor, unde găsiră un gardian dispus să-i ducă la Gideon. Acesta bea bere împreună cu alţi câţiva temniceri, cum li se spunea, iar sir Richard se văzu nevoit să-i cumpere una şi să-i plătească cinci şilingi pentru deranj. Fură conduşi în aripa centrală a închisorii, situată

într-o curte interioară, unde se aflau celulele pentru prizonieri.

Pastorul Ledbury le spusese copiilor la ce trebuiau să se aştepte. Le povestise despre duhoarea insuportabilă, despre răcnetele şi urletele sinistre ale prizonierilor înghesuiţi în celule supraaglomerate, despre „felinele pierzaniei", care încercau să seducă trecătorii cu glasurile lor stridente, precum şi despre nenumăratele mâini întinse prin ferestruicile zăbrelite, în nădejdea că cineva se va milostivi de ei şi îşi vor putea permite, astfel, să cumpere un codru de pâine de la temniceri. Peter şi Kate erau conştienţi de faptul că închisoarea Newgate nu va fi o experienţă plăcută. Cu toate acestea, nu erau câtuşi de puţin pregătiţi să înfrunte o realitate ce avea să le întoarcă maţele pe dos. Doamne, ce duhoare incredibil de greţoasă, dezgustătoare şi otrăvitoare! Pastorul le întinse nişte batiste înmuiate în oţet, pregătite de Hannah, cu care să-şi acopere gura şi nasul. Temnicerul îl dădu la o parte pe pastor, chiar la timp, din calea unei oale de noapte aruncate la picioarele lor. Strigă în gura mare la prizonierul cu ochi sălbatici de la etaj, care-i răspunse pe măsură, cu un val de înjurături. Şi ce zgomot era! Sir Richard îl descrisese drept vuietul de la Newgate, o cacofonie înnebunitoare de sunete: urlete, ţipete, răcnete, înjurături, cântece, mesaje transmise de la o celulă la

alta... Şi diverse alte zgomote precum zdrăngănitul lanţurilor, căni metalice izbite de gratiile de fier, uşi grele trântite şi zăvorâte... Lui Kate îi vâjâiau urechile şi toată hărmălaia asta infernală o călca pe nervi. O mână ţâşni dindărătul unei ferestruici zăbrelite, apucând-o de rochie. Fata ţipă înspăimântată, dădu să-şi acopere ochii şi urechile în acelaşi timp, dorindu-şi, mai mult decât orice, să iasă de acolo. Fu cuprinsă de un tremur nervos incontrolabil. Nu voia să meargă mai departe, nu voia să-l vadă pe Gideon în mijlocul acestui infern, fără să fie în stare să-i dea o mână de ajutor.

— Scoateţi-mă, vă rog, de-aici, i se adresă ea lui sir Richard cu simplitate.

Sir Richard dădu din cap aprobator.

— Spuneţi-i lui Gideon că voi veni mâine la el, le zise el celorlalţi, după care o conduse pe Kate înapoi la trăsură.

Pastorul şi Peter continuară să meargă în urma temnicerului, de-a lungul coridoarelor.

— Iată celula pe care aţi dorit s-o vizitaţi, domnilor... le aduse la cunoştinţă temnicerul.

Acesta descuie uşa, iar cei doi intrară într-o încăpere ceva mai mică decât o clasă obişnuită. În momentul în care Peter trecu pragul, pătrunzând pe un coridor îngust, mirosul greu, zgomotul şi zăpuşeala îl izbiră drept în faţă. Dincolo de gratii, erau vreo treizeci-patruzeci de prizonieri,

tineri şi bătrâni, bărbaţi şi femei, care îşi petreceau acolo douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Unii erau prinşi cu cătuşe de perete sau de podea, alţii întinşi pe rafturile goale din lemn ce le serveau drept paturi, iar cei mai mulţi erau în mişcare. O femeie era prăbuşită pe gratii în comă alcoolică, cu falca căzută şi cu o sticlă de trăscău atârnându-i din mână, mai-mai să-i cadă. Peter observă cum un bărbat cu ochii ieşiţi din orbite se ghemui la pământ, se strecură în spatele ei şi-i desprinse cu agilitate sticla de gin din strânsoare.

Peter nu-l văzu pe Gideon de la bun început. Celula era un cuib de vipere, cu corpuri ce se contorsionau, se împleteau între ele şi apoi se strecurau unele pe lângă altele. Peter sesiză un zgomot ciudat care acoperea vacarmul general. Nu-şi dădu seama despre ce era vorba până când nu privi în jos. Podeaua era acoperită de un covor gros de păduchi, care, la fiecare pas, trosneau zgomotos sub picioare. Peter se cutremură.

Pastorul Ledbury şi Peter respirau prin batistele lor înmuiate în oţet şi se uitau în toate părţile după Gideon.

— Dar regimul acesta de încarcerare este de-a dreptul inuman! îi zise pastorul temnicerului.

— Ajung să se obişnuiască cu el, dacă nu mor mai înainte, răspunse temnicerul nepăsător.

La un moment dat, Peter îl zări. Gideon părea să fie singurul prizonier care stătea complet nemişcat. Era rezemat de un perete din fundul celulei. Avea ochii închişi şi, în mod miraculos, Peter văzu umbra unui zâmbet trecându-i pe chip. Cineva trebuie să-i fi furat cămaşa şi cizmele, căci nu mai era îmbrăcat decât cu o pereche de pantaloni până la genunchi. Intâlnirea cu Omul de Smoală îi lăsase urme vizibile: avea încă ochiul umflat, care arăta destul de urât, şi o vânătaie mare pe piept, cu tente vineţii şi gălbui. Lui Peter i se încrâncenă carnea pe el văzând în ce condiţii jalnice stătea Gideon: cu picioarele goale în mijlocul miilor de păduchi ce fojgăiau pe podea.

— Gideon! strigă el.

Gideon îşi deschise brusc ochii, privind în direcţia lui. Faţa i se lumină, ca să se posomorască imediat după aceea. Îşi făcu loc printre ceilalţi deţinuţi, împingându-i la o parte din calea lui, ca să ajungă până la barele de fier.

— Nu trebuia să vii aci, îl dojeni el. Mi-aş fi dorit să te pot scuti de o asemenea privelişte. Mi-e ruşine că mă vezi aşa...

Pastorul Ledbury îşi dăduse deja jos jacheta, iar acum îşi scotea cămaşa de pe el pe care i-o întinse apoi lui Gideon printre bare.

— Poftim, domnule Seymour, este prea mare pentru dumneata, dar poart-o sănătos, îi spuse pastorul.

Gideon o luă recunoscător şi o puse imediat pe el.

— Sunteţi tare bun, părinte, vă mulţumesc.

— Nu sunt deloc bun, domnule Seymour, şi am venit să-ţi cer iertare pentru ceea ce am făcut ieri. Mi-e teamă că, din pricina intervenţiei mele, sunt răspunzător, cel puţin în parte, de faptul că ai ajuns să te afli în această situaţie regretabilă

— Nu vă mai faceţi procese de conştiinţă, părinte. I-am fost ca un ghimpe în ochi lordului Luxon de prea multă vreme. Mă aşteptam la aşa ceva. Era doar o chestiune de timp... Totuşi, cel mai mult regret, şi asta o spun cu toată sinceritatea, faptul că nu am reuşit să recuperăm maşina pentru Peter şi domnişoara Kate.

— Ţi-am adus nişte mâncare, îi zise Peter.

Îi înghesui apoi printre gratii o legăturică în care era pâine, brânză, pui fript şi un vas de sticlă plin cu vin. Se dovedi a fi o greşeală din partea lui, căci nişte mâini invizibile înhăţară pe dată bocceaua, iar mâncarea lui Gideon se risipi prin toată celula cât ai clipi din ochi, ducând la încăierări nevăzute în masa de corpuri umane ce forfoteau prin celulă.

— Nu se poate! Daţi-o înapoi! strigă Peter, în zadar însă.

Temnicerul izbucni în râs.

— Nu te poţi aştepta la maniere alese din partea unor câini sălbatici...

Pastorul îl săgetă cu privirea.

Gideon rosti resemnat:

— N-ai cum să-i învinovăţeşti. Sunt aici de mai multă vreme decât mine şi, dacă n-au bani, nu-şi pot procura de-ale gurii. Jumătate din ei sunt lihniţi de foame.

Pastorul Ledbury contemplă cu tristeţe toate acele chipuri îngrămădite în spatele gratiilor de fier, care-l priveau, la rândul lor, cu furie şi mânie, cu jale şi deznădejde.

— Domnule Seymour, cuvântă pastorul. Am venit să-ţi spunem că nu eşti singur şi abandonat. Vom face tot ce ne stă în putinţă ca să te scoatem de-aici. Să nu ne pierdem speranţa.

— Nu-mi voi pierde speranţa. Nu sunt vinovat pentru faptele de care am fost acuzat. Am toată încrederea în prieteni şi credinţă în Dumnezeu. Şi vă mulţumesc din toată inima că aţi venit, părinte Ledbury, dar vă rog insistent să plecaţi acum. Nu doresc ca domnişorul Peter să mai zăbovească prea mult pe-aici. Închisoarea Newgate îţi poate provoca coşmaruri nopţi de-a rândul.

— Cum doreşti, consimţi pastorul, dar mă voi întoarce mâine cu sir Richard.

— La revedere, Peter, zise Gideon. Spune-i domnişoarei Kate să nu-şi piardă speranţa.

— Dar voiam să mai stau. Aveam de gând să-ţi ţin companie o vreme... începu Peter să protesteze.

— Domnul Seymour are dreptate, îl întrerupse pastorul. Decât să stăm aici, mai bine ne ducem să angajăm cel mai bun avocat din Londra, care să-l reprezinte la proces.

Îi aduseră la cunoştinţă temnicerului faptul că doreau să plece. În ultimul moment, Peter se întoarse către Gideon, spunându-i:

— De ce zâmbeai când am venit?

Gideon reuşi să schiţeze din nou un zâmbet.

— Mi-au întemniţat trupul, dar n-au reuşit să-mi închidă nici mintea, nici sufletul. Făceam o plimbare pe malul râului din valea unde ai prins păstrăvul, respiram aer curat, iar soarele îmi lumina chipul.

Pe drumul spre ieşire, pastorul îl întrebă pe temnicer cât l-ar costa să-l mute pe Gideon într-o celulă mai puţin aglomerată şi să-i dea nişte mâncare decentă.

— Douăzeci de guinee pentru o celulă cu cinci prizonieri, sau cinci sute de lire pentru una dintre cele mai bune celule din Newgate...

— Douăzeci de guinee! Cinci sute de lire! exclamă pastorul Ledbury. Dar este o adevărată avere! Uite, ia cinci lire arvună. Mă voi întoarce mâine cu restul. Mă aştept să-l găsesc pe domnul Seymour într-o celulă mai salubră şi hrănit cum se cuvine.

— Dar ce se întâmplă cu oamenii care nu-şi permit să plătească? vru să ştie Peter.

— Păi, trebuiau să se gândească de două ori înainte de a le da prin cap să încalce legea.

— Dar nu este drept! se revoltă Peter pe bună dreptate, mocnind de furie şi cu ochii împăienjeniţi de lacrimi. Este imoral să tratezi oamenii într-un aşa hal! Sunteţi un om josnic! Dumneavoastră ar trebui să fiţi în celulă, nu Gideon...!

Pastorul îl întrerupse, trăgând de el cu toată puterea ca să-l scoată afară.

— Mulţumim, domnule temnicer. Pe mâine.

După ce se îndepărtară destul de mult ca temnicerul să nu-i mai poată auzi, continuă:

— Ar fi mai bine să te abţii de a-l provoca pe omul de care prietenul tău depinde pentru nevoile lui de zi cu zi...

Pastorul şi Peter se duseră înapoi la trăsură, unde-i aşteptau Kate şi sir Richard.

— Ce făcea Gideon? se interesă Kate.

— Tu ce crezi? răspunse Peter cu amărăciune în glas. E cel mai oribil şi dezgustător loc pe care l-am văzut în viaţa mea. I-au furat cămaşa şi cizmele. Duhnea mai ceva decât cuşca elefantului de la grădina zoologică. Podeaua era acoperită de păduchi ce mişunau de colo-colo... Nu cred că voia să-l văd în starea asta jalnică...

Sir Richard deschise portiera trăsurii şi îi strigă vizitiului:

— Du-ne la biroul de avocatură al lui John Leche, în Middle Temple!

Sir Richard observă chipul palid, mânjit de lacrimi, al lui Peter şi felul cum şedea Kate, adusă de spate, cu fruntea brăzdată de o cută adâncă şi frământându-şi batista în mâini, vădit tulburată.

— Să fiţi despărţiţi de familiile voastre şi de toţi cunoscuţii, le spuse el cu o voce blândă, este destul de greu, dar să fiţi nevoiţi să vedeţi la ce regim inuman de încarcerare e supus prietenul vostru este, în mod evident, mai mult decât puteţi suporta. Cu toate acestea, vă asigur că nu sunteţi singuri şi că veţi ieşi din acest impas. Veţi trece şi peste toate aceste întâmplări, după care *veţi fi* din nou fericiţi. Între timp, vă promit că şederea lui Gideon la închisoarea Newgate va fi de scurtă durată. John Leche este un om extraordinar şi un avocat excelent. Sunt convins că, la proces, va reuşi să dovedească nevinovăţia domnului Seymour.

În vreme ce sir Richard se străduia să-i consoleze pe Peter şi pe Kate, un slujbaş, purtând o robă neagră prăfuită, ieşea în grabă din Old Bailey. Înalta Curte de Justiţie era în mod convenabil amplasată uşă-n uşă cu închisoarea, cele două clădiri fiind legate printr-un tunel subteran. Slujbaşul traversă repede strada, pătrunse în

închisoarea Newgate şi se duse drept la temnicerul care-i condusese pe Peter şi pe pastor la celula lui Gideon. Temnicerul se uita cu o privire încruntată după Peter, care urca în trăsură.

— Ziua bună, Samuel, îi ură slujbaşul. Pari tare nemulţumit de toţi şi de toate astăzi.

— Bună ziua şi ţie, Ethan. Eh, o nimica toată. După vreo nouă-zece ani de când apăr societatea de cuibul ăsta de hoţi şi criminali, sunt obişnuit cu nerecunoştinţa publicului.

— Aşa e, Samuel, doar cu nerecunoştinţa ne alegem în viaţa asta. Oricum, am venit aici cu treburi urgente. Adu-mi-l pe numitul Gideon Seymour, care trebuie să compară în faţa Curţii la ora două.

— Tocmai de la el vin! A fost adus aici chiar ieri. Am aflat, din întâmplare, că prietenii lui n-au avut încă ocazia să angajeze un avocat, cu atât mai puţin unul care să apară în faţa Curţii într-un interval atât de scurt.

— Aşa o fi, replică funcţionarul, bătându-se uşor cu degetul pe partea laterală a nasului, dar nişte oameni influenţi sunt direct interesaţi de acest caz. Trebuie să-l duc la tribunal neîntârziat, şi asta e valabil şi pentru tine, dacă îţi cunoşti interesul... Am auzit că oamenii de paie şi-au făcut treaba ca lumea, mai mult, cică ar fi implicat şi un recuperator în toată povestea asta, iar dacă lucrurile stau aşa, doar nebun să fii să te pui cu unul ca el.

De asemenea, mi-a ajuns la urechi şi faptul că regele pleacă din oraş în seara aceasta şi prim-judecătorul Londrei trebuie să-i raporteze până la apusul soarelui toate execuţiile prin spânzurătoare ce urmează a avea loc.

— Execuţiile! Dar ce crimă putea să comită domnul Seymour? Pare un bărbat atât de cumsecade...

Funcţionarul dădu din umeri.

— Cine poate şti cu-adevărat...

Preţ de o clipă, temnicerul se arătă tentat să alerge după trăsura care tocmai se pusese în mişcare şi să-i spună pastorului despre iminenta judecată a lui Gideon. Apoi îşi aminti de vorbele răutăcioase pe care Peter i le aruncase în obraz şi hotărî să se întoarcă pentru o vreme în Loja Gardienilor. După ce o să mai bea o bere sau două, se va duce după prizonierul pe care-l va escorta prin tunelul întunecat, ce făcea legătura între închisoarea Newgate şi Old Bailey.

Nu puseseră geană pe geană ore în şir. În cele din urmă, somnul binefăcător o eliberă pe soţia lui de tot zbuciumul, dar tatăl lui Peter încă se mai chinuia să pătrundă înţelesul celor spuse de fata din biroul de avocatură. Cum putea să fie adevărat? Cum adică, băiatul lor să se fi rătăcit în alt secol? Şi dacă doctorul Dyer ştia, într-adevăr, de toate acestea? Ultima oară când lovise pe cineva cu pumnul fusese în şcoală, dar nici atunci nu ajunsese la vreun

rezultat. Doctorul Dyer nu-i spusese nimic. Cu toate acestea, trebuia să-i dea dreptate inspectorului Wheeler. Tatăl lui Kate părea, în mod evident, să ascundă ceva.

Domnul Schock se dădu uşor jos din pat, ca să n-o trezească pe soţia lui, se îmbrăcă şi coborî la parter. Holul puternic luminat al hotelului era pustiu. Trecu pe lângă uriaşul pom de Crăciun, apoi ieşi pe uşile de sticlă care se deschideau automat. A doua zi urma să fie Ajunul Crăciunului. Era o noapte geroasă, cu cer senin. Stelele străluceau deasupra maşinilor scumpe din parcarea hotelului. Se făcuse atât de frig că se formau aburi groşi cu fiecare expiraţie. Oare stelele acestea îl luminau şi pe Peter? *În schema giganticului univers,* cugetă el, *vieţile noastre se consumă într-o fracţiune de secundă şi, cu toate acestea, sunt momente când fiecare clipă durează cât o eternitate.* Încercă să-şi aducă aminte de vremurile fericite, când nu avea nicio grijă, dar nu reuşi.

Domnul Schock urcă încet drumul abrupt. Zăpada îngheţată îi scârţâia sub picioare. Odată ajuns în vârful dealului, se opri să privească valea, ce părea aproape albastră în lumina lunii.

„Te urăsc!" Acestea erau ultimele cuvinte pe care i le adresase fiul său şi-i vor răsuna obsesiv în urechi până când îl va regăsi sau nu. Deodată, ştiu foarte clar ce avea de făcut. Dacă poliţia nu-i putea găsi băiatul, atunci îl va căuta chiar el. Se va duce la laboratorul NCRDM. O va

urmări pe cercetătoarea aceea şi nu se va lăsa până când n-o va face să-i spună tot ce ştie. Va face orice să-l aducă pe Peter înapoi. Nu va avea linişte până când, într-un fel sau altul, îl va găsi pe fiul său şi-i va putea spune, uitându-se în ochii lui, că îi părea rău şi că-l iubeşte.

În timp ce sir Richard se afla în biroul avocatului din Middle Temple, punându-l la curent cu evenimentele ce duseseră la arestarea lui Gideon, pastorul Ledbury îi duse pe Peter şi pe Kate să servească prânzul la un birt*, la intersecţia dintre Fleet Street şi Hanging Sword Alley. Costumaţia pastorului, rămas fără cămaşă din pricină că i-o dăduse lui Gideon, atrase câteva priviri curioase, care nu părură să-l deranjeze. Se strădui din răsputeri să-i învesele pe cei doi copii şi să-i convingă că domnul Leche îl va scoate pe Gideon din închisoarea Newgate cât ai zice peşte. Comandă pentru toată lumea friptură de vacă şi o plăcintă cu stridii, pe care până şi Peter se văzu nevoit să o aprecieze ca fiind delicioasă, cu toate că, în general, nu se simţea prea atras de mâncărurile din secolul al optsprezecelea. După aceea, urmă un soi de lapte de pasăre, care lui Kate îi plăcu destul de mult, dar de care Peter s-ar fi lipsit bucuros. Cum lui Peter nu părea să-i placă deloc desertul, pastorul Ledbury îi ceru tinerei femei care-i

* În original „chop house", adică un restaurant ieftin unde se servesc în principal fripturi.

servea la masă să-i aducă acestuia nişte brânză. Primi o felie groasă de brânză Stilton, pe care Peter ar fi mâncat-o bucuros, dacă n-ar fi văzut vreo jumătate de duzină de gărgăriţe de grăunţe mişunând prin farfurie.

— Faptul că te înfometezi nu-l ajută pe domnul Seymour să nu mai sufere de foame, la rândul său.

La auzul cuvintelor pastorului, celor doi copii le păru rău instantaneu că se atinseseră de mâncare.

În timp ce pastorul se lupta cu o a doua porţie de lapte de pasăre, Peter se uită afară prin fereastra în formă de diamant. Pe stradă tocmai trecea un câine ce-i aminti brusc lui Peter de incidentul cu Molly şi generatorul Van der Graaf. Părea că a avut loc cu multă, tare multă vreme în urmă. Cum se vor mai putea ei întoarce vreodată acasă fără maşina antigravitaţională? Anul 1763 începuse să-şi piardă rapid din farmecul primordial.

În schimb, Kate nu se putea abţine să nu tragă cu urechea. Doi gentlemeni de la o masă alăturată purtau o conversaţie animată. Un ins mătăhălos, care îşi vărsase sos pe cămaşă şi avea un glas mai sonor chiar decât al pastorului, era ţinta unui tir de întrebări din diverse domenii, adresate de tânărul său însoţitor. Faţa şi gâtul îi erau pline de cicatrice şi nu vedea cu un ochi. Însoţitorul său avea părul negru, cu aspect neîngrijit, şi un pronunţat accent scoţian. Bărbatul masiv părea să deţină păreri categorice despre tot ce mişca sub soare.

Ori de câte ori bărbatul mai în vârstă scotea vreo vorbă de duh, tânărul îşi lua notiţe în grabă pe un carneţel albastru.

— Părinte Ledbury, rosti Kate în şoaptă, am impresia că stăm chiar lângă doctorul Samuel Johnson!

— Pe onoarea mea! Chiar aşa! Trebuie să facem cunoştinţă cu dânsul imediat!

Se răsuci pe scaun şi rosti cu glas ridicat:

— Scuzaţi-mă de întrerupere, domnilor, dar nu cumva am onoarea să mă adresez doctorului Johnson, autorul primului dicţionar al limbii engleze?

Bărbatul corpolent confirmă că el este, într-adevăr, doctorul Johnson şi, totodată, autorul lucrării menţionate. Pastorul îi dezvălui faptul că avusese recent plăcerea de a sta de vorbă cu Erasmus Darwin din Lichfield. Doctorul Johnson dădu din cap politicos, remarcând că Darwin, un excelent doctor, îşi merita pe deplin reputaţia şi, în ciuda faptului că el nu-l considera o companie prea plăcută, erau mulţi alţii de o părere contrară...

Pastorul continuă prin a-i descrie întâlnirea cu regele George şi îi aduse doctorului Johnson la cunoştinţă faptul că un exemplar al *Dicţionarului* său se afla în biblioteca personală a regelui. Doctorul Johnson păru de-a dreptul flatat şi îl invită pe pastor, împreună cu însoţitorii săi cu tot, la masa lui. Îl prezentă pe tânărul scoţian ca fiind domnul James Boswell şi îl invită pe pastor să facă, la rândul său, prezentările.

Auzind că Peter şi Kate sosiseră de curând în Londra, îi întrebă cum li se pare oraşul.

Kate chicoti puţin, se îmbujoră la faţă, după care îşi făcu singură curaj şi rosti pe un ton solemn:

— Ei bine, doctore Johnson, eu aş zice că atunci când un om s-a săturat de Londra, înseamnă că s-a săturat de viaţa.

— Frumoase vorbe, domnişoară Dyer, foarte frumoase, într-adevăr. Domnule Boswell, cred că ai face bine să le notezi...

Domnul Boswell, ascultător de felul său, notă propoziţia cuvânt cu cuvânt în timp ce Kate zâmbea, fiind cât se poate de mulţumită. *Ce-o fi punând la cale?* se întrebă Peter în sinea lui. După ce domnul Boswell termină de scris, le mărturisi că urma să plece într-o lungă călătorie pe continent, dar că îi va lipsi Londra extrem de mult. Pastorul fu întru totul de acord că voiajurile constituiau un mijloc excelent de a-ţi lărgi orizontul, dar îl sfătui să nu cedeze tentaţiei de a copia moda străină. Nu avea niciun fel de admiraţie pentru persoanele îmbrăcate în stil continental, ci, dimpotrivă, îi venea mai degrabă să le dea un brânci în noroiul de pe stradă.

Doctorul Johnson râse apreciativ, după care spuse:

— M-am întors recent din Franţa şi trebuie să mărturisesc că îi consider pe francezi grosolani, prost crescuţi şi

inculţi... această călătorie m-a făcut să fiu mai mulţumit de propria mea ţară. Cu atât m-am ales. Şi dumneata, domnişorule Peter, cum găseşti Londra? Nu crezi că îşi merită reputaţia de cel mai important şi civilizat oraş din lume?

— Îmi plac francezii! ripostă Peter. În vacanţe mergem în Franţa. Am chiar şi un prieten prin corespondenţă care locuieşte acolo! Mâncarea lor este excelentă, sunt grozavi la fotbal... În ceea ce priveşte civilizaţia Londrei...

Peter nu-şi mai găsi pe moment cuvintele, deoarece îi năpădiră deodată în minte toate lucrurile care-i lipseau din vremurile lui, precum şi acele aspecte ale anului 1763 pe care le ura. Durerea, ce clocotea mocnit în interiorul său de când sosise aici, era precum lava unui vulcan gata să erupă. Nu mai putea să-şi înăbuşe furia. *O, nu,* îşi şopti Kate în barbă. Ştia ce avea să urmeze. Doctorul Johnson, domnul Boswell şi pastorul aşteptau răbdători ca Peter să continue...

— Civilizaţi!... Nici măcar nu ştiu de unde să încep... De unde vin eu, nu există canale de scurgere deschise pe stradă şi nici nu se serveşte brânza cu insecte vii în ea. Sunt toalete unde tragi apa şi supermarketuri de unde poţi cumpăra mâncare bună şi ambalată în condiţii igienice. Ce n-aş da pentru o sticlă de Coca-Cola sau pentru o îngheţată... ori pentru o mâncare chinezească la pachet şi

un film bun... o, dar voi n-aveţi cum să înţelegeţi... Însă poţi merge la o partidă de călărie la ţară fără să fii jefuit de hoţi sau tâlhari de drumul mare, iar dacă cineva încearcă să te fure, suni la 999 şi o maşină a poliţiei vine imediat să-l aresteze... Şi poţi să te plimbi pe străzi, fără să dai cu ochii la tot pasul de oameni înfometaţi sau schilozi. Sunt spitale şi doctori pentru bolnavi, iar oamenii nu sunt atât de săraci încât să fie nevoiţi să fure, ca apoi să ajungă în închisoare, unde sunt trataţi mai rău decât animalele...

— Peter, încercă Kate să-l tempereze cu blândeţe în glas, nu este vina lor... Ei nu ştiu...

Pastorul rămase fără grai, ceea ce i se întâmpla foarte rar. Doctorul Johnson schimba priviri amuzate cu tânărul său însoţitor.

— Asigurarea unui trai decent pentru săraci este un adevărat test al civilizaţiei, iar o asemenea preocupare te onorează, tinere. Dar spune-mi, ce-i cu *999* şi *cu maşinile de poliţie?* Sunt nişte termeni care nu apar în dicţionarul meu... Vrei să fii atât de bun încât să ne explici şi nouă, domnişorule Schock?

— Poliţia îi împiedică pe oameni să încalce legea. Poliţiştii umblă în maşini... O maşină este ca o trăsură fără cai, însă şi mult, mult mai rapidă. Când urmăresc pe cineva, îşi aprind girofarul şi dau drumul la sirenele care urlă asurzitor.

— Sirenele lor urlă asurzitor?

— Da, fac aşa: *nii-noo, nii-noo, nii-noo...*

Doctorul Johnson şi domnul Boswell pufniră în râs.

— *Nii-noo, nii-noo, nii-noo...* începură ei să strige, prăpădindu-se de râs, cu lacrimile şiroind pe obraji.

— Domnişorul Peter are febră şi mi-e teamă că imaginaţia lui a cam luat-o razna... interveni repede pastorul. Oricum, domnilor, vă rog să ne scuzaţi, deoarece ne aşteaptă nişte treburi care nu mai suferă amânare.

Pastorul se ridică în picioare şi, practic, îl smulse pe Peter de pe scaun, fără a reuşi să-l reducă la tăcere, căci băiatul continuă, plin de furie:

— Şi dicţionarul dumneavoastră, domnule Johnson, i-a făcut pe milioane de elevi să-şi piardă ore întregi învăţând reguli stupide de ortografie în loc să joace fotbal...

Pastorul îl târî afară din cârciumă, iar Kate îi urmă imediat, făcându-i un semn nervos cu mâna doctorului Johnson, în chip de rămas-bun, înainte de a închide uşa după ei.

— Extraordinar! exclamă domnul Boswell.

— Un tânăr exaltat, comentă doctorul Johnson. Auzi la el, să-i placă francezii... dar are „popou", ce-i drept.

Cei trei ieşiră rapid afară, în Fleet Street. Era o căldură înăbuşitoare, iar străzile erau aglomerate. Pastorul îşi smulse peruca de pe cap ca să-şi şteargă cu batista creştetul ţepos ca un arici.

— Faceţi loc! strigă un purtător de lectică, iar ei ştiau cu toţii de-acum că trebuiau să se dea repede la o parte.

Se lipiră strâns de un zid, în timp ce lectica trecu pe lângă ei cu un zgomot asurzitor.

— Ei bine, domnişorule Schock, rosti pastorul cu tristeţe în glas, i-ai dat bunului doctor, cel puţin, un subiect de reflecţie. N-am înţeles decât jumătate din cele spuse de dumneata, dar am priceput că îi dezaprobi pe înaintaşii dumitale... Suntem chiar atât de necivilizaţi?

— Nu!... Adică, da, unele lucruri *sunt* mai bune în vremurile noastre. Dar sunt şi o mulţime de lucruri mai rele. Putem să zburăm pe Lună, dar ne distrugem planeta. Ca să fiu cinstit, până să-l văd pe Gideon la Newgate, începusem să prefer secolul al optsprezecelea. Îmi pare rău, n-am vrut să fiu nepoliticos.

— Ai vorbit din inimă, domnişorule Schock. N-ai niciun motiv să-ţi pară rău.

Se duseră înapoi spre Middle Temple, ca să se întâlnească cu sir Richard. Pastorul mergea înainte, croindu-le drum prin îmbulzeală. Aerul vibra de strigătele vânzătorilor ambulanţi, de huruitul căruţelor încărcate cu mărfuri şi de lătratul câinilor. Pe partea opusă a străzii, o fetiţă cocoţată pe o ladă cânta o baladă. Vocea ei limpede şi suavă, aduna în jurul ei o mulţime de oameni. Spre deliciul lor, un câine urla, încercând parcă s-o acompanieze pe fată.

Kate râse.

— Auzi cum cântă câinele?

Peter o întrebă de ce se amuzase atât de tare când răspunsese la întrebarea doctorului Johnson.

Kate făcu o grimasă.

— Probabil că n-ar fi trebuit s-o spun.

— De ce nu?

— Este una dintre memorabilele cugetări ale doctorului Johnson. Trebuie să fi auzit de ea: „Când un om s-a săturat de Londra, înseamnă că s-a săturat de viaţă". Nu m-am putut abţine.

Peter ridică din sprâncene, gândindu-se la consecinţele faptului că fata îi repetase doctorului Johnson propriile sale vorbe, înainte ca acesta să le rostească efectiv. Cu excepţia faptului că ea auzise deja aforismul şi nu făcuse altceva decât să-l reproducă. Dar cine-l spusese mai întâi: Kate sau doctorul Johnson? Şi răspunsul la această întrebare ar fi oare diferit, dacă s-ar întoarce înapoi, în epoca lor?

— Las-o baltă! zise Kate râzând. Arăţi de parcă mai ai puţin până o să-ţi explodeze creierii...

Amestecat prin mulţimea din spatele lor, un câine îi lătra fără încetare. Kate se opri, aplecându-şi capul într-o parte.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Peter.

— Ah, nimic, răspunse Kate. Pentru o clipă am crezut... Nu, doar mi s-a părut.

Pastorului îi atrase atenţia un stand unde se vindeau titirezi şi figurine din lemn pictat: soldaţi, gentlemeni şi fermieri; chiar şi Jack Ketch, călăul de la Tyburn, era de vânzare.

— Domnişoară Kate, ce să aleg pentru micuţul Jack? îi ceru el părerea. Ce zici de-un fermier? Sau de-un soldat, ca tatăl său?

Kate alese un fermier cu obrajii rumeni.

— Acesta, ca să-şi amintească de vizita făcută regelui...

Nu apucă însă să-şi termine propoziţia.

Prin faţa lui Peter trecu fulgerător un labrador auriu, cu blana de culoarea mierii, care sări pe pieptul lui Kate. Fata se răsturnă pe spate şi aterizâ pe şubreda tarabă de jucării, care căzu într-o parte, iar toate jucăriile se împrăştiară, zdrăngănind pe pavajul din piatră. Câinele lătra extaziat şi o lingea pe Kate pe toată faţa cu limba lui lungă, rozalie.

Vânzătorul ambulant se chinuia să-şi ridice taraba la loc şi totodată să-şi păzească jucăriile de băieţeii care încercau să le şterpelească. Pastorul îl înşfăcă pe câine de mijlocul său solid, încercând să-l ridice de pe Kate. Peter însă era cu gândurile în cu totul altă parte. Se holba la bărbatul roşcat, cu faţa plină de pistrui, care apăruse pe neaşteptate

în faţa lor. Un nume — să fi fost *Molly?* — îi veni acestuia pe buze.

Kate încercă să-şi vină în fire şi se ridică în picioare, gâfâind din greu. Se şterse cu dosul palmei peste faţă.

— Nu se poate... rosti ea, uitându-se la labradorul auriu, care se zbătea să scape din braţele pastorului.

Buimăcită, îl căută pe Peter din priviri şi, când îl găsi, dădu cu ochii, totodată, de bărbatul cu păr roşcat. Se uitară stupefiaţi unul la celălalt, iar restul lumii păru să dispară cu totul pentru ei. Tatăl şi fiica se fixau reciproc, ca niște străini familiari, aflaţi parcă la mare depărtare unul de celălalt. Pentru o clipă nesfârşit de lungă, nu mai există nimeni pentru ei în tot universul şi singurul sunet pe care-l percepea Kate era bubuitul inimii ei. Deodată, Kate scoase un oftat cutremurător din adâncul fiinţei sale şi lumea năvăli peste ei, la loc. Fata auzi lătrăturile disperate ale lui Molly.

— Tată! strigă Kate, sărind de gâtul lui.

— Mulţumescu-ţi ţie, Doamne! exclamă pastorul Ledbury, dându-i drumul lui Molly, care începu să ţopăie ca un puiandru pe lângă Kate şi tatăl ei.

Peter privea scena, cu un zâmbet larg pe faţă, neştiind prea bine cum să reacţioneze. Cum ajunsese doctorul Dyer aici? Era un miracol, pur şi simplu! Apoi Peter simţi cum i se înşurubează un gând în minte, fără voia lui, dar

care veni oricum, sub forma unei întrebări: *De ce nu a venit tatăl* meu? *Dacă tatăl lui Kate a găsit drumul până aici, de ce nu a făcut şi tatăl meu la fel?*

Capitolul 21

Oamenii de paie

În care doctorul Dyer explică dispariția mașinii antigravitaționale, iar situația lui Gideon se înrăutățește și mai mult

Voiau cu toţii să stea de vorbă nestânjeniţi, dar nu puteau s-o facă în prezenţa lui Sidney. Lui sir Richard îi veni ideea să-l roage pe vecinul său să-l ia pe Sidney la arena de lupte pentru cocoşi din Bird Cage Walk, unde acesta îşi petrecea aproape toate serile. Îi dădu nepotului său trei guinee ca să parieze pe bătăuşii înaripaţi, punându-l să promită solemn că nu-i va spune nimic mamei sale. Sidney, ai cărui părinţi îi interziseseră cu desăvârşire să frecventeze asemenea locuri şi nici nu-i dăduseră voie să joace jocuri de noroc, se arătă şi mai încântat când unchiul său îi aduse la cunoştinţă faptul că domnişorul Schock îşi manifestase dorinţa să meargă la arenă, dar considerase că era prea tânăr ca să-l lase să participe la un astfel de spectacol.

Aşadar, cei rămaşi acasă se adunară în jurul mesei luminate de lumânări din Lincoln's Inn Fields, să sărbătorească sosirea unui om care urma să se nască peste vreo două sute de ani. Doctorul Dyer era încântat la culme, datorită faptului că, în ciuda tuturor dificultăţilor întâmpinate, se afla aici, la aceeaşi masă cu fiica lui. În timp ce mâncau, el îşi tot lăsa furculiţa jos şi o lua de mână pe Kate ca să se convingă din nou că nu visa. Molly, tolănită pe picioarele lui Kate, rodea un os de viţel. Refuză să se dezlipească de iubita ei stăpână, chiar şi atunci când aceasta înţepeni, simţind mii de ace în picioare.

— Ce bine ar fi dacă aş putea s-o sun pe mama ta să-i spun că te-am găsit, cugetă cu glas tare tatăl ei.

Ii povestiră, pe rând, doctorului Dyer, toate peripeţiile prin care trecuseră de la sosirea lor aici, întrerupându-se unul pe altul, făcând diverse comentarii sau intervenind cu detalii. Doctorul Dyer era uluit că trăiseră atâtea experienţe într-un interval de timp atât de scurt. Avuseseră parte de întâlniri deloc plăcute cu hoţi şi tâlhari de drumul mare, fuseseră primiţi la curtea regală de către suveranii Angliei, făcuseră cunoştinţă cu Erasmus Darwin, ca să nu mai spunem şi de conversaţia avută cu doctorul Johnson... Vizitaseră atât Buckingham House, cât şi închisoarea Newgate. Când Kate îi povesti despre asasinarea lui Ned Porter şi relată pe larg cum fuseseră

răpiţi de hoţii de drumul mare, el rămase fără grai şi o mângâie pe obraz.

— N-am cuvinte să vă mulţumesc pentru bunătatea dumneavoastră şi pentru grija pe care aţi manifestat-o faţă de Kate şi de Peter, se adresă el lui sir Richard şi pastorului Ledbury, dându-şi seama abia acum cât de îndatorat era familiei Byng. Şi lui Gideon Seymour trebuie să-i fiu recunoscător. Dacă n-ar fi dat el din întâmplare peste copii, acolo, în Derbyshire, nici nu vreau să mă gândesc ce li s-ar fi putut întâmpla. E tentant să crezi că soarta a vrut să fie aşa... Abia aştept să-i mulţumesc lui Gideon personal. Sunt de acord cu Kate că nu ne putem gândi la întoarcerea acasă, înainte de eliberarea lui din închisoare.

— Aveţi *mijloacele* să vă întoarceţi acasă, doctore Dyer? întrebă sir Richard.

— Andrew, spuneţi-mi, vă rog, Andrew. Cred că da, cel puţin aşa sper, dar vom vorbi puţin mai încolo despre asta. Vreau mai întâi să ştiţi ceva. În secolul douăzeci şi unu, toate forţele poliţiei sunt angrenate în urmărirea voastră şi sunt convins că vă puteţi imagina...

— Ah, rosti pastorul Ledbury, 999. Maşini de poliţie...

— Mmm... continuă doctorul Dyer. Ei bine, având în vedere modul cum au dispărut Peter şi Kate, nu e deloc surprinzător faptul că poliţia n-a reuşit să descopere nimic concret. Kate, vreau să-ţi spun că am găsit, bineînţeles,

mesajul tău scrijelit pe zidul şcolii. O idee foarte înţeleaptă, de altfel. Bravo ţie. L-am şters, firește, înainte ca poliţia să dea cu ochii de el...

— L-ai şters? De ce?

— Pentru că noi, adică oamenii de ştiinţă de la NASA, care au venit să ne ajute, şi cu mine...

— NASA? întrebară pastorul şi sir Richard într-un glas.

— Sunt cei care construiesc rachete spaţiale... interveni repede Peter.

— Viitorul ăsta pare al naibii de complicat, nu-i aşa, sir Richard? zise pastorul. Cred că ne e mult mai bine aici, ce zici?

Sir Richard râse.

— Sunt convins că ai dreptate şi, totuşi, nu pot să spun că, într-un fel, nu aş vrea să văd ce vom realiza, ce progrese vom fi făcut...

— Ar trebui să fiţi mulţumiţi de vremurile voastre, îi sfătui doctorul Dyer. Din câte am văzut eu, am pierdut multe lucruri pe care ar fi trebuit să le păstrăm şi, cu toate descoperirile ştiinţifice viitoare, îmi pare rău că trebuie s-o spun, peste secole, omenirea va face multe lucruri cumplite, toate în detrimentul său. Oftă. Unde rămăsesem?

— La oamenii de ştiinţă de la NASA, îi reaminti Kate. Tocmai voiai să ne spui de ce aţi şters mesajul meu.

— Ah, da! Am hotărât că, dacă v-aţi întors, într-adevăr, în timp, aşa după cum începusem să bănuim, nu era bine

să se afle. Nici nu trebuie să vă gândiţi prea mult ca să vă daţi seama de potenţialele pericole ale descoperirii. De exemplu, nu sunt prea grozav la istorie, dar, în timpul acesta, Anglia tocmai a câştigat Războiul de Şapte Ani, nu?

Sir Richard încuviinţă cu o aplecare a capului.

— Aşa e, Tratatul de la Paris s-a semnat în februarie.

— Ei bine, ce i-ar putea opri pe nişte francezi fanatici să călătorească înapoi în timp cu o bombă destul de puternică şi să arunce în aer flota engleză într-un moment crucial? Franţa câştigă, iar Tratatul de la Paris se duce pe apa sâmbetei...

Pastorul părea îngrozit.

— Nu se poate! Nu se poate să vă întoarceţi şi să ne furaţi trecutul! Ne-am câştigat dreptul la istorie. Este a noastră, nu ne-o poate lua nimeni!

— Dar tocmai asta am făcut noi, îl lămuri doctorul Dyer. Acum trebuie să încercăm să minimalizăm răul făcut, să plecăm de-aici şi să nu ne mai întoarcem niciodată.

Pastorul era de-a dreptul zguduit.

— Vă asigur că, de îndată ce ne vom întoarce, vom distruge maşina antigravitaţională şi toată documentaţia aferentă.

— Sunt oare toţi cei implicaţi în această problemă de aceeaşi părere, Andrew? vru să ştie sir Richard.

— Presupun că da...

— Ai grijă, totuşi, căci oricine are cunoştinţă de o asemenea putere, mai mare decât a unei întregi armate...

Se lăsă o tăcere lungă şi profundă între ei. Doctorul Dyer o strânse pe Kate de mână. Într-un târziu, Kate fu aceea care rupse tăcerea:

— Tată, nu ne mai ţine în suspans şi spune-ne *cum* ai ajuns aici?

— Am să vă spun, desigur, dar nu înainte de a mă lămuri voi cum aţi reuşit să apăreţi ca nişte stafii în secolul douăzeci şi unu, făcându-mă să vă urmăresc pe traseul dintre Bakewell şi Lincoln's Inn Fields?

— Sigur că da! Nu ţi-am povestit cum ne pierdem contururile! Dar bineînţeles că aşa ai păţit şi tu...

— Nu, nu eu mi-am „pierdut contururile", cum zici tu, niciodată. Dar povestiţi-mi cum se petrece acest lucru.

Kate şi Peter se străduiră să-i explice doctorului Dyer despre capacitatea lor de a-şi pierde contururile, la început fără să-şi dea seama de ceea ce se întâmpla cu ei, ca, mai târziu, să înveţe să se evapore prin propria voinţă, şi despre senzaţiile pe care le încercau.

— Deci, nu se mai întâmplă de la sine acum?

— Se pare că nu. Ultima oară, când am dispărut amândoi fără să vrem, a fost cu două zile în urmă. Ne-am pomenit deodată într-o parcare a unui supermarket. Ce pot să-ţi spun e că arătam tare caraghios pentru cei de-acolo! spuse Kate.

— Ştiu, v-am văzut fotografiile.

— Nu mai spune! Ne-a făcut cineva poze?

— Da, aţi ajuns celebrităţi, dacă se poate spune aşa... Dar mi-ai spus că, după ce vă pierdeţi contururile şi vă evaporaţi, sunteţi traşi înapoi destul de repede, nu?

Peter şi Kate dădură din cap.

— E o experienţă dureroasă, comentă Peter.

— Eşti absorbit înapoi ca într-un tunel şi nu poţi rezista multă vreme acelei forţe, adăugă Kate. E o senzaţie oribilă.

— De-a dreptul fascinant... Mă întreb de ce nu mi s-a întâmplat şi mie, sau lui Molly...

— Lui Kate îi este mult mai uşor s-o facă decât mie.

— Păi, fetele sunt cele mai bune, dintotdeauna!

— Poţi s-o faci acum, ca să văd şi eu? întrebă doctorul Dyer.

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă pastorul Ledbury. Nu în timpul mesei, vă rog! Te asigur, domnule, că e un spectacol care îţi îngheaţă sângele în vine, tocmai bun să-ţi provoace o indigestie.

Doctorul Dyer izbucni în râs.

— Poate mâine, atunci. Pe stomacul gol. Haideţi să vă spun povestea mea, în schimb...

Telefonul a sunat, în dimineaţa din Ajunul Crăciunului. Sam refuza în continuare să iasă din cameră, însă

toţi ceilalţi se adunaseră în jurul bradului de Crăciun. Nu puteau pretinde că era un Crăciun normal, dar, de dragul celor mici, jucau cărţi şi şarade. De când dispăruse Kate, ori de câte ori suna telefonul, părinţii tresăreau de spaimă. Dorinţa disperată de a auzi o veste bună era întotdeauna însoţită de groaza că acel apel le va aduce vestea de care se temeau cel mai mult. Doctorul Dyer a ridicat receptorul. Unul dintre agenţii de pază de la laboratorul NCRDM îl informă că în timp ce făcuse o verificare de rutină, în biroul pe care doctorul Dyer îl împărţea cu Tim Williamson, auzise un mesaj înregistrat pe robotul telefonic. Era un mesaj neobişnuit şi îşi notase numărul în caz de nevoie.

Tatăl lui Kate s-a decis să sune imediat la acel număr. A dat de administratorul unei proprietăţi deţinute de Trustul naţional din Surrey. Proprietatea se numea Tempest House.

— Tempest House! strigară cu toţii la unison. Dar este...

— Proprietatea de la ţară a lordului Luxon. Ştiu, mai bine zis, am aflat.

Administratorul mi-a spus că avea acolo un echipament etichetat NCRDM, ce apăruse în mod inexplicabil în cripta familiei Luxon. Era un mister total cum ajunsese obiectul acolo, deoarece uşa era închisă cu lacăt. Dar, nu numai

atât, în criptă se mai afla şi un vagabond smintit, care şi-a luat zborul, ca o pasăre scăpată din colivie, în momentul când s-a deschis uşa... Administratorul presupunea că studenţii îi jucaseră o festă.

— Mama ta a fost cea care mi-a sugerat s-o iau şi pe Molly, continuă doctorul Dyer, şi-i mulţumesc lui Dumnezeu că a făcut-o. M-am urcat imediat în Land Rover şi, trei ore mai târziu, mă aflam în faţa criptei. Era, într-adevăr, maşina antigravitaţională a lui Tim şi părea nevătămată. Am urmărit-o pe Molly cum adulmeca, în speranţa că îţi va detecta mirosul. În mod straniu, în aer plutea un miros puternic de peşte... Cred că ajunsesem să mă conving singur că te vei întoarce de Crăciun, acesta fiind singurul cadou, pentru care mă rugasem fierbinte împreună cu mama ta. Pe când stăteam acolo, încercând să mă calmez, vagabondul s-a strecurat înapoi în criptă. O singură privire mi-a fost suficientă să-mi dau seama că nu era nebun, ci era din secolul al optsprezecelea. L-am întrebat în ce dată eram.

— Şi ce ţi-a răspuns? întrebă Kate.

— Douăzeci şi şase iulie o mie şapte sute şaizeci şi trei.

— Adică ieri! exclamă sir Richard.

— Da. Oricum, după ce am stat de vorbă cu el, mi-am dat seama ce aveam de făcut.

— Cine era individul, tati?

— Un braconier. Pescuise crapi în lacul lordului Luxon. Folosea cripta drept ascunzătoare, atunci când avea impresia că se apropie careva. Erau câteva ţigle desprinse pe acoperiş şi se strecura printre ele, dându-şi drumul jos în criptă. Ştia că lordul Luxon era la oraş, dar se întorsese pe neaşteptate în acea dimineaţă şi se gândise că ar fi cel mai bine să se facă nevăzut până când putea să plece în deplină siguranţă. Numai că, în momentul în care a aterizat pe podeaua criptei şi şi-a aprins lumânarea, cum făcea de obicei, a descoperit că, de fapt, nu era singur. Unul dintre lacheii lordului Luxon se afla înăuntru, împreună cu el. Braconierul s-a speriat atât de tare, că a făcut un pas înapoi şi a căzut peste ceva. Acesta era ultimul lucru pe care şi-l amintea.

— Firește, era dimineaţa în care s-a desfăşurat cursa! se dumiri Peter. Carevasăzică, au *pus* maşina în criptă... N-a fost niciun şiretlic.

— Continuă, îl îndemnă sir Richard. Am început să înţeleg despre ce e vorba.

— Aşadar, reluă doctorul Dyer firul povestirii, aveam dovada concludentă că maşina este, într-adevăr, responsabilă de dispariţia lui Kate şi a lui Peter şi că putea călători nu numai înapoi, dar *şi* înainte în timp. Întrucât copiii erau încă în anul o mie şapte sute şaizeci şi trei, atunci singura lor şansă de a se întoarce acasă era această maşină. Nu

aveam de ales, trebuia să ajung la voi. I-am dat telefon mamei tale, Kate. Şi să ştii că n-a ezitat nici măcar o secundă. „Du-te", mi-a spus ea. „Adu-mi-o înapoi pe Katie a mea".

Kate izbucni în lacrimi.

— Nu plânge, draga mea, am ascuns maşina pe Hampstead Heath. Te *voi duce* înapoi la mama ta, iar pe Peter la mama lui. Vă promit. Ştii prea bine că eu nu-mi încalc niciodată cuvântul dat.

Peter îşi lăsă privirea în pământ. Lacrimile îi împăienjeneau ochii. *Unii oameni, spre deosebire de alţii...* cugeta el cu amărăciune în suflet.

— De unde ştiai că maşina te va aduce înapoi în timp, în o mie şapte sute şaizeci şi trei? îl descusu sir Richard.

— Nu ştiam, dar nu aveam nicio altă alternativă. Trebuia să încerc.

Kate îl luă pe tatăl său de mână şi i-o strânse cu toată puterea.

— Maşina antigravitaţională a lui Tim are un disc cu diverse setări. Am dedus în mod raţional că maşina a călătorit înainte şi înapoi o perioadă egală de timp şi, din moment ce, în vremea asta, nu a umblat nimeni la setări, aveam măcar o şansă să refac călătoria. Şi am făcut-o, plus-minus câteva zile. În mod ciudat, cu două zile înainte de această întâmplare, am vizitat o colegă de la NASA, care se afla în spital. După toate aparenţele, mi-a făcut o

destăinuire în somn. Mi-a spus că diferenţialul de timp este direct proporţional cu cantitatea de antigravitaţie generată. Mai târziu nu şi-a amintit să-mi fi spus aşa ceva.

— O, dar asta ţine de supranatural! rosti Kate.

— Ştiu. Şi nici nu e ceva ce mi-aş dori să notez într-un jurnal ştiinţific, dar mi-a dat curaj să pornesc generatorul. Putea să aibă dreptate. Poate că exista, într-adevăr o relaţie directă între emisia de energie şi intervalul de timp rezultat.

Le descrise apoi cum braconierul l-a ajutat să scoată maşina din criptă şi s-o urce în Land Rover, deoarece nu voia să rişte să ajungă în 1763 şi să se trezească din nou încuiat în criptă! Doctorul Dyer a mers cu maşina în pădurea Abinger, ceea ce s-a dovedit a fi o călătorie de-a dreptul înspăimântătoare pentru bietul braconier, dar s-a oferit, plin de curaj, să-l ajute să descarce maşina antigravitaţională, odată ajunşi la destinaţie. Doctorul Dyer a mai spus că nu-şi mai amintea deloc cum pornise maşina, însă ceea ce ştia era că se trezise în pădure în toiul nopţii, cu bufniţele ţipând pe deasupra capului său, şi nu se mai vedea nici urmă de braconier în jur. Molly dormea adânc lângă el, nepărând să fie afectată în vreun fel de experienţa prin care trecuse.

— Nici noi nu ne-am amintit nimic despre călătorie, nu-i aşa? îl întrebă Kate pe Peter.

— Nu. Nici măcar nu ştiam cine eşti la început...

— Vă referiţi la pierderea memoriei pe termen scurt, nu-i aşa? întrebă doctorul Dyer, plin de îngrijorare. Sper că nu aţi întâmpinat dificultăţi când a fost vorba să vă amintiţi de numele prietenilor voştri de la şcoală sau de numele primului ministru, nu?

— Acum că ai adus vorba... ezită Kate.

— Ce este?

— Ce spuneai? Nu-mi mai aduc aminte...

— Foarte amuzant, Kate, n-am ce spune. Ziceam că Molly şi cu mine ne-am trezit în mijlocul pădurii Abinger. În ziua următoare, mi-am vândut ceasul de aur unui maestru ceasornicar din Effingham pentru douăzeci de guinee, am închiriat un cal şi o şaretă, apoi am venit la Londra, unde am ascuns maşina pe Hampstead Heath şi am luat cu chirie un apartament în Highgate. Ştiam că la un moment dat vă veţi face apariţia fie în Covent Garden, fie în Licoln's Inn Field, aşa că v-am căutat prin împrejurimi, împreună cu Molly.

— Când ai spus cuvântul *ceas*, Andrew, te-ai referit cumva la un ceas de buzunar destul de mic, ca să poată fi purtat la încheietura mâinii? întrebă sir Richard.

— Da.

— În acest caz, vreau să-ţi aduc la cunoştinţă că însuşi regele George este în posesia ceasornicului tău! Nu-i de mirare că era atât de uluit de delicateţea mecanismului său!

Mai erau multe de zis şi cu atât mai multe întrebări de pus, dar, după toate emoţiile prin care trecuseră în acea zi, începuseră cu toţii să obosească. Molly sforăia uşurel la picioarele lui Kate. Lumânările erau pe cale să se stingă şi pastorul Ledbury, care în ultima vreme moţăise deasupra mesei, tresări din somn, făcând ochii mari. La unsprezece şi jumătate, sir Richard le sugeră să continue discuţia a doua zi. El urma să se întâlnească la închisoarea Newgate cu Gideon şi cu domnul Leche şi-l întrebă pe tatăl lui Kate dacă era pregătit să-l însoţească.

— Aş fi onorat, răspunse doctorul Dyer. Aş vrea să-i strâng mâna. Pot, în orice caz, să depun mărturie sub jurământ că Gideon *nu* a furat maşina antigravitaţională. Cu toate acestea, nu ştiu dacă ar fi nimerit ca tocmai *eu* să explic împrejurările în care a dispărut...

Kate şi Peter aşteptară în trăsură, în faţa bisericii St Sepulchre, în timp de doctorul Dyer, sir Richard, pastorul Ledbury şi domnul Leche, avocatul, se duseră să-l viziteze pe Gideon. Un sfert de oră mai târziu, cei patru bărbaţi îşi făcură apariţia în dreptul porţilor de fier. Domnul Leche, un bărbat cu tenul măsliniu, ce purta o perucă cârlionţată, dădu mâna cu sir Richard şi le făcu o scurtă reverenţă celorlalţi, după care se îndepărtă grăbit, cu paşi mari şi apăsaţi spre Old Bailey. Nu părea mulţumit

deloc. Nici ceilalţi, de altfel. Rămăseseră cu toţii în poartă, vorbind agitat, cu chipurile întunecate de mânie.

— Ceva nu-i în regulă, deduse Peter. Ce-o fi cu sir Richard?

Sir Richard făcu semn cu mâna unei birje să oprească. Se urcă în ea, urmat fiind de pastor. Doctorul Dyer privi cum birja face o întoarcere de o sută optzeci de grade şi o porneşte cu toată viteza spre Holborn, în partea vestică a Londrei.

— Ce se întâmplă? strigă Kate, în momentul în care tatăl ei urcă în trăsură, lângă ei.

Acesta îi spuse vizitiului să-i ducă înapoi în Lincoln's Inn Fields.

— Am veşti proaste pentru voi, din păcate. Cazul lui Gideon a fost audiat la Old Bailey ieri după-amiază.

— Dar a fost arestat abia alaltăieri!

— Ştiu. Lordul Luxon a ştiut prea bine ce sfori să tragă... Gideon a fost găsit vinovat de şapte cazuri de furt, toate fiind bunuri valoroase, aparţinând lordului Luxon.

— Dar este nevinovat! Cum puteau să-l găsească vinovat fără nicio dovadă?

Doctorul Dyer îi spuse vizitiului să oprească pentru o clipă. Tocmai trecuseră prin faţa clădirii Curţii de Justiţie. Doctorul Dyer privi atent pe geam.

— Ce este? întrebă Kate.

— Aruncă şi tu o privire afară, o îndemnă el. Sir Richard mi-a povestit despre ei. Vezi grupul acela de oameni care stau în faţa Curţii de Justiţie? Uită-te la pantofii lor.

— Le iese ceva din ei, remarcă Peter.

— Sunt paie. Li se spune oamenii de paie. Ei se prezintă în faţa judecătorilor şi jură orice vrei tu, dacă-i plăteşti pe măsură. Aşa l-au înfundat pe Gideon.

— Trebuie să facem ceva! se revoltă Peter. Plătiţi alţi oameni de paie ca să spună altceva. Cereţi-le să rejudece cazul! Trebuie să putem găsim o soluţie!

— Domnul Leche spune că e prea târziu.

— Dar de ce? Cât timp trebuie să mai rămână Gideon în locul acela mizerabil?

— Gideon n-a fost condamnat la închisoare. Urmează să fie spânzurat la Tyburn în următoarea zi de execuţii, care este pe întâi august, adică peste cinci zile. Prim-judecătorul Londrei a trimis deja regelui lista condamnaţilor la moarte.

Kate strigă îngrozită:

— Nu! Nu se poate!

Peter era atât de şocat, încât nu putea scoate o vorbă. Fusese atât de sigur că Gideon va ieşi din închisoare chiar în acea zi, sau a doua zi, în cel mai rău caz. Acum se simţea sleit de puteri din pricina şocului suferit şi avea respiraţia tăiată, de parcă cineva i-ar fi ars un pumn în stomac.

— Nu poate fi adevărat, murmură el.

— Din păcate e cât se poate de adevărat. Gideon a fost deja transferat în celula condamnaţilor la moarte, aşa că nici măcar nu mai putem sta de vorbă cu el. Cu toate acestea, temnicerul ne-a spus că nu era deloc disperat.

— Atunci trebuie să mergem la Buckingham House, să explicăm Maiestăţilor Lor ce s-a întâmplat! propuse Peter. Regina Charlotte ne va ajuta, mi-a promis doar...

Peter tremura de emoţie. Doctorul Dyer îl asigură că sir Richard şi pastorul Ledbury făceau tot ce le stătea în puteri. Se îndreptau chiar în acea clipă spre Curtea de Justiţie St James să pregătească o petiţie pe care să i-o trimită regelui George. Sperau să ajungă în timp util ca să-l determine pe rege să-i acorde graţierea lui Gideon, în urma pledoariei convingătoare a lui sir Richard.

— Cum adică să ajungă în timp util? întrebă Peter.

— Din nefericire, spuse tatăl lui Kate, regele şi regina au plecat deja la ţară. Mai mult, sir Richard a aflat că regele George a plănuit să-l viziteze pe contele de Northumberland, la castelul său din Alnwick, pe coasta Northumberland-ului.

— O, nu! exclamă Kate. Este la sute de mile depărtare.

— Da, dar pastorul Ledbury a spus că pot ajunge la Northumberland în două, trei zile, dacă schimbă destul de des caii.

Această ultimă veste căzu ca un trăsnet pentru Peter.

— O să moară! se lamentă el. O să moară din cauza noastră. Şi nu putem face nimic pentru a-l salva! Nu trebuia să-l lăsăm să concureze pentru maşină!

Kate îl îmbrăţişă, ţinându-l strâns. Nu-l contrazise. *La urma urmelor,* gândi ea cu tristeţe, *dacă Gideon nu s-ar fi oferit să ne ajute, ar fi fost probabil acum înapoi la Derbyshire, stabilit deja la Hawthorn Cottage, gata să înceapă o nouă viaţă, în calitate de administrator al moşiei onorabilei doamne Byng.*

— Gideon a fost un adevărat prieten pentru tine, nu-i aşa? întrebă doctorul Dyer.

Peter reuşi doar să dea din cap în chip de răspuns.

Sir Richard şi pastorul Ledbury nu precupeţeau niciun efort în dorinţa de a-l ajuta pe Gideon. Încercară să aibă o întrevedere cu lordul Luxon la reşedinţa lui din Londra, situată pe Bird Cage Walk, dar li se spuse că acesta se întorsese la Tempest House. Aşa că o porniră călare la Surrey, lăsându-şi cărţile de vizită la uşă. Lordul Luxon refuză să-i primească şi, când încercară să intre cu forţa, fură pur şi simplu daţi afară. În timp ce se îndepărtau în galop de Tempest House, sir Richard întoarse capul şi-l văzu pe lordul Luxon, care-i urmărea cu privirea stând la balconul de la ultimul etaj.

— Criminalule! bubui el cu glas de tunet. L-am cunoscut pe tatăl tău. I-ar fi ruşine de tine acum! L-ai condamnat pe Gideon pentru că este un om mai bun decât tine!

Lordul Luxon le întoarse spatele şi dispăru în interiorul conacului.

Până la căderea nopţii, sir Richard şi domnul Leche reuşiseră să redacteze un document care, sperau ei, va dovedi nevinovăţia lui Gideon sau, cel puţin, va pune la îndoială verdictul Curţii. Au trimis un mesager, în grabă mare, după rege şi regină, având instrucţiuni clare să meargă în continuare la castelul Alnwick, în cazul în care regele George plecase deja spre Northumberland.

Acum nu mai aveau nimic altceva de făcut decât să aştepte. A doua zi era duminică şi le ajunse la urechi faptul că Gideon participase la slujba specială pentru condamnaţii la moarte din capela închisorii Newgate. Ordinarul, cum era numit preotul închisorii, ţinuse o predică, în timp ce deţinuţii care aveau să moară curând stăteau în jurul unui sicriu negru, amplasat în mijlocul capelei. Gideon nu avea voie să primească vizitatori, dar sir Richard îi trimitea mâncare şi băutură la închisoare de două ori pe zi şi dădea un bacşiş gras temnicerului ca să se asigure că Gideon, şi nu altcineva, primea proviziile.

Când doctorul Dyer văzu cât de tare îi afectase pe copii, în special pe Peter, vestea morţii iminente a lui Gideon, se străduí să le ocupe timpul, ca să le abată atenţia de la gândurile ce-i frământau. Aşa că o porniră toţi trei în explorarea oraşului. Cumpără din Fleet Street un carnet îmbrăcat în piele, în care îşi lua notiţe cu mare sârg, plângându-se mai tot timpul de lipsa aparatului de fotografiat digital. Era extrem de încântat de limbajul, mâncărurile şi obiceiurile acestei epoci. Îi plăcea să-l imite pe pastor, spunând, ori de câte ori avea ocazia: „Fir-ar să fie, domnule!" sau „Pe onoarea mea!", iar unei ospătăriţe dintr-un birt recomandat de sir Richard îi răspunsese: „La naiba cu Beef Tremblante* a dumitale, madam, eu vreau să mănânc mâncăruri simple, fără farafastâcuri. Adu-mi o plăcintă de porc şi o cremă de vanilie cu lichior!", ceea ce îl făcea chiar şi pe Peter să râdă în hohote. Se aşezau la mese în cafenele şi îi ascultau pe filfizoni şi pe oamenii puşi pe glume schimbând vorbe de duh, pe oamenii de litere angrenaţi în dezbateri serioase, îi priveau pe gentlemeni cum prizează tutun şi gesticulează cu batistele lor înfoiate de dantelă, le urmăreau pe doamne cum aruncă priviri seducătoare curtezanilor pe deasupra evantaielor lor colorate. Admirau costumele extravagante la modă şi sesizau mirosurile neplăcute ale oamenilor care le purtau...

---

* Vită cu legume în aspic.

Priveau viaţa străzii din birje şi o dată chiar au călătorit într-o lectică, ceea ce li s-a părut palpitant.

Într-o seară, pe când se plimbau prin labirintul de străduţe înguste din spatele catedralei St Paul, îşi ridicară privirile, încercând să-şi dea seama pe unde se aflau. Doctorul Dyer remarcă atunci mulţimea de biserici din jurul lor.

— Toate turlele acestea care se înalţă spre cer... au devenit bănci şi companii de asigurări în vremurile noastre. Mulţumesc lui Dumnezeu că St Paul a supravieţuit celui de-al doilea război mondial...

— Încep să urăsc faptul că ştiu ce urmează să se întâmple, se destăinui Peter. I-am spus pastorului Ledbury că America va fi o superputere, trebuia să fi văzut ce mutră a făcut! Iar Kate i-a dezvăluit lui Erasmus Darwin faptul că nepotul său va intra în istorie... Dar, când mă gândesc la cele două războaie mondiale, la holocaust şi la Hiroshima... Ar fi fost mult mai bine să nu ştiu nimic. Pentru că, altfel, ajung să mă întreb dacă nu pot găsi o cale să împiedic toate aceste orori...

— Tati, zise Kate, crezi că epoca noastră va fi afectată de faptul că am venit aici?

— Nu ştiu. Cred că vom afla asta doar în momentul când ne vom întoarce. Şi mă mai frământă ceva. Ştiţi că braconierul a fost teleportat în secolul douăzeci şi unu în ziua cursei, adică pe douăzeci şi şase iulie, nu?

— Da. Şi...?

— Ei bine, eu am sosit cu braconierul pe data de douăzeci şi unu şi mă obsedează următoarea întrebare: câţi braconieri şi câte maşini antigravitaţionale au existat între data de douăzeci şi unu şi data de douăzeci şi şase? Ia gândiţi-vă şi voi.

Kate şi Peter se opriră din mers şi se uitară unul la celălalt, încruntând din sprâncene.

— Dar nu e posibil. De fapt, voiam să spun cum ar fi posibil aşa ceva? întrebă Peter.

— M-a luat durerea de cap, afirmă Kate. Bineînţeles că este împotriva legilor naturii sau ale fizicii sau... nu mai ştiu ce...

— Nu văd decât două explicaţii posibile, dar nici una dintre ele nu are darul de a mă linişti. Prima ipoteză ar fi că, timp de cinci zile, braconierul şi maşina antigravitaţională au existat în duplicat. A doua se bazează pe teoria Lumilor Paralele. Pe scurt, pentru a evita o asemenea anomalie temporală, universul se desparte în punctul de conflict. Cu alte cuvinte, venind înapoi în timp împreună cu braconierul, sunt responsabil de crearea unui univers în duplicat.

— Adică vrei să spui că există un univers în care eu şi Peter suntem tot singuri în anul o mie şapte sute şaizeci şi trei, fără nicio speranţă de a ne întoarce, şi mai există acesta, de faţă, în care ai venit tu cu maşina antigravitaţională?

— Exact.

— Atunci acelaşi lucru este valabil şi pentru sosirea noastră aici! exclamă Peter. Ar trebui să fie un univers în care Kate şi cu mine am plecat din laborator ca să ne întoarcem acasă, la masă, şi un altul în care am fost teleportaţi înapoi în timp...

— Posibil, admise doctorul Dyer. Dar alegeţi: fie bracoнieri duplicaţi, fie universuri duplicate. Cu toate că, fără îndoială, trebuie să existe şi o explicaţie la care nu ne-am gândit încă...

— ... Şi m-am trezit şi mi-am dat seama că n-a fost decât un vis... rosti Kate.

— Ce n-aş da să fie aşa! conchise doctorul Dyer.

Peter îl plăcea tare mult pe doctorul Dyer, totuşi nu se simţea în largul său în acest trio, aşa cum se simţise când era doar el cu Kate. Şi, bineînţeles, prezenţa tatălui fetei scotea şi mai mult în evidenţă lipsa propriului său tată. Deşi aveau permanent câte o preocupare oarecare, pentru Peter orele se scurgeau greu, ca într-un vis. Nu era clipă să nu se gândească la Gideon, pe de o parte, nutrind speranţa că mesagerul regelui va sosi la timp, iar pe de altă parte, simţindu-se oarecum vinovat de tot ce i se întâmplase... Între timp, Molly nu se mai dezlipea de Kate nicio secundă, de teamă, probabil, ca stăpâna ei să nu dispară din nou...

În timpul acestor lungi zile de aşteptare, se hotărâră să le spună lui Sidney şi lui Hannah adevărul despre ei. Îi spuseră şi lui Jack, dar micuţul nu prea înţelese despre ce era vorba şi se întoarse degrabă să se joace cu popicele pe care i le cumpărase unchiul său. La început, Hannah păru să înţeleagă, dar, după jumătate de oră, deveni isterică. Cu toate acestea, un păhărel din cel mai bun vin de Madeira al lui sir Richard avu darul s-o calmeze şi recunoscu că manierele celor doi copii i se păruseră puţin cam ciudate. Mai adăugă, referitor la pantofii de sport cu care-i văzuse încălţaţi prima dată, că era dezamăgită că încălţările viitorului erau atât de urâte.

Le luă mult timp să-l convingă pe Sidney că îi spuneau adevărul, deoarece acesta bănuia că Peter încerca să-şi bată joc de el. Kate se văzu nevoită să-l roage pe sir Richard să le confirme spusele, iar Sidney făcu o criză de nervi din pricina faptului că nu-i spuseseră şi lui mai devreme.

— Nu puteaţi avea încredere în mine să-mi împărtăşiţi secretul vostru? Te-ai jucat cu sentimentele mele, domnişoară Kate! Nu se poate să nu fi observat că afecţiunea mea pentru persoana dumitale creştea de la o zi la alta. De ce n-ai avut inima să-mi spui că îmi fac speranţe în zadar?!

— Dar n-am... protestă Kate, luată prin surprindere de răbufnirea lui Sidney.

Îl urmări cu privirea cum se îndepărtează cu lacrimi în ochi, hoinărind o vreme fără rost prin Lincoln's Inn Field, după care se aşează singur pe o bancă.

— Of, Doamne, bietul, ce amărât e! murmură Kate, uitându-se după el de la fereastra salonului. Nu mi-am dat seama...

Peter era chiar lângă ea.

— O să-i treacă, o consolă el, puţin cam indiferent.

Doctorul Dyer îi privi pe Kate şi pe Peter, zâmbind în sinea lui.

Când, în cele din urmă, Sidney se întoarse în casă, sir Richard stătu de vorbă cu el între patru ochi în biroul său. Când Sidney îşi făcu din nou apariţia, îi ceru scuze lui Kate pentru cuvintele rostite la mânie. Se oferi, totodată, să facă orice îi stătea în puteri ca să-i ajute să se întoarcă teferi şi nevătămaţi la ei acasă.

— Sidney nu-i un băiat chiar atât de rău când ajungi să-l cunoşti mai bine, nu-i aşa? conchise Kate după ce Sidney plecă din cameră.

— Tot ce se poate, replică Peter.

In seara zilei de 31 iulie, se adunară cu toţii în salonul casei lui sir Richard, din Lincoln's Inn Field. Trebuiau să ia o hotărâre. Se vor duce sau nu a doua zi la Tyburn să fie martori la execuţia prin spânzurare a domnului Gideon Seymour?

Stătură de vorbă până târziu în noapte. Dacă regele se hotărâse să-l grațieze pe Gideon, mesagerul s-ar putea să ajungă prea târziu. Toți aveau același gând: nu îl vor lăsa pe Gideon să moară de unul singur. Nu-l vor abandona. Vor merge la Tyburn, cu mic, cu mare.

CAPITOLUL 22

Tyburn

În care prietenii lui Gideon ajung la Tyburn, Omul de Smoală apare pe neașteptate, iar povestirea ia sfârșit

Este o zi prea frumoasă pentru spânzurătoare, medită Kate, în timp ce o porneau în trăsuri spre Tyburn. Sir Richard venea călare în spatele lor. În depărtare se auzea dangătul clopotelor bisericii St Sepulchre, care băteau pentru condamnaţii la moarte. Străzile erau înţesate de oameni care se îndreptau spre locul de execuţie. Era o zi de sărbătoare publică, aşa că oamenii erau relaxaţi, zgomotoşi şi exuberanţi. Aerul vibra de râsete şi de cântece, negustorii ambulanţi vindeau stridii, budinci şi mazăre uscată, iar bărbaţii, având în mâini căni metalice înalte, cu capac, pline cu bere, se adunau în faţa numeroaselor taverne, aliniate de-a lungul drumului dintre Newgate şi Tyburn. Pe neaşteptate, în timp ce se apropiau de Oxford Road, mulţimea începu să urle în spatele lor, iar strigătele

veneau înspre ei în valuri. Procesiunea căruţelor ce transportau condamnaţii la moarte de la Newgate la locul execuţiei pornise şi era atracţia zilei. Sir Richard se apropie de geamul trăsurii, pe care Peter şi Kate o împărţeau cu doctorul Dyer şi pastorul Ledbury, şi îi anunţă că se întoarce pe strada High Holborn, să iasă în întâmpinarea căruţelor. Voia să ştie dacă Peter dorea să-l însoţească. Peter nu se lăsă rugat de două ori. Deschise portiera şi se căţără pe spinarea calului, în spatele lui sir Richard.

Înainte de a pleca, sir Richard călări în paralel cu trăsura, adresându-se ocupanţilor acesteia:

— Va fi un calvar pentru noi toţi. Să nu ne pierdem speranţa, dar să fim pregătiţi şi pentru tot ce poate fi mai rău.

Sir Richard se duse apoi să le vorbească lui Sidney, Hannah şi Jack.

— Ne revedem la Tyburn! strigă el. Domnul să fie împreună cu noi în această zi nefastă!

Îşi întoarse calul şi plecă, împreună cu Peter, în căutarea lui Gideon, croindu-şi cărare prin îmbulzeala de londonezi.

La început, Peter nu-l putu deosebi pe Gideon de ceilalţi condamnaţi la moarte. Erau trei căruţe, fiecare înconjurată de o jumătate de duzină de gardieni călare, purtând uniforme şi înarmaţi cu suliţe. Patru tâlhari de

drumul mare, ce urmau să fie spânzuraţi alături de Gideon, erau legaţi doi câte doi. Gideon avea o căruţă întreagă doar pentru el, pe care o împărţea, ca şi ceilalţi prizonieri, de altfel, cu propriul său coşciug. Mâinile îi erau legate cu funia cu care urma să fie spânzurat, şi stătea cu spatele spre direcţia de mers a căruţei. Tuturor condamnaţilor li se dăduseră nişte cămăşi largi de pânză, să le poarte peste hainele lor, şi un soi de glugi dintr-un material moale. Lui sir Richard îi era imposibil să se apropie de Gideon, din cauza gardienilor şi a puhoiului de oameni ce se înghesuiau în jurul căruţelor. Şeful bandei de tâlhari de drumul mare nu numai că avea notorietate publică, dar era şi simpatizat de popor, aşa că, în timp ce căruţele înaintau încet spre eşafod, oamenii îl ovaţionau, iar tinere înlăcrimate îi aruncau flori în căruţă.

— Gideon! strigă Peter până când răguşi.

În cele din urmă, Gideon îi răspunse, căutându-l din priviri prin mulţimea de norod. Când îl zări, chipul i se lumină, zâmbi şi dădu din cap, căci nu putea să facă semne cu mâna. Sir Richard îşi făcu loc cu forţa mai aproape de căruţă.

— Nu-ţi pierde speranţa! strigă acesta. Mai este încă timp să sosească graţierea regelui! Nu-ţi pierde speranţa, mai e timp destul!

Peter îi făcea încontinuu cu mâna şi îi tot arăta degetul mare ridicat în sus, în semn de victorie, străduindu-se din răsputeri să zâmbească, cu toate că i se frângea inima. Sir Richard se se străduia din răsputeri să urmeze căruţa lui Gideon, avându-l tot timpul în raza lor vizuală, ca să-i dea de ştire că nu e singur. După o oră, procesiunea se opri în faţa unei taverne, ca prizonierii să poată bea un ultim pahar. După cum remarcă sir Richard, orice întârziere era bine-venită, căci îi mai dădea mesagerului un răgaz necesar pentru a sosi la timp.

Apoi căruţele o porniră în ultima etapă a drumului lor de calvar. Înaintau încet, datorită străzilor ticsite de oameni. Cu toate acestea, pe la ora zece şi jumătate, lăsaseră Londra în urmă, iar dealurile line din Middlesex se întindeau la picioarele lor. Pe la unsprezece fără un sfert, dădură cu ochii de locul execuţiei: Tyburn.

Treizeci de mii de oameni se îmbulzeau în jurul eşafodului simplu, de lemn, amplasat în mijlocul câmpurilor înverzite. Soarele era acum sus, în înaltul cerului, şi începuse să devină insuportabil de cald. Un stejar solitar îşi profila silueta pe linia orizontului, oferind un strop de umbră celor care avuseseră norocul să se aşeze sub el. Era un haos total. Soldaţii şi copiii se încăierau cu cerşetorii şi cu gentlemenii pentru un loc mai bun. Unii erau călare, alţii stăteau în picioare, înghesuiţi ca sardelele în trăsuri

sau căruţe. Copiii erau cocoţaţi pe umerii părinţilor. Multe trăsuri, inclusiv cele două care aparţineau lui sir Richard, erau răspândite prin mulţime. Oamenii cu bani stăteau pe estrade special amenajate, denumite Mother Proctor's Pew*. Sir Richard ocoli tribunele, croindu-şi cu greu drum pe lângă ele, până când ajunse într-un loc de unde puteau vedea foarte bine eşafodul.

La sosirea căruţelor, mulţimea amuţi. Peter se uita cu disperare în jur, în speranţa că va da de urma mesagerului regelui. Dar cum să-l vadă în toată nebunia asta? N-avea nicio şansă. Mai era nevoie de timp! O, Doamne, de-ar mai avea încă destul timp! Spera să-i spânzure întâi pe tâlharii de drumul mare, ca să-i mai acorde mesagerului câteva minute preţioase. Apoi Peter îşi dădu seama de dorinţa lui îngrozitoare şi i se făcu ruşine. Se uită la spectacolul grotesc din jurul său. Era scandalos. Ce-i atrăgea pe oameni aici, cu zecile de mii? De ce erau atât de captivaţi de moartea semenilor? Cu ce se alegeau, la urma urmelor, dintr-un asemenea spectacol?

Peter aruncă o privire către tribuna unde stătea lordul Luxon. Acesta închiriase, după cum îi era obiceiul, două rânduri întregi de locuri, la un preţ exorbitant. Era înconjurat de femei frumoase, îmbrăcate în alb, cu flori în păr, şi de o adunătură de coconaşi şi filfizoni. Erau cu toţii

---

* Strana mamei supraveghetorului.

veseli, mâncau pulpe de pui şi beau vin direct din sticlă. Lordul Luxon era, de asemenea, îmbrăcat în alb, însă el nu mânca. În spatele zâmbetului forţat al unei gazde îndatoritoare aflate la o întrunire mondenă, masca lui fragilă începuse să se descompună. Lui Peter i se părea că privirile lui rătăcite dezvăluiau o parte din vinovăţia şi oroarea pe care, fără îndoială, le simţea.

Sir Richard era şi el cu ochii pe lordul Luxon.

— Omul acela, rosti el cu răceală în glas, va culege ce-a semănat, fie aici, pe pământ, fie pe lumea cealaltă...

Dar nu tâlharii de drumul mare erau primii la rând, aşa cum sperase Peter. Băiatului i se făcu inima cât un purice când văzu căruţa lui Gideon trasă sub spânzurătoare. Gardienii îl ajutară pe Gideon să se ridice în picioare, îi dezlegară funia de la mâini şi făcură din ea un laţ pe care i-l petrecură după gât. Mulţimea fu străbătută de un murmur ce anticipa grozăvia ce avea să urmeze.

— Nu! strigă Peter, în zadar însă. Este nevinovat! Nu se poate să-l spânzuraţi!

Sir Richard se întoarse către Peter.

— Ne-am pierdut de-acum orice speranţă legată de sosirea la timp a graţierii regelui. Eşti gata să-ţi joci rolul?

— Da.

Ordinarul, preotul închisorii Newgate, se urcă alături de Gideon şi îi citi dintr-o mică Biblie cu coperte negre.

Peter văzu buzele prietenului său rostind o rugăciune. Deodată, un tânăr slăbuţ cu păr castaniu, ce semăna cu Gideon, îşi făcu loc spre căruţă. Peter îl văzu pe Gideon tresărind surprins mai întâi, apoi îmbrăţişându-l pe băiatul care plângea.

— Este Joshua, fratele vitreg al lui Gideon! exclamă sir Richard, cu lacrimi în ochi. Trebuie să mă duc la el. L-am vizitat pe Joshua acum două zile, la rugămintea lui Gideon, ca să-i transmit să nu vină cu niciun chip la Tyburn. De asemenea, mi-a spus că se bazează pe mine să-i găsesc o nouă slujbă. Mi-e milă de el pentru că nu mai are pe nimeni pe lume. Aşteaptă-mă aici până mă întorc cu el. Joshua nu trebuie să fie singur în asemenea momente şi s-ar putea chiar să ne fie de ajutor...

Sir Richard descălecă, apoi păru să se răzgândească.

— Peter, mi-e teamă că nu mai avem destul timp... Trebuie să te duci la trăsură cât de repede poţi. Eşti capabil să călăreşti calul meu prin îmbulzeala asta?

— Mă voi strădui, domnule.

— Bine.

Sir Richard plecă spre eşafod, îmbrâncindu-i fără menajamente pe oamenii din calea lui. Peter îl urmărea cu privirea pe Joshua, care se agăţa disperat de fratele său vitreg. Simţea nevoia să fie şi el acolo, cu Gideon. Îşi dorea atât de tare să-i spună cât de rău îi părea pentru tot ce se întâmplase — dacă n-ar fi fost el, Kate şi maşina aia

idioată, Gideon ar fi fost acum în Derbyshire, teafăr şi nevătămat. Îşi aminti de faptul că, pe când se afla la Baslow Hall, Gideon îi spusese onorabilei doamne Byng că ar fi fericit să nu mai dea cu ochii de Tyburn în viaţa lui... Şi iată-l aici, cu nici două săptămâni mai târziu, cu laţul de gât... Gideon nu trebuie să moară! Nu trebuie să moară! Peter nici nu îşi dădea seama că lacrimile îi şiroiau pe obraji. Se uită la lordul Luxon care stătea pe estradă şi îl năpădi un val de ură împotriva lui. Ar fi vrut să-l tragă jos de pe estrada de lemn şi să-l aşeze *pe el* sub spânzurătoare, în locul lui Gideon. Ar fi vrut...

— Peter! Peter! Vocea ascuţită a lui Kate ajunse până la el pe deasupra mulţimii. Haide! Vino aici! *Acum*!

Lui Peter nu trebui să i se spună de două ori. Îi dădu pinteni calului lui sir Richard şi o porni furtunos, strigând la oameni să se dea la o parte din calea lui. Drumul devenea mai uşor pe măsură ce se îndepărta de eşafod şi învălmăşeala nu mai era aşa de mare. Reuşi să ajungă destul de repede la trăsura în care se aflau Kate şi pastorul, după care pătrunse înăuntru. Kate îl luă pe Peter de mână şi amândoi se uitară pe geam, aşteptând cu sufletul la gură.

Între timp, sir Richard reuşise să ajungă la căruţa lui Gideon şi-l smulsese pe amărâtul de Joshua din braţele fratelui său vitreg. Sir Richard plonjă din nou în mulţime, trăgându-l pe Joshua după el, dar nu înainte de a-l fi

îmbrăţişat pe Gideon şi de a-i fi şoptit prietenului său la ureche: „Curaj!”. Pastorul Ledbury, care stătea la fereastra trăsurii, îi făcea semne disperate cu mâna să se grăbească, dar, la un moment dat, atenţia îi fu atrasă de zarva iscată în jurul eşafodului.

Chiar în momentul când Ordinarul cobora din căruţă, un bărbat cu tricorn pe cap sări pe eşafod, semănând dezordine printre soldaţii luaţi prin surprindere. Ridică mâna sus, deasupra capului, cerând astfel să se facă linişte. Un soldat sări pe eşafod lângă el, dar omul avea o asemenea autoritate, încât atunci când îi făcu semn să aştepte până când urma să termine ce avea de vorbit, soldatul se supuse, rămânând pur şi simplu pe loc. Gideon, cu laţul de gât, îl privea şi el, de-a dreptul uluit.

Lui Kate i se tăie suflarea.

— E Omul de Smoală! exclamă Peter.

Omul de Smoală aşteptă ca mulţimea să se potolească, înainte de a lua cuvântul. Întinse un deget acuzator înspre lordul Luxon, aflat în primul rând al estradei.

— Nu este prea târziu, stăpâne, să opriţi execuţia! răcni Omul de Smoală. Este nevinovat, după cum bine ştiţi! Vă cer să recunoaşteţi că aţi greşit în privinţa domnului Seymour!

Lordul Luxon se ridică în picioare, dar, cu toate că era în mod vizibil şocat să-şi vadă mâna sa dreaptă aici, îşi păstră aerul său elegant şi demn; doar mărul lui Adam,

care se ridica şi cobora ritmic, îl dădea de gol, în ciuda calmului afişat. I se albiseră degetele de cât de tare strângea batista în mână.

— Sunt surprins să te văd aici, la Tyburn, Blueskin. Credeam că îţi stă în obicei să ocoleşti toate locurile de execuţii publice... Dar eşti de-a dreptul impertinent. Domnul Seymour a fost găsit vinovat de încălcarea legii şi trebuie să-şi ispăşească pedeapsa chiar azi. Te rog să ai amabilitatea să te retragi, deoarece se pare că nu ai nervii prea tari pentru a asista la aplicarea unei sentinţe drepte.

Cicatricea Omului de Smoală era de un alb strălucitor în lumina puternică a soarelui. Îi întoarse stăpânului său o privire sfidătoare.

— Şi eu care credeam că tocmai din pricina nervilor mei tari m-aţi angajat... Haide, stăpâne, e uşor să tragi concluzii pripite din lipsă de dovezi. Am nişte informaţii despre domnul Seymour, care mă fac să vă recomand *cu toată tăria* să vă retrageţi plângerea. Ce poate fi mai odios decât să permiteţi să fie spânzurat un om pentru o crimă pe care n-a comis-o?

— Ai întrecut măsura, Blueskin. Îmi vei da mai târziu o explicaţie pentru această ieşire intolerabilă...

— Atunci, Dumnezeu mi-e martor că vă acuz de minciună!

Mulţimea fu străbătută de un fior. Omul de Smoală era un personaj bine-cunoscut, iar numele lui se răspândi cu

repeziciune de la un capăt la celălalt al mulţimii: „Blueskin"! Numele lui era pe toate buzele. „Blueskin!" „Blueskin!"

— Gardieni! Luaţi-l de acolo, imediat! zbieră lordul Luxon la soldaţii care făceau de pază în jurul eşafodului. Omul acesta este, cu siguranţă, de aceeaşi teapă cu criminalul condamnat la moarte.

Lui Peter nu-i venea să creadă ce întorsătură luaseră evenimentele. De când îi păsa Omului de Smoală de Gideon?

— Ce-o fi punând la cale? o întrebă el pe Kate. Doar Omul de Smoală era duşmanul de moarte al lui Gideon.

— Nu ştiu ce să zic... dar se pare că i-a căzut în dizgraţie lordului Luxon...

Omul de Smoală ajunse dintr-un salt jos de pe eşafod şi îşi făcu loc prin mulţime, îndreptându-se cu mişcări de felină spre lordul Luxon, care se prefăcea a fi indiferent. Simţind pericolul ce plutea în aer, sergentul trimise o jumătate de duzină de soldaţi după Omul de Smoală, care reuşiră, cu dificultate, ce-i drept, să-l imobilizeze. Omul de Smoală nu părea câtuşi de puţin speriat. Era acum atât de aproape de stăpânul său, încât l-ar fi putut atinge cu mâna, şi se zbătea să se elibereze de gardienii care-l ţineau captiv cu mâinile răsucite la spate.

— Noul paznic de vânătoare a sosit din Abinger chiar în dimineaţa aceasta şi l-a luat gura pe dinainte, îi şuieră el

lordului Luxon în faţă. După ce am dus puţină muncă de lămurire cu el, a recunoscut că i-ai vorbit despre toată această afacere. Să fie oare adevărat tot ce mi-a relatat el despre domnul Seymour?

Lordului Luxon îi dispăru orice urmă de culoare din obraji. Nu răspunse provocării Omului de Smoală.

— Blestemat să fii, Luxon! Recunoaşte sau nu, dar nu te mai juca cu mine!

Soldaţii îl târâră pe Omul de Smoală deoparte.

— E adevărat?!!!

La început, oamenii nu ştiau cum să reacţioneze, dar, văzându-l pe lordul Luxon că se ridică în picioare şi încearcă să-şi ia tălpăşiţa, începură să-l huiduie, să-l fluiere şi să arunce cu tot ce le cădea în mână spre bărbatul care bătea în retragere, fără să aibă curajul de a fi martorul consecinţelor propriilor sale fapte. Fructe, cochilii de stridii şi codri de pâine erau catapultaţi în aer. Lordul Luxon îşi ridică braţele drept pavăză. Câţiva dintre filfizonii din suita lui fură loviţi de proiectilele care-şi rataseră ţinta. Niciunul nu veni în ajutorul lordului. Atmosfera de sărbătoare pălise, iar mulţimea se dezlănţuise. Sergentul ştia că trebuia să-l scoată cât mai repede de-acolo pe lordul Luxon sub escortă, ca să împiedice o revoltă populară. În numai câteva clipe, soldaţii îl înconjurară şi începură să facă manevre, tropăind mărunt, mai mult pe loc, şi

avansând în ritm de broască ţestoasă ca să-l dirijeze departe de eşafod şi de mulţimea gălăgioasă.

— Excelent! exclamă pastorul Ledbury. Cine ar fi crezut că Omul de Smoală e de partea noastră!? Ne-a scăpat de jumătate din gardieni şi a instigat mulţimea, fără ca noi să mişcăm un deget.

Sir Richard şi Joshua ajunseră la trăsură. Nu mai era timp de prezentări. Peter şi Kate fură practic împinşi în trăsura mai mare, iar storurile fură trase. Sir Richard, pastorul, doctorul Dyer, Joshua, chiar şi micuţul Jack, care o ţinea pe Hannah strâns de mână, fuseseră dotaţi cu vase de metal, ciocane şi beţe. Sidney primise o tobă mică.

— Haideţi, acum! Mergeţi la locurile voastre şi porniţi să bateţi la comanda lui Sidney. Îndată ce Gideon va rosti ultimul său cuvânt, faceţi suficient zgomot încât să atrageţi îngerii pe pământ!

După ce Omul de Smoală dispăru după eşafod, fiind în continuare bine păzit, şi lordul Luxon fu luat de la Tyburn sub escortă, mulţimea se mai potoli. Ofiţerul hotărî că acum era momentul potrivit să-l spânzure pe bietul domn Seymour, înainte ca publicul să se plictisească şi să devină irascibil. Jack Ketch, aşa cum erau numiţi toţi călăii, îşi făcu apariţia pe eşafod. Oamenii se îndemnară unii pe

alţii să păstreze liniştea, după care rămaseră în aşteptare cu sufletul la gură. Veniseră să vadă un om murind şi sperau să moară cu sufletul împăcat, aşa că se liniştiră ca să-i audă ultimele cuvinte.

Gideon Seymour era o persoană necunoscută pentru majoritatea celor prezenţi la execuţie, dar faptul că Omul de Smoală îi venise în apărare îi determinase să fie de partea lui. Treizeci de mii de perechi de ochi erau aţintiţi pe silueta fragilă a bărbatului cu ştreangul atârnat de gât. Gideon făcu un pas înainte şi începu să le vorbească. Vocea lui răsuna peste câmpiile Tyburn-ului, iar mulţimea înainta, târşâindu-şi picioarele, ca să-l audă mai bine.

— Nu neg că am făcut şi lucruri rele, rosti Gideon cu glas răsunător şi puternic, uşor tremurat însă. Şi declar, înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor, că mă căiesc de faptele mele. Dar nu sunt vinovat de acuzaţiile ce mi s-au adus. Nici nu am avut o viaţă mai păcătoasă decât a celor care se cred mai buni decât mine şi m-au adus în acest loc blestemat. Am furat mâncare atunci când muream de foame şi sunt convins că nu sunt singurul de aici, care a avut de ales între a supravieţui şi a încălca legile lui Dumnezeu.

Din mulţime se auziră murmure de aprobare.

— Totuşi, vă pot spune că am văzut Viitorul şi Tărâmul Îndepărtat, unde va fi Dreptate pentru toţi! Nimeni nu va

mai trebui să ducă o viaţă păcătoasă şi plină de înşelăciuni din pricina sărăciei! Trăiţi cu speranţa că vor veni vremuri mai bune şi, chiar dacă există indivizi ticăloşi, inima naţiunii este sănătoasă şi vom reuşi să ne creăm propriul nostru paradis pe pământ.

La aceste vorbe, mulţimea izbucni în urale. Pe eşafod erau aruncate flori.

— Viaţa e dulce ca mierea, prieteni! Nu irosiţi nicio clipă, căci fiecare dintre ele este preţioasă! Cu bine!

Gideon scoase o monedă din buzunar şi i-o dădu lui Jack Ketch, ca să-şi plătească călătoria pe lumea cealaltă. Călăul se apropie de Gideon şi îi potrivi streangul de gât. Fetele îmbrăcate în rochii albe îşi scoaseră batistele. Mulţimea îşi ţinu respiraţia, când, deodată, se distinse bătaia ritmică a unei tobe, răsunând în spatele eşafodului. De jur împrejur se auzea un zăngănit de metal pe metal, acompaniat de strigăte şi pistoale descărcându-se în aer. Nu ştiau care încotro să se uite. Soldaţii erau şi ei dezorientaţi, căci nu-şi dădeau seama în ce direcţie trebuiau s-o apuce ca să oprească toată această hărmălaie. După câteva clipe, sunetul unui corn îi reduse la tăcere pe cei care tulburaseră liniştea ce se lăsase înaintea execuţiei. Cornul sună din nou, clar şi amplu. Toată lumea îl căuta din priviri pe omul care sufla în corn. Jack Ketch se îndepărtă de Gideon, nevrând să-şi facă treaba atâta timp cât nu se bucura de atenţia

publicului. Oamenii exclamau de uimire şi începuseră să arate cu degetul spre două siluete care pluteau deasupra unei trăsuri negre cu ornamente aurii.

— Priviţi! se auziră strigăte din mulţime. Îngerii au pogorât printre noi!

Peter şi Kate, îmbrăcaţi în alb şi auriu, cu coroniţe de frunze aurii pe creştet, stăteau ca nişte statui, ţinându-se în echilibru pe nişte suporturi de metal, invizibile de la distanţă. Păreau că plutesc.

Peter duse la gură cornul lui Gideon. Suflă în el din nou, scoţând trei note lungi de parcă ar fi vrut să câştige atenţia tuturor celor prezenţi. După aceea, Kate începu să cânte, la început simple note şi triluri, cu vocea ei melodioasă de soprană, şi, când socoti că oamenii căzuseră deja în extaz, cântă cu cuvinte.

— Ajutaţi-l, oameni buni! cânta ea. Căci este fără de păcat. Nu lăsaţi ca sângele unui om nevinovat să întineze pământul! Ajutaţi-l, oameni buni! Luaţi-l pe umeri şi duceţi-l în braţele celor care-l iubesc. Ajutaţi-l, oameni buni! Ajutaţi-l!

Kate le făcu semn lui Joshua, doctorului Dyer şi lui sir Richard să o acompanieze. Tocmai sosiseră, gâfâind, de undeva, de la marginea mulţimii. Se cocoţară pe acoperişul trăsurii şi se aşezară de-o parte şi de alta a celor doi copii, cu braţele deschise a implorare. În acest moment, spre uluirea generală, cei doi îngeri începură să

se evapore treptat, ca apoi să dispară cu totul în neant. Pentru o clipă se lăsă o liniște mormântală. Nimeni nu îndrăznea să vorbească sau să se mişte. Apoi se dezlănţui iadul pe pământ: oamenii urlau ca din gură de şarpe, ţinându-se strâns în braţe unii pe alţii.

Sir Richard se uita îngrijorat spre eşafod. Cum va reacţiona mulţimea oare? În interiorul trăsurii, Peter şi Kate se chinuiau să-şi dea jos costumele şi trăgeau cu ochiul pe după storurile trase. Aşteptară o clipă agonizant de lungă, abia îndrăznind să respire... Apoi văzură un grup de oameni căţărându-se pe eşafod.

— Haideţi, fraţilor! strigă o voce răguşită. I-aţi auzit doar!

Lui Gideon îi fu scos laţul de la gât şi se trezi dat pe mâinile mulţimii. Era trecut peste capetele oamenilor ca o plută pe mare, sute de mâini binevoitoare ajutându-l pe drum. Nu numai Gideon fu salvat, ci şi tâlharii de drumul mare cărora oamenii le tăiaseră legăturile. Aceştia o luaseră deja la sănătoasa, fără ca soldaţii să fie în stare să mişte un deget ca să-i oprească. Ofiţerul lătra ordine ca un câine turbat, dar nimeni nu-l băga în seamă. Omul de Smoală dispăruse şi el, strecurându-se neobservat prin mulţime.

Peter deschise portiera trăsurii, iar Gideon fu depus la picioarele sale. Sir Richard şi pastorul Ledbury veniră grămadă după el.

— Sunt salvat! răcni Gideon. Dumnezeu mi-a acordat o a doua şansă! Mulţumesc! O, mulţumesc!

Aveau cu toţii ochii în lacrimi.

— Pentru puţin, spuse Peter. Şi altă dată cu cea mai mare plăcere.

Kate izbucni în râs, iar Peter gândi că nicio altă replică nu s-ar fi potrivit mai bine în această ocazie. Gideon se ridică de jos şi se lăsă să cadă cu toată greutatea pe bancheta de piele a trăsurii, scoţând un imens oftat de uşurare. Se uită la Peter, care încă mai stătea ghemuit pe podeaua trăsurii, zâmbind cu gura până la urechi. Îi dădu un ghiont cu vârful piciorului.

— Trebuia să aştepţi să mă vezi cu ştreangul de gât? Nu puteai să mă fi salvat înainte de a crede că nu mai aveam mult până să-mi dau obştescul sfârşit?

— Păi, n-am vrut să dezamăgim cu totul mulţimea... abia aşteptau să vadă spectacolul, replică Peter, dându-i cornul înapoi lui Gideon.

Gideon reintră în posesia cornului său râzând.

— Ce fericit ar fi fost tatăl meu să vadă cum cornul său i-a salvat fiul...

— Şi a fost bine-venită intervenţia neaşteptată şi destul de ciudată a adversarului tău! comentă sir Richard. Nu pot să spun că înţeleg, dar sunt bucuros că Omul de Smoală şi-a ales un moment cât se poate de potrivit să-şi descopere afecţiunea pentru tine! În curând, va trebui să-şi caute un

nou stăpân, căci, după răbufnirea de azi, nu cred că lordul Luxon îl va mai tolera sub acelaşi acoperiş cu el!

— Am impresia că Omul de Smoală s-a cam săturat să depindă de alţii, remarcă Gideon. Ştiu că ambiţia lui este să fie propriul său stăpân. Pe de altă parte, cred că i-aţi interpretat greşit motivele, fiindcă nu prea îmi vine să cred că situaţia mea disperată i-a provocat compasiunea. Sunt sigur că nu pe mine, ci pe el s-a văzut acolo, sus, pe eşafod, în tinereţe, acuzat pe nedrept şi spânzurat... Când a venit pentru prima oară la Tempest House, lordul Luxon s-a grăbit să-i promită că-l va ajuta să-şi recapete reputaţia de om cinstit.

— Înţeleg, rosti sir Richard. Ce nesăbuinţă din partea lui să-şi încalce cuvântul dat tocmai faţă de un asemenea individ! Cu toate acestea, mă întreb dacă nu cumva iniţiativa Omului de Smoală are şi alte motive decât cele bănuite de dumneata... Dar, haideţi, prieteni, căci n-avem timp de pierdut. Nu dispunem de o trăsură din cele mai rapide, aşa că nu trebuie să irosim avantajul de care încă ne mai bucurăm.

Sidney, Hannah, Jack şi pastorul se urcară în a doua trăsură, iar sir Richard răpăi cu degetele în acoperişul trăsurii sale, semnalizându-i astfel vizitiului că erau gata de plecare. Trăsurile o porniră la galop spre Hampstead Heath, fără ca soldaţii să le oprească. Mulţimea privea cum se ridicau vălătuci de praf în urma vehiculelor ce

dispăreau în zare şi, spre deosebire de domnul Seymour şi eliberatorii săi, îl vedeau pe Omul de Smoală, care se cocoţase în spatele celei de-a doua trăsuri, pentru a-şi salva pielea. Distractia luase sfârşit, dar fusese o zi de spânzurătoare de neuitat.

Soarele după-amiezii îşi filtra razele de lumină prin frunzişul unei zone dens împădurite din Hampstead Heath. Ascunseseră trăsurile cât de bine putuseră, continuându-şi drumul pe jos până într-un loc ferit de ochii lumii, unde doctorul Dyer adăpostise maşina antigravitaţională. Unul dintre grăjdarii lui sir Richard stătea de pază încă de dimineaţă şi aştepta acolo împreună cu Molly şi cu un cal rapid cu care să fugă Gideon. Molly avusese o zi dificilă, dar, la revederea lui Kate, fu vădit uşurată. După ce trecură peste manifestările nestăvilite de bucurie, felicitări, lacrimi şi râsete, în amândouă trăsurile se lăsă o linişte apăsătoare. Urmau să-şi ia rămas-bun de-acum. Gideon trebuia să se ferească din calea autorităţilor, iar Peter, Kate şi tatăl acesteia trebuiau să se întoarcă, dacă era posibil, înapoi, în epoca lor. Nici nu mai puteau zăbovi prea mult luându-şi la revedere de teamă că soldaţii vor veni în curând pe urmele lor. Doctorul Dyer dădu la o parte ferigile cu care camuflase maşina antigravitaţională şi îi puse pe Kate, Peter şi Molly să se aşeze în jurul ei.

Kate dădu fuga însă să-i îmbrăţişeze pe Jack şi pe Hannah.

— Sper că regele George te-a vindecat, Jack. Ai grijă să cultivi cât mai multă varză, iar dacă iepurii dau iama în ea, ştii tu cu ce să-i ameninţi!

— Nici dacă aş trăi până la o sută de ani, n-aş întâlni o persoană mai deosebită decât dumneata, domnişoară Kate, îi mărturisi Sidney. Dumnezeu să te binecuvânteze şi călătorie plăcută!

Kate îl sărută pe obraz, iar Sidney duse mâna la locul unde îi depusese sărutarea şi o ţinu acolo.

— Îţi doresc să ai parte de o viaţă fericită, spuse ea. Sper să aveţi cu toţii o viaţă plină de bucurii!

Pastorul îi sărută mâna lui Kate.

— Voi uita totul despre America, dar pe dumneata nu te voi uita, se confesă el.

Kate simţea cum o năpădesc din nou lacrimile, dar de data aceasta Peter nu mai avea ce să-i reproşeze. Urmă exemplul lui Kate şi strânse cu căldură mâna fiecăruia în parte. Dădu mâna chiar şi cu Sidney.

— La revedere, spuse doctorul Dyer. Nici n-am cuvinte să vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut. Şi sunt convins că atât mama lui Kate, cât şi părinţii lui Peter v-ar mulţumi din toată inima dacă ar fi aici.

— Aţi fost foarte bun cu noi, sir Richard, zise Peter. Vă mulţumesc pentru tot sprijinul acordat.

— Consider un privilegiu pentru mine faptul că v-am cunoscut, replică sir Richard. Mă voi gândi adeseori la timpul pe care l-am petrecut în compania voastră şi voi visa la un viitor în care să fim din nou cu toţii împreună.

Deodată, auziră tropotul copitelor de cai ce se apropiau în cea mai mare viteză.

— Repede! îi îndemnă sir Richard. N-avem vreme de pierdut.

Peter, care avea să-i spună atât de multe lui Gideon, nu mai avu răgazul să-i zică nimic. Îi aruncă o privire prietenului său aflat alături de Joshua, cu care Peter semăna destul de bine.

— Peter, îl atenţionă doctorul Dyer. Trebuie să plecăm.

Se înghesuiră toţi trei, cu Molly între ei, lângă maşină. Peter se uită încă o dată la Gideon, încercând să-i zâmbească. Nu reuşise nici măcar să-şi ia rămas-bun. O văzu pe Kate ţinându-l pe tatăl său de mână, după care îşi întoarse privirea spre Gideon. Îi dădu prin gând că, în scurtul interval de timp în care îl cunoscuse, Gideon făcuse mai multe pentru el decât propriul său tată. Îi sărise în ajutor, probabil îi salvase chiar viaţa. Mai mult, îşi pusese propria lui viaţă în pericol. Fusese un prieten adevărat. Fusese acolo când a avut nevoie de el. Gideon *avusese încredere* în el... Şi acum, deoarece îi venise în ajutor lui şi lui Kate, trebuia să rămână de unul singur, mereu pe drumuri,

să se ascundă... Peter fu copleşit de o pornire mult prea puternică să-i poată rezista. Nu *putea* să plece fără să-şi ia rămas-bun, fără să-i mulţumească...

— Gata? întrebă doctorul Dyer.

Kate dădu din cap şi o strânse mai tare pe Molly de zgardă, dar Peter se năpusti pe neaşteptate spre Gideon, cu braţele întinse. Kate îl văzu pe doctorul Dyer ducând mâna spre comutatorul maşinii şi strigă după Peter:

— Peter! Nu!!!

Peter se răsuci pe călcâie, chiar în momentul când Omul de Smoală ţâşni, ca din pământ, ocupând locul pe care tocmai îl lăsase liber. Mârâitul lui Molly îi avertiză pe ceilalţi de sosirea intrusului. Lui Gideon îi pieri zâmbetul de pe buze şi îl îmbrânci instinctiv pe Peter înapoi spre doctorul Dyer şi spre Kate. Omul de Smoală se uită înspre Gideon şi, pentru o clipă, în ochi i se aprinse o licărire impenetrabilă. Peter atinse maşina antigravitaţională, înmuindu-şi vârfurile degetelor în marginile ce se lichefiau. Era prea târziu. Pe Peter îl năpădi un val de greaţă, după care fu aruncat înapoi, maşinăria cu sistemul ei tainic de funcţionare respingându-i fiecare atom din el. Işi ridică privirea şi, în fracţiunea de secundă dinaintea dispariţiei în neant, îl văzu pe Omul de Smoală, cu ochii întunecaţi arzând ca nişte tăciuni, cu chipul său odios schimonosit într-o expresie de triumf, dar şi de groază, în

egală măsură; mai zări şi faţa doctorului Dyer cu ochii măriţi de spaimă, iar la urmă îi mai aruncă o privire fugară lui Kate, Kate a lui, care jurase să nu plece niciodată fără el. Ea întinse mâna spre el, iar gura îi era deschisă într-un strigăt care-i răsună lui Peter în urechi multă vreme. Şi, pe deasupra tuturor, surprinse cu privirea (sau doar i se păru?) un val de spirale fluorescente ce radiau din cupola maşinii, înălţându-se în eter, ca să dispară apoi cu totul.

Hannah şi Jack începură să ţipe. Gideon şi Joshua se apropiară de Peter să-l ajute să se ridice de pe jos. Stătea acum în capul oaselor, nesigur pe picioare, cu ochii aţintiţi în gol spre locul unde fusese până mai adineauri maşina antigravitaţională. Omul de Smoală ajunsese în secolul douăzeci şi unu, iar Peter rămăsese captiv în anul 1763. Nimeni nu îndrăznea să scoată vreo vorbă. Singurul zgomot ce se auzea era cel al potcoavelor care se apropiau din ce în ce mai tare cu fiecare secundă.

— Du-te! Pleacă acum! Du-te cu Gideon! mai reuşi sir Richard să spună. Ia aurul ăsta şi trimite-ne veşti de la voi îndată ce vei avea ocazia.

Puse o taşcă cu bani în braţele lui Gideon. Acesta din urmă încălecă, iar pastorul îl urcă pe Peter în spatele lui.

— Ţine aici, zise şi pastorul, înghesuind colierul doamnei Byng în mâinile lui Gideon. Du-l verişoarei mele şi

spune-i că ţi-am pus la dispoziţie Hawthorn Cottage pentru cât timp doreşti.

— Aveţi încredere să-mi daţi pe mână colierul doamnei Byng?

— Te-am judecat greşit, domnule Seymour, se scuză pastorul. Trebuia să am încredere în dumneata mai mult decât în oricine altcineva.

Gideon îşi încrucişă privirea cu a pastorului, plecându-şi capul în chip de recunoştinţă.

Joshua se întinse şi îi strânse mâna lui Gideon într-a lui.

— Îţi voi da de veste cât de curând am să pot, grăi Gideon. Sir Richard a promis că îţi va găsi o slujbă.

— Poţi să te bazezi pe mine, Gideon. Fii fără grijă, dar dacă nu pleci imediat de-aici, te voi vizita din nou la închisoarea Newgate! Du-te şi drum bun amândurora!

Gideon îşi împlântă călcâiele în coapsele calului care o porni în galop la adăpostul pădurii. Peter se ţinea de Gideon şi se uita înapoi peste umăr. Era în stare de şoc. Ultima imagine cu care rămase era a unui grup de oameni abandonaţi, ce stăteau nemişcaţi ca nişte statui, prea uluiţi ca să mai fie în stare să facă altceva decât să-i privească cum se pierd printre copaci.

Sir Richard şi pastorul se gândiră că cel mai nimerit ar fi să iasă ei în întâmpinarea soldaţilor care veniseră să-i aresteze. N-aveau nici cea mai mică îndoială că le

descoperiseră trăsurile, pe care nu apucaseră, pe grabă fiind, să le ascundă prea bine. Sidney, Joshua, Hannah şi micuţul Jack veneau în urma lor, cu toţii zguduiţi de spectacolul la care tocmai asistaseră. Nu avea niciun rost, după părerea pastorului, să stea pitiţi în tufişuri, când jumătate din Londra putea depune mărturie pentru faptele lor. Cu toate acestea, fură surprinşi să descopere că nu soldaţii se aflau pe urmele lor, ci mesagerul regelui cu escorta sa.

Mesagerul îl recunoscu imediat pe sir Richard şi sări jos din şa. Făcu o plecăciune adâncă şi depuse în mâinile lui sir Richard un sul de pergament ce purta pecetea regelui. Pastorul se afla umăr la umăr cu sir Richard.

— Maiestatea Sa regele George al III-lea are deosebita plăcere să vă anunţe că îl graţiază pe domnul Gideon Seymour şi vă cere să-i aduceţi la cunoştinţă faptul că este un om liber.

Pastorul şi sir Richard făcură un schimb de priviri. Mesagerul era epuizat şi gâfâia de atâta efort. Călărise trei zile şi trei nopţi ca să remită scrisoarea de graţiere a regelui şi fusese întâmpinat, în schimb, doar de nişte mutre plouate. Sperase mult mai mult.

Gideon îmboldea iapa murgă a lui sir Richard prin Hampstead Heath, la adăpostul copacilor, ca apoi s-o pornească pe drumurile cele mai dosnice pe care le putea găsi spre Highgate Hill. Îşi întorcea frecvent capul ca să

vadă ce făcea Peter, care nu reacţiona nicicum la orice i-ar fi spus. Peter îşi sprijinise fruntea de spinarea lui Gideon, iar capul îi sălta în ritmul tropăitului calului. Era treaz, dar ţinea ochii strâns închişi, conştient doar de spiralele fluorescente ce se învârteau ameţitor, la nesfârşit, prin peisajul minţii sale. Strigătul lui Kate încă îi mai răsuna în urechi.

— Nu dispera, tinere prieten, îl încurajă Gideon. Om fi noi pe fugă acum, dar nu trebuie să te îndoieşti de faptul că *vom găsi* o modalitate de a te trimite acasă.

La jumătatea urcuşului pe Highgate Hill, se opriră şi Gideon întoarse calul ca să poată admira panorama Londrei.

— Priveşte, îl îndemnă el.

Peter deschise ochii şi văzu marea cupolă a catedralei St Paul şi Monumentul*, o coloană albă, înaltă, înconjurată de mulţimea de biserici din City, înghesuite una-ntr-alta. Îşi plimbă privirea peste toate acele zone ale oraşului, care, acum, aveau o semnificaţie aparte pentru el: Holborn, Covent Garden, Lincoln's Inn Fields şi mai departe, înspre vest, parcul St James şi Buckingham House. Cât de diferită era de Londra vremurilor sale! Va mai vedea acea Londră vreodată? Îi va uita înfăţişarea? I se

---

* Construcţie arhitectonică dedicată Marelui Foc care a distrus cea mai mare parte a Londrei, în anul 1666.

vor şterge oare din memorie chipurile mamei şi tatălui său? Îşi alungă gândul din minte. Nu putea să se gândească acum la asta. În schimb, văzu, cu ochii minţii, Turnul Poştei, Canary Wharf şi Parlamentul. Încercă să reconstituie sunetele secolului său: uruitul necontenit al traficului, vuietul avioanelor ce treceau pe deasupra capului, sirenele, radiourile din automobile, apelurile telefoanelor mobile... Deodată, se trezi, fără să vrea, zâmbind cu gura până la urechi.

— Omul de Smoală va fi îngrozit de secolul douăzeci şi unu.

Ochii albaştri ai lui Gideon scrutau oraşul întins la picioarele lor. Un vânt rece îi răvăşea şuviţele de păr blond pe faţă.

— Nu-l subestima, e mai descurcăreţ decât crezi. Mi-e teamă că, mai degrabă, secolul douăzeci şi unu va fi îngrozit de Omul de Smoală!

Nota autorului

Când am scris despre secolul al XVIII-lea în *Gideon, hoţul de buzunare,* am încercat, cât a fost posibil, să păstrez acurateţea istorică şi să ofer o perspectivă a cum ar fi putut să fi fost viaţa în anul 1763. Totuşi, aceasta nu e decât o carte de aventuri menită a distra şi nu o colecţie de note istorice, iar eu sper că cititorii vor şti să facă deosebirea dintre faptele de istorie şi cele de ficţiune.

Mulţumiri

Am început să scriu, *Gideon, hoţ de buzunare*, pentru cel mai bun motiv posibil: pentru că aşa am vrut. Este foarte uşor să începi un roman; să-l termini e mult mai greu însă. Şi dacă, în decursul anilor, germenul ideii a încolţit într-o serie de romane, acest lucru s-a datorat, în mare parte, celor care mi-au dat curajul s-o fac de la bun început, apoi celor care m-au încurajat să-mi continui munca şi, nu în ultimul rând, celor care mi-au împrumutat talentele lor literare ca să pot ieşi cu cartea mea în lume. Privind acum lista oamenilor cu care am avut plăcerea să mă întâlnesc, sunt uimită de faptul că, deşi scrisul este, în mod necesar, o ocupaţie solitară, are, cu siguranţă, şi o seamă de avantaje.

În primul rând, cred că ar trebui să-i mulţumesc istoricului Lucy Moore, ale cărei lucrări, despre lumea interlopă a secolului al optsprezecelea, mi-au aprins flacăra imaginaţiei de la bun început. Am auzit-o vorbind la radio într-o dimineaţă de iunie a anului 2000 şi, până după-amiază, deja plănuisem, în linii mari, schiţa povestirii *Gideon, hoţ de buzunare.* Am consultat multe lucrări despre perioada respectivă, iar cărţile care doar rareori

mi-au părăsit biroul sunt: *Londra doctorului Johnson* de Liza Picard şi *Gentlemanul georgian* de Michael Brander. De asemenea, trebuie să-i mulţumesc lui David Lewis, pentru că mi-a împrumutat un exemplar din *Calendarul închisorii Newgate*. Fără această carte, înspăimântătoare pe alocuri, n-aş fi creat niciodată unul dintre personajele mele preferate, şi anume Omul de Smoală.

Trebuie să le mulţumesc şi următorilor mei prieteni de breaslă, pentru încurajarea lor constantă şi pentru vastele lor cunoştinţe în domeniul literar, pe care au avut amabilitatea să mi le împărtăşească: Stephanie Chilman, Kate Harrison, Jacqui Hazell, Jacqui Lofthouse şi Louise Voss. În egală măsură, aş dori să le mulţumesc şi primilor mei cititori adulţi: Heather Swain, Liz Facer, Anne-Marie Nation-Telleray şi Catherine Pappo, cât şi primei mele tinere cititoare, Rachel Walsh. Le sunt extrem de recunoscătoare pentru comentariile pertinente. Mulţumesc, de asemenea, tuturor membrilor Departamentului de literatură engleză şi literatură comparată de la Colegiul Goldsmith pentru sprijinul acordat şi, în special, lui Blake Morrison şi lui Maura Dooley pentru analiza critică a romanelor, cât şi pentru încurajare. Îi mulţumesc şi lui Imelda, fiica lui Maura, pentru reacţia ei favorabilă asupra cărţii. Îi port recunoştinţă şi lui Brigitte Resl pentru traducerea replicilor reginei Charlotte în limba germană.

Sunt profund îndatorată Consiliului de cercetări în domeniul artelor şi ştiinţelor umaniste, pentru sprijinul

acordat documentării mele extinse, realizate pe tot parcursul scrierii romanului, pe care am întreprins-o la Colegiul Goldsmith. Mii de mulţumiri.

Fără ajutorul PAWS (Societatea de informare ştiinţifică a publicului) şi fără implicarea mea efectivă în activitatea acestei organizaţii, care promovează înglobarea ştiinţei în artă, mă îndoiesc că aş fi îndrăznit să scriu despre călătoria în timp, chiar dacă ar fi fost să fac doar ficţiune pură! Mulţumirile mele lui Barrie Whatley şi Andrew Millington de la PAWS.

Mă simt deosebit de norocoasă să fiu reprezentată de o agenţie literară şi publicată de un editor care au avut încredere în *Gideon, hoţ de buzunare,* precum şi în celelalte romane din aceeaşi serie. Toată recunoştinţa mea următoarelor persoane: Caradoc King, Judith Evans, Christine Glover şi Linda Shaughnessy de la A P Watt, Ingrid Selberg, Venetia Gosling, Joanna Moult (Londra) şi Elisabeth Law (New York) de la Simon&Schuster.

În final, aş dori să-i mulţumesc soţului meu, pentru încurajările lui permanente şi pentru curiozitatea manifestată faţă de univers, precum şi copiilor mei, Louis şi Issy, care în diverse momente au fost, pe rând, cobaii mei, criticii mei şi redactorii mei. *Gideon* a fost scris pentru ei şi, citindu-le romanul pe fascicule, am ajuns împreună să elaborăm şi să perfecţionăm intriga romanului. Se regăsesc cu toţii în această poveste.

L.B.-A.

Am fost copleșit de uimire când Peter mi-a spus pentru prima dată că venea din viitor. Apoi am văzut teama întipărită pe chipul său și mi-am dat seama că această călătorie în timp îl transformase într-un orfan, tot așa cum eu devenisem orfan în urma epidemiei de scarlatină.

Viața și epoca lui Gideon Seymour,
hoț de buzunare și gentleman, 1792

www.corintjunior.ro

ISBN: 978-973-128-054-7